

Giới thiệu Phùng Thanh

Truyện Phùng Thanh của tác giả Giả Oản Chúc là một tác phẩm thuộc thể loại truyện ngôn tình Hiện đại, Tra nam, HE. Cái tên của Triệu Phùng Thanh và Giang Tấn ấy, có cả bi lẫn hi.

Bi là, sự trong trắng của cô mất rồi. Hi là, cô cũng có thể kể cho mọi người nghe câu chuyện về thời thanh xuân từng yêu một tên cận bã của mình. Đây là câu chuyện của một cô gái lông bông và một anh chàng con nhà người ta.

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Tấn, Viên Đá Đẹp Tựa Ngọc

Thời trung học, Triệu Phùng Thanh là một thiếu nữ có vấn đề tiêu chuẩn.

Vốn đã không có thiên phú học hành, lại không chăm chỉ chịu khó, thành tích thi cử lần nào cũng là mấy thứ hạng chót.

Hồi cấp hai cô học ở một trường trung học bình thường. Lúc họp phụ huynh, giáo viên nói với phụ huynh rằng, chỉ có những em học sinh xếp trong 50 thứ hạng đầu toàn khối thì mới có hy vọng vào trường cấp ba trọng điểm.

Đương nhiên, đây chắc chắn không có phần của Triệu Phùng Thanh.

Ba Triệu và Mẹ Triệu rất đau đầu với cô con gái này, nhưng lại ôm lấy cái hy vọng mong con thành rồng. Hai người họ mời cho Triệu Phùng Thanh một gia sư dạy kèm. Kết quả, chưa được một tuần lễ, gia sư đã bị chọc tức đến bỏ đi. Lúc sắp đi, gia sư còn giận dữ mắng Triệu Phùng Thanh là bần lãng không trét được tường.

Triệu Phùng Thanh lắc lư cái đầu, chẳng cho là đúng.

Vì chuyện này, Ba Triệu hưng dữ giáo huấn cho Triệu Phùng Thanh một trận.

Triệu Phùng Thanh nghe tai trái, ra tai phải. Cô cho rằng cái chuyện học hành này, quan trọng nhất là phải có khiếu, mà cô thì hoàn toàn không có. Có chi phải miễn cưỡng.

Năm lớp 9, cô ngồi cùng bàn với một bạn nữ có thành tích rất tốt, điểm số thi cử quả là được nâng lên. Nhưng mà, là bởi vì quay cóp.

Vợ chồng Triệu thì lại nghĩ con gái đã biết tu tâm, sắp sửa nghiêm túc rồi. Thế nên hai người vui mừng lắm.

Kết quả, khi điểm số thi hết cấp hai được công bố, suýt chút thì khiến toàn thể Triệu gia phun ra một búng máu.

Ba Triệu tức giận vô cùng, nhưng vẫn tiêu một khoản lớn tiền trái tuyến (1), tranh thủ cho Triệu Phùng Thanh một ghế ngồi trong trường cấp ba trọng điểm. Ông cảm thấy tinh thần học tập của trường phổ thông A tương đối tốt, chắc hẳn có thể thay đổi tâm tính của con gái ông.

Nhưng ông đã bỏ sót một chuyện, nếu như ông có thể kiếm được một ghế trong ngôi trường này, thì tất nhiên cũng có học sinh kém khác có thể mua được.

Triệu Phùng Thanh không muốn đi học cấp ba, cô cảm thấy học trung cấp nghề là được, sớm ra xã hội kiếm tiền một chút, thực tế hơn nhiều so với chuyện lãng phí tuổi thanh xuân trong trường học.

Triệu gia cố ép thì cô học. Thậm chí ngay cả ông nội bà nội, ông ngoại bà ngoại đều tham gia.

Dưới sức ép của hai đại gia tộc, cô làm theo ước nguyện của bọn họ, nhập học cấp ba.

Sau chuyện này, tâm lý nổi loạn của Triệu Phùng Thanh càng trở nên kinh khủng. Cô nhuộm cái đầu năm sáu màu, tai trái xỏ sáu cái khuyên tai. Lúc nổi hứng, cô còn trang điểm đi học.

Hành vi này ở trường điểm như giẫm phải mìn vậy.

Thầy tổng giám thị mấy lần la mắng cô trong phòng làm việc, ngay trước mặt mọi người.

Cô nhếch khóe miệng, chẳng chút quan tâm.

Dần dà, tiếng xấu của cô truyền khắp, lúc nhắc đến cô, các thầy cô giáo đều lắc đầu.

Ba Triệu và Mẹ Triệu bận rộn làm ăn, thời gian quản giáo con gái không nhiều. Khi nhận được lời phàn nàn từ giáo viên, hai người họ liền khuyên răn quở mắng Triệu Phùng Thanh.

Khuyên dạy xong, Triệu Phùng Thanh vẫn cứ như cũ.

Sau khi chia lớp năm 12, giáo viên chủ nhiệm mới không thích ứng được với tác phong xấu của cô thiếu nữ hoang đường này, tức đến nỗi liền gọi cho phụ huynh.

Ba Triệu vội vàng chạy đến, xách tai của Triệu Phùng Thanh lên liền thét, “Con còn tạo phản hả!” Sau đó cười xòa xin lỗi giáo viên chủ nhiệm.

Thái độ của Triệu Phùng Thanh khinh khi ngạo mạn, hết ngó đồng rồi lại nhìn tây.

Có mấy giáo viên đang cúi đầu chấm bài. Bên cạnh giáo viên số học ở trong góc, có một nam sinh đang đứng.

Triệu Phùng Thanh chỉ nhìn thấy sườn mặt của hắn.

Ánh nắng bên ngoài xuyên qua cửa sổ chiếu vào, rơi trên mặt của hắn, khiến cho góc cạnh sắc sảo ấy trở nên dịu dàng một cách mơ hồ. Cô còn nhìn thấy lông mi thật dài cứ lay động theo từng cái chớp mắt của hắn, lay động đến trái tim cô cũng có chút nhồn nhột.

Chàng trai đột nhiên xoay đầu qua, ánh mắt cùng cô chạm nhau.

Cô cười, đôi mắt đẹp tựa hồ ly xéch lên.

Mắt hắn ta chợt lạnh, xoay đầu đi chỗ khác.

Triệu Phùng Thanh vẫn cứ cười. Vào khoảnh khắc ấy, cô cảm thấy căn phòng làm việc thường ngày cực kỳ đáng ghét này, cuối cùng cũng có một sự tồn tại có chút tốt đẹp.

Trước kia Triệu Phùng Thanh chơi với đám con trai quen rồi, không có cái kiểu gọi là rụt rè căng thẳng. Sau lần gặp tình cờ ở phòng làm việc kia, cô liền đi hỏi thăm xung quanh cậu trai kia là ai.

Đám bạn bè xấu của cô cả một đồng, tin tức phản hồi rất nhanh chóng.

Cậu trai tên là Giang Tấn, là học sinh chuyển trường đến vào học kỳ này. Nghe nói kỳ thi tốt nghiệp năm ngoái hắn có chuyện không đi thi được, cho nên giờ đi học lại, hiện tại ở lớp 12.2.

Triệu Phùng Thanh nhớ lúc trước khi cô nhìn thấy trên bảng thông báo còn từng mỉa mai, “Cứ tưởng đặt cái tên bằng cái chữ chẳng ai biết là giỏi lắm chắc.”

Bây giờ cô có suy nghĩ khác biệt với hắn, thì cô phải đặc biệt đi tra từ điển.

Tấn (玢) [jīn], viên đá đẹp tựa ngọc.

Tướng mạo tuấn tú của hắn cũng thật phù hợp với cái tên này.

Trường phổ thông A cứ mỗi khi đến 10 giờ sáng thì sẽ có 20 phút tập thể dục. Việc học hành của khối 12 nặng nề, khoảng thời gian ngắn ngủi này đều chen chúc trong biển đề thi, cho nên trường học không cường chế tỷ lệ có mặt của học sinh khối 12.

Mỗi lần đến khoảng giờ nghỉ này, Triệu Phùng Thanh liền kéo Tướng Phù Lị đến lớp 12.2.

Triệu Phùng Thanh luôn có thể vừa liếc mắt đã nhìn thấy Giang Tấn. Mặc cho hắn đang cúi đầu đọc sách, hay là đang nhàm chán quay bút, trong mắt cô, hình như chỉ chứa được mỗi hắn.

Giang Tấn là người khác phái đầu tiên khiến cô bị cuốn hút. Tuy rằng cô cũng không rõ nguyên nhân. Nhưng mà, tình yêu ấy, vốn chính là chẳng có lý do gì cả. Cô không biết cái thoáng nhìn ở phòng làm việc kia sẽ khiến cho tương lai cô có gì thay đổi không. Cô chỉ chắc chắn rằng, tâm tư của mình lúc này, hoàn toàn lạc đến bên mình Giang Tấn mất rồi.

Đối với mỗi tình đầu đơn phương này, Triệu Phùng Thanh thích nhiều rất nhiều lần hơn là ưu phiền.

Trong đám bạn ham ăn lời làm của cô, chẳng thiếu người có ý với cô, thế nhưng cô chẳng ưng được người nào cả. Cô từng tếu táo với Tướng Phù Lị rằng, “Nếu như tao mãi không có cảm giác gì với người khác phái thì hai đứa mình sống chung một đời nhé.”

Tướng Phù Lị làm động tác nôn mửa, “Tao 100% thích trai nhé, mày FA đến già đi.”

Trường học đã ghi rõ quy định cấm tiết yêu đương sớm, nhưng tình cảm này nở mấy năm nay đâu phải ít ỏi gì. Thấy cô giáo quản được chuyện này thì

không thể lo được chuyện khác. Và lại, dưới ngọn núi lớn mang tên thi đại học này, thầy cô quan tâm nhất vẫn là những học sinh xuất sắc.

Học sinh kém như Triệu Phùng Thanh, thầy cô đã bỏ cuộc rồi.

Tâm sự của Triệu Phùng Thanh đối với Giang Tấn chẳng phải là bí mật gì. Cô rất thân thiện, thích chính là thích. Hơn nữa cô còn chủ động đi theo đuổi.

Ngoại trừ cái liếc mắt ngán ngùi vào lần cô tặng quà đầu tiên, sau đó Giang Tấn đều trực tiếp ném túi quà cho đám nam sinh ngồi dãy trước và dãy sau mình.

Thế nên, mấy cậu nam sinh đó sôi nổi phân chia hết tâm lòng của Triệu Phùng Thanh.

Triệu Phùng Thanh tặng nào là đồ ăn vặt, mô hình chạy máy, bút máy đồng hồ các loại. Thứ có ý nghĩa nhất, chính là một cái khăn quàng cổ. Do chính tay cô đan.

Cô mua mấy quyển sách học trong hai tuần lễ, còn tốn hết một tháng trời để đan. Lúc học thì kiểu dáng phong phú, lúc đan thật sự thì cô chỉ biết cách đan đơn giản nhất. Nhưng mà, tốt xấu gì thì cũng ra dáng hình chữ nhật.

Lúc tặng quà là cuối hè.

Tường Phù Lị vỗ vỗ trán, “Tao vừa nhìn thấy cái khăn quàng đó thì lại càng thấy nóng thêm.”

“Đã bắt được đuôi của mùa hè rồi, mùa đông còn xa hay sao?” Triệu Phùng Thanh cười. Thành phố này không có mùa thu, từ hạ sang đông chẳng qua chỉ là chuyển trong một đêm. Giang Tấn thân người cao, cho nên cô đan hết trọn hai cuộn len.

Chiếc khăn quàng đi về chốn nào, Giang Tấn không biết. Triệu Phùng Thanh cũng không biết.

Hai tháng sau, Tường Phù Lị nhìn thấy một nam sinh nào đó của khối 12 quấn một chiếc khăn quàng cực dài, dài đến nỗi phải quấn lên mấy vòng. Tường Phù Lị vô cùng kinh ngạc, “Tao tưởng chỉ có Triệu Phùng Thanh mới đan cái khăn quàng dài ba mét, hóa ra còn có đứa quái dị khác làm thế cơ đấy.”

—

Nói đến chuyện theo đuổi Giang Tấn, có đến mấy người bạn nói muốn truyền thụ kinh nghiệm cho Triệu Phùng Thanh.

Thế nhưng Triệu Phùng Thanh từ chối hết. Cô cảm thấy chuyện yêu đương là một chuyện thuần túy. Dùng tâm lòng để đổi đãi mới là chính đạo.

Những người bạn đó nghe mà giống như là nhìn thấy ma vậy. Họ chỉ biết Triệu Phùng Thanh là đồ cờ hó không tim không phổi, quả thật chưa từng thấy cô đối xử với ai để tâm đến vậy.

Ngoài ngạc nhiên, bọn họ không khỏi oán giận và ghen ghét với kẻ không biết mình có phúc là Giang Tấn.

Trong số những cậu trai này, có vài người đều từng mơ tưởng đến Triệu Phùng Thanh.

Tuy rằng tính cách cô kỳ lạ, nhưng ngoại hình lại vô cùng xinh đẹp. Đặc biệt là đôi mắt hồ ly của cô, cực kỳ có sức quyến rũ. Đôi mắt chỉ tùy tiện đảo một vòng, họ đều cảm thấy như linh hồn nhỏ bé đã bị câu đi mất rồi.

Mấy thiếu niên nổi loạn này, trốn học, đi thi nộp giấy trắng, hút thuốc cộng thêm uống rượu, chỉ làm những chuyện như thế. Có một hai người kết giao khá thân với đám thanh niên xã hội, từng muốn lợi dụng thủ đoạn phi pháp để xâm phạm Triệu Phùng Thanh.

Tuy rằng Triệu Phùng Thanh cũng chơi bời, nhưng ý thức nguy cơ tương đối nhạy cảm, tìm lý do từ chối hết lần này đến lần khác, trước nay chưa từng cho bọn chúng cơ hội để ra tay.

Sau này, theo cùng tình cảm càng lún càng sâu của cô đối với Giang Tấn, cô cũng không thích chơi với đám cúp học nữa.

Tường Phù Lị rất kỳ quái. Ngay cả nhìn thẳng một lần Giang Tấn cũng chưa từng ném cho Triệu Phùng Thanh, thế nào mà Triệu Phùng Thanh vẫn có thể đơn phương cuồng nhiệt như thế. Hơn nữa, đám học sinh giỏi làm gì để mắt tới đám lêu lổng các cô chứ.

Ngay cả trường học cũng đối xử với các cô khác với những học sinh khác.

Khối 12 tổng cộng chia làm 7 lớp. Năm lớp đầu có bầu không khí rất nghiêm khắc, các thầy cô lúc nào cũng lấy tiền đồ đại học tươi đẹp để khích lệ học sinh.

Còn hai lớp cuối, đều tập hợp đám học sinh đi cửa sau và mua ghế ngồi. Vào tiết vui đùa âm ỉ là chuyện thường. Thậm chí một hôm lên lớp, lưu manh Đại Hồ trực tiếp cự cãi với giáo viên, làm cho cô giáo mới tốt nghiệp tức đến phát khóc.

Lúc đó Triệu Phùng Thanh đang tô vẽ điểm số trên bài thi, lúc ngẩng đầu lên nhìn thấy gương mặt khóc lóc của cô giáo trẻ, cô quay đầu lại nói với Tường Phù Lị, “Hôm nay không thể tan học sớm rồi.”

Tường Phù Lị nghiêng người lên bàn trước, dẫu môi, “Ngủ ngày to như thế, sợ cô giáo không nghe thấy chắc.”

Cuối cùng cô giáo tức đến chạy ra khỏi lớp học, kêu thầy tổng giám thị tới.

Kết quả, cả lớp nghe giáo huấn đến bảy giờ tối.

Phụ huynh của Đại Hồ cũng đến. Cha của Đại Hồ ngoài cười nhưng trong không cười, xin lỗi, sau đó liên tục xem đồng hồ.

Sau khi chú ý thấy động tác của ông ta, Triệu Phùng Thanh cười khinh khỉnh một tiếng.

Cha của Đại Hồ không ở lại lâu, ông nói còn có một buổi xã giao, bữa sau sẽ đến tạ lỗi.

Nghe thế, thầy tổng giám thị không vừa lòng, nhưng mà đối với phụ huynh chỉ có thể nhả nhận.

Lúc Triệu Phùng Thanh và Tưởng Phù Lị ra khỏi cổng trường thì đã là bảy giờ rưỡi.

Mấy cậu nam sinh ở phía sau gào thét, “Này, Thanh Nhi, đi uống rượu không?”

“Này cái gì mà này.” Tưởng Phù Lị quay đầu lại, “Bị thầy nghe thấy thì tha hồ ma nghe giáo huấn.”

Đám nam sinh đùa cợt, “Chị Lị là vai vế gì chứ, còn sợ chút giáo huấn này sao.”

Triệu Phùng Thanh vất tay lên vai Tưởng Phù Lị, cười lớn tiếng, “Hai đứa tôi nghe thầy giảng đến lỗ tai đóng kén rồi, tối nay phải về sớm nghỉ ngơi.”

“Đáng tiếc thế. Ai chẳng biết chỉ cần tìm Thanh Nhi đi giúp đỡ, quản lý quán bar nhất định sẽ giảm giá chứ.”

“Không phải thế sao, quản lý quán bar muốn của Thanh Nhi của chúng ta mà.”

“Vô vị.” Tưởng Phù Lị kéo Triệu Phùng Thanh, tiếp tục đi về phía trước, “Chẳng trách mày đối với Giang Tấn vừa gặp đã yêu. Xung quanh chúng ta toàn là mấy đứa bại hoại.”

Triệu Phùng Thanh nhớ đến khuôn mặt của Giang Tấn, đuôi mắt xéch lên, “Hai từ cuối cùng của mày bao quát cả tao với mày luôn đó.”

“Gần mực thì đen gần đèn thì sáng. Đợi khi mày câu được Giang Tấn rồi, nhớ dạy tao làm sao nâng cao thành tích nhé.”

“Tưởng Phù Lị.”

“Cái gì?”

“Mày cũng biết dùng tục ngữ nữa cơ à, mà còn là hai vế cơ đấy.” (2)

Tưởng Phù Lị hất tay của Triệu Phùng Thanh ra, “Cái thứ cờ hó nhà mày!”

.

(1) Tiền trái tuyến (VN) = Phí chọn trường (TQ) [择校费]: đơn giản chính là, khi học sinh học hết cấp thấp lên cấp cao hơn thì cục giáo dục quy định học sinh thuộc khu vực nào (quận huyện nào) khi sẽ học ở khu vực ấy thì không tốn bất kỳ khoản phí nào (học đúng tuyến), còn muốn học ở khu vực khác thì phải đóng 1 khoản phí chọn trường nhất định. Đồng thời học sinh chuyển trường cũng phải đóng phí chọn trường. – Theo baidu.

(2) Câu bạn Tưởng Phù Lị nói là: cận chu giả xích, cận mực giả hắc (gần son thì đỏ gần mực thì đen), và trong nguyên tác thì bạn Phùng Thanh bảo đây là hai câu thành ngữ chứ không phải tục ngữ nhé.

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Giang Tấn Mà Cô Thích

Tuy nói rằng Triệu Phùng Thanh theo đuổi Giang Tấn đã hơn bốn tháng, nhưng cô và hắn chưa từng nói với nhau lấy một câu.

Giang Tấn không thèm đếm xỉa đến cô.

Nữ sinh hâm mộ Giang Tấn nơi nào cũng có. Nhưng hẳn suốt ngày làm mặt lạnh, không để lộ ra chút sơ hở nào. Ngay cả một nhân vật đại mỹ nhân như Triệu Phùng Thanh cũng không đánh chiếm được, những nữ sinh khác cân nhắc, không dám làm liều.

Giữa tháng 12, là sinh nhật của Tường Phù Lị. Cô nàng thích náo nhiệt, mời đám bạn đi nhà hàng ăn mừng. Một nhà hàng món Quảng Đông mới mở. Thức ăn không phải là đặc biệt ngon, nhưng thích hợp với chi phí của học sinh.

Trước nay Tường Phù Lị là người phóng khoáng, bữa cơm này tất nhiên là cô nàng trả tiền.

Triệu Phùng Thanh chọn một quyển sách làm quà sinh nhật cho Tường Phù Lị, quyển “Hồng trần cuộn cuộn” ba đồng bạc.

Quà mà lúc trước Triệu Phùng Thanh tặng cho Giang Tấn đủ loại đủ kiểu, cái nào cũng quý giá hơn quyển sách này.

Nhưng Tường Phù Lị không so đo giá cả. Cô nàng cười ha ha nhận lấy cuốn sách, ôm chầm lấy Triệu Phùng Thanh, “Vẫn là Thanh Nhi hiểu tao.” Tuần trước cô mới xem xong bộ phim “Hồng trần cuộn cuộn”, đang tính tìm nguyên tác, ai ngờ quà đã đến tay.

Triệu Phùng Thanh cười sáng rỡ, “Viên Tảo hiểu mày hơn, ông tặng là vàng đấy.”

“Thô tục.” Tường Phù Lị miệng thì chê bôi, nhưng tay lại siết chặt mặt dây chuyền không buông.

Viên Tảo ở bên cạnh cười nhàn nhạt.

Tường Phù Lị nhìn nhìn, tâm tình thoải mái. Vào lúc vô cùng thoải mái, cô nàng đột nhiên nhìn thấy bóng hình của một người khiến cô không dễ chịu.

Đó là một nam sinh ở trường các cô. Một học bá thành tích đứng đầu.

(Học bá = trùm học, thánh học...)

Tên gọi Giang Tấn.

Khóe mắt Tường Phù Lị liếc thấy hắn, vẻ mặt nhất thời xẹt qua vẻ bất mãn. Trong lòng cô, Triệu Phùng Thanh phải liệt vào mỹ nhân hạng nhất của nhất, cái tên họ Giang này mất mùi rồi mới không ưng.

Lúc Giang Tấn đẩy cửa bước vào, một cơn gió từ ngoài quét vào, nâng vạt áo của hắn lên. Người đẹp cảnh tươi.

Cho dù Tường Phù Lị có khó chịu Giang Tấn hơn nữa, thì cũng không thể không thừa nhận, phong độ này thật là bắt mắt.

Được thôi, con mắt của Thanh Nhi nhà cô không thể chê được.

Tường Phù Lị cố ý ngăn cản ánh mắt của Triệu Phùng Thanh hướng về phía cửa.

Nhưng mà, không biết là từ trường bao quanh Giang Tấn quá có sức hấp dẫn, hay là thị lực của Triệu Phùng Thanh bỗng nhiên tốt lên, dưới sự ngăn chặn thế này của Tường Phù Lị, Triệu Phùng Thanh vẫn có thể nhìn thấy Giang Tấn.

Chỉ một liếc mắt, cô liền nhận ra là hắn. Nhớ đến ngày hôm nay là ngày gì, cô liền cứ lơ đãng thế này ghi nhớ ngày sinh nhật của Giang Tấn.

Sau khi Giang Tấn bước vào, mắt nhìn thẳng, không hề để ý đến đám nam nam nữ nữ bên bàn này.

Ánh mắt của Triệu Phùng Thanh đuổi theo bóng hình của hắn, cho đến khi quẹo vào phía sau cột nhà.

Tường Phù Lị thấy thế, kéo lấy cánh tay của Triệu Phùng Thanh, “Hôm nay tao lớn nhất, mày đừng có trọng sắc khinh bạn nhé.”

“Cho nên tao chỉ nhìn vài cái mà thôi.” Triệu Phùng Thanh thu hồi ánh mắt.

“Rụt rả rụt rè!” Tường Phù Lị là đau lòng Triệu Phùng Thanh theo đuổi lâu như thế mà vẫn chưa nhận được một chút đáp trả, “Cho dù là mày trong lòng mê muội, nhưng trên mặt vẫn phải tạo khoảng cách đó, nếu không nó lại tưởng mày không có nó là không xong.”

Triệu Phùng Thanh cười cười, không trả lời.

Chuyện theo đuổi Giang Tấn, trong mắt rất nhiều người, cô đều là phía bị thua. Thế thì làm sao. Sự thật chính là cô thích người ta trước. Cho nên cô mất đi ưu thế, không oán được ai.

Sau ngày hôm đó, Triệu Phùng Thanh đi nghe ngóng sinh nhật của Giang Tấn.

Ngày 24 tháng 12. Đêm giáng sinh.

Cô thấy may là vẫn còn kịp chuẩn bị. Nhưng về phần quà tặng, cô vẫn chưa có ý tưởng. Cái gì cô cũng từng tặng rồi, nhất thời nghĩ không ra được chiêu mới.

Theo cùng việc giáng sinh càng ngày càng gần, cô đột nhiên có một chủ ý.

Quà sinh nhật rất đơn giản. Là một hàm số toán học, chuyên môn lập ra vì học bá.

Đề toán này không phải do Triệu Phùng Thanh nghĩ ra, mà là lúc trước khi cô lật giờ phần đáp án của sách bài tập, vô tình phát hiện ra khi hai đường parabol của bài giải hợp lại làm một, là ra một hình trái tim.

Cô viết hàm số này trên một tấm thiệp trắng tinh, sau đó bên ngoài gói bằng một hộp quà xinh xắn.

Cô nghĩ, Giang Tấn nhận được món quà sáng tạo này, liệu có cảm thấy ngạc nhiên lẫn mừng rỡ không.

Lúc Triệu Phùng Thanh đi tặng quà, Giang Tấn không có trong lớp.

Thời kỳ cấp ba, chuyện yêu đương sớm bị quản lý tương đối chặt chẽ, cô không tiện trực tiếp đặt hộp quà lên trên bàn của cậu.

Hai tiết liền, cô đều đi đến lớp 2.

Giang Tấn cũng không ở đó.

Sau khi tan học, đứng canh trước lớp học của hấn, cũng không gặp.

Ngày hôm sau, vẫn như thế.

Ngày hôm mà Triệu Phùng Thanh tặng được quà, thì đã qua sinh nhật của Giang Tấn. Cô nhìn thấy hấn tại hành lang lầu hai tầng lầu học, thế là lập tức tiến lên, cười hi hi đưa món quà ra.

Hấn lãnh lãnh nhìn cô, muốn đi vòng quanh cô.

Triệu Phùng Thanh cản hấn lại, “Bạn Giang, sinh nhật vui vẻ.”

Con người của Giang Tấn càng thêm lạnh.

“Ài, sinh nhật không kịp, vậy thì giáng sinh vui vẻ.”

Hấn căn bản không để ý đến cô, ánh mắt nhìn cô cực kỳ giễu cợt.

Nụ cười của Triệu Phùng Thanh không giảm, vẫn chìa tay đưa hộp quà.

Đám học sinh đi ngang qua đối với màn này tỏ ra vô cùng hứng thú, không ít người biết về lịch sử theo đuổi Giang Tấn của Triệu Phùng Thanh lại xì xào bàn tán.

Thế nhưng họ đã quên mất trình độ mặt dày của Triệu Phùng Thanh, cô căn bản không chút để ý những ánh mắt khác lạ đó, cố chấp phải tặng cho bằng được món quà.

Giang Tấn cũng cố chấp không chịu nhận lấy.

Chính vào lúc hai người giằng co không phân thắng thua, một bạn học nam của Giang Tấn bước ra giải vây. Thường ngày nam sinh này được chia không ít quà của Triệu Phùng Thanh, cậu ta tất nhiên là giúp Giang Tấn nhận lấy. Nói không chừng cái này lại rơi vào túi cậu ta ấy chứ. Sau khi nhận lấy món quà từ tay Triệu Phùng Thanh, nam sinh này nhét cho Giang Tấn.

Về mặt Giang Tấn thờ ơ.

Triệu Phùng Thanh thì mặt mày tươi cười.

Món quà này, Giang Tấn đích thật ném cho cậu bạn kia.

Cậu ta vốn nghĩ là thứ thực dụng gì, ai ngờ sau khi xé giấy gói, nửa ngày sau cũng không hiểu gì.

Cuối cùng, cậu ta ném vào sọt rác.

—

Nhịp điệu của kỳ thi đại học nhanh như bay, lúc gần kỳ nghỉ đông, giáo viên treo tấm lịch đếm ngược lên bức tường của lớp học.

Đám học sinh nhìn những tờ lịch từng ngày một được lật sang, trong lòng vừa căng thẳng lại vừa mong chờ. Căng thẳng với áp lực của thi cử, mong chờ kỳ thi kết thúc.

Hai lớp cuối của học sinh kém, gia đình của đại đa số đều tương đối giàu có, nhiều người đều ôm suy nghĩ không học lên trường học tuyển A mà tiêu tiền để vào trường học tuyển B. Nhưng mà, khi lịch được treo lên, đám học sinh cũng bắt đầu thấp thỏm không yên.

Đó là thi đại học. Mười hai năm gian khổ học hành, một chiêu định càn khôn. Dù có sống hoang đường thế nào cũng sẽ có chút áp lực.

Trong bầu không khí áp lực gấp rút thế này, kỳ nghỉ đông đã tới.

Thành tích thi cử cuối kỳ, Giang Tấn xếp hạng nhất. Người xếp thứ hai, là bạn học cùng lớp với hắn, Tàn Hiếu.

Triệu Phùng Thanh đại khái đứng thứ hai mươi mấy từ dưới đếm lên.

Cô đi đến bàn thông báo, nhìn chăm chăm tên của Giang Tấn cả một hồi lâu. Thấy tên hắn xếp nhất, thế mà cô lại có tâm trạng kiêu hãnh.

Tên của người thứ hai, Triệu Phùng Thanh tùy ý liếc mắt qua, qua xong rồi quên luôn.

Cô chỉ nhớ, Giang Tấn đứng thứ nhất.

Giang Tấn mà cô thích.

Sau khi lướt qua điểm số của mình, Triệu Phùng Thanh rất bình tĩnh. Cái chuyện cô lên đại học, vốn đã chẳng có gì mong chờ.

Nhưng khi Ba Triệu nhìn thấy phiếu điểm, nháy mắt trước mắt liền tối đen, hoàn toàn thất vọng. Ba Triệu đã chuẩn bị sẵn sàng, bất kể Triệu Phùng Thanh thi cử thế nào, ông cũng sẽ tiêu tiền cho cô học hết đại học. Nếu không, còn trẻ mà không có học vấn, trong xã hội này thật chẳng có chỗ để đứng.

Khởi 12 tan học rất trễ, cách tết âm lịch chẳng còn bao ngày, giáo viên vẫn nghiêm khắc nhắc nhở học sinh, nghỉ đông đừng quên nhin chút thời gian ra ôn tập bài vở.

Triệu Phùng Thanh nửa nằm bò ngủ gật, giọng của giáo viên giống như bài hát ru không rõ ràng, khiến cho mí mắt không ngừng sụp xuống.

Tường Phù Lị cũng ngáp dài ở đằng sau, còn thong thả than một tiếng. Cô nàng lau khôe mắt, lơ đãng nhìn thấy bóng hình lướt qua cửa sổ ngoài hành lang. Sau đó cô nâng vội vàng chột chột lưng của Triệu Phùng Thanh ở đằng trước.

Triệu Phùng Thanh vén mí mắt lên, “Hửm?”

“Bên ngoài, bên ngoài.” Tường Phù Lị thấp giọng nói.

Triệu Phùng Thanh ngẩng đầu nhìn sang.

Giang Tấn ôm một chồng lớn sách, đi cùng một cô gái. Tốc độ đi của hai người họ có hơi chậm, khoảng cách... rất gần.

Triệu Phùng Thanh hí mắt, không nhìn thấy rõ mặt mũi của họ. Cô lúi cựa sách ra, đợi khi đeo kính lên, một nam một nữ đó đã đi qua mất.

Tường Phù Lị thấy hành động của Triệu Phùng Thanh, lại chột một hồi, “Nhờ đó không phải đưa Đại Hồ sống chết theo đuôi hả?”

“Tao đâu có biết.” Triệu Phùng Thanh gỡ kính ra, lại nằm bò trên bàn. Tầm mắt của cô vẫn còn dừng nơi hành lang.

Nơi đó lúc này không một bóng người.

Tối tận nay, Giang Tấn chưa hề dành cho cô một ánh nhìn thẳng, cô tính không ra mình phải chờ đợi đến bao giờ. Dù sao cô muốn làm thế nào thì làm thế này, trước nay cô cứ tùy ý làm cần như vậy.

Giáo viên vừa tuyên bố tan học, lớp học nhất thời nổ tung trong tiếng hoan hô reo hò.

Đại Hồ kích động giẫm lên bàn học, “Nghỉ đông rồi! Nghỉ rồi!” Dáng vẻ hưng phấn của cậu ta hoàn toàn không dính dáng gì đến người xếp thứ hai từ dưới đếm lên.

“Làm gì mà rống to thế, muốn vỡ họng à.” Tường Phù Lị cau mày.

Đại Hồ lác mông, “Chị Lị, tối nay đi quẩy không?”

Tường Phù Lị nhìn cậu ta khinh khỉnh, khi quay sang Triệu Phùng Thanh thì đã biến thành gương mặt tươi cười, “Thanh Nhi, đi hay không? Đi uống không say không về.”

“Đi chứ.” Triệu Phùng Thanh dựa vào Tường Phù Lị, “Tối nay mẹ tao đi chơi mạt chược với mấy người bạn bài, không về sớm vậy đâu.” Ba Triệu đi công tác ngoại tỉnh, càn quét không nổi cô.

Đại Hồ nhảy khỏi bàn học, cười khoa trương, “Đại mỹ nhân xuất ần, rượu lại có thể được giảm giá rồi.”

Triệu Phùng Thanh cong miệng lên cười.

Mấy người lớp cô hẹn thêm mấy người lớp bên cạnh, chuẩn bị tiến về phía phố quán bar.

Lúc sắp đi, Viên Táo ở lớp bên áp a áp ứng từ chối.

Đại Hồ không vui, “Là đàn ông thì nói chuyện cho nhanh lẹ.”

“Thì là lát nữa tao có chút việc.” Viên Táo muốn nói lại thôi.

Tướng Phù Lị kéo Triệu Phùng Thanh đợi ở bên ngoài, nhìn thấy Đại Hồ và Viên Táo nói chuyện chưa xong, Tướng Phù Lị kêu lên, “Không muốn đi thì đừng đi nữa, lãng phí thời gian của bọn này.”

Viên Táo bị Tướng Phù Lị quát như thế, nói, “Chuyện của tôi xong sẽ qua ngay.” Sau đó cậu ta vung một quyền về phía Đại Hồ, “Mày để lại chút rượu đợi tao đến đấu với mày.”

“Xi.” Đại Hồ nhếch mép cười, “Voi đồ của mày, tao đọ với hết cả đám cũng có thể thắng mày đấy.”

Triệu Phùng Thanh quay đầu nhìn Viên Táo một cái. Cô không đeo mắt kính. Khoảng cách giữa cô và cậu ta vượt quá phạm vi thị lực của cô, nhưng cô có thể liếc thấy dưới ngăn bàn học của cậu có cái gì đó thò ra.

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Bởi Vì Đó Là Người Mình Thích

Đợi khi Đại Hồ và Viên Táo tán gẫu xong, một hàng người liền rời khỏi trường.

Khi đám thiếu niên thiếu nữ lông bông này đi trên phố, hầu như lúc nào cũng thu hút ánh mắt từ khắp nơi. Đặc biệt là ở khu phụ cận trường phổ thông A. Vài phụ huynh nhìn thấy, để lộ ra vẻ mặt chán ghét, nắm lấy tay con mình nói vài câu, nhất định đừng có qua lại với đám lêu lổng này.

Những thanh niên này đều biết bản thân mình có hình tượng gì, chỉ là tâm lý nổi loạn khiến cho họ không có gì phải kiêng dè, còn cảm thấy thế này mới khác người.

Đại Hồ nhuộm cái đầu vàng rực, dương nanh múa vuốt với hai cô bé đi ngược chiều, hí hí cười gian.

Hai cô bé sợ đến nắm lấy tay nhau, dừng lại không dám đi tiếp.

Tướng Phù Lị một phát kéo lấy cậu ta, “Ông làm cái quái gì thế?”

Đại Hồ cười ngượng ngùng, thu lại móng vuốt sói.

Về mặt của một nam sinh bên cạnh cực kỳ mất hứng, “Chị Lị, đừng có nghiêm túc như thế chứ.”

“Đi đường đường hoàng.” Triệu Phùng Thanh lờm một cái.

Cậu ta nhún vai, không ồn ào nữa.

Quán bar mà họ thường đến nằm ở trung tâm thành phố. Cho dù là ngày trong tuần hay cuối tuần, việc kinh doanh đều rất sôi động. Có một cậu bạn tên là Nhiều Từ, là cháu của ông chủ. Bởi vì mối quan hệ này, khi họ đến đây đều luôn có chỗ.

Anh chàng pha chế ở quầy bar thêm nhỏ dãi Triệu Phùng Thanh. Mỗi lần thấy cô đến, anh ta liền cố ý chơi trò tung hứng dụng cụ pha chế để lấy le.

Lúc mới gặp, Triệu Phùng Thanh có thoáng nhìn anh ta một lần, sau đó thì không để ý đến nữa.

Hôm nay anh chàng rời khỏi quầy bar, niềm nở tiến lên trước, “Thanh Nhi.”

Triệu Phùng Thanh ngược mắt lên, thà rằng nhìn mái đầu đầy keo xịt tóc, cũng không muốn chuyển mắt đến gương mặt bóng loáng mờ.

Mấy cậu trai khác nhìn thấy tình hình này đều không lên tiếng. Tướng Phù Lị thì kéo tay của Triệu Phùng Thanh, cười nói, “Nhìn thế này, vẫn là cái tên lớp 12.2 kia tốt hơn.”

Nhắc đến người đó, đôi mắt của Triệu Phùng Thanh sáng lên, “Mắt nhìn người của tao mà.” Trong lời nói toàn nỗi kiêu hãnh.

Anh chàng pha chế buồn rầu trong lòng.

Nhiều Từ thấy thế, sau khi Triệu Phùng Thanh và Tướng Phù Lị đã rời khỏi, nhỏ giọng nói với anh chàng, “Thanh Nhi đơn phương. Cái tên Giang gì đó,

mất chó bị mù.”

Anh chàng pha chế nháy mắt lại bùng lên hy vọng.

Tối nay đến đây, phòng bao đã đầy hết, quản lý để dành cho họ bàn quây ở đại sảnh. Anh chàng pha chế thỉnh thoảng lại nhìn về phía bàn của bọn họ.

Sau khi Triệu Phùng Thanh phát hiện, đổi sang vị trí quay lưng về phía quầy bar.

Đại Hồ hét lên lấy mấy chai rượu tây.

Triệu Phùng Thanh dựa vào sofa, ném cặp xách, “Tối nay tôi không uống rượu tây nữa, uống mấy lon bia là được.”

“Cha cha cha.” Nam sinh còn lại giễu, “Thanh Nhi giả bộ làm thực nữ.”

“Hôm nay nghe đến hai chữ rượu tây, mí mắt phải cứ giật đùng đùng, có lẽ là ông trời đang cảnh báo tôi.” Lời này cô nói là nói đùa, nhưng sau ba tuần rượu, thể mà nói bừa thành thật.

Từ lượng của Triệu Phùng Thanh cũng tạm ổn, sau bốn năm lon bia, mặt đỏ lên một chút. Cô ợ một cái, nằm trong một góc của sofa, mù mờ nhìn đám người lũ lượt phía trước.

Đầu óc của cô hiện ra trạng thái trống không.

Sắp sửa nghi đồng rồi à... Không được gặp Giang Tấn nữa... Nghĩ như thế, kỳ nghỉ đông liền trở nên nhàm chán.

Đại Hồ nốc rượu đến là tợn, lượng từ không phải ly, mà là tính bằng chai. Cậu ta cứ uống rồi uống, chẳng bao lâu sau đã ngã xuống.

Nhiều Từ cũng xin, nhưng miễn cưỡng còn có thể mở mắt.

Những nam nữ sinh khác, chơi oản tù tì uống rượu, tiếng cười khoa trương điên cuồng cùng với tiếng kêu la cứ liên tiếp nhau.

Tuổi tác bình quân của bàn này chẳng qua chỉ 17, 18, vẫn là những khuôn mặt còn nét trẻ con, nhưng lại đan xen những dấu vết sớm trưởng thành.

Tường Phù Lị và Nhiều Từ uống mấy ly, lớn tiếng cười nói, “Đồ xấu xa! Tính chuốc say chị Lị của cưng à.” Bởi vì cô nàng lưu ban, cộng thêm chuyển trường, tuổi thực của cô lớn hơn bọn họ hai tuổi, cho nên cũng tự xưng mình là chị.

Triệu Phùng Thanh nghe thấy tiếng huyền não của cô nàng, phục hồi tinh thần. Cô cầm lấy lon bia áp lên mặt mình, vỏ lon lạnh buốt tiếp xúc với gò má ấm nóng của cô, nhất thời tỉnh rượu. Cô hơi hơi ngẩng đầu lên, nhìn thấy Đại Hồ say đến ngồi bẹp trên sofa, điện thoại đặt bên cạnh cậu ta đang lóe sáng.

Màn hình tắt xong, chẳng mấy giây sau lại sáng lên.

Cô duỗi chân đá đá Nhiều Từ gần đó nhất, “Điện thoại của Đại Hồ có người gọi.”

Nhiều Từ nửa tỉnh nửa say, muốn chống người dậy nhưng không nhúc nhích được. Cậu ta nói mà mồm miệng dính vào nhau, “Đại... Đại... Hồ... Điện...”

Đèn màn hình điện thoại tắt ngúm.

Chưa đến hai giây, lại nhá sáng lên.

Tường Phù Lị chú ý thấy, trực tiếp đứng lên đi đến bên Đại Hồ. Tên trên màn hình điện thoại khiến cô cười lên, cô mở ốp điện thoại, hờn dỗi nói, “Sao nào?”

Không biết bên kia đầu dây nói gì, sắc mặt cô hoảng hốt, lớn tiếng nói, “Bây giờ ông đang ở đâu?”

Sau khi cúp điện thoại, cô ra sức lắc Đại Hồ, “Dậy đi!”

Đại Hồ đã xin quắc cần câu.

Thế là cô vội vàng kêu lên với mọi người, “Đừng ồn nữa!”

Âm nhạc trong sàn và tiếng nói chuyện vô cùng âm ỉ, câu này của cô chỉ có hai ba người nghe được.

Cô nâng cao âm lượng, lớn tiếng hô lên, “Đừng ồn nữa!”

Lúc này, mấy nam nữ sinh vẫn đang chơi đùa nhìn cô với ánh mắt khó hiểu.

“Viên Táo gặp chuyện.” Tường Phù Lị hít vào một hơi thật sâu, nghiêm túc chậm rãi nói, “Ai chưa say đều theo tôi đi một chuyến.”

Người chưa say chẳng còn mấy người. Cả chính cô cũng đã uống khá nhiều, nhưng cô đang cố gắng duy trì lý trí. Cô cắn cắn răng, trở về vị trí, bắt đầu thu dọn cặp xách.

Triệu Phùng Thanh ngồi ngay đây, “Sao thế?” Cô lơ mơ có dự cảm không lành.

“Viên Táo xảy ra chuyện rồi.” Mặt Tưởng Phù Lị không biểu tình.

Trong chớp mắt, Triệu Phùng Thanh đột nhiên liên tưởng đến ngăn bàn của Viên Táo có giấu thứ gì đó.

Một đoạn ống nước.

Đám người bọn họ tuy rằng trông thì như lưu manh, nhưng so với bọn côn đồ thật sự thì vẫn khác biệt. Cô đã nghe từ lâu rằng Viên Táo kết thân với một thanh niên lêu lổng ở khu vực nào đó, nhưng cô tuyệt đối không ngờ rằng, cậu ta lại đi đánh lộn.

Cô đặt lon bia trên tay xuống, “Chuyện gì vậy?”

“M* nó, cái thằng ngu v*n.” Tưởng Phù Lị mở miệng liền mắng chửi, “Kết giao với Thắng Ca nào đó, vì một con bồ mà đi đánh nhau với một băng khác.”

Triệu Phùng Thanh lập tức cầm cặp xách lên, “Bây giờ nó thế nào rồi?” Tuy là hỏi như thế, nhưng nhìn vẻ mặt của Tưởng Phù Lị cũng có thể biết, tình hình của Viên Táo không hay.

“Cảnh sát đuổi đến, nhóm của Thắng Ca chạy rồi, Viên Táo thì đang trốn.”

“Đã nói từ trước rồi, đừng có dính vào mấy chuyện phạm pháp.” Triệu Phùng Thanh hơi chế giễu một câu.

Tưởng Phù Lị vốn còn muốn chửi thêm mấy câu, cuối cùng nuốt xuống, “Đạo lý to lớn gì đó khoan hãy nói đã, Viên Táo bị thương rồi, nó gọi điện thoại đến cầu cứu, chúng ta qua đó nhanh đi.”

Về châm chọc của Triệu Phùng Thanh ban nãy nhất thời không còn dấu vết, cô nghiêm mặt hỏi, “Nó ở đâu?”

“Công viên Nhân Dân.”

—

Đại Hồ đã xin quắc cần câu, Nhiều Từ đi đứng cũng nghiêng ngả. Chỉ còn lại bốn người còn giữ được tỉnh táo. Tưởng Phù Lị cũng say, nhưng vẫn cố chống đỡ mà ra ngoài.

Bốn người chặn một chiếc taxi, chạy thẳng đến công viên Nhân Dân.

Sau khi xuống xe, Tưởng Phù Lị dùng điện thoại gọi cho Viên Táo, muốn hỏi vị trí chính xác.

Cậu ta mãi không bắt máy.

Cô rất lo lắng, “Liệu nó có bị...”

“Đừng nói vậy.” Triệu Phùng Thanh chặn lời của Tưởng Phù Lị lại, che kín áo bông, “Chia ra tìm.”

Thế là bốn người tản ra.

Công viên Nhân Dân vào ban tối, ánh đèn lơ nhơ. Đường núi bao quanh vòng tới vòng lui, còn bị khóm cây che kín, muốn tìm người khá khó khăn. Huống hồ, cuộc điện thoại cầu cứu kia của Viên Táo còn chưa kịp tiết lộ phương hướng cụ thể của cậu ta.

Triệu Phùng Thanh theo một con đường núi đi về phía trước.

Mấy băng ghế dừng chân dọc đường đi có mấy đôi tình nhân đang tâm sự với nhau.

Cô đi được nửa đường, đột nhiên quay đầu lại.

Có lẽ Viên Táo sẽ không chạy về phía đông người. Bị thương rất thu hút sự chú ý.

Ở chỗ ngã ba đường, Triệu Phùng Thanh rẽ hướng khác, đi về phía sau núi.

Ngon núi phía sau công viên, mỗi khi đêm xuống liền vắng ngắt, so với ánh đèn trắng nhơ ban nãy, phía sau núi tối tăm vô cùng, nếu như muốn ẩn trốn, nơi này là nơi có điều kiện tốt nhất.

Đi càng sâu vào con đường nhỏ, bốn bề dần dần vắng vẻ.

Triệu Phùng Thanh mang đôi boot cổ ngắn gót trung bình, gót giày gỗ cộp cộp trên đường đá, phát ra tiếng động như thủy tinh va chạm nhau. Giữa đường cô dừng lại, quay đầu nhìn về phía sau, đoạn đường đi qua đã bị bóng đêm che phủ.

Đột nhiên, cô gọi một tiếng, “Viên Táo”. Giọng nói hơi trầm lướt qua trong gió lạnh đêm đông.

Xung quanh im ắng, ngoại trừ tiếng gió đông thổi lá cây xào xạc đáp lại cô thì chẳng còn tiếng động nào khác.

Cô lấy điện thoại ra gọi vào số của Viên Táo.

Máy bận.

Cùng lúc đó, phía rừng sâu ở đằng trước truyền đến tiếng chuông “đing đing đing”.

Triệu Phùng Thanh cảm thấy may mắn, tiếng chuông mà Tường Phù Lị thiết đặt cho Viên Táo có sức xuyên thấu đến vậy.

Cô bước nhanh về phía tiếng động.

Lúc nhìn thấy bóng người phủ phục trong bụi cây, cô lập tức thông báo cho mấy người Tường Phù Lị đến đây.

Viên Táo đã trong trạng thái nửa hôn mê.

Triệu Phùng Thanh nương nhờ ánh sáng từ điện thoại xem xét một hồi.

Nơi bụng của cậu ta có một mảng lớn dính máu, trên mặt đất cũng có mấy chỗ bị nhuộm đỏ.

Cô không biết phải xử lý thế nào, chỉ có thể trông chừng.

Lúc Tường Phù Lị chạy đến nơi, sắc mặt trắng bệch, nhìn thấy đồng máu trên mặt đất, bàn tay cô nắm lại thật chặt. Bình thường cô và Viên Táo luôn cố ý tránh nghi ngờ, chính là vì không muốn để lộ ra quan hệ của hai người. Nhưng mà bây giờ, cô chẳng thể nghĩ đến những thứ khác nữa.

Nam sinh Giáp run rẩy đưa tay thăm dò hơi thở của Viên Táo, “Giờ phải làm sao đây?”

Vẫn may, hơi thở tuy rằng yếu, nhưng vẫn còn.

“Đưa đi bệnh viện.” Triệu Phùng Thanh ấn số 120 trên điện thoại.

“Không.” Tường Phù Lị hốt hoảng ngăn tay cô lại, “Sẽ bị cảnh sát bắt được.”

“Bắt được thì cũng tốt hơn là chết ở chỗ này.”

Tường Phù Lị nghe xong trở nên tức giận, “Nếu như bị bắt thì nó coi như xong.”

Triệu Phùng Thanh hơi giận, “Vậy mày tính thế nào?”

“Gần đây có một phòng khám tư nhân, ba tao quen ông bác sĩ đó. Chúng ta đến đó cầu cứu.” Tường Phù Lị nhìn chăm chú Viên Táo, mắt ầng ậc nước.

Khoảnh khắc đó, Triệu Phùng Thanh không nói gì nữa.

Ngày trước cô không hiểu tại sao chuyện gì Tường Phù Lị cũng lo lắng cho Viên Táo. Mà giờ, cô thừa giả thiết mình là Tường Phù Lị, còn Viên Táo là Giang Tấn, thì cô liền hiểu tất cả.

Bởi vì đó là người mình thích.

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Đây Coi Như Là Câu Đầu Tiên Mà Hấn Nói Với Cô

Thấy Tường Phù Lị mất hồn mất vía, Triệu Phùng Thanh chủ động gỡ khăn quàng ra, đắp lên vết thương của Viên Táo.

Sau đó, hai cậu nam sinh nâng Viên Táo lên, đi về phía cổng công viên.

Vết nước mắt trên mặt Tường Phù Lị chưa khô.

Triệu Phùng Thanh tiến lên kéo tay của cô nàng, trầm giọng nói, “Có chuyện gì cứ đợi đến khi Viên Táo an toàn rồi hãy nói.”

“Đi thôi.” Tường Phù Lị trở tay nắm lấy tay của Triệu Phùng Thanh, muốn mượn sức của cô để loại bỏ nỗi hoảng sợ trong lòng mình.

Triệu Phùng Thanh đỡ lấy Tường Phù Lị, thấp giọng kêu hai cậu nam sinh lại, “Nếu như gặp người đi đường thì giả vờ là cậu ta uống say.”

“Biết rồi.” Nam sinh trả lời.

Năm người thuận lợi đi đến cổng công viên, Tường Phù Lị chặn một chiếc taxi, cùng hai nam sinh và Viên Táo chạy thẳng đến phòng khám.

Sau khi bọn họ rời đi, Triệu Phùng Thanh vẫy một chiếc xe khác.

Vừa lên xe, cô nói, “Quán Bach.” Quán Bach là nơi Viên Táo đánh nhau, cậu ta dính vào chuyện này rất phiền toái, cô dự tính đi nghe ngóng tình hình.

Tài xế lắc đầu, dùng giọng quốc ngữ cực kỳ không chuẩn nói, “Nơi đó bị cảnh sát phong tỏa rồi, không đi được.”

“Có chuyện gì vậy?” Cô cố ý tỏ vẻ kinh ngạc.

Tài xế dùng tiếng Quảng Đông nói nhanh như gió, “Bọn xã hội đen chém người đó, đều là mấy đứa trai gái choai choai, không học hành ra ngoài lẫn lộn.”

Triệu Phùng Thanh cuộn mái tóc dài màu sắc sỡ của mình lên, thật ra hình tượng này của cô, không phải là “gái choai choai” trong lời của tài xế hay sao. “Vậy thì đến đường Tùng Hồ đi.”

—

Triệu Phùng Thanh chạy đến phòng khám.

Phòng khám không lớn, thiết bị điều trị cơ bản đều đủ. Viên Táo đang trong phòng điều trị.

Tường Phù Lị ngồi ở bên ngoài, cúi đầu không biết đang nghĩ chuyện gì.

Triệu Phùng Thanh bước qua, “Tình trạng vết thương nghiêm trọng không?”

Tường Phù Lị chột hoàn hồn, miễn cưỡng nở nụ cười, “Vết thương bằng gậy chỉ là thương ngoài da.” Dừng một chút, giọng điệu ảm đạm trách móc, “Không chết được.”

“Ừm.” Triệu Phùng Thanh khoác vai Tường Phù Lị, hơi ấn một cái, khẽ giọng nói, “Cảnh sát vẫn còn ở quán Bách, chuyện này to rồi.”

Tường Phù Lị thở ra một hơi, hai tay che mặt, nghẹn ngào mắng chửi, “Cậu ta là một đứa ngu hết thuốc chữa.”

Triệu Phùng Thanh gật đầu. Không ngu thì sao có thể làm ra cái loại chuyện này.

Cô ngồi cùng Tường Phù Lị đợi tin tức của bác sĩ.

Hai nam sinh còn lại ngồi một bên, im lặng không lên tiếng.

Sau khi bác sĩ đi ra, nhìn thấy bốn cô cậu học sinh này, vẻ mặt bất đắc dĩ.

Hai cô gái nhuộm tóc sắc sỡ, ba cậu trai thì trông như lưu manh, một người trong đó còn có vết thương do ẩu đả. Nếu như không nể mặt mũi cha của Tường Phù Lị, ông thật sự không muốn dính vào, “Không có gì đáng ngại nữa, nhưng phải nằm vài tháng là chuyện không tránh khỏi.”

“Vô cùng cảm ơn.” Tâm tình của Tường Phù Lị đã bình tĩnh khá nhiều, quay đầu lại nói với Triệu Phùng Thanh, “Tụi bay về trước đi, tao ở đây trông là được rồi.”

“Ừ, có chuyện gì gọi điện cho tao.” Triệu Phùng Thanh tính toán thời gian, cũng nên về nhà rồi, nếu không mẹ cô sẽ lải nhải bên tai cô miết.

Cô cùng hai cậu nam sinh ra khỏi phòng khám.

Nam sinh Giáp buồn bực cả một tối, bây giờ mới thở phào một hơi. Cậu ta móc bao thuốc, hỏi hai người bên cạnh, “Có muốn không?”

Triệu Phùng Thanh chìa tay lấy một điếu.

Ngậm vào miệng xong, cô nghiêng người về trước, tiến gần cậu ta.

Nam sinh Giáp hiểu ý, mò bật lửa, đốt thuốc giúp cô.

Cô hơi ngẩng đầu lên, tay trái kẹp điều thuốc, đồng thời ngửa mặt lên bầu trời đêm nhả ra một chuỗi khói trắng liên tục.

Khoảng cách giữa nam sinh Giáp và cô gần nhau. Lúc này cậu ta nhìn sang, khói thuốc quấn quanh gương mặt cô, tựa như cánh bướm, kích động lòng người. Cậu ta không nhìn được mà nuốt nước miếng.

“Đi thôi.” Triệu Phùng Thanh lười biếng ngậm điều thuốc, xoay đầu lại.

Phía trước rõ ràng là Giang Tấn.

Khoảnh khắc đó, gương mặt cô toàn là nét ngạc nhiên vui mừng, khiến cho ngũ quan đẹp đẽ của cô như tỏa ra ánh sáng.

Giang Tấn đi thẳng về phía cửa chính phòng khám.

Mắt cười của cô như sáng lên, bước hai bước về bên cạnh, chặn đường của hắn.

Ngay cả cái liếc bằng khóe mắt hắn cũng không bỏ thí cho cô.

Triệu Phùng Thanh tiếp tục bước sang bên một bước, chính là không cho hắn đi qua.

Hắn vẫn không nhìn thẳng cô. Mặc kệ cô tặng quà hay là cố ý rảo qua trước mặt hắn, hắn đều làm như không nhìn thấy. Cô rất muốn hắn có thể nhìn cô một cách nghiêm túc. Sau đó, hắn sẽ biết, trong mắt cô chỉ có mỗi mình hắn.

Cuối cùng Giang Tấn cũng chuyển ánh nhìn, liếc về phía cô, đem theo sự khinh miệt không thêm che giấu. Sau đó hắn dừng bước, quay đầu bỏ đi.

Đôi mắt đẹp của Triệu Phùng Thanh rút lại, mở miệng nói, “Bạn Giang.”

Hắn làm như không nghe thấy.

Cô nghĩ, nếu như bây giờ mình nhào đến ôm hắn, thì hắn sẽ phản ứng thế nào đây.

... Chắc chắn là sẽ đẩy cô ngã.

“Bạn Giang, tớ là Triệu Phùng Thanh.”

Bước chân đi thẳng của Giang Tấn không dừng lại chút nào, cho đến khi quẹo ở đầu phố.

Hai nam sinh bên cạnh đưa mắt nhìn nhau, nhất thời không biết phải an ủi thế nào.

Nhưng Triệu Phùng Thanh lại không có chút vẻ lúng túng, nụ cười vẫn xinh đẹp như thế. Chuyện càng khó khăn, cô càng cố chấp.

Hơn nữa, đây là tình yêu đẹp đẽ của cô kia mà.

—

Thương tích của Viên Táo, nằm trên giường chừng hai mươi ngày là đã có thể bình phục.

Bây giờ chuyện phiền phức không phải vết thương của cậu ta, mà là ân oán của Thắng Ca và một phe khác. Bởi vì cậu ta đã báai huynh đệ với Thắng Ca, cho nên cậu ta cũng xuất hiện trong danh sách truy lùng của phe địch.

Cha mẹ của Tường Phù Lị quanh năm ở bên ngoài kinh doanh, số lần về nhà trong một năm chỉ đếm trên đầu ngón tay. Cô nàng đưa Viên Táo về nhà tránh sóng gió, sau đó, hai người rất ít khi ra khỏi cửa.

Bọn du côn đó ngay cả chỗ ở của Viên Táo cũng không buông tha, liên tiếp quấy rầy Viên nãi nãi.

Mấy người Đại Hồ và Nhiều Từ thường qua thăm nom.

Triệu Phùng Thanh coi thường cái kiêu hãnh vì yếu ớt trốn trong nhà Tường Phù Lị của Viên Táo. Họ là cậu ta đi rước về, giờ lại đi làm con rùa rút đầu. Một đám bạn học chạy đông chạy tây giải quyết hậu họa giùm cậu ta.

Cô thấy không đáng thay cho Tường Phù Lị.

Trong kỳ nghỉ đông, Triệu Phùng Thanh ở nhà chơi game online. Từ sáng đến tối đi phở bán, đánh chiến trường.

Nhưng dù có mụ mị với internet thế nào, cô vẫn ghi nhớ có một người tên Giang Tấn.

Cô tìm bạn học hỏi thăm về số điện thoại của Giang Tấn, nhờ vả hết 4, 5 người, người cuối cùng mới thành công.

Lúc lấy được 11 con số, lúm đồng tiền của cô như hoa nở. Cô ghi nhớ lấy từng con số một. Những con số dường như biến hóa thành hình dáng của hắn,

nhún nhảy trong trái tim cô.

Tối giao thừa, từ hơn 9 giờ Triệu Phùng Thanh đã bắt đầu soạn tin nhắn chúc mừng.

Soạn rồi lại xóa, xóa xong lại soạn.

Đến 11 giờ hơn, vẫn đang cân nhắc, tin nhắn đầu tiên này nên mở đầu thế nào mới làm rõ được ý nghĩa của nó đây.

Càng nghĩ thì lại càng hỗn loạn.

0 giờ càng lúc càng gần, cô bối rối, một giây sơ xuất, ấn lên nút gửi.

Lúc đó là 23:56.

Triệu Phùng Thanh nhìn tin nhắn, cả nửa buổi cũng không biết nên phản ứng thế nào.

Tin nhắn này không chỉ sai về thời gian, mà nội dung lại càng thiếu sót. Phần trước đó cô xóa hết rồi, đây là bản soạn mới, chỉ có hai chữ: Bạn Giang.

Giây phút này, cô muốn ném điện thoại.

Bước vào ranh giới năm mới, cô nắm bắt thời gian lại gửi cho hắn một tin khác: Năm mới vui vẻ.

Giang Tấn không trả lời.

Đây là điều cô đã đoán trước.

Không ôm hy vọng thì sẽ không thất vọng. Dù sao cũng là cô thích hắn mà, người thích trước luôn là người chịu thiệt nhiều hơn. Nếu như có thể trước khổ sau ngọt, thì cái gì cũng đáng.

Sau năm mới, Cô Triệu cùng Mẹ Triệu hẹn nhau đi du lịch, nơi đến là núi Trường Bạch. Con gái của cô cả cũng cùng đi.

Triệu Phùng Thanh nghe có người đồng lứa làm bạn, bèn tính là sẽ đi theo. Trong nhà ngồi không thì cũng là ngồi không.

Mẹ Triệu không mấy vui vẻ, bà hỏi, “Bài tập kỳ nghỉ đông làm xong hết chưa?”

“Còn chưa khai giảng mà.” Ý là căn bản chưa bắt đầu làm.

Mẹ Triệu giận mà không chỗ phát tiết, túm lấy tóc của con gái, “Con nhìn mình xem, đây là cái gì hả? Màu xanh lam hay là xanh lá đây?”

“Đây là màu ombre.”

“Cô còn không biết xấu hổ!” Mẹ Triệu muốn học máu, “Cô mà mang bộ dáng này ra ngoài thì tôi chẳng dám nhận cô là con gái tôi đâu.”

Triệu Phùng Thanh cười, “Vậy con đi nhuộm đen rồi đi du lịch nhé.”

Mẹ Triệu vô cùng bất đắc dĩ. Cá tính của con gái rớt cuộc là di truyền từ ai thế này?

—

Một đoàn người đi núi Trường Bạch.

Trường tương thủ, đảo bạch đầu. (Bên nhau dài lâu, cho đến bạc đầu)

Sau khi nghe được ngụ ý này, Triệu Phùng Thanh nhìn thân núi màu trắng bạc, tưởng tượng ngày nào đó được cùng Giang Tấn đến đây thì thật tốt.

Nghĩ như vậy, cô lại nhớ đến hắn.

Tối đó ở khách sạn, Triệu Phùng Thanh nhin không được muốn nói chút gì đó với 11 con số đã in khắc vào tim kia.

Cô nửa nằm trên giường, chống tay nâng má, đung đưa chân, ngẩng đầu nhìn con số trên màn hình điện thoại, cười trong vắt.

Vậy thì nói cho hắn biết, bây giờ cô đang chơi ở núi Trường Bạch là được rồi.

Cô không mong sẽ được trả lời. Cho nên lúc nhận được tin nhắn của Giang Tấn, cô nghếch ra cả một hồi lâu.

Sau đó thì vui sướng mà nghĩ, anh ấy nhắn lại gì nhỉ?

Cho tới bây giờ, hắn chưa từng nói với cô điều gì. Nếu như không phải đã từng nghe hắn và bạn học khác nói chuyện, ngay cả giọng nói của hắn thế nào

cô cũng không rõ.

Triệu Phùng Thanh nhớ lại giọng nói của hắn, trong trẻo mà lạnh lạnh.

Cô mở tin nhắn lên. Màn hình chỉ có một chữ, phía sau ngay cả dấu chấm câu cũng không có.

Chỉ có một chữ.

Cút.

Triệu Phùng Thanh nhìn rồi lại nhìn, ngón tay xoa lên con chữ đó. Đây coi như là câu đầu tiên mà hắn nói với cô.

Chị họ tắm rửa xong đi ra, nhìn thấy Triệu Phùng Thanh ôm đầu gối ngồi trên giường, dán mắt vào điện thoại thì hỏi, “Thanh Nhi, em cười gì thế?”

Triệu Phùng Thanh ngẩng đầu lên, đáy mắt ngập tràn ý cười, “Đang đọc tin nhắn của bạn học.”

“Bạn học nào mà khiến em vui như vậy?”

“Một người bạn đáng yêu.”

“Con trai à?”

“Đúng vậy.”

“Chẳng trách.”

Thật ra chị họ đã đoán ra từ sớm.

Bình thường Triệu Phùng Thanh rất thích cười, nhưng mặt mũi của cô quá ư xinh đẹp, trong nụ cười luôn có đôi chút quyến rũ. Ban nãy lúc cô nhìn điện thoại, gió xuân lướt qua mặt, nét dịu dàng trong mắt đã làm nhạt đi vẻ lẳng lơ quyến rũ.

Vào khoảnh khắc đó, chị họ chỉ nhìn thấy một cô gái nhỏ đáng yêu thông thường.

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Triệu Phùng Thanh Lớp 12.7

Kỳ nghỉ đông của khối 12 rất ngắn. Chơi chưa được mấy ngày thì đã khai giảng trước hạn.

Tương Phù Lị và Viên Tảo xin nghỉ phép hai ngày.

Vào ngày đầu tiên khai giảng, Triệu Phùng Thanh không thể chờ đợi mà muốn qua lớp 12.2 để nhìn Giang Tấn.

Nhiều Từ nhìn không lọt mắt, cậu ta ném bài tập kỳ đông đến trước mặt cô, nói, “Bà chưa làm bài tập phải không, tôi chép hết rồi. Buổi trưa giáo viên đến thu, chép nhanh đi.”

“Tiết sau tôi hẳn chép.” Cô bỏ vở bài tập của cậu ta xuống dưới sách ngữ văn, sau đó, đeo mắt kính lên.

Nhiều Từ càng khó chịu, cậu nhìn không lọt cái bộ dáng hèn mọn này của cô, “Bà đi đâu đấy? Cái thằng mặt lờ ngời tít trên cao đó căn bản là coi khinh bà đấy.”

“Thế thì làm sao?” Tình yêu nào có công bằng.

Nhiều Từ bức bối mà lại không biết phát tác thế nào, chỉ có thể ra ngoài hút thuốc.

Triệu Phùng Thanh đi qua lớp 12.2, đứng ở vị trí quan sát có điều kiện tốt nhất.

Giang Tấn không ngồi tại chỗ của mình, mà dịch ghế sang ngồi cạnh một nữ sinh khác.

Triệu Phùng Thanh đẩy đẩy gọng kính.

Giang Tấn và cô gái kia cách nhau nửa thước.

Hai người đang cúi đầu.

Cô gái viết gì đó trên quyển vở.

Ngón trỏ của hắn đặt nơi mép sách, nói gì đó với cô gái.

Triệu Phùng Thanh thu nụ cười lại. Đây coi như là trao đổi học thuật đi, có câu hỏi không hiểu thì nhờ bạn học có thành tích tốt chỉ cho, rất bình thường.

Lúc này, xung quanh có khá học sinh để lộ ra bộ mặt có kịch vui để xem.

Triệu Phùng Thanh tất nhiên sẽ không để ý đến họ, nhìn xong vụ trao đổi học thuật của Giang Tấn và nữ sinh kia, cô liền quay về chép bài tập.

Cô nghĩ, ngay cả loại học sinh kém như bọn cô cũng có trao đổi bài tập, Giang Tấn giúp nữ sinh khác giải một đề bài thì có gì mà kỳ lạ.

—

Hai ngày trôi qua, Trương Phù Lị và Viên Táo đi học lại.

Một kỳ nghỉ đông không gặp, Trương Phù Lị gầy đi không ít. Gương mặt vốn mượt mà ngọt ngào, giờ đã lộ ra cái cằm nhon nhọn.

Triệu Phùng Thanh hỏi chuyện sau vụ quán Bach, Trương Phù Lị không tỏ thái độ gì, “Cảnh sát đang điều tra, tạm thời chưa tra đến chỗ Viên Táo. Nhóm người kia thì tao đã bỏ tiền ra giải quyết rồi.”

Triệu Phùng Thanh bóp mặt của Trương Phù Lị, “Đừng có lo lắng vô ích nữa, thuận theo tự nhiên đi.”

Nhóm bọn họ đã hơn nửa tháng rồi không tụ tập, buổi trưa cùng nhau đi ăn bữa cơm.

Trương Phù Lị sợ tai vách mạch rừng, đặt một phòng bao kín đáo.

Đối với tương lai của Viên Táo, Đại Hồ bày ra sự lạc quan ngây ngô hồn nhiên, “Tụi mày đừng có lo lắng, cảnh sát nhất định sẽ điều tra rõ ràng. Viên Táo lại không làm người khác bị thương, chính nó còn bị đánh, nói cách khác, nó còn là người bị hại nữa kia.”

Viên Táo lộ ra vẻ lúng túng. Sau khi xảy ra chuyện, con người cậu ta trầm lặng đi khá nhiều, lúc thường đều chỉ nghe người khác nói chuyện, bản thân yên tĩnh đến mức như không tồn tại.

Triệu Phùng Thanh thấy đáng về đó của cậu ta, tâm tình phức tạp. Đòi người, thỉnh thoảng sẽ đi làm đường lạc lối, thời thiếu niên ngông cuồng thì càng khỏi phải nói.

“Viên Táo,” Cô hút một hơi thuốc, “Bớt qua lại với cái đám gọi là Thắng Ca đi.”

“Cậu ta sẽ không tìm bọn kia nữa đâu.” Trương Phù Lị nghiêm mặt, “Chuyện qua rồi thì bỏ đi, nếu như cảnh sát không tìm đến thì cứ xem như là không biết gì hết.”

“Nè.” Nhiều Từ gõ gõ bàn, đề thấp tiếng nói, “Chuyện này, mọi người đừng có kể ra. Đánh lộn theo băng mà còn đổ máu, phiền phức lắm đó.”

Mọi người gật đầu nhận lời.

Triệu Phùng Thanh ngậm điếu thuốc, đôi mắt ma quỷ quét về phía Viên Táo.

Viên Táo ngẩng đầu lên, nhìn lại Nhiều Từ, “Được, tao thề.”

“Cái đó khỏi cần. Tao chỉ nhắc nhở mày thôi, biết lợi và hại là được.” Nhiều Từ cười, “Hy vọng mọi chuyện đều thuận lợi, bình bình an an.”

Thế nhưng, mấy ngày sau, cảnh sát vẫn tìm đến.

Sau tiết thứ hai, Viên Táo bị đưa đi.

Trương Phù Lị muốn đuổi theo cậu ta, Triệu Phùng Thanh một phát ngăn lại, “Đừng kích động.”

“Cậu ta xong rồi...” Trương Phù Lị suyt nửa mắt không chế.

“Chị Lị.” Nhiều Từ tiến lại gần, “Đừng khiến mình bị cuốn vào đó.”

Trương Phù Lị cắn cắn răng, dựa vào bên mình Triệu Phùng Thanh.

Triệu Phùng Thanh nhìn bóng lưng hơi khom của Viên Táo ở xa xa, trong lòng hiểu rõ, chuyến đi này, cậu ta và cuộc thi cuối cấp không có duyên phận với nhau rồi.

Tình hình của Viên Táo ở đồn cảnh sát không tốt lắm. Vết thương cũ của cậu ta chưa lành, áp lực tâm lý lại nặng nề. Tình trạng cứ dở dở ương ương. Cậu ta ở đồn cảnh sát ở đến phát sợ, thế là nói thật mong được khoan hồng.

Nhưng khi đã khai Thắng Ca ra rồi, Viên Táo cũng không tránh được phiền phức. Đám người của Thắng Ca là côn đồ thật thụ, chắc chắn sẽ báo thù.

Nhưng khi cân nhắc thiệt hơn, vẫn là ra khỏi đồn cảnh sát trước mới là quan trọng nhất.

Tướng Phù Lị là người có mạng lưới quan hệ phức tạp nhất trong đám này. Cô nàng chạy đôn chạy đáo khắp nơi để khơi thông quan hệ, những mối quan hệ nào có thể nhờ vả được, cô đều nhờ hết.

Chuyện của quán Bach, Viên Táo không phải chủ mưu, hơn nữa cậu ta đích thật không làm ai bị thương.

Bị tạm giữ 10 ngày, phạt một ngàn đồng. Cuối cùng cậu ta cũng được ra ngoài.

Áp lực tinh thần trong thời gian dài, khiến cậu ta không cách nào đối mặt với trường lớp nữa, chỉ có thể xin nghỉ phép ở nhà nghỉ ngơi.

Chuyện của Viên Táo khiến cho trường học rơi vào tình trạng nhảy cảm. Những học sinh có quan hệ hơi thân với Viên Táo đều bị đưa đến phòng giám hiệu hỏi chuyện.

Nhưng mà, ai cũng nói là không biết.

Thầy tổng giám thị giận dữ trừng mắt, “Các anh chị có từng nghĩ cho tương lai của mình chưa? Che giấu học sinh gây sự, còn cảm thấy mình rất trọng nghĩa khí có phải không! Cái đám nít ranh như mấy anh chị có phân biệt được cái gì gọi là nghĩa khí không? Nghĩa khí là sức mạnh đoàn kết tiến về phía trước, không phải cái kiểu biết mà không báo, giấu giếm thầy cô!”

Nam sinh Giáp khẽ run rẩy một chút, sắc mặt trắng bệch, hiện vẻ tranh đấu.

Thầy tổng giám thị kinh nghiệm phong phú liếc mắt liền biết kẻ hồ là ai.

Thế là, thầy hỏi chuyện riêng từng người một.

Lúc đến phiên Triệu Phùng Thanh, thầy tổng giám thị nghiêm mặt, “Lớp, họ tên.”

“Triệu Phùng Thanh lớp 12.7.”

“Ừm, lâu rồi không gặp nhì.” Cô nữ sinh này, ông hồ hét đến chai lì luôn rồi. Vừa cố chấp lại nổi loạn. Nhưng điều vui mừng là, hôm nay tóc tai của con bé rất yên phận, là màu đen.

Triệu Phùng Thanh nhớ lại một chút, rất lâu rồi à? Ừm... Hình như từ ngày cô thích Giang Tấn ở trong phòng làm việc này, thì không còn bị giáo huấn nữa.

Ừ, hơn năm tháng rồi, đúng là rất lâu.

“Chuyện của em Viên Táo lớp 12.6, em biết được bao nhiêu.”

“Một phần mười, là phần mà toàn bộ học sinh trong trường đều biết.”

Thầy tổng giám thị không ôm hy vọng với cuộc nói chuyện này, chưa nói được bao câu ông đã cho cô ra ngoài.

Sau khi ra ngoài, Triệu Phùng Thanh nhìn thấy nam sinh Giáp đứng ở hành lang, vẻ mặt do dự.

Cô nhoen miệng cười, “Đến ông rồi.”

Nam sinh Giáp gật đầu. Lúc đi lướt qua vai, cậu ta nói, “Tôi sẽ không nói ra.”

“Ừm.”

Còn về việc có thể tin hay không, thì cô không biết được.

Sau khi nói chuyện, tạm thời sóng yên bể lặng.

Trung tuần tháng ba, trường trung học A nhận được thông báo của thành phố, tổ chức cho học sinh cùng giáo viên toàn trường đi xem một bộ phim tri ơn và truyền cảm hứng.

Học sinh khối 12 được xếp vào chiều thứ sáu.

Đại Hồ nghe tên bộ phim đó liền cảm thấy không hứng thú, kéo dài giọng nói, “Chị Lị, chi bằng chúng ta ra ngoài chơi đi.”

Tường Phù Lị lắc đầu, “Chế không đi đâu, đưa Viên Táo đi thay thuốc rồi.”

“Ồ.” Đại Hồ quay đầu, “Vậy còn Thanh Nhi thì sao?”

“Tôi đi xem phim.”

“Hả?”

Không chỉ Đại Hồ ngạc nhiên, ngay cả Tường Phù Lị cũng kinh ngạc, “Bộ phim này hay không?”

Triệu Phùng Thanh cười, “Ai mà biết.”

Phim hay hay không không phải là điểm quan trọng, quan trọng là đi xem cùng ai. Tỷ dụ có thể ngồi chung với Giang Tấn, người rác rến thì cũng thấy thơm.

Vé xem phim lần này là trường học phát ra đồng loạt, vé phát tới tay học sinh, khá nhiều đã bị đổi qua đổi lại.

Triệu Phùng Thanh tìm một bạn học, nhanh gọn dứt khoát hỏi đối phương có thể kiếm được tám vé kế bên số ghế của Giang Tấn không.

Cậu nam sinh cười khềnh khềch, “Cậu thật sự thích cậu ta à?”

“Ừm.” Câu hỏi này, cô không tránh né.

Cậu nam sinh sưng người một hồi, ngạc nhiên với sự thẳng thắn của cô, sau đó lại hì hì cười thành tiếng, “Chuyện này không thành vấn đề, mấy đứa lớp 12.2 tôi quen hơn phân nửa, nhất định đổi được cho cậu. Chỉ là...” Ánh mắt của cậu ta lóe lên một chút, lại hì hì nói, “Cho tôi chút ngon ngọt là được.”

Ánh mắt của cậu ta, Triệu Phùng Thanh hết sức quen thuộc. Tà dám lại bản thủ.

Nam sinh chu miệng lên, chỉ chỉ vào má trái của mình, “Ồ đây, hôn một cái là được.”

Cô cười lạnh một tiếng, xoay người rời khỏi. Cô đợi trao nụ hôn đầu cho Giang Tấn.

Đường này không thông, vậy thì tìm cách khác. Đám bạn bè ăn chơi của cô nhiều như thế, đổi một tờ vé là việc còn con. Cuối cùng, nam sinh ngồi kế Giang Tấn ra cái giá 50 đồng, đem vé của mình đổi cho cô.

Triệu Phùng Thanh nhìn tờ vé số ghế 6 hàng thứ 7, cười không ngừng được.

Xem phim cùng với Giang Tấn đó nha... Chỉ mới tưởng tượng thôi cũng khiến cô vui đến nở hoa rồi.

Ngồi kế bên nhau, cô và hắn dựa gần vào nhau đến thế.

Khoảng cách chắc chỉ nửa thước thôi.

Nếu như cô giữ chút trò vật, nói không chừng còn có thể chạm được vào hắn.

Tối thứ năm, Triệu Phùng Thanh cẩn thận bỏ vé xem phim vào trong bóp tiền, sau đó vui vẻ đến lăn tròn trên giường. Ánh sáng lay động trong đôi mắt, là tình cảm thiếu nữ trong sáng hồn nhiên nhất của cô.

Sau đó cô nhớ đến một chuyện lớn, vội vàng xuống giường lục tủ áo.

Sau khi thử quần áo hết mấy lượt, cô chuyển mắt nhìn bản thân mình trong gương.

Ôm quá.

Phần ngực chẳng có bao nhiêu thịt. Ngày mai phải nhét hai miếng lót dày dày vào, độn to lên một chút.

Cô vỗ vỗ phần mông, cũng ôm.

Nhờ như Giang Tấn thích kiểu đầy đặn thì thế nào đây.

Triệu Phùng Thanh giằng co đủ hai tiếng đồng hồ, cuối cùng đã chọn được bộ quần áo mặc vào ngày mai.

Tổng thể dùng màu tối làm chủ đạo, để khiến cho mình xinh xắn hơn, cô thêm vào khăn quàng màu hồng và dây chuyền dạng dài, lại trang điểm theo tông

hồng nhạt hoa anh đào.

Cuối cùng cô hun “chụt” một cái với tấm gương.

“Ngủ ngon, bạn Giang.”

—

Ngày hôm sau, ăn xong bữa trưa, Triệu Phùng Thanh liền chạy thẳng đến rạp chiếu phim.

Nhiều Từ muốn cản nhưng không thành công.

Đại Hồ lắm bả, “Làm quái gì mà con gái khi yêu giống như bị trúng tà vậy.”

Nhiều Từ cau mày, “Trừ Thanh Nhi ra còn ai nữa?”

“Chị Lị đó.” Đại Hồ vịn môi về phía chỗ ngồi trống không của Trương Phù Lị, “Không thấy cái bộ dáng chán chường sa sút của chị ấy dạo gần đây à.”

“Không hiểu nổi.” Nhiều Từ khoác lên vai Đại Hồ, “Đi, đi KTV rống đi.”

Mấy người bạn học cứ thế mà tản ra.

Sau khi đến rạp chiếu phim, Triệu Phùng Thanh liền lạc với cậu nam sinh đối vé, hỏi cậu ta Giang Tấn có thật sự đến không.

Xưa nay cô thích ăn mặc trung tính, hôm nay vì Giang Tấn mới chọn bộ váy ngắn.

Xinh đẹp để cho Giang Tấn ngắm, đó là cam tâm tình nguyện. Nếu như chỉ để những người khác nhìn no mắt thì cô chẳng muốn.

Cậu nam sinh cho cô một đáp án khẳng định.

Nghe thế, cô mỉm cười vào phòng vệ sinh thay quần áo, rồi lại trang điểm.

Lúc vào phòng chiếu, cách giờ mở màn còn khoảng 10 phút, lục lục tục tục có học sinh tiến vào.

Triệu Phùng Thanh bước lên bậc thang, đi về dãy thứ bảy.

Dọc đường, khá nhiều nam sinh bên cạnh nhìn cô chăm chăm.

Giang Tấn ngồi tại chỗ, tay trái nghiêng nghiêng đỡ lấy đầu, tay phải ấn trên phím điện thoại.

Vị trí trước sau trái phải của hắn, vẫn chưa có học sinh vào ngồi.

Khi Triệu Phùng Thanh cách hắn 3, 4 mét, hắn tắt màn hình di động.

“Bạn Giang.”

Hắn không nhúc nhích, chỉ là buông mắt khẽ dịch chuyển ánh nhìn.

Đập vào trong mí mắt, là một đôi chân đẹp.

Trắng, dài, và thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Tôi Thích Cậu

Ánh mắt Giang Tấn chỉ dừng lại trên đôi chân dài trắng thon kia được mấy giây, sau đó liền quay về với chiếc điện thoại của mình.

Triệu Phùng Thanh cười khanh khách rồi ngồi xuống cạnh hắn.

Cô dè dặt ngắm nhìn một bên sườn mặt kia, từ trán xuống đến cằm, cuối cùng dồn hết sự chú ý tập trung vào cặp lông mi vừa dài lại hơi vênh lên kia.

Cô chớp mắt mấy cái, thàn tán thưởng gương mặt đẹp như ngọc mài này.

Cô chưa từng ngắm hân ở khoảng cách gần thế này. Cảnh tượng hiện giờ khiến cô như mở cò trong bụng.

Chỉ là, khi Giang Tấn nhìn cô thì trong mắt toàn là tuyết trắng.

Triệu Phùng Thanh nhìn lóp tuyết lạnh trong đôi mắt kia, liền nở nụ cười, “Bạn học Giang, cậu còn nhớ tôi không?”

“Cút.” Giọng nói lạnh nhạt.

Cô hài lòng, “Xem ra cậu vẫn nhớ tôi rồi.”

Hân lạnh lùng quay sang nhìn lên màn hình lớn.

Quần chúng bốn phía vây xem khẽ xì xào bàn tán.

Các ghế xung quanh Giang Tấn, ngoại trừ Triệu Phùng Thanh vừa ngồi xuống thì không còn ai cả. Từ góc độ của các bạn học nhìn qua, chỉ cảm thấy có một tấm bình phong vô hình, bao quanh hai người trong đó.

Ở trường cao trung A này, không ai dám quang minh chính đại yêu sớm thế này, ngoại trừ Triệu Phùng Thanh.

Có mấy nữ sinh rất hâm mộ sự can đảm này của cô. Mặc dù lúc nào Giang Tấn cũng tỏ thái độ chán ghét, nhưng sau này trong ký ức thanh xuân của hân, cô nhất định sẽ chiếm một phần. Ở tâm tuổi này phần lớn mỗi tình đơn phương sẽ giấu trong lòng ba mươi rồi năm mươi năm, đợi đến khi đóa hoa kia héo dần trong dòng nước của thời gian, thì người đã từng chứng kiến khoảnh khắc nó nở rộ cũng chỉ có mình bạn.

Hâm mộ thì hâm mộ, nhưng sự dũng cảm chống lại tảng núi băng đó, thì không phải ai cũng có.

“Bạn học Giang, tôi đã nói với cậu chưa nhỉ. . .” Triệu Phùng Thanh nghiêng người về phía hân, hơi thở khẽ phả vào sườn mặt trái, chất giọng cuốn hút, cô cố hạ thấp tông giọng nói: “Tôi thích cậu.”

Hơi lạnh quanh thân Giang Tấn bắt đầu phả ra.

“Này.” Một nam sinh ngồi cách đó vài hàng quay đầu lại nhắc, “Triệu Phùng Thanh, nội quy trường học là cấm yêu sớm.”

Cô lạnh lùng nói, “Tôi đã qua sinh nhật mười tám lâu rồi.”

Cậu bạn kia cười quái dị, chỉ chỉ về phía sau, “Có giáo viên đang đứng bên kia nhìn hai người này giờ đây.”

Nghe vậy, cô liền quay sang nhìn.

Chủ nhiệm lớp 12_2 đang bắn ánh mắt hình viên đạn về phía bọn họ.

Cô cười hi hi, “Bạn học Giang, chúng ta cùng nhau xem phim nhé.”

Giang Tấn ngoại trừ nói câu “Cút” vừa nãy, thì không nói thêm gì với cô nữa.

Triệu Phùng Thanh vốn lo rằng hân sẽ rũ áo bỏ đi, may mà hân không làm vậy.

Hai người bình yên xem hết bộ phim chân thiện mỹ này.

Kết quả này khiến cô thỏa mãn không thôi, ý cười hiện rõ trên mặt, nhìn cảnh vật xung quanh cũng cảm thấy tươi đẹp hơn hân. Hôm nay là ngày kỷ niệm tình yêu đơn phương của cô. Cô và hân đã vai sóng vai, cùng nhau xem phim.

Dù nội dung bộ phim có tẻ nhạt cỡ nào, nhưng người trong lòng cô lại đẹp nhất thế gian này.

Bộ phim vừa chấm dứt, Giang Tấn liền đứng dậy bỏ của chạy lấy người. Chỉ để lại cho cô một bóng lưng lạnh lùng.

“Bạn học Giang, tạm biệt.” Triệu Phùng Thanh cười vẫy tay với hân.

Thế này cô cũng hài lòng lắm rồi.

Triệu Phùng Thanh đi ra khỏi phòng chiếu phim, thoải mái mà vận động người.

Giờ đang là cuối đông, trời âm u nhiều mây.

Cô cầm chiếc áo khoác, chuẩn bị mặc đồ rồi về nhà.

Bỗng từ xa có người vừa gọi tên cô, khiến cô ngừng bước.”Thanh Nhi!”

Cô theo tiếng mà quay lại nhìn.

Viên Táo đang đứng trên cầu thang rạp chiếu phim, vẫy vẫy tay với cô.

Cô quần khăn len qua cổ, nhắc chân bước xuống.

Viên Táo nhìn chăm chăm đôi chân thon dài của cô, đợi đến khi cô tới gần, mới nhìn lên mặt cô, “Bà không lạnh sao?” Hôm nay nhiệt độ ngoài trời là mười ba độ C.

“Cũng tạm” Ánh mắt Giang Tấn cũng đủ thiêu cháy đôi chân này của cô rồi. Cô còn mong chờ trong phòng chiếu phim tối đen, Giang Tấn sẽ nổi tà ý, ăn đậu hũ của cô ấy chứ, haha

Tiếc là hán thật sự rất quân tử. Đã khiến cô phải thất vọng rồi.

Cô cố ý chọn chiếc váy không thể ngắn hơn nữa, là vì muốn hán chiếm tiện nghi của mình. Cô không khỏi hoài nghi, hán ham học như vậy, thì có hiểu gì về chuyện nam nữ không đây.

“Lạnh xông lên từ chân, đừng để chân lạnh.” Viên Táo tiến tới, chặn lại những ánh mắt đang soi mói cô của những gã đàn ông khác.

“Sao ông lại tới đây?” Cô nhớ chiều nay Viên Táo sẽ cùng Trương Phù Lị đi thay thuốc.

“Ra ngoài mua chút thịt, vừa đúng lúc đi ngang qua.” Viên Táo không dám nói, không phải đúng lúc mà vì cô thật sự rất đặc biệt. Hán vừa đi ngang rạp chiếu phim, ngẩng đầu lên đã nhận ra cô ngay. Gương mặt xinh đẹp đã dễ nhìn rồi, lại còn ăn mặc thế này nữa, khiến đám đàn ông mắt sáng rực không rời mắt nổi.

“Lị Lị đâu?”

“Ở nhà.”

“Ừ.” Lúc này, ánh mắt cô vừa đúng lúc nhìn thấy mấy gã kia, cả lũ đang nhìn chăm chăm vào cô. Gã nào gã nấy mặt mày dâm dăng.

Đôi mắt đẹp kia liền lạnh hán.

Viên Táo nhìn theo ánh mắt cô, liền quay đầu lại.

Sau đó, da đầu hán khẽ run lên.

Cả lũ đang đứng cách đó không xa, chính là Thắng ca và tay chân của gã.

Từ khi Thắng ca được thả ra, ngày nào Viên Táo cũng lo lắng đề phòng, hán sợ bị trả thù. Không ngờ, thật sự đã có ngày này.

Triệu Phùng Thanh nhận ra vẻ mặt Viên Táo bỗng biến sắc liền hỏi: “Ông quen lũ đó à?”

Thắng ca nhìn Triệu Phùng Thanh với ánh mắt không có ý tốt, khiến trong lòng Viên Táo có linh cảm mãnh liệt. Hán vốn có dự định cắt đứt hoàn toàn với Thắng ca, nhưng trong chớp mắt đó, ý định đã thay đổi. Tương lai của hán đã bị hủy, nhưng hán tuyệt đối sẽ không thể kéo bạn bè mình xuống nước chung.”Bạn cũ thôi, tôi ra chào bọn họ một câu.”

“Ừ.” Triệu Phùng Thanh liếc mắt một cái là biết, đám người kia cũng không phải hạng tốt lành gì, vì thế còn nói thêm, “Đừng qua lại với đám lưu manh đó.”

“Biết rồi.”

“Tôi về trước.” Cô ghé tòm đám người của gã Thắng ca kia, hai tay đút vào túi áo khoác rồi xoay người rời đi.

“Ừ.” Viên Táo nói xong liền từ từ đi về phía lũ Thắng ca.

Thắng ca không thèm nhìn Viên Táo, ánh mắt luôn dán chặt vào người Triệu Phùng Thanh.

Tận đến khi Viên Táo đứng chắn trước mặt hán.

Đầu tiên Viên Táo nói mình bị bắt vào đồn cảnh sát, sau khi bị tra tấn bức cung mới dám khai. Sau đó nữa, hán ám chỉ Triệu Phùng Thanh là bạn của hán, hy vọng Thắng ca sẽ nể mặt hán mà tha cho cô.

“Đâu có.” Nghe xong lời Viên Táo nói, Thắng ca cười tựa như không mà nói, “Ngày mai đi uống một chén đi, hai ta vẫn là anh em tốt.”

“Cám ơn Thắng ca.” Viên Táo cười nịnh nọt, “Vậy em đi trước.”

Đội Viên Táo đi xa, tên lưu manh người gầy đứng cạnh lên tiếng bắt mắ, “Thắng ca, anh tha cho nó thế à? Chính nó hại chúng ta bị bắt mất hai người anh em.”

“Cứ từ từ xử lý nó.” Thắng ca xoa xoa cằm, “Giờ thì tao cảm thấy hứng thú với con nhóc kia hơn.”

Mấy tên lưu manh đứng xung quanh liền hiểu mà nở nụ cười xấu xa.

“Thắng ca.” Tên ốm nói: “Anh không thích kiểu quyến rũ đó mà.”

“Khi ốm, mày chả hiểu gì cả.” Một tên béo khác đập vào người Khi ốm một cái, “Đừng nhìn mặt con bé đó, nhìn chân nó kia kia, tao có thể chơi nó một năm.”

Đám người bật cười ha ha.

Tên béo cũng tiện thể vuốt mông ngựa, “Đương nhiên, Thắng ca là người chơi trước.”

“Theo dõi chặt con bé đó cho tao, tìm cơ hội thì chơi nó.” Trong mắt Thắng ca lộ ra vẻ hung dữ, “Nếu nó ngon, sau này sẽ thưởng cho chúng mày.”

“Cám ơn Thắng ca.”

Ngần đội vạn đội, cuối cùng Thắng ca cũng có cơ hội bắt gặp Triệu Phùng Thanh đi một mình.

Con đường Triệu Phùng Thanh tan học về nhà rất đông, đêm khuya muộn thế nào cũng luôn có người qua lại. Hôm đó sau buổi tự học về muộn, cô liền rẽ qua một cửa hàng trong con ngõ nhỏ, mua một đôi pin.

Vừa đi ra khỏi cửa đã bị người ta chặn lại.

Cô vừa ngẩng lên đã thấy Thắng ca. Nhìn gương mặt dữ tợn kia của gã, cô nghĩ, đây mới chính là cặn bã của xã hội.

Thắng ca đánh giá cô từ trên xuống dưới.

Hôm nay cô mặc quần bò, đôi chân hoàn mỹ đang bó sát trong đó.

“Ê ê, em gái đi một mình à?” Thắng ca vừa nói chuyện đã để lộ ý đồ của mình.

Triệu Phùng Thanh cảnh giác lui về sau một bước, rồi quay lại nhìn ông chủ quán.

Thật bất hạnh, ông chủ kia liền đóng vội cửa lại, nói rõ là không muốn gây chuyện.

Trước mặt cô có sáu tên, cô không nghĩ rằng mình có thể toàn thân rời khỏi đây. Vì vậy ngay sau đó, cô liền nở nụ cười, “Không biết sao đại ca lại đột nhiên xuất hiện ở đây thế này?”

Trong bóng tối mờ ảo, dưới ánh đèn đường nụ cười của cô như xua tan sự u ám của màn đêm, quyến rũ đến mức Thắng ca cũng tròn mắt mà nhìn.

Tên mập bên cạnh lớn tiếng hăm dọa, “Thắng ca cũng chưa nghe thấy bao giờ à?”

Triệu Phùng Thanh lập tức nhớ ra, chuyện của Viên Táo hình như là do tên Thắng ca này gây ra. Cô cười giả là, “Ha ha, Thắng ca à, em nghe nói hình như vùng này đều là địa bàn của anh cả?”

Thắng ca không ngờ cô lại quay qua bắt chuyện với gã, trong lòng vui mừng không thôi. Gã hắng giọng một cái, “Địa bàn thì hơi quá, nhưng mấy anh em ở đây đều quen nhau cả.”

Triệu Phùng Thanh chủ động bước lên trước, đưa tay ra chào, “Hân hạnh được gặp anh.”

Thắng ca hài lòng nhếch miệng lên cười, sau khi chạm vào bàn tay non mềm của cô, gã đột nhiên kéo cô ngã vào lòng mình, hơi thở dồn dập: “Anh rất thích những người đẹp thông minh.”

Cô cong môi khẽ cười, trong mắt có chút trào phúng xoẹt qua.

Thắng ca nâng cằm cô lên, mau chóng muốn hôn lên môi cô.

Cô cố chịu đựng ghê tởm, mau chóng lấy tay che miệng mình, “Hôm nay gió ngoài đường thổi mạnh quá, môi em cũng khô hết rồi.”

Nghe vậy, Thắng ca cười tươi hơn nữa, hân nhéo nhéo cái má cô, giọng khàn khàn, “Làn da này không phải trơn mượt lắm rồi sao?”

Triệu Phùng Thanh đang định nói thêm gì nữa, thì đột nhiên nghe thấy một tiếng chữ thè từ nơi xa truyền tới.

Giọng nói rất khê.

Nhưng cô có thể nhận ra ngay lập tức thanh âm ấy.

Là người trong lòng cô.

Một giây đó, Triệu Phùng Thanh nở nụ cười thật sự. Cô vội vàng dùng sức thoát khỏi cái ôm của Thắng ca, ngẩng đầu nhìn qua.

Giang Tấn đang thán nhiên đứng ngoài ngõ. Cả người hắn chìm trong bóng tối, nên không thể nhìn rõ cảm xúc trên gương mặt ấy.

Lúc này Triệu Phùng Thanh đang ảo tưởng hắn xuất hiện là vì muốn cứu cô.

Nhưng ngay giây tiếp theo, hắn liền xoay người bỏ đi.

“Bạn học Giang.” Triệu Phùng Thanh cuống quýt gào lên.

“Là thằng nào?” Cả đám Thắng ca quay đầu lại nhìn.

Giang Tấn coi như chuyện chẳng liên quan gì đến bản thân, tiếp tục đi đường của mình.

Triệu Phùng Thanh dừng lời, quay đầu nhìn về phía Thắng ca. “Người qua đường Giáp thôi.”

Vừa rồi cô quả thật quá lỗ mãng. Cô chờ mong Giang Tấn anh hùng cứu mỹ nhân, nhưng trong cảnh một chọi sáu thế này thì sao hắn có thể thắng được.

Chỉ là. . .

Hắn không có phần thắng, thì cô lại càng không.

Nhưng sao hắn có thể để cô một mình ở đây. . .

Cô. . . sẽ cảm thấy sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Khả Năng Chiến Đấu Tầm 50%, Rẻ Rách

Bóng dáng Giang Tấn dần biến mất trong màn đêm u ám.

Triệu Phùng Thanh có cảm giác lớp sương mù dày đặc đen xì kia như muốn quấn chặt lấy người cô.

Bên cạnh là tiếng cười dâm dăng của Thắng ca, khiến cô cảm thấy thật sợ hãi. Cô mặc váy ngắn quyến rũ Giang Tấn, là vì cô thích hắn. Nếu như là một người đàn ông khác, thì đây chính là ác mộng.

Tay Thắng ca nắm lấy tay cô, “Đi, chúng ta đi uống vài chén.”

Thấy vẻ mặt cô dờ dẫm, gã liền kéo cô nhào vào trong lòng mình, rồi véo vào eo cô một cái, “Là lỗi của anh, giờ đã mấy giờ rồi, phải đi ngủ mới đúng chứ.”

Triệu Phùng Thanh cố gắng nở nụ cười, “Ồ, giờ mới có mấy giờ chứ? Em còn muốn tới quán bar quẩy một trận nữa.”

“Phải giữ chút sức cho anh chứ.” Thắng ca cúi đầu xuống, mở miệng liền thốt những lời tanh tưởi, “Chúng ta còn phải quẩy trên giường nữa chứ.”

Thiếu chút nữa cô muốn nôn hết cả ra. Cố gắng lắm mới nhịn con nôn khan vừa đến miệng xuống, rồi cười mà đẩy Thắng ca ra.

Thắng ca tưởng cô đang đùa giỡn, nên giả vờ phối hợp theo động tác của cô mà lùi lại hai bước.

Thừa dịp lúc gã thả lỏng tay, Triệu Phùng Thanh liền xoay người nhanh chóng chạy ra đầu ngõ. Vừa chạy vừa kêu gào: “Cứu mạng với!”

“Mẹ nó!” Đám người Thắng ca hơi ngỡ ngàng, rồi lập tức chạy đuổi theo cô.

Trong tất cả các hạng mục thi đấu Triệu Phùng Thanh giỏi nhất ở hạng mục chạy bền. Nhưng hôm nay cô đi giày cao gót, nên chạy chưa được vài bước đã bị Khi ôm tóm lấy.

Sau đó, cả đám lưu manh quây xung quanh cô.

“Dám đùa tao à?” Thắng ca cười dữ tợn, “Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt!”

Triệu Phùng Thanh lạnh mặt, dù sao giờ cô cũng không thể giả đồ nịnh nọt gã nữa, cô nhổ nước bọt vào mặt gã, “Ghê tởm.”

“Cảm thấy ghê tởm sao?” Thắng ca vỗ vỗ mặt cô, “Cho em ăn bảo bối của anh sẽ thấy thoải mái ngay ấy mà.”

Cô vươn tay tới định gạt tay gã ra, nhưng lại bị Khi ôm và tên béo một trái một phải giữ chặt.

Tay Khi ôm che chặt miệng cô.

Cô giãy dụa nhưng không thoát nổi.

Thắng ca cầm chiếc áo lông của cô, giật tung sang hai bên.

Vùng xương quai xanh nhanh chóng lộ ra trong không khí.

Thắng ca thấp giọng nói: “Đánh nó bất tỉnh rồi đưa về mau.”

Lúc này, có giọng nói truyền tới từ ngoài đầu ngõ.

“Rốt cuộc là ở đâu? Chúng ta đã đi hai ngõ rồi đấy.” Là giọng nói trong trẻo của một thiếu niên.

“Đêm đen gió lạnh, ngõ sâu thăm thẳm, rất thích hợp để quấy rối.” Là một giọng nam khác cũng rất tự tin.

“Lúc qua ngõ vừa rồi em cũng đã nói thế.”

“Đèn ở ngõ đấy sáng bỏ xừ, có làm chuyện xấu cũng không giấu được.”

Triệu Phùng Thanh muốn kêu cứu, nhưng miệng lại bị bóp rất chặt.

Dưới tình thế cấp bách, cô liền đá loạn vào người Thắng ca.

Có một cú là chính giữa vùng eo của Thắng ca.

Thắng ca rên lên một tiếng, một tay gã hung hăng xoẹt qua mặt cô, “Mày ngoan một chút cho tao!”

Trong con ngõ yên tĩnh, tiếng gào của gã vang ra tận đầu ngõ.

Cuộc trò chuyện của hai cậu thanh niên liền dừng lại.

Chỉ vài giây sau cậu thiếu niên kia thông thả nói, “Em đã nói cái ngõ này tối lắm mà.”

Sau đó, có tiếng bước chân chạy từ xa đến gần.

Người vừa chạy tới là hai cậu thiếu niên tuấn tú chừng mười bốn mười lăm tuổi.

Chạy phía trước là cậu thiếu niên túm tóc mái lên thành một chòm.

Theo ngay phía sau là một cậu mặc chiếc áo khoác màu hồng, bên trong là chiếc áo lông rất hợp với áo khoác. Khi cậu nhìn thấy đám người của Thắng ca đang giữ chặt Triệu Phùng Thanh thì tặc lưỡi chế nhạo, “Đối xử với phụ nữ sao có thể thô lỗ vậy chứ mấy anh.”

“Bớt lo chuyện bao đồng đi.” Mấy tên lưu manh xếp thành một hàng, chặn đường hai thiếu niên. “Nhóc con, mau về nhà uống sữa đi ngủ đi.”

Cậu thiếu niên thất bím rút một điều thuốc ra, sau khi ngậm lên thì thả lỏng hai vai, “Mấy người cùng lên đi, đừng làm tốn thời gian của tôi.”

Đám lưu manh quay sang nhìn nhau, về mặt dữ tợn, đồng loạt tiến lên.

Thiếu niên áo hồng lắc lắc đầu, “Khả năng chiến đấu chỉ tầm 50%, rẻ rách.”

Thấy thiếu niên thất bím quá hung hãn, tên béo và Khi ôm cũng không thể dám giữ Triệu Phùng Thanh nữa mà gia nhập cuộc hỗn chiến kia luôn.

Triệu Phùng Thanh lập tức kéo áo khoác lên, lùi người về sau ba bốn bước.

Mắt Thắng ca tối lại, gã vừa thấy tình thế không ổn, liền lui về phía sau.

“Này?” Thiếu niên áo hồng nhanh chóng cản đường gã, cười tủm tỉm nói: “Anh là đại ca à? Sao có thể lâm trận bỏ chạy thế được.”

Thắng ca hung dữ nói: “Mày là người thuộc băng nào?”

“Thay trời hành đạo.”

“Mày có biết tao là ai không?”

“Không cần biết.” Thiếu niên áo hồng hét lên với thiếu niên thất bím, “Anh Tiểu Hạ, tên này vừa cao vừa to, rất hợp cho anh luyện tập đấy.”

Thiếu niên thất bím rút một ngụm thuốc, rồi tàn nhẫn tung một quyền về phía Thắng ca.

Còn Thiếu niên áo hồng thì đi về phía Triệu Phùng Thanh.

Thấy cậu ta tới gần, cô lại bật chế độ cảnh giác lần hai.

“Chị gái à, đừng sợ.” Thiếu niên áo hồng cười như con thú nhỏ vô hại, cậu cởi áo khoác của mình ra, rồi dịu dàng khoác lên vai cho cô, “Vì tôi không thích nhìn đàn ông bắt nạt phụ nữ.”

Cô khẽ thở một hơi, bên gò má phải có hơi đau, rồi quay sang bên nhìn.

Thắng ca đã nằm yên trên mặt đất rên rì. Còn cậu thiếu niên thất bím đang bẻ gãy điếu thuốc.

Thấy vậy cô liền nói cảm ơn rồi đem áo khoác trả lại cho cậu áo hồng, liền nhanh chóng bỏ chạy.

Đêm nay đã bị dọa hết hồn rồi, cô cần có thời gian hồi lại đã.

Nhìn bóng lưng cô, cậu thiếu niên áo hồng liền gọi một cuộc điện thoại, “Anh hai à, chị gái này xinh lắm đấy, sao anh không tự ra tay đi.”

“Anh sợ cô ấy đòi lấy thân báo đáp.” Giọng nói của người ở đầu bên kia vẫn lạnh lùng như thế.

Trước khi Triệu Phùng Thanh vào nhà, liền cố ý sửa sang lại quần áo của mình. Sau đó hất tóc che gần hết má phải.

Những chỗ khác đều giống ngày thường.

May mà ba Triệu mẹ Triệu đang đi ăn bên ngoài, chưa về.

Triệu Phùng Thanh vào toilet, tắm rửa đúng 40 phút.

Ngày trước lúc Giang Tấn ngắm nhìn đôi chân mình, cô chỉ cảm thấy ngọt ngào, hận sao hắn không bỏ nhào về phía cô.

Mà đêm nay, cô chỉ cảm thấy nhục nhã không chịu nổi.

Sau cảm giác hồi hộp, cô lại cảm thấy buồn bực vì bóng dáng xa dần của Giang Tấn. Đây là người cô yêu đơn phương, cô có thể vì hắn băng lửa vượt sông, còn hắn khi thấy cô gặp khó khăn thì chỉ biết khoanh tay đứng nhìn.

Trong chớp mắt ấy, cô đã từng nghĩ, có phải Giang Tấn thấy cô và Thắng ca liếc mắt đưa tình, cho nên hắn mới hiểu lầm.

Cô cố nhớ lại tình cảnh ngay lúc đó, nhưng cô cũng quên bản thân mình đã nói gì để đối phó với gã. Nói gì làm gì, cô nghĩ mãi cũng nhớ không ra. Chỉ nhớ mang máng hình như gã Thắng ca tóm lọn tóc có ôm cô trong vài giây.

Giang Tấn hẳn là đã thấy cảnh ấy...

Nghĩ đến chuyện đó, Triệu Phùng Thanh tắt vòi nước hoa sen, nhanh chóng khoác áo choàng rồi đi vào phòng ngủ.

Cô gửi một tin cho Giang Tấn.

Hỏi hắn vì sao không cứu cô, còn nói rõ cô chỉ thích một mình hắn.

Hắn không nhắn lại.

Cô nằm trong chăn, vẫn đợi.

Âm báo tin nhắn vẫn không vang lên.

Triệu Phùng Thanh buồn bã.

Ngày hôm sau, tin tức đầu tiên đã nhanh chóng giúp cô phục hồi trạng thái.

Lũ Thằng ca nửa đêm qua đã bị cảnh sát bắt. Có tin đồn là do một cậu học sinh của Cao trung A báo án.

Người cứu cô là hai cậu nhóc, không phải học sinh Cao trung A. Nếu không với gương mặt của hai cậu chàng đó, nhất định đã lan truyền khắp trường học rồi. Mà ngoại trừ hai người đó, chỉ có Giang Tấn là người biết rõ nhất chuyện tối hôm qua.

Vậy cậu học sinh trong tin đồn ấy, không phải Giang Tấn thì là ai?

Ý nghĩ này vừa xuất hiện trong đầu, thì nụ cười trên môi Triệu Phùng Thanh bỗng chốc sáng bừng cả lên.

Trong tình huống tỷ lệ thắng cực thấp như vậy, thì báo án với cảnh sát là sự lựa chọn sáng suốt nhất.

Hắn không hề có ý muốn bỏ cô ở đó.

Chỉ cần biết như thế cô cũng vui rồi.

Sau khi Thằng ca bị bắt, chuyện ẩu đả tại quán bar lại được lên báo lần nữa.

Vụ án này ảnh hưởng nghiêm trọng đến danh dự của trường Cao trung A, nên hội đồng giáo viên đã ra quyết định đuổi học Viên Táo.

Bà nội Viên sau khi biết tin thì thiếu chút nữa liên ngất đi. Bà chỉ có một đứa cháu là Viên Táo, nên vô cùng tin tưởng cậu ta sẽ chăm chỉ học hành, có tương lai xán lạn. Cuối cùng, tất cả đều mất sạch.

Bốn học sinh tối hôm đó trốn ra tìm Viên Táo cũng bị ghi tội vào học bạ.

Ban lãnh đạo nhà trường vừa biết chuyện này còn mở một buổi họp nhỏ mời phụ huynh của tất cả học sinh có liên quan tới.

Sau khi ba Triệu nhận được thông báo của chủ nhiệm lớp, liền từ chối bữa tiệc xã giao công việc mà vội vàng chạy tới. Mất vừa thấy Triệu Phùng Thanh, con giận của ông liền xông lên đến nào, cũng chả quan tâm thầy giáo vụ còn đang đứng đây mà cho cô một cái tát.

Vị thầy giáo đứng bên cạnh thấy vậy mà hãi.

Triệu Phùng Thanh cũng không dám tránh, can đảm chịu nhận lỗi.

Ba Triệu đánh con gái xong thì ngay cả ông cũng ngỡ ngàng. Ông nhìn năm đốt ngón tay in trên mặt cô, tay cũng run lên bần bật. Trong giây phút ấy ông bỗng cảm thấy, thời kỳ phản nghịch của con gái ông dài đến đáng sợ. Lúc còn học cấp hai cô rất độc lập quyết đoán, luôn coi trời bằng vung. Khi đó ông còn tự an ủi mình, đây chỉ là tạm thời mà thôi. Nhưng cho đến bây giờ, cô vẫn như thế. Ông cũng không dám tin mình còn có thể uốn nắn con gái quay về đường chính đạo nữa rồi.

Triệu Phùng Thanh vẫn bình tĩnh, cúi đầu xuống. Tuy rằng cô cũng rất bức vì hành động của Viên Táo, nhưng dù nói gì đi nữa, chuyện đi tìm Viên Táo tối hôm ấy là do cô tự nguyện. Cho nên chẳng thể trách ai.

Sau cuộc họp của phụ huynh và ban lãnh đạo nhà trường, cũng không có sự thay đổi nào về quyết định xử phạt bốn học sinh.

Tương Phù Lị vì Viên Táo nên không cảm thấy oan ức.

Mặt khác, hai nam sinh chẳng quen thân gì với Viên Táo kia thì buồn chán không thôi. Sau khi bình tĩnh lại mới nhận ra, giữa tương lai của mình và tình cảm bạn học, thì điều trước có vẻ quan trọng hơn. Mà chuyện đó vốn không liên quan tới hai người bọn họ, chẳng qua là vì một câu của Tương Phù Lị, nên bọn họ mới đi cùng cô. Vậy mà không ngờ, hậu quả lại nghiêm trọng như thế.

Về chuyện trường học có thể chỉ ra chính xác bốn học sinh đi tìm Viên Táo hôm ấy, Đại Hồ cảm thấy thật kỳ lạ. Theo lý thuyết, Viên Táo có chuyện, Đại Hồ hẳn phải là đồng lõa đầu tiên. Thế nhưng lần này thầy giáo không tới tìm hắn hỏi chuyện. Ngược lại là hai nam sinh chẳng mấy thân thiết với Viên Táo thì bị gọi lên.

Sau khi tan học, một đám người tụ tập cùng nhau thảo luận.

Đại Hồ nhìn chằm chằm hai nam sinh Giáp và Ất, “Có phải hai chúng mày khai ra không?”

Hai nam sinh kia đều lắc đầu phủ nhận.

“Vậy thì nhất định là tên bác sĩ kia làm lộ bí mật.” Nhiều Từ ở bên nói, “Chị Lị cũng nói, tên bác sĩ đó ban đầu không định giúp.”

Nam sinh Giáp đột nhiên nhớ ra, tối hôm đó Giang Tấn cũng từng xuất hiện trước cửa phòng khám.

Nhiều Từ hiểu hai nam sinh kia rất ắt hẳn về hành động đêm đó của Trương Phù Lị. Nên hẳn cố ý chuyển hướng cơn giận của hai người đó, vì thế liền nói, “Giang Tấn đó trước giờ có thích đâm thọc không?”

Trương Phù Lị vừa nghe, liền lập tức nhảy dựng lên, “Cái đồ con rùa ấy! Nhất định là do hắn mách lẻo.”

Triệu Phùng Thanh phui phui tàn thuốc trong tay, “Cậu ấy mách lẻo thì có lợi gì chứ?”

“Lợi là hắn có thể giữ hình tượng học sinh ngoan trong lòng thầy cô.” Trương Phù Lị giận sôi người, “Ghê tởm vãi.”

“Mày có bằng chứng không?”

“Triệu Phùng Thanh! Bà làm cái quái gì thế .” Đại Hồ ném quả bóng rổ về phía Triệu Phùng Thanh, “Mở miệng ra là bênh nó, bị trúng tà rồi à.”

Triệu Phùng Thanh mau chóng đón lấy quả bóng, nở nụ cười đáp, “Vì tôi thích cậu ấy.”

Lời này vừa nói ra, mọi người chỉ biết quay sang nhìn nhau.

“Thèm vào.” Trương Phù Lị túm tóc cột lên, “Tĩnh lại đi! Hắn ta có thèm nhìn mày cái nào đâu.”

Triệu Phùng Thanh phả một ngụm khói, hơi nheo mắt lại, nhìn tầng cây trên cao. “Thích cậu ấy là chuyện của mình tao.”

Cô thật sự rất hy vọng hắn có thể đáp lại mình. Thế nhưng hắn không thèm phản ứng, vậy thì có sao chứ ?.

Cô thích hắn, vốn đã chẳng liên quan gì đến hắn.

Cô toàn tâm toàn ý thích hắn, là cô tự nguyện.

Chờ Triệu Phùng Thanh đi trước, Trương Phù Lị nghiêng răng nghiêng lợi ném phi tiêu, “Cái tên cút chó ấy!” Trong giây phút ấy, cô đã hoàn toàn coi Giang Tấn như chiếc bia bắn kia. Giang Tấn có mách lẻo hay không, trời mới biết.

Nhiều Từ nghĩ một lúc rồi nói, “Chị Lị, chị chịu trách nhiệm giữ chân Thanh Nhi.”

Trương Phù Lị im lặng hồi lâu, cuối cùng ngẩng đầu nhìn hắn hỏi, “Ông muốn làm gì ?.”

“Đập tắt ngạo khí của Giang Tấn.” Hắn nở nụ cười gian xảo.

Lúc Nhiều Từ nói những lời này, hắn chưa nghĩ ra kế gì, cho đến khi hắn phát hiện ra một chuyện rất thú vị.

Hóa ra học sinh giỏi cũng biết động lòng xuân.

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Hai Cô Nàng Đều Đang Trong Giai Đoạn Cuối Của Bệnh Cổ Cháp Không Thuốc Chữa.

Nhiều Từ vốn cho rằng đám học sinh giỏi đều là lũ mọt sách, thế nên hẳn tính kế mấy ngày nay cũng không biết phải đối phó với Giang Tấn thế nào.

Ý nghĩ vi phạm nội quy trường học vừa xuất hiện trong đầu, đã có một phiếu phân đối quyết liệt. Trường học vừa xảy ra chuyện của Viên Tảo, nên đang trong giai đoạn rất căng thẳng. Nếu hắn gây thêm chuyện nữa, sẽ dẫn tới hậu quả rất nghiêm trọng.

Vì thế, Nhiều Từ bắt đầu theo dõi Giang Tấn trước.

Cuối tuần nào Giang Tấn cũng tới thư viện. Chuyện này đối với đám học sinh giỏi thì chẳng có gì lạ. Điều đáng chú ý hơn là, hắn ta không đi một mình. Sẽ có một cô gái luôn đứng ở ngã tư đường trước thư viện đợi hắn, sau đó hai người sóng vai cùng vào.

Cô gái kia quay sang trêu đùa Giang Tấn, thỉnh thoảng còn làm trò trước mặt cậu ta.

Thái độ của Giang Tấn tương đối lạnh nhạt, là kiểu núi băng ngàn năm mới chảy được chút nước.

Nhưng nói thế nào, hai người kia cũng vô cùng ăn ý, vô cùng xứng đôi.

Khiến Nhiều Từ vừa nhìn mà nóng máu.

Con nhỏ kia, Nhiều Từ biết mặt, là Tần Hiểu lớp 12_2, thành tích cũng giống như Giang Tấn. Đại Hồ thích cậu ta, nên đã từng khen ngợi cậu ta rất nhiều trước mặt mọi người. Thành tích tốt, con nhà gia giáo, lại lễ phép, dù sao trong mắt Đại Hồ, cậu ta chính là nữ thần.

Dưới góc độ của con trai mà nói, gương mặt Tần Hiểu quả thật không tệ lắm, vừa thanh tú dịu dàng lại ngoan ngoãn hiền lành. Là kiểu con gái khác hoàn toàn với Triệu Phùng Thanh.

Chỉ là ý thiên vị đã ăn sâu vào máu Nhiều Từ, nhìn thế nào hắn cũng thấy Tần Hiểu không vừa mắt. Hơn nữa lại có quan hệ với tên Giang Tấn kia, trong mắt Nhiều Từ đây chính là một đôi cẩu nam nữ.

Nhiều Từ theo dõi hắn hai tuần liền, phát hiện Tần Hiểu và Giang Tấn thường hẹn nhau ở thư viện này, bất chấp mưa gió. Hôm ấy mưa gió bão bùng, ngay cả Nhiều Từ còn không muốn ra ngoài, nhưng vì muốn giúp bạn bè mà chẳng tiếc mạng sống, bắt đắ dĩ lắm hắn mới bò tới thư viện ngồi chờ.

Cuối cùng, Giang Tấn và Tần Hiểu cũng xuất hiện.

Hai người đều tự che ô của mình.

Nếu mưa không to thế này, hắn là rất lãng mạn.

Trong giây phút đó, Nhiều Từ chợt nghĩ ra một kế.

Học sinh kém yếu sớm cũng không phải chuyện gì to tát lắm, trong trường đâu đâu cũng có. Thế nhưng nếu đám học sinh giỏi trong mắt các thầy cô mà chơi trò tình yêu mập mờ, vậy thì có thể khai thác rồi.

Cuối tuần sau đó, hắn mang theo máy ảnh đi cùng.

Trên đường đi cũng chụp không ít ảnh. Đại đa số nhìn qua đều rất bình thường. Hai người kia không nắm tay, không ôm vai bá cổ gì. Chỉ là có vài tấm ảnh, nhìn ở góc độ ấy thì lại có suy nghĩ khác.

Nhiều Từ cố ý nhét ảnh vào hộp thư góp ý của trường.

Về chuyện Giang Tấn thường hẹn một nữ sinh đến thư viện, Triệu Phùng Thanh cũng từng nghe qua.

Nhiều Từ không muốn cô buồn lòng, cho nên gạt cô không nói. Thế nhưng nhiều nam sinh khác chẳng ưa gì Giang Tấn, khó có dịp biết nhược điểm của một học sinh giỏi thế này, bọn họ liền nắm lấy cơ hội mà châm chọc hắn vài câu.

Thỉnh thoảng trước mặt cô, bọn họ cũng quên luôn chẳng thèm che giấu.

Triệu Phùng Thanh nghe chuyện xong, cũng chỉ cười mà cho qua. Giang Tấn không thích cô, là chuyện rõ như ban ngày. Mấy nữ sinh giáp ất bính đình đó, không có lỗi gì cả.

Tình yêu của cô dành cho Giang Tấn, không mong cậu đáp lại. Vì thế khi nhìn thấy Giang Tấn đi cùng cô nữ sinh kia, cô vẫn rất bình tĩnh.

Một tuần sau, Triệu Phùng Thanh tới nhà ông ngoại ăn trưa. Sau khi ăn xong, cô đạp xe đạp về nhà, trên đường về lại bất ngờ gặp Giang Tấn đi cùng một cô gái.

Cô lập tức dừng xe.

Trông Giang Tấn và cô gái kia có vẻ rất thân thiết.

Triệu Phùng Thanh cận không nặng, bình thường cũng lười đeo kính. Cô không nhìn rõ mặt cô gái kia. Ngay cả mặt Giang Tấn cũng hơi mờ, nhưng cô đã sớm khắc sâu bóng dáng hắn trong tim.

Sau khi Triệu Phùng Thanh liếc qua cô gái kia, cũng chỉ nhìn chăm chăm vào Giang Tấn.

Mặt hắn chưa từng quay về phía cô lấy một lần.

Giang Tấn và cô gái kia cùng sóng vai vào thư viện.

Chiều nay Triệu Phùng Thanh cũng rảnh rỗi, nên cô liền theo bọn họ vào thư viện.

Trước kia cô đến thư viện chỉ mượn mấy quyển sách lung tung, làm mấy chuyện linh tinh chẳng theo quy định tí nào. Hôm nay vì bắt đắ dĩ nên mới vào.

Nhưng cô không được chỗ nào ngồi gần Giang Tấn.

Giang Tấn và cô gái kia ngồi bàn gần cửa sổ. Chiếc bàn kia có sáu ghế, đã có bốn người ngồi. Hai vị trí còn lại thì ngồi cách nhau. Giang Tấn nói gì đó với cậu nam sinh bên cạnh, sau đó cậu nam sinh liền đổi chỗ với hắn ta.

Giang Tấn và cô gái kia ngồi sát bên nhau.

Triệu Phùng Thanh nhìn xung quanh chỗ hắn đang ngồi, đều không còn ghế trống nào cả. Vì thế cô liền đến chỗ người ngồi đối diện Giang Tấn, nhìn cậu nam sinh kia nở nụ cười tươi, tươi đến mức như hút hồn đối phương. "Anh đẹp trai, em thích ngồi bên cửa sổ, có thể nhường chỗ này cho em không?"

Giang Tấn cúi đầu quay bút máy trong tay, cũng chẳng thèm để ý tới xung quanh.

Cậu nam sinh kia đẩy mắt kính trên mũi, xấu hổ xếp lại sách vở vào cặp laptop nói "Cậu. . . mời cậu ngồi. . ."

Triệu Phùng Thanh càng cười rục rờ hơn.

Nam sinh kia thấy thế, liền đỏ mặt mà vội vàng bỏ đi.

Cô tự nhiên ngồi xuống ghế, cũng chẳng mang theo cuốn sách nào.

Bên cạnh có hai học sinh vừa nhìn sang, cô còn thân nhiên mà nhưồn mảy nhìn lại.

Giang Tấn vẫn chưa từng ngẩng đầu lên nhìn cô.

Triệu Phùng Thanh chóng má ngấm hấn, trong lòng thầm tán thưởng ngay cả mái tóc kia cũng rất hợp mắt cô mà. Vừa Sạch sẽ lại gọn gàng.

Cô ngang nhiên nhìn hắn như vậy, tất nhiên cô nằng ngồi bên cạnh không thể lờ được.

Giang Tấn cũng biết cô đang ở đây, vì thế hắn hoàn toàn không ngẩng đầu lên nhìn cô lấy một cái.

Theo như kết quả Triệu Phùng Thanh quan sát, Giang Tấn và nữ sinh kia tương tác với nhau không nhiều lắm, đề tài thảo luận chủ yếu xoay quanh bài học. Chỉ là nhìn hai người bọn họ cười với nhau rất ăn ý, khiến Triệu Phùng Thanh nhìn nhiều cũng thấy chói mắt khó chịu.

Chưa đến hai mươi phút, Triệu Phùng Thanh liền bỏ đi.

Cô phải về nhà gia cố bức tường đồng vách sắt của mình đã, sau đó sẽ tiếp tục tái chiến giang hồ.

Cuộc sống trôi qua từng ngày, không khí học hành càng ngày càng vội vã.

Viên Tảo chuyển qua nhà Trương Phù Ly. Ý chí của hắn hoàn toàn biến mất, nhìn bà nội Viên rửa mặt bằng nước mát khiến hắn nhận ra bản thân đã phạm phải lỗi sai không thể tha thứ.

Trương Phù Ly đã sớm được người nhà sắp xếp cho đi du học nước ngoài, nên cô cũng chẳng quan tâm đến chuyện thi đại học lắm. Ngày ngày trôi qua cùng Viên Tảo, cũng khiến cô cảm thấy thỏa mãn lắm rồi.

Xác xuất để đám học sinh hư có thể thi đỗ đại học chính quy rất thấp. Đại Hồ đã ở trạng thái muốn buông xuôi mọi thứ, lúc chọn nguyện vọng cũng suy nghĩ đến việc học trường nghề.

Triệu Phùng Thanh nổi tiếng thành tích đội sổ.

Sớm biết có ngày gặp được Giang Tấn thế này, trước kia cô nhất định sẽ cố gắng học tập. Thế nhưng giờ đã quá muộn rồi, cô và hắn nhất định sẽ không thể học chung một trường đại học.

Nhưng cô sẽ tranh thủ cơ hội ở cùng một thành phố với hắn.

Với thành tích của Giang Tấn, cô đoán hắn nhất định sẽ thi vào trường ở thành phố B. Cô liền tìm những trường cao đẳng ở thành phố B, quyết định chọn Học viện nghệ thuật. Điểm trúng tuyển năm vừa rồi của học viện này cũng không cao lắm, vẫn nằm trong phạm vi khả năng của cô.

Triệu Phùng Thanh tính toán một hồi cuối cùng quyết định sẽ nghiêm túc một lần.

Sau khi từ núi Trường Bạch về, cô cũng không nhuộm tóc nữa. Đôi chiếc khuyên tai màu sắc sỡ sáng chói sang một chiếc khuyên nhỏ gọn. Sau đó thì bắt đầu hăng hái chiến đấu trong biển đề thi. Trong lòng cô tự biết khả năng của mình, cho nên cô không nghiên cứu câu hỏi như những học sinh khác. Cô chỉ học thuộc đáp án.

Trương Phù Ly hẹn cô lên bar, Triệu Phùng Thanh đều khéo léo từ chối.

Tương Phù Lị bất lực, “Bà nội của con ơi, học sớm thì không học, đến lúc nước tới chân mới nhảy thì còn làm được gì nữa.” Cô không tin kỳ tích, nhất là trên phương diện học hành.

“Học được câu nào thì hay câu đấy.” Triệu Phùng Thanh lật tập đề trong tay đáp.

Đại Hồ giật mình với sự thay đổi của Triệu Phùng Thanh, còn lén hỏi Tương Phù Lị, có phải Triệu Phùng Thanh bị trúng tà rồi không.

Tương Phù Ly phun một bãi nước bọt, “Còn không phải vì tên khốn khiếp Giang Tấn kia sao.”

Lúc này Nhiều Từ mới hiểu, tình yêu của con gái quả thật rất đáng sợ.

Ví dụ như Tương Phù Ly, ví dụ như Triệu Phùng Thanh. Hai cô nàng đều đang trong giai đoạn cuối của bệnh cổ chấp không thuốc chữa. Vừa đáng thương lại đáng kính.

Nhiều Từ thấy chuyện của Giang Tấn và Tần Hiểu, bên giáo viên không có động tĩnh gì, thật kỳ lạ.

Hắn lén đồng ảnh chụp lên ra nhìn.

Chụp ổn lắm mà. . . Hai nhân vật chính tình cảm thân thiết, không khí hòa hợp.

Hắn lại lén gửi bài cho tập san của trường.

Vẫn không tạo nên sóng to gió lớn gì.

Phòng giáo viên đã nhận được đồng ảnh đó, nhưng những chuyện thế này đều được xử lý trong hòa bình.

Thầy giáo vụ đưa đồng ảnh cho chủ nhiệm lớp 12_2, giọng điệu sâu sa nói, “Đừng để hai đứa trẻ ấy đi lầm đường.”

Chủ nhiệm lớp vừa liếc qua liền giật mình. Sau khi tan học, cô hẹn Giang Tấn và Tần Hiểu tới nói chuyện riêng.

Nhìn đôi nam nữ này, trong lòng cô chủ nhiệm thấp thỏm lo âu. Đây là hai học sinh giỏi nhất lớp cô, là những hạt giống triển vọng của trường. Từ giờ đến kỳ thi đại học chỉ còn khoảng hai tháng, cô rất sợ hai đứa phạm lỗi sai không cứu vãn được.

Cô cười mở miệng, “Gần đây, hai đứa có về thân nhau nhĩ?”

Cô vừa nói đứt lời, Giang Tấn và Tần Hiểu đều biết cô có ý gì.

Tần Hiểu đỏ bừng một bên tai, cúi đầu.

Về mặt Giang Tấn vẫn bình thường.

Chủ nhiệm ho khụ khụ hai cái, cầm chén nước uống một ngụm cho trơn cổ họng rồi nói: “Hai đứa bây giờ còn nhỏ, trước mắt là kỳ thi đại học khó khăn. Nếu làm lỡ việc học hành, thì sẽ không cứu được tương lai đâu.”

“Cô à, chúng em không. . .” Tần Hiểu cúi gằm mặt xuống, giọng nói nhỏ dần, “Chúng em chỉ cùng tới thư viện học bài thôi.”

Cô giáo quay sang nhìn Giang Tấn.

Hắn lạnh nhạt đáp “Vâng” một tiếng.

“Vậy là được rồi. Thời trung học là quãng thời gian tốt nhất để học hành, phải biết quý trọng đấy.” Có vài chuyện chỉ nên nói từng ấy cũng đủ rồi. Chủ nhiệm lớp vỗ vỗ vai Tần Hiểu, “Hai đứa đều là niềm tự hào của cô.”

Vừa ra khỏi văn phòng giáo viên, khoe mắt Tần Hiểu liền đỏ. Từ tiểu học đến giờ cô luôn là học sinh ưu tú, luôn được mọi người khen ngợi. Vừa rồi phải nghe những lời phê bình kia, khiến lòng tự trọng của cô bị tổn thương rồi.

Giang Tấn vẫn lạnh lùng như vậy.

Tần Hiểu ngẩng đầu, oan ức nhìn hắn, “Sau này tôi không tới thư viện với cậu nữa. Bài nào không hiểu tôi sẽ đánh dấu để đó, rồi đến trường sẽ hỏi cậu sau.”

Giang Tấn im lặng, nhìn sang phòng học phía đối diện.

Tần Hiểu nhìn theo hắn, tấm biển lớp 12_7 kia thật chói mắt. Trong lòng cô thoáng giật mình, “Giang Tấn. . .”

Hắn thu mắt lại, cúi đầu nhìn cô gái dịu dàng đáng yêu kia, “Còn cách khác mà.”

Chuyện sau đó khiến Nhiều Từ suýt nữa thổ huyết ba lần.

Giang Tấn từng đạt giải học sinh giỏi quốc gia, hắn vốn không định tham gia đợt xét tuyển thẳng vào đại học. Lại vì lần nói chuyện vừa rồi, hắn thay đổi quyết định, xin nộp đơn xét tuyển.

Tần Hiểu cũng nộp đơn xin theo.

Đợi đến khi hai người chắc chắn nằm trong diện tuyển thẳng vào đại học, thì những chuyện như yêu sớm gì đó, các thầy cô cũng chẳng can thiệp nữa.

Trò đùa dai của Nhiều Từ cuối cùng đã khiến Giang Tấn và Tần Hiểu cùng học chung một trường đại học.

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Cái Tát Đúng Hẹn Mà Tới

Nhiều Từ rất hận, hắn nhìn mãi cũng không thấy Giang Tấn và Tần Hiểu có điểm nào đáng để thích.

Vậy mà hai người bọn họ còn được Triệu Phùng Thanh và Đại Hồ yêu đơn phương.

Đây có lẽ là sự khác biệt về gu thẩm mỹ của mỗi người.

Nhưng điều khiến Nhiều Từ hận hơn cả, là Giang Tấn và Tần Hiểu đều đã bước được một chân vào cánh cửa đại học.

Chuyện tuyển thẳng vào đại học vừa được thông báo thì cả hội đồng giáo viên vui vẻ ra mặt. Chưa có học sinh nào của trường được tuyển thẳng vào đại học, vì vậy cao trung A bỗng chốc nổi tiếng trong thành phố. Đối với chuyện yêu đương của Giang Tấn và Tần Hiểu, giáo viên cũng mở một mắt nhắm một mắt mà cho qua.

Tờ lịch trong lớp được xe từng tờ từng tờ, trong lòng đám học sinh cũng ngày càng căng như dây đàn. Ngay cả ở những lớp toàn học sinh kém thi bầu không khí cũng nghiêm túc hẳn lên. Trước đây cứ hết tiết là cả lũ cười đùa ồn ào, thì nay lại im lặng hơn nhiều. Mặc dù đứa nào cũng biết mình sẽ trượt, nhưng trong những ngày cuối cùng ấy, vẫn rất chăm chỉ luyện đề.

Tầng đá thi đại học đè nặng trĩu trong lòng mỗi học sinh. Có mấy đứa không chịu nổi cảm giác ngột ngạt đó, đã chọn một ngày trốn học ra ngoài chơi.

Một đám nam sinh trốn tới tiệm sách nằm ngay bên cửa hông cao trung A, lấy lý do là: ra ngoài ít thở không khí.

Nam sinh Giáp rít một hơi khói mạnh, “Cũng sắp được giải phóng rồi.”

Nam sinh Ất: “Cái trò thi đại học vớ vẩn này ông nào bày ra vậy?”

Nam sinh Bính: “Mấy nghìn năm trước đã có thi cử rồi. Khổ thật!”

Thở dài một hơi, nam sinh Đinh hút liên tục hai điếu thuốc.

Trong lúc đó, nam sinh Giáp bỗng nhìn thấy phía trước có một đôi rất nổi bật, hắn đẩy tay nam sinh Ất đứng bên cạnh, “Này? Đó là Giang Tấn và Tần Hiểu lớp 2 phải không mà?”

Nam sinh Ất ghen tị, “Đúng vậy. Người ta giờ tự do rồi, tay cầm tay vào đại học H.”

Lúc này, cậu nam sinh Đinh – người muốn dùng vé xem phim để đổi lấy nộ hôn của Triệu Phùng Thanh, nhìn chăm chăm Tần Hiểu tò mò hỏi, “Con nhỏ Tần Hiểu kia xinh đẹp đến thế à?”

Nam sinh Ất: “Trông cũng ngon hàng mà.”

Nam sinh Bính: “Thì sao? Giang Tấn ngủ với nó rồi à?”

Vài nam sinh còn lại bật cười ha ha.

“Chắc là ngủ với nhau rồi, mặt mày rạng rỡ thế kia mà.” Nam sinh Đinh nhìn Giang Tấn và Tần Hiểu đi xa, nở nụ cười gian xảo lôi kéo đồng đội, “Tìm cơ

hội đi, chúng ta chơi con nhỏ một sách đó một lần.”

Nam sinh Giáp: “Mày đừng lan chanh, chuyện Viên Táo bị đuổi học mày quên rồi à?”

Nam sinh Ất: “Sắp thi đại học rồi, mày đừng gây rắc rối.”

“Chơi chút thôi mà.” Nam sinh Đinh nhảy từ trên bàn xuống, “Khó chịu cả tháng nay rồi, buồn bỏ mẹ. Đi dọa con nhỏ đó tí để giải khuây.”

Khoảng thời gian này Triệu Phùng Thanh chôn mặt trong đồng bài tập đến hoa mắt chóng mặt. Học hành khó thật đấy, cô phải cố hết sức.

Nhưng cứ học được vài phút, cô lại ngồi thừ người ra cắn bút.

Giang Tấn quả nhiên chọn học đại học H ở thành phố B. Cô gái kia cũng được tuyển thẳng vào trường ở thành phố B. Nghe các bạn học nói, Giang Tấn và nữ sinh kia đang hẹn hò.

Họ đang hẹn hò...

Tuyệt thật đấy.

Cô rất hâm mộ nữ sinh ấy. Nếu Giang Tấn chỉ cần cười với cô một cái, cô cũng có thể vui vẻ cả ngày rồi.

Bởi vậy mới thấy, thích hán thật sự chỉ là chuyện của một mình cô.

Vừa nghĩ vậy, đồng câu hỏi trong đề thi lập tức trở nên lộn xộn trong đầu cô, cô đọc mãi cũng không hiểu gì.

Tiết tự học chưa kết thúc nhưng Triệu Phùng Thanh đã về từ sớm.

Đứng ngoài hàng rào sắt của sân thể dục, cô nhìn vào trong sân.

Cô đã từng gặp một thiếu niên kỳ lạ tại chính nơi này. Điều khó hiểu là cô lại nghĩ rằng, cậu ấy và cô là cùng một loại người.

Chỉ là một cái liếc mắt nhìn qua, rồi Triệu Phùng Thanh lại tiếp tục nhìn con đường trước mặt, nhưng trong lúc lơ đãng lại nhìn qua khu rừng ngay cạnh sân thể dục.

Khu rừng cây này là nơi phong thủy của cao trung A. Có những cây cổ thụ tồn tại hơn hai trăm năm nay, xanh tươi um tùm. Những cây khác cũng cảnh lá xum xuê. Mùa hè là nơi che nắng tuyệt vời còn ban đêm lại là nơi hẻo lánh u ám.

Triệu Phùng Thanh nhìn thấy nơi đó có ánh sáng.

Cô lúi kính ra, nhìn về phía rừng cây.

Quả thật có người đang ở đó. Xem ra, hình như là vài nam sinh đang vây quanh một người.

Triệu Phùng Thanh lập tức có suy nghĩ không hay. Cô chạy về phía rừng cây, sau đó nhắn tin cho Nhiều Từ, “Tôi đang trong rừng cây, ông gọi thêm mấy anh em nữa tới đây tìm tôi.” Có thể nào, cô cũng không thể kích động được. Dù sao đây cũng là khu vực trong khuôn viên của cao trung A, ngoài cửa bên hông còn có bảo vệ. Cô đoán cả lũ kia là học sinh trong trường.

Mấy nam sinh trong rừng bỗng nhận ra động tĩnh, cả đám vừa quay ra nhìn thì ngáy ngẩn cả người.

Triệu Phùng Thanh cũng dừng chân đứng lại.

Quả nhiên là người quen.

Đám người trong rừng cây quả nhiên là mấy nam sinh Giáp Ất Bính Đinh, còn nữ sinh kia chính là Tần Hiểu. Mấy nam sinh kia định dọa cô nên đã mua chuộc một học sinh lớp 2 gọi Tần Hiểu tới. cô nàng bị mắc mưu nên đến đây. Bốn nam sinh kia liền mở miệng chọc cô một trận, rồi ép cô đến khu rừng cây này.

Khi Triệu Phùng Thanh xuất hiện, Tần Hiểu đã nước mắt lưng tròng quanh quẩn mắt, hai vai run lên vì bất lực.

Triệu Phùng Thanh đưa mắt đảo qua cả đám, “Chuyện gì vậy?”

Nam sinh Đinh nở nụ cười, “Không phải chị muốn quyến rũ Giang Tấn à, bọn em giúp chị dạy dỗ con nhỏ giả tạo này tí ấy mà.”

Nghe vậy, Tần Hiểu kinh ngạc nhìn về phía Triệu Phùng Thanh, sau đó lắc đầu liên tục, liều mạng cãi lại: “Không đâu... tôi và cậu ta chỉ là bạn học thôi...”

Triệu Phùng Thanh không nhìn Tần Hiểu, mà lạnh lùng nhìn nam sinh Đinh, “Vớ vẩn. Đừng nói tôi không nhắc nhở các cậu, gần đây trường học càng ngày càng nghiêm.”

“Chỉ là chuyện nhỏ thôi.” Nam sinh Đinh xoa xoa mũi mình, đột nhiên quay qua nhìn Tần Hiểu với bộ mặt dữ tợn, “Nếu mày dám nói lung tung, tao sẽ đánh cho mặt mày nở hoa.”

Tần Hiểu sợ tới mức không dám nói lời nào.

“Chuyện của tôi không nhờ mấy cậu giúp.” Triệu Phùng Thanh cũng không quên ánh mắt dâm loạn của cậu nam sinh Đinh hồi xin đổi phiếu.

Nam sinh Đinh cũng nhớ lại chuyện đó, sắc mặt hần nhất thời chuyển sang màu gan heo, nói một câu khó hiểu: “Thôi đi, ai mà không biết Giang Tấn chả thèm quan tâm đến chị.”

Triệu Phùng Thanh châm chọc một câu, “Chuyện đó thì liên quan gì đến cậu.”

Đúng lúc này, có một đám người chạy tới.

Nhiều Từ dẫn theo vài nam sinh chạy tới. Vừa nhìn thấy tình huống bên này thì liền nhủ mày.

Sau khi Đại Hồ thấy rõ người đang co ro dưới gốc cây kia là Tần Hiểu thì gào lên, “Chúng mày đã làm gì cậu ấy rồi?”

Nam sinh Giáp: “Không làm gì cả... Chỉ dọa... dọa chút thôi.”

“Mày dọa cậu ấy cái gì? Cậu ấy đã vốn nát gan rồi.” Đại Hồ nắm chặt quyền trong tay, trừng mắt nhìn bốn nam sinh Giáp Ất Bính Đinh, “Chúng mày mà động đến cậu ấy lần nữa, tao đánh chết chúng mày.”

Thấy hộ hoa sứ giả đã xuất hiện, Triệu Phùng Thanh cũng chẳng thèm quan tâm nữa. Cô xoay người đi thẳng.

Nhiều Từ tiến tới nhỏ giọng hỏi: “Bà quan tâm chuyện đó làm gì?”

“Tôi nhìn không vừa mắt.” Một đám người cạy đông hiếp yếu, là hành vi hèn nhát nhất. Chẳng quan tâm người bị bắt nạt có phải Tần Hiểu không thì cô cũng không thể bỏ mặc được.

Tần Hiểu cũng không có gan nói lại chuyện đêm nay cho thầy giáo vụ.

Mọi chuyện lại sóng êm biển lặng như cũ. Ngoại trừ việc Tần Hiểu đột nhiên tặng cho Đại Hồ một tấm bùa thiếp.

Đó là tấm bùa thiếp vô cùng bình thường nhưng lại khiến Đại Hồ mừng muốn chết.

Triệu Phùng Thanh nhớ lại câu “Tôi và cậu ấy chỉ là bạn học thôi” của Tần Hiểu. Điều này chứng tỏ, Giang Tấn thật ra không có bạn gái.

Hy vọng của cô lại được thấp lên.

Tương Phù Lị thấy thế liền nói, “Hai người này đều trúng tà rồi.”

Gần cuối tháng sáu là kỷ niệm ngày thành lập trường của cao trung A.

Dựa theo thông lệ năm ngoái, sau khi kỳ thi đại học kết thúc vào đầu tháng sáu thì đám học sinh rất rảnh, chỉ là những học sinh xuất sắc của khóa sẽ phải tham gia kỷ niệm ngày thành lập trường.

Đầu tháng năm đám học sinh lớp mười hai đã bắt đầu chuẩn bị các tiết mục văn nghệ của mình.

Ngay từ đầu Triệu Phùng Thanh đã đi đăng ký tiết mục. Lý do của cô vô cùng đơn giản, cô muốn nhảy một điệu nhạc vì Giang Tấn. Hoạt động lớn thế này, mấy cô cậu học sinh giỏi nhất định sẽ phải tham gia.

Đại Hồ nói, cô là ‘Biết rõ trên núi có hổ, còn hăng hái lên núi gặp hổ’.

Triệu Phùng Thanh đâu quan tâm đến suy nghĩ của người khác, cô chọn một khúc nhạc, muốn mượn dịp này liếc mắt đưa tình với Giang Tấn, nếu ánh mắt Giang Tấn có thể nhìn cô vài giây, cô đã mãn nguyện rồi.

Muốn chọn thể loại vũ điệu cũng hơi khó.

Nếu là sexy thì cô không muốn những nam sinh khác nhìn đã mắt. Nếu là kiểu hoạt bát, cô lại muốn để Giang Tấn được ngắm đôi chân dài và vòng eo thon của mình. Cuối cùng cô quyết định sẽ cân bằng giữa cả Giang Tấn và đám nam sinh.

Triệu Phùng Thanh túm tóc lên, soi mình trong gương hồi lâu.

Đợi sau này bắt được hần rồi, cô nhất định sẽ nhảy một điệu thật quyến rũ cho hần xem. Tốt nhất là có thể khiến hần mê mẩn cô muốn buông mà không được.

Chuyện tiết mục đó, Triệu Phùng Thanh suy nghĩ nguyên một buổi tối.

Ngày hôm sau cô lại vui đầu vào luyện đề thi.

Thời gian để cô học hành không còn nhiều lắm, từ giờ đến kỳ thi đại học cũng chỉ còn lại một tháng nữa.

Trước kỳ thi đại học ba ngày, cao trung A thông báo cho cả khối mười hai nghỉ.

Trong những ngày ấy, nói thêm gì nữa có vẻ cũng đều là thừa. Các giáo viên cũng chỉ nhắc nhở các học sinh phải kết hợp học và chơi sao cho tâm lý thoải mái. Cùng với khẩu hiệu cổ lên, cổ lên, cổ hơn nữa!

Lúc ra khỏi phòng học, Trương Phù Lị nhìn về chỗ ngồi của Viên Táo bên lớp 12_6 nói: “Viên Táo còn chưa tốt nghiệp trung học.”

Triệu Phùng Thanh vỗ vỗ bả vai cô, “Cậu ta định sau này thế nào?”

“Theo tao đi du học nước ngoài, những chuyện khác để sau rồi tính.”

Đại Hồ uốn éo đi tới hỏi, “Chị Lị, Thanh Nhi, có muốn đi uống rượu không?”

Trương Phù Lị liếc hần một cái xem thường, “Hôm nay ông chưa uống thuốc à? Máy giờ rồi còn đòi đi uống rượu.”

“Không phải thầy nói chúng ta nên biết kết hợp chơi với học đấy à?” Đại Hồ cười ngược.

“Tao về nhà.” Triệu Phùng Thanh kéo khóa áo khoác lên, rồi đội chiếc mũ lông, “Tao còn một tập đề phải làm.”

“Mày thật là...” Trương Phù Lị nghẹn chữ “Ngốc” kia trong họng cuối cùng cũng nuốt xuống.

Tình cảm thanh xuân ngây ngô có lẽ luôn ngốc như vậy đấy.

Đừng nói Triệu Phùng Thanh, ngay cả Trương Phù Lị cũng chẳng dám nói mình không ngốc.

Mấy ngày thi đại học của con gái, ba Triệu mẹ Triệu thật sự rất lo lắng, cả hai đều ngừng hết công việc và các buổi xã giao, ở nhà hầm thuốc bổ cho con gái. Sau đó an ủi con gái phải thật thoải mái để ứng chiến.

Kỳ thi đại học hồ đồ của Triệu Phùng Thanh cuối cùng cũng trôi qua.

Có không ít câu cô đọc mà chả hiểu gì, chỉ biết nhắm mắt chọn bừa. Cứ những câu quá khó, cô lại viết lung tung cho qua.

May mắn là lần này thi toán lý hoá cũng có vài câu tương tự như mấy câu cô học thuộc. Đương nhiên, dù có tương tự thế nào vẫn có những điểm khác biệt. Nhưng cô bất chấp tất cả, thay lại số liệu theo công thức cô nhớ, viết đáp án ra đơn giản như vẽ hồ lô.

Cho đến khi kết thúc môn cuối cùng, Triệu Phùng Thanh bước ra khỏi trường thi mà thở phào một hơi.

“Chỉ mong mọi chuyện sẽ ổn.”

Cô nghĩ rằng, dù sao cũng chỉ là ở chung một thành phố với Giang Tấn thôi mà.

Mong muốn sâu sa hơn chính là theo đuổi được hần.

Cô cười cười ngừng ảo tưởng. Bởi vì cô hiểu, nếu bạn nghĩ càng nhiều thì sẽ càng dễ bị hiện thực phủ phàng tát cho một cái.

Sau đó, cái tát này liền đúng hẹn mà tới.

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Bạn Học Giang, Tôi Là Thanh.

Cuộc phỏng vấn tuyển thẳng của Giang Tấn và Tần Hiểu đã thành công, điều này khiến cô giáo chủ nhiệm lớp 12_2 vô cùng kiêu ngạo. Thậm chí, chút

ám muội thời thanh xuân của hai người cũng trở thành động lực cho kết quả học tập tuyệt vời này.

Sau một tuần kết thúc kỳ thi đại học, lớp 12_2 tổ chức một buổi liên hoan nhỏ tại quán rượu, chúc mừng cho tương lai xán lạn của Giang Tấn và Tàn Hiếu.

Không biết may mắn hay bất hạnh, vừa đúng lúc tối đó Triệu Phùng Thanh và gia đình cũng đặt bàn ở nhà hàng đó.

Cô vào toilet một chuyến, vừa đi ra thì gặp vài bạn lớp 12_2 cùng đi vào một phòng.

Cô tò mò đám một sách chỉ biết chăm chăm học hành thì đến đây làm gì. Tò mò hơn cả là Giang Tấn có đến không đây ?.

Triệu Phùng Thanh đi ngang qua căn phòng kia, liếc mắt nhìn vào trong.

Quả nhiên, vừa đập vào mắt cô đầu tiên chính là Giang Tấn. Hấn quả là có bản lĩnh khiến cô vừa nhìn là nhận ra ngay mà.

Tay hấn khẽ gõ lên chén rượu, vẻ mặt lạnh lùng trước giờ bỗng nở nụ cười thực hiếm thấy.

Cô nghĩ chắc hấn hấn đang vui. Người khác còn đang lao đao vì điểm thi đại học thì hấn đã rảnh nợ rồi.

Ngoài hấn ra còn vài nam nữ sinh khác, Triệu Phùng Thanh liếc mắt nhìn qua một cái rồi quên luôn. Cô chăm chú nhìn nụ cười của Giang Tấn, khóe môi cũng không tự chủ được mà cong lên, cô vô cùng tán thưởng mắt gu thẩm mỹ của mình.

Cô đứng ngoài cửa một lúc lâu. Nhiều bạn học cũng phát hiện ra rồi, thậm chí ngay cả cô chủ nhiệm lớp cũng nhìn về phía cửa ra.

Sau đó, ánh mắt cả trò lẫn thầy đều không nhìn được mà quay sang nhìn Giang Tấn đang ngồi kia.

Chuyện Triệu Phùng Thanh thích Giang Tấn mọi người đều biết, chuyện Giang Tấn ghét Triệu Phùng Thanh cũng không phải là bí mật gì. Hôm nay ở đây còn có Tàn Hiếu. Các bạn học đều suy nghĩ về mối quan hệ tam giác này, còn có chút tò mò về sự phát triển của nó.

Điều khiến cả lũ thất vọng là sau đó không có chuyện gì hết. Ít nhất trong phạm vi quan sát của họ, giữa một nam hai nữ này không nhìn ra có sóng ngầm gì.

Lần đầu tiên Giang Tấn trò chuyện cùng các bạn học rôm rả đến vậy. Hấn cụng rượu cũng hơi nhanh. Mọi người đều cảm thấy kỳ quái, đêm nay có vẻ hấn và Tàn Hiếu cũng chẳng nói chuyện với nhau nhiều.

Tàn Hiếu vẫn như bình thường, dịu dàng nhỏ nhẹ, ngồi nói chuyện với cô giáo chủ nhiệm, tiếng cười vẫn lạnh lạnh như tiếng chuông gió.

Triệu Phùng Thanh nhận được cuộc gọi của họ hàng, liền quay về sương phòng của mình. Cơm nước xong xuôi, cô cùng người họ hàng chia tay nhau tại cửa quán, sau đó cô quay lại sương phòng của lớp 12_2.

Vừa mới rẽ qua khúc cua, cô liền gặp ngay bạch mã hoàng tử của mình. Chỉ là giờ phút này tinh thần của hấn có vẻ không tốt lắm. . .

Giang Tấn vịn vai cô nữ sinh bên cạnh mình, cúi đầu nói gì đó với cậu ta, cô nữ sinh kia nghe xong thì mặt ngệt ra.

Từ góc đứng của Triệu Phùng Thanh nhìn qua, nửa bên mặt của cô gái kia đã che mất sườn mặt của hấn. Cô không thể nhìn thấy biểu cảm trên gương mặt hấn lúc này.

Cô khoanh tay, tựa người vào hành lang, im lặng nhìn hấn và nữ sinh kia.

Nữ sinh kia đang nói chuyện gì đó với hấn.

Sau đó, Giang Tấn thả cô ta ra.

Nữ sinh kia cúi đầu rồi vội vàng bỏ đi nên không để ý Triệu Phùng Thanh đang đứng gần đó.

Giang Tấn chống tay lên tường, xoa xoa thái dương. Có lẽ là cảm thấy có ai đang nhìn mình nên hấn quay đầu lại.

Triệu Phùng Thanh luôn cảm thấy Giang Tấn có một khí chất kiêu ngạo đặc biệt, cho dù khi hấn lạnh lùng hay hung dữ, cô cũng cảm thấy vô cùng tuân tui. Mà nay, mắt hấn đã mờ mịt vì say, đôi đồng tử đỏ rực, càng khiến cô thích mê. Cô thấy hấn cố gắng chống tay lên tường thì liền hỏi: “Bạn học Giang, cậu còn đứng được không?”

Giang Tấn đứng thẳng người lên, không nói lời nào, chỉ nhìn chăm chăm vào mặt cô.

Cô đi đến trước mặt hấn, nhón mũi chân tiến lại gần hấn, nhẹ giọng hỏi, “Cậu có nhận ra tôi không?”

Hấn cúi đầu, khi khoảng cách giữa cô và hấn chỉ còn mười mười centimet, thì hấn bỗng mở miệng “Thanh. . .”, bất chợt mùi rượu nồng đậm phả ra không khí xung quanh cô.

Nghe vậy, Triệu Phùng Thanh cười rộ lên như đắm mình trong gió xuân, “Đúng rồi, bạn học Giang, tôi là Thanh.”

Giang Tấn lại im lặng.

Cô trêu hấn, “Say chưa?”

Hắn vẫn không nói lời nào.

Triệu Phùng Thanh đỡ vòng eo của hắn, trong lòng vui sướng vì được gần người mình yêu. “Cậu muốn đi đâu? Tôi đỡ cậu đi nhé.”

Giang Tấn đột nhiên quàng tay qua vai cô, dồn hết trọng lượng cơ thể mình vào người cô “Mệt. . .”

Cô cười duyên dáng, “Vậy tôi đưa cậu đi ngủ nhé.”

Lúc Triệu Phùng Thanh nói những lời này, thật ra ý cô cũng chính là ý trên mặt chữ, đơn giản chỉ là đi ngủ một giấc. Dù sao được ngắm nam sinh mình thích ngủ, cũng là một chuyện rất may rồi.

Chỉ là tình tiết phát triển sau đó nằm ngoài dự kiến của cô.

Có lẽ, say rượu rồi làm loạn là bản năng của đàn ông

Triệu Phùng Thanh đỡ Giang Tấn đi lên phòng nghỉ của quán rượu.

May mắn là trên đường đi cũng không gặp bất cứ học sinh của cao trung A nào.

Lúc tới bàn thuê phòng, nhân viên lễ tân nhìn chứng minh thư của Triệu Phùng Thanh nói, “Đủ mười tám rồi nhì?”

Triệu Phùng Thanh cười, “Đúng vậy.”

Nhân viên lễ tân cũng không làm khó cô mà chọn phòng cho cô luôn.

Giang Tấn nhìn như say rồi nhưng bước chân vẫn rất chắc chắn. Bằng không, một mình Triệu Phùng Thanh nhất định không thể đưa hắn lên phòng được.

Trong thang máy, hắn dựa vào người cô, vùi mặt mình vào tóc cô thở gấp.

Triệu Phùng Thanh ngắm mình và hắn trong gương, hóa ra khi hai người họ đứng bên nhau thì là thế này đây. Trước kia cô nhìn hắn đi chung với những nữ sinh khác thì đều thấy không hợp, giờ thì tốt rồi.

Sau đó, ngón tay cô nheo nheo eo hắn vài cái.

Ừm . . độ đàn hồi tốt đấy.

Trên mặt cô bỗng xuất hiện vài vết đỏ ửng.

Mở cửa, vào phòng.

Giang Tấn đi thẳng về phía giường ngủ, sau đó ngã xuống.

Triệu Phùng Thanh vội vàng đi tới đắp chăn cho hắn.

Cô nhìn gương mặt đỏ rực kia liền cảm thấy giờ phút này hắn quả thật rất đáng yêu. Trên mặt là sự mơ màng vì say rượu chứ không hề lạnh lùng như ngày thường.

Cô không nhịn được nheo nheo má hắn vài cái.

Giang Tấn mở hé mắt, trong đôi mắt kia là một mảnh hỗn độn, hắn giữ chặt ngón tay cô, mơ màng nói, “Đừng nghịch.”

Hai chữ vô cùng thân thiết kia khiến trái tim Triệu Phùng Thanh như nở rộ, cô nhỏ giọng nói, “Được, tôi không nghịch nữa. Bạn học Giang, cậu ngủ ngoan nhé.”

“Ừm . .” Hắn nhỏ giọng thăm thì đáp lại rồi lập tức ngủ.

Vào lúc này, cô đang nghĩ đêm nay quả là một đêm trời cho. Người con trai cô không thể đến gần lại đang nằm ngay trước mặt cô, khiến cô vui mừng không thôi.

Triệu Phùng Thanh nằm xuống bên cạnh Giang Tấn. Cô chống má, tiến lại gần đánh giá hắn.

Hắn nhắm mắt, hơi thở vững vàng, đôi lông mi dài hơi nhếch lên từng sợi đều đều. Quả nhiên là một mỹ nam đang ngủ.

Cô không giấu được nụ cười mãn nguyện trên môi. Cô tiến lại càng ngày càng gần, ngay sau đó cô nhẹ nhàng in một nụ hôn lên môi hắn.

Một giây sau cô liền lùi lại.

Trong mắt Triệu Phùng Thanh tất cả đều là ý cười.

Tuy rằng không có môi lưỡi quấn quýt nhưng đây cũng xem như nụ hôn đầu của cô rồi.

Cô cũng không biết mình nhắm mắt được bao lâu. Dù sao khi cô đang nhìn thì hắn đột nhiên tỉnh lại.

Sau khi Giang Tấn mở to mắt bình tĩnh nhìn cô, vẻ mặt có vẻ hơi nghi ngờ dường như hắn đang đoán xem cô là ai.

Cô và hắn nhìn nhau, trong mắt đều có hình bóng của đối phương.

Sau đó, đôi đồng tử của hắn càng ngày càng sâu, dường như có tia lửa đang lan dần trong đó.

Vô cùng bất ngờ, hắn vươn người tới đề cô xuống giường. Ánh mắt rất bình tĩnh, bàn tay vuốt nhẹ trên cần cổ cô.

Ngay từ đầu Triệu Phùng Thanh đã rất kinh ngạc. Cô không ngờ học sinh ngoan trong mắt các thầy cô cũng có vẻ mặt này.

Chỉ là cô cũng không giãy dụa.

Tư tưởng cô vốn đã phản nghịch, cô cam tâm tình nguyện dành lần đầu tiên của mình cho chàng trai cô yêu thương.

Giang Tấn không nói lời nào, bàn tay lạnh ngắt mò vào trong áo cô. Biểu hiện của cô rất phối hợp.

Sau khi tháo nội y của cô ra, hắn bỗng dừng tay lại.

Hắn ngồi dậy tắt hết mấy bóng đèn, sau đó lại phủ lên người cô lần nữa.

Đêm ấy, cảm giác duy nhất Triệu Phùng Thanh nhớ được chỉ có thể mô tả bằng một từ: Đau.

Chỗ nào cũng đau.

Trước kia cô đọc truyện, mỗi lần miêu tả đến cảnh này cũng là muốn mà không ngừng được, mắt hôn thực cốt, nhẹ nhàng như người bay bay mây.

Thế mới biết, tiểu thuyết toàn nói lung tung.

Trong quá trình Giang Tấn lật động, Triệu Phùng Thanh vốn đang muốn nói vài câu ngọt ngào xấu hổ với hắn, nhưng vì đau đến mức nghiêng răng nghiêng lợi nên đành từ bỏ.

Trong bóng đêm, ngoại trừ tứ chi và tiếng giường kêu cọt kẹt, cả hai người đều không hề răng nói câu nào.

Triệu Phùng Thanh cắn chặt răng. Cô sợ nếu cô vừa mở miệng, âm thanh phát ra không phải rên rỉ mà là gào khóc.

Hơn nữa, tuy rằng quá trình ấy rất khó chịu, nhưng đây là sự kết hợp giữa mình và người trong lòng, cho nên cô cảm thấy nỗi đau này là kỷ niệm và cũng là hồi báo cho tình yêu của cô.

Ban đầu cô còn giữ chặt tấm ga trải giường, dần dần tay cô đặt lên vai Giang Tấn.

Trước kia Triệu Phùng Thanh không thích mùi mồ hôi nồng nặc của đám nam sinh. Nhưng khi ôm Giang Tấn, cô lại ngửi được cái mùi thơm tươi mát của tuổi trẻ.

Có lẽ đây chính là ma thuật của tình yêu.

Cuối cùng Giang Tấn cũng được phóng thích.

Triệu Phùng Thanh cũng kết thúc đau đớn.

Sau khi hoàn hồn, đùi cô rất ngứa, vừa nhấc chân lên liền có cảm giác tê dại. Nơi đó đau như vừa bị ai xé rách, cô chỉ có thể từ từ duỗi chân ra.

Giang Tấn nằm trên giường, từ từ hồi lại hơi thở.

“Bạn học Giang.” Triệu Phùng Thanh dịu dàng gọi tên hắn.

“Ngủ.” Hắn có vẻ lạnh nhạt, quay lưng lại với cô.

Cô cười, “Cậu vất vả rồi.”

Hắn không trả lời.

Triệu Phùng Thanh nhắm mắt lại, cảm nhận hương vị tinh dục vẫn chưa tan trong không khí.

Cô và hắn cuối cùng cũng làm đến bước quan trọng nhất rồi.

Nhưng mà.

Đến sáng hôm sau, cô mới hiểu, một bước dài này của bọn họ hóa ra đã đi ngược đường.

Giang Tấn tỉnh sớm hơn cô. Lúc hắn rời giường thì đánh thức Triệu Phùng Thanh. Có lẽ hắn cố ý tạo tiếng ồn ào để cô nghe thấy.

Cô ngược mắt nhìn thân trên trần truồng của hắn, lập tức liền nở nụ cười, “Bạn học Giang.” Ánh mắt ngấm hắn lộ liễu chẳng chút che giấu.

Men say tối qua của Giang Tấn đã biến mất sạch, giờ này vẻ mặt hắn lạnh tanh.

Nụ cười của Triệu Phùng Thanh hơi cứng lại, sau đó cô cười rạng rỡ hơn, “Good morning.”

Cô dùng chăn che ngực mình, nhảy xuống giường đi nhặt nội y. Chiếc chăn vừa được nhắc lên, một vệt máu đỏ in đậm trên tấm ga trải giường trắng toát.

Cô nhìn thoáng qua, ý cười càng đậm.

Đây là minh chứng cho tình yêu của cô và hắn. Trong khoảnh khắc đó cô rốt cục cũng cảm nhận được, hóa ra con người ta thật sự có thể nghe thấy âm thanh hoa nở trong lòng.

Có điều, từ thiên đường rơi xuống mười tám tầng địa ngục chỉ là chuyện trong nháy mắt.

Ánh mắt Giang Tấn đảo qua vết máu đỏ kia rồi thản nhiên nói, “Phẫu thuật màng trinh giờ cũng hiện đại nhỉ, giống y như thật rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Triệu Phùng Thanh, Em Muốn Gả Cho Anh !

Triệu Phùng Thanh cảm thấy thật may mắn vì lúc đó mình đang quay lưng lại với Giang Tấn, nếu không chắc cô cũng chẳng kịp điều chỉnh biểu cảm trên gương mặt mình nữa.

Cô nắm chặt nội y trong tay, mạnh đến mức gân xanh cũng nổi hết cả lên.

Cô cũng hiểu cái đạo lý khổ trước sướng sau mới là tình yêu, chỉ là cô không được nếm trải điều đó mà thôi.

Dường như thời gian đã trôi qua rất lâu lại giống như chỉ mới vài phút ngắn ngủi.

Triệu Phùng Thanh thả lỏng tay, bắt đầu mặc nội y của mình.

Thái độ của cô vẫn rất bình thường. Không khóc lóc cũng không la hét om sòm.

Lúc cài cúc áo, cô còn có thể thản nhiên mở miệng trả lời hắn: “Quen được bác sĩ giỏi thì chỉ mất hai trăm tệ.” Nói xong, cô nhìn chiếc bóng mình đồ dài trên sàn nhà cười duyên một cái. Nụ cười chưa xót ấy chỉ mình cô nghe thấy.

Cô ngồi bên mép giường, hai tay buông xuống, ngay cả đứng lên cũng không còn sức, mệt là cả người.

Trước kia Triệu Phùng Thanh cảm thấy quá trình mình theo đuổi Giang Tấn cùng lắm chỉ như đào núi lấp đất, giờ thì cô mới hiểu đó là bức tường đồng vách sắt, chỉ là cô tự lừa mình dối người mà thôi. Cô vốn không mạnh mẽ lạc quan như mọi người vẫn nghĩ. Một câu nói của hắn có thể khiến quân lính của cô tan rã. Tình yêu của cô, sự trong trắng của cô, tất cả đều kết thúc vào đêm hôm qua.

Giang Tấn không nói gì, quay người bước vào phòng tắm.

Từ phòng tắm truyền ra tiếng nước chảy ào ào.

Triệu Phùng Thanh ngậy ngẩn quay đầu lại, cô nhìn về phía cửa phòng tắm thì đột nhiên không nhớ nổi dáng vẻ của Giang Tấn nữa rồi.

Cô cúi người xuống nhặt quần áo lên từ từ mặc vào từng cái. Động tác của cô rất chậm, giống như mỗi cử động đều tiêu tốn hết sức lực của bản thân vậy.

Tìm tòi một lúc lâu, cuối cùng cô cũng mặc xong quần áo.

Tiếng nước trong phòng tắm cũng ngừng lại.

Lúc này, cô đột nhiên lấy lại tinh thần, trước khi Giang Tấn đi ra thì đã vội vàng rời khỏi phòng.

Cô không muốn nói lời từ biệt với hắn. Sau khi hắn nói câu đó, trong lòng cô cũng chết tâm rồi.

Triệu Phùng Thanh ra khỏi khách sạn, lang thang đi trên đường mà không có điểm đến.

Cô thất thần bước lên xe bus, đến con đường dành riêng cho người đi bộ.

Cô xuống xe.

Cô không biết đây là đâu cũng không biết mình muốn đi đâu. Giờ cô còn đang bần ngẫn ngơ vì câu nói đó của Giang Tấn.

Cho đến khi những người qua đường nhìn cô chỉ trỏ, thì cô mới tỉnh táo lại.

Triệu Phùng Thanh soi mình trong tấm kính của cửa tiệm. Từ tấm kính kia cô không thấy gì lạ cả. Cho đến khi nhìn vào tấm gương của cửa hàng, cô mới nhận ra trên cổ mình có rất nhiều vết hôn.

Sự ầm áp và nhức nhối Giang Tấn mang đến cho cô bỗng xuất hiện trong đầu cô lần nữa.

Nhưng bên tai chợt vang lên câu nói của hắn, cảm giác ầm áp đó liền biến mất không còn gì nữa. Chỉ còn lại cơn đau đớn vô cùng chạy từ trái tim lan ra tứ chi trong nháy mắt.

Triệu Phùng Thanh ngồi vào ghế nghỉ dành riêng cho người đi bộ, mở to đôi mắt trống rỗng nhìn dòng người qua lại trên đường.

Có một chàng trai ôm cô gái, thân mật đi qua.

Có cô gái tức đến dậm chân, bạn trai bỗng ôm lấy cô dỗ dành.

Còn có những cặp đôi tay trong tay, trên mặt là nụ cười mím ngọt ngào.

Triệu Phùng Thanh chớp chớp mắt, cô sợ mình sẽ khóc ở đây mất.

May mà không có.

Tiếng chuông đi động đã vang lên cắt ngang phút thần thờ của cô.

Vừa nhắc máy, tiếng cười của Trương Phù Lị liền vang lên từ đầu iên kia, “Thanh Nhi, ba tao lo xong chuyện đi du học cho tao rồi. Hôm nay chị đây rất vui, tao mời mấy uống rượu.”

“Tao không đi đâu.”

“Sao thế? Bạn gì à?”

“Ừ, để hôm khác tao kể nhé.”

Triệu Phùng Thanh cúp điện thoại, đứng dậy tới cửa hàng tiện lợi mua bao thuốc lá.

Sau đó cô quay về ghế tiếp tục ngồi.

Hút hết nửa bao thuốc, cô quyết định quay về cao trung A.

Hôm nay sân thể dục cao trung A có vẻ hơi vắng người.

Tầm giờ này đang là tiết thể dục của lớp mười và mười một. Mặt trời chói chang đã lên đến đỉnh đầu nên không lớp nào phải ra tập chạy.

Triệu Phùng Thanh đi tới rừng cây nhỏ ngay bên cạnh sân bóng, hai tay loe ra làm thành cái loa, gào lên về phía sân bóng. ”Bạn học Giang! Tôi không thích cậu nữa!”

Âm thanh vang trong không gian nhưng không có tiếng vọng lại.

Đột nhiên cô bật khóc.

Triệu Phùng Thanh là một cô gái vốn mạnh mẽ, cô rất ít khi khóc. Nhưng khi phải tự tay đặt dấu chấm tròn kết thúc cho mối tình đầu của mình thì cô không nhịn được mà òa khóc.

Trận khóc này khiến cô đau đến tận xương tủy.

Cô từ từ ngồi xổm xuống, ôm đầu gối khóc ra thành tiếng.

Mối tình đơn phương ấy của cô quá mức khổ sở. Mỗi lần Giang Tấn nhìn cô với đôi mắt lạnh lùng, cô lại tự ảo tưởng tương lai rồi sẽ tốt hơn thôi mà cố vũ bản thân.

Còn hôm nay cô thật sự muốn kết thúc nó.

Câu nói ấy của Giang Tấn đã hoàn toàn phá nát chút tôn nghiêm cuối cùng của cô.

Triệu Phùng Thanh không biết mình khóc bao lâu, vừa khóc lại vừa nấc lên nghẹn ngào. Khi vừa ngẩng đầu lên thì ánh mặt trời đã chói mắt lắm rồi.

Cô ho khụ khụ hai cái rồi đứng dậy.

Vì đã ngồi một lúc lâu rồi đột ngột đứng lên nên có hơi choáng váng. Cô nhanh chóng vịn tay vào thân cây bên cạnh.

Trong luồng ánh sáng lờ mờ ấy, hình như cô đã nhìn thấy một người.

Dáng vẻ rất giống cậu thiếu niên kỳ lạ ấy.

“Bạn học?” Triệu Phùng Thanh chớp mắt mấy cái để lấy lại tinh thần.

Xung quanh là hàng cây xanh um tươt tốt nhưng không có một bóng người

Có lẽ là cô nhìn nhầm rồi.

Chờ cảm giác mơ màng ấy qua đi, cô dụi dụi mắt, ngẩng mặt lên bầu trời hét to, “Bạn học Giang! Tôi không thích cậu!”

Sau đó, cô quay người bỏ đi.

Sau khi Triệu Phùng Thanh khóc đỏ cả mắt thì đã đem toàn bộ ký ức về cái tên “Giang Tấn” vứt vào thùng rác rồi.

Đương quét đến một nửa, đột nhiên cô nhớ tới tiết mục mình sẽ biểu diễn trong ngày thành lập trường.

Giờ mới nhớ, lúc trước cô còn ngây thơ muốn dành bài nhảy ấy cho mình Giang Tấn. Ngay cả khi say rượu, hấn cũng không muốn nhìn thấy cô, nếu không cũng chẳng tự nhiên đang làm mà bật dậy tắt hết đèn đi như vậy.

Quả là một mối tình sai lầm mà.

Ngày hôm sau, Triệu Phùng Thanh gọi điện thoại hỏi lớp phó đời sống, xem có thể hủy bỏ tiết mục đã đăng ký cho ngày kỷ niệm thành lập trường được không.

Cuối cùng lại nhận được câu trả lời thuyết phục là tiết mục múa đơn của cô đã đăng ký với ban giáo viên, nếu sửa sẽ rất phiền toái.”Thời gian tiết mục cũng đã được sắp xếp, tự dung bỏ tiết mục của cậu đi, thì lấy ai vào bổ sung đây. Hơn nữa năm nay trường mình đón tiếp một lãnh đạo cấp cao trong tỉnh, hiệu trưởng rất để ý đấy.”

“Vậy thì thôi.” Triệu Phùng Thanh nghĩ ngợi. Hôm trước khi báo tiết mục, cô chỉ ghi danh là múa đơn, nhưng không nói rõ tiết mục múa đơn này cô sẽ nhảy thể loại nhạc gì. Cô sẽ đổi một ca khúc khác rồi vẫn lên biểu diễn.

Tiết mục đã định rồi.

Chỉ là cô không quá để bụng về việc tập luyện, cảm giác hụt hẫng vì đã mất đi mục tiêu phấn đấu.

Luyện được vài ngày rồi cô lại thôi.

Triệu Phùng Thanh bên ngoài vẫn là Triệu Phùng Thanh, vẫn cùng đám người Trương Phù Lị sống phóng túng như thường ngày, chỉ là bọn họ cũng không hề nhắc tới cái người ở lớp 12_2 kia nữa.

Cách ngày kỷ niệm thành lập trường hai ngày, Trương Phù Lị đi mua một đồng dao cụ cổ vũ, uy hiếp anh em: “Mấy người hôm đó không được đưa nào nghỉ đâu đấy! Tất cả đều phải tới cổ vũ cho Thanh Nhi.”

“Chị Lị, chuyện đó chị cứ yên tâm.” Đại Hồ uống một ngụm rượu, “Em Đại Hồ giọng to nhá trường, bảo đảm em cổ vũ thì cả trường đều nghe thấy tiếng.”

“Thôi đi, mầy chém gió thì to nhất đấy em ạ.” Trương Phù Lị ném cho Đại Hồ một cái trống, “Dùng cái này đi, còn có tác dụng hơn cổ họng mầy đấy.”

Ngày kỷ niệm thành lập trường hôm đó, Trương Phù Lị kéo Đại Hồ cùng mấy người anh em chen chân lên hàng đầu ngồi. Trên khán đài là thầy hiệu trưởng đang diễn thuyết, “Năm nào bài phát biểu cũng giống nhau, định biểu diễn đến khi nào nữa, thật chẳng có sáng tạo gì cả.”

“Thanh Nhi đâu?” Đại Hồ nhìn xung quanh, “Cậu ấy ra sau hậu trường sớm thế à?”

“Ai biết.” Trương Phù Lị lắc đầu, “Chẳng hiểu dạo này làm sao con bé tự dung lười hẳn ra.”

Viên Tảo chen vào một câu, “Không phải cậu ta muốn thi trường nào ở thành phố B à?”

“Giờ hình như đổi sang trường khác rồi.” Trương Phù Lị chẳng hiểu tại sao cô lại đổi nguyện vọng nữa. Đến lúc hỏi thì Triệu Phùng Thanh lại chẳng hé nửa lời lý do.

“Phụ nữ dễ thay đổi thật đấy.” Nhiều Từ ngồi bên cạnh nói chen vào. Thật ra hẳn đã nhận ra, sự thay đổi rõ rệt của Triệu Phùng Thanh là không còn có chấp với cái người tên Giang Tấn nữa.

Đây là hiện tượng tốt.

Triệu Phùng Thanh đang ở sau khán đài chuẩn bị trước khi lên sân khấu.

Những bạn học trong phòng nghỉ vừa thấy cô thì tỏ ra rất kinh ngạc.

Ngoài hội trường vẫn là tiết mục diễn văn dài dòng. Các bạn học dưới khán đài cũng chẳng thêm đề ý. Cho đến khi đột nhiên một nữ sinh lớp 12_2 hô lên “Này đến lượt Giang Tấn diễn thuyết rồi kìa.”

Triệu Phùng Thanh cũng chẳng thêm quan tâm.

Vài nữ sinh lớp 12_2 đang đứng kia ồn ào, bàn luận gương mặt của Giang Tấn đẹp trai cỡ nào rồi thì giọng nói mê người, thành tích nổi trội xuất sắc, mà khoan đã...

Triệu Phùng Thanh dè dặt soi mình trong gương.

Hắn có nhiều lựa chọn như vậy thì một đứa con gái như cô đã là gì.

Sau bài phát biểu của Giang Tấn là đến lượt Tần Hiểu.

Thái độ của mấy nữ sinh lớp 12_2 thay đổi rõ rệt, cả đám đều tự động quay lại chỗ ngồi của mình chờ đến lượt lên biểu diễn.

Lúc này Triệu Phùng Thanh bỗng đứng dậy, đi về phía cánh gà bên trái sân khấu.

Cô kéo màn che lên sau đó bắt gặp nhận ra.

Trước kia Triệu Phùng Thanh quả thật chưa từng chú ý đến Tần Hiểu, vài lần gặp mặt cô nàng rồi quên luôn. Lúc này nhìn cô gái ấy, cô mới nhận ra, hóa ra cô nữ sinh Giang Tấn bá vai ngoài hành lang đêm hôm đó chính là Tần Hiểu.

“Trong những năm tháng trung học này, chúng ta luôn có một vấn đề phải tự mình đối mặt, đó chính là những tình cảm朦胧 lung.” Gương mặt Tần Hiểu ửng đỏ, nhưng giọng nói vẫn rất trong trẻo, “Thứ tình cảm mơ hồ không thể tả được ấy rất đẹp nhưng lại tiêu tốn nhiều thời gian. Dưới áp lực của kỳ thi đại học, chúng ta tuyệt đối không thể phân tâm...”

Triệu Phùng Thanh bỗng bật cười.

Tình cảm thời thanh xuân ngây ngô chẳng chút toan tính. Dù nó có ngọt ngào hay chua xót thì vẫn là những kỷ niệm đáng quý. Cô chưa từng hối hận khi đã thích hắn.

Có lẽ, đây là điều khác biệt lớn nhất giữa cô và Tần Hiểu.

Tiết mục biểu diễn trong ngày kỷ niệm thành lập trường có đủ thể loại

Các bạn học dưới sân khấu bắt đầu nhón nháo hẳn lên, đến những tiết mục ở giữa thì đã không thể ngồi yên nổi. Tốp năm tốp ba lẩy cớ đi toilet rồi về luôn.

Tiết mục của Triệu Phùng Thanh là thứ ba từ dưới đếm lên. Tiết mục thứ tư từ dưới lên là tấu hài nhưng lại chẳng buồn cười tí nào. Mọi người dưới sân khấu chả ai cười chỉ toàn chế nhạo.

Trương Phù Lị càng xem càng bức mình, cô đã buồn ngủ lắm rồi. "Tiết mục của Thanh Nhi sao lại xếp tận gần cuối thế?"

"Sau tiết mục này là đến lượt Thanh Nhi rồi." Đại Hồ an ủi nói, "Chị nhìn chút đi."

Người dẫn chương trình vừa nói tiết mục tiếp theo là múa đơn của lớp 12_7, đám người phía dưới đã bắt đầu hò hét, cả đám ra sức vỗ tay kèm theo đó là tiếng huýt sáo điên loạn.

Các bạn học xung quanh đều quay sang nhìn bọn họ.

Người dẫn chương trình vừa lui về hậu trường, đám người Đại Hồ liền im lặng.

Triệu Phùng Thanh đội một chiếc mũ dạ mau đen, trên người mặc bộ phục trang màu đen phối hợp chiếc giày da cũng màu đen.

Toàn thân tỏa ra hơi thở của phái mạnh.

Âm nhạc vừa vang lên, động tác của cô cũng chẳng thấy chút nữ tính mềm mại nào mà là những động tác khá mạnh mẽ của phái nam. Cô kéo vành nón xuống thật thấp, một nửa gương mặt kia khuất dưới chiếc mũ vành tròn, người xem ở dưới chỉ nhìn thấy sống mũi cao và đôi môi đỏ chót kia.

Bài nhạc nền vừa vang lên đã khiến bầu không khí tê nạt này giờ của hội trường bỗng sôi sục hẳn lên.

Đại Hồ dẫn đầu một đám người đứng dậy vỗ tay theo tiết tấu bài nhạc, sau đó các bạn học khác cũng dần dần đứng lên ủng hộ.

Trương Phù Lị nhảy lên ghế hò hét như kẻ điên. Tiếng la ó ngày càng lớn, khiến Viên Tảo cũng không dám đứng gần cô hai bước.

Đến khi gần kết thúc bài diễn Triệu Phùng Thanh bỗng tung chiếc mũ dạ lên.

Mái tóc dài màu bạch kim khẽ tung bay trong không trung.

Thật rung động lòng người.

Tóc trắng áo đen, làn da trắng như tuyết, đôi môi đỏ như son vô cùng hấp dẫn. Dưới ánh đèn sân khấu, cô giống như một nàng yêu tinh, vừa lạnh lùng lại xinh đẹp.

Trương Phù Lị nhảy xuống khỏi ghế, đột nhiên kéo cổ Đại Hồ, kích động không thôi. "Thanh Nhi đẹp trai quá! Con mẹ nó đẹp vãi!"

"Nhẹ tay chút chị hai à..." Đại Hồ le lưỡi ho khụ khụ.

Trương Phù Lị buông Đại Hồ ra rồi lại lao lên ghế. Cô cầm chiếc loa điện gào lên về phía sân khấu, "Triệu Phùng Thanh! Em muốn gả cho anh!"

Triệu Phùng Thanh nhìn về phía đồng bọn điên cuồng dưới kia thì cong khóe môi khẽ cười.

Tuy rằng cô không thể liếc mắt đưa tình với Giang Tấn, nhưng cô có thể dùng mái tóc trắng này, tiễn đưa mối tình đầu vô thủy vô chung ấy.

[1] Vô thủy vô chung : không có bắt đầu cũng chẳng có kết thúc, em không chọn được từ nào thay thế được cụm này nên xin để nguyên văn.

Từ ngày cô trúng tiếng sét với hắn đến nay cũng là tròn chín tháng.

Giang Tấn.

Tạm biệt !

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Bữa Tiệc Nào Trên Đời Mà Chẳng Có Lúc Tàn !

Sau hôm biểu diễn kỷ niệm ngày thành lập trường, số người theo đuổi Triệu Phùng Thanh bỗng tăng lên không ít.

Vượt qua ngọn núi thi đại học khó khăn, lũ học sinh cũng được giải thoát. Không ít bạn học dò hỏi thông tin về cô rồi kiếm cớ nói chuyện làm thân. Ngay cả Nhiều Từ cũng nhận được rất nhiều thư tình nhờ hấn giúp chuyển hộ cho cô.

Chỉ là Triệu Phùng Thanh cũng chẳng hứng thú lắm với chuyện này. Cô mân mê mấy lá thư mà khoác vai Nhiều Từ cười đùa, “Văn chương màu mè quá, tôi đọc chả hiểu.”

Nhiều Từ nhìn chăm chăm vào tay cô, “Đừng khoác vai lung tung, chết người đấy.”

Vì vậy cô đành rút về tay.

Nhiều Từ liền nói: “Tôi biết ngay La Đông Dương lớp 12_5 mà. Nó thích bà lâu rồi cơ mà sợ mất mặt nên chả dám nói.”

Đuôi mày kia hơi cong lên càng thêm mấy phần quyến rũ, “Thế giờ cậu ta không sợ mất mặt rồi à?”

“Nói vớ vẩn.” Nhiều Từ liếc qua lườm cô một cái, “Ý của tôi là, giờ mọi người cũng đã tốt nghiệp trung học rồi, thích yêu thì yêu thôi.”

Triệu Phùng Thanh cười, “Yêu hay không yêu thì có liên quan gì đến tốt nghiệp trung học chứ.”

“...” Nhiều Từ chán nản. Sau này ngẫm lại, cái tính cách tùy tiện phóng khoáng này mới là Triệu Phùng Thanh hấn quen biết.

Người con gái vì Giang Tấn mà chẳng thèm mặt mũi rớt cục cũng đã đi xa rồi.

Hơn hết, sự diêm dúa quái dị của cô hình như cũng theo đó mà đi rồi.

Hiện giờ Triệu Phùng Thanh là con người rất khiêm tốn.

Sau khi nhuộm mái tóc bạc về màu đen, cô cũng không dặm phấn đầy mặt, ngoại trừ sáu chiếc khuyên bên tai trái vẫn giữ nguyên, thì những nơi khác đều chỉnh đốn lại lại.

Trước đây cô luôn mồm hỏi về tình hình của Giang Tấn, còn giờ thì cô im lặng không muốn nói về bất cứ chuyện gì liên quan đến hấn. Ngay cả những món quà định mang tới tặng hấn, cô cũng vứt hết vào thùng rác.

Cái đêm ở bên Giang Tấn khiến cô phải trả một cái giá quá đắt.

Cái giá này tổn thương cô sâu sắc.

Sau khi từ chối rất nhiều người theo đuổi mình, Triệu Phùng Thanh mới nhận ra, đối với Giang Tấn mà nói cô cũng chỉ là một kẻ theo đuổi quần chân phiền phức.

Chưa từng có đúng sai, chỉ có thích và không thích.

Chính vì không thích nên không thể nhìn thấy chút ưu điểm nào của đối phương mà ngược lại còn có thể phóng đại khuyết điểm của người đó.

Chắc hấn trong lòng Giang Tấn, cô chẳng có chút ưu điểm nào.

Sau khi kết quả thi đại học được công bố, Triệu Phùng Thanh không đủ điểm vào hệ đại học chính quy.

Kết quả này không có gì lạ. Cô đã bỏ lỡ nhiều năm học hành, dù là cố gắng hết sức vào những tháng cuối cùng cũng không thể học kịp những kiến thức đó.

Đối với kết quả này, cô rất bình tĩnh.

Ba Triệu mẹ Triệu suýt chút nữa rụng cả tim. Sau khi biết cô còn đủ điểm vào mấy học viện top cuối, cả hai mới coi như trút được tảng đá lớn trong lòng.

Khi Triệu Phùng Thanh chọn nguyện vọng, cô quyết định chọn một trường tại thành phố S.

Về chuyện học tại thành phố B cô đã sớm gạt đi lâu rồi.

Tuy rằng cô đã tạm biệt mối tình đầu của mình từ lâu, nhưng vận mệnh vốn cứ trêu đùa người ta như thế đấy.

Một ngày nào đó giữa tháng bảy, Triệu Phùng Thanh bất ngờ gặp Giang Tấn.

Từ ngày kỷ niệm thành lập trường đến bây giờ mới chỉ một tháng ngắn ngủi, nhưng tâm trạng cô đã bình tĩnh hơn nhiều.

Hôm đó Triệu Phùng Thanh và chị họ ra ngoài dạo phố, khi đi ngang con đường đối diện hiệu sách, cô nhìn thấy Tần Hiểu đang đứng ngay ngoài cửa.

Tần Hiểu vẫn là cái điệu nhút nhát ấy. Cô nàng đang cầm một cuốn sách, cúi đầu tìm tòi gì đó trong sách.

Triệu Phùng Thanh thật bội phục trí nhớ của mình. Trước đây lúc theo đuổi Giang Tấn cô chưa từng nhớ diện mạo của Tần Hiểu. Sau ngày kỷ niệm thành lập trường, cô lại có thể liếc mắt một cái là nhận ra cô nàng.

Chị họ kéo tay Triệu Phùng Thanh, chỉ vào tiệm bánh ở phía trước, “Giờ mà đi ăn cơm chắc chen nhau bẹp ruột, chúng ta vào mua mấy chiếc bánh trứng ăn cho đỡ đói đi.”

Triệu Phùng Thanh nhìn theo hướng tay chị họ chỉ.

Giang Tấn đang ở trong quán.

Hắn cầm một túi bánh bướt ra rồi đi về phía Tần Hiểu. Sau đó, hắn đột nhiên rút cuốn sách trong tay Tần Hiểu ra khiến cô nàng giật mình.

Triệu Phùng Thanh mỉm cười, cầm tay chị họ, “Ăn bánh trứng làm gì chị, em biết một quán ăn Nhật vừa sang trọng cũng khá yên tĩnh.”

“Cô mời đấy nhé?”

“Đương nhiên rồi.”

“Con nhỏ này, mày thì có mấy đồng hà. Thôi để chị trả.”

“Chị họ của em tuyệt vời nhất.”

Hai người vừa đi vừa cười.

Triệu Phùng Thanh nãy giờ vẫn nở nụ cười thân nhiên.

Mối tình đơn phương ấy cũng chỉ vậy mà thôi.

Trước khi Trương Phù Lị đi du học, cô nàng liên tục tập mọi người đi uống rượu một bữa. Ban đầu thì cười đùa vui vẻ, sau khi có men say vào người, cô nàng bắt đầu gào khóc.

Viên Táo đành phải xoa xoa lưng cô an ủi: “Đang yên đang lành em khóc gì chứ?”

Trương Phù Lị không trả lời, đột nhiên cô xoay người sang ôm lấy Triệu Phùng Thanh, rên rĩ: “Thanh Nhi, mày chờ tao về gả cho mày nhé ?!”

Triệu Phùng Thanh chỉ thấy buồn cười, “Vây Viên Táo mày để làm mắm à.”

Viên Táo khẽ cười.

“Hu hu hu. . . Mày nhất định phải chờ tao về đấy nhé.” Trương Phù Lị tiếp tục khóc, “Tao không thích học đâu, tao yêu chúng mày.”

Triệu Phùng Thanh dỗ dành: “Được được được, tao sẽ chờ mày về.”

“Chị Lị, không phải chỉ ra nước ngoài vài năm thôi à.” Đại Hồ cười hi hi ha ha, “Internet phát triển vậy để làm gì, muốn nói chuyện thì chat rồi video call thôi.”

“Mày thì biết cái gì!” Trương Phù Lị quát lên, “Tiếng Anh của chị mày được mấy chữ, đi học còn chả hiểu gì nữa là.”

Đại Hồ liú lười, “Chị không biết tiếng Anh cũng được đi du học à.”

“Trường vớ vẩn thôi, cũng chẳng có danh tiếng mấy.” Trương Phù Lị xua tay chặn lại, “IELTS 5. 5 là được tuyển thẳng vào rồi.”

“Chả cần biết nó là trường gì.” Nhiều Từ cười, “Dù sao chị Lị và Viên Táo đi du học về nước thì cũng được gọi là rùa biển rồi.”

Viên Táo không hé răng nói gì, thỉnh thoảng lại đỡ Trương Phù Lị tránh để cô ngã. Một lúc lâu sau, hắn mới cầm ly rượu, đụng một cái vào chai bia của Triệu Phùng Thanh.

Triệu Phùng Thanh sáng khoái đáp: “Thuận buồm xuôi gió.”

Hắn cười lại rồi rót cho mình một ly nữa. "Vạn sự như ý."

Lời chúc phúc này của hắn khiến mọi người bỗng trở nên im lặng.

Mấy giây sau cả đám cười vang.

Bỏ qua chủ đề chia tay, bầu không khí trong bữa tiệc lại sôi động hẳn lên.

Nhiều Từ rút một điều thuốc, uống một ly rượu, rồi bắt đầu chia sẻ mấy chuyện bát quái. Hắn nheo mắt, rít một ngậm khói, "Đạo này, quanh khu rừng của trường chúng ta có nhiều chuyện thật đấy."

Đại Hồ nhớ Tần Hiểu đã bị bắt nạt ở đó nên không khỏi có phản tức giận, "Làm sao?"

Nhiều Từ nghiêng qua liếc Đại Hồ một cái, "Mấy hôm nay hiệu trưởng đang vây bắt một học sinh trong đó."

Tương Phù Lị tò mò, "Vây bắt á?" Nói xong liền ợ một cái.

"Đúng vậy." Nhiều Từ tiếp tục nói: "Nghe nói không phải học sinh trường chúng ta nhưng đêm nào cũng trốn vào đó. Hôm qua tao nghe kể thầy giáo vụ đuổi theo nó chỉ cách nhau mấy trăm mét thôi."

Triệu Phùng Thanh hỏi: "Có bắt được không?"

"Đương nhiên không rồi." Nhiều Từ trêu chọc một câu, "Thầy giáo vụ béo như con lợn ấy làm sao đuổi theo kịp thằng kia."

Đại Hồ phá ra cười.

"Không phải là cậu bé sói đấy chứ?" Tương Phù Lị say đến đỏ cả mặt, "Hôm qua chị đọc tiểu thuyết có nói đến người sói đấy."

Nhiều Từ: "Chị Lị, chị say thật rồi đấy."

Triệu Phùng Thanh cảm bao thuốc lá, châm một điều thuốc. Cô hiểu rõ, đó chính là thiếu niên kỳ lạ ấy. Cậu ta rất thích giả thần giả quỷ.

Đề tài này lập tức bị gạt qua.

Sau đó, Viên Táo lơ đãng nhắc tới một chuyện.

Chuyện đêm Tháng ca có ý đồ xâm phạm Triệu Phùng Thanh ấy, hóa ra Viên Táo mới là người báo cảnh sát.

Sau khi Triệu Phùng Thanh nghe xong thì bị sặc thuốc.

Cô cầm một chai bia trên bàn, ngửa đầu tu cạn. Cô uống rất nhanh nên không ít nước chảy dọc theo cằm cô xuống đến cổ làm ướt cả một vùng áo.

Ở một nơi nào đó trong lòng bỗng có cảm giác thật hụt hẫng.

"Thanh Nhi. . ." Tương Phù Lị kinh ngạc, trong khoảnh khắc đó dường như cô hiểu ra điều gì.

Triệu Phùng Thanh quăng mạnh chai bia lên bàn, cúi đầu ngậm điều thuốc. Khi ngẩng đầu lên, trong mắt cô để lộ sự mê man mờ mịt, cô khẽ cười nói: "Từ cô đa tình thường đi hận." [1]

[1] Kẻ đa tình nào mà chẳng để lại mối hận ngàn năm.

Giang Tấn quả thực đã để cô lại một mình ở đó. . .

Thảo nào hắn nghi ngờ lạc hồng trên khăn trải giường hôm ấy là giả.

Chỉ sợ trong lòng hắn là cô tình nguyện muốn qua lại với đám người của gã Tháng ca kia. . .

Tương Phù Lị và Viên Táo đi du học.

Đại Hồ thi đỗ trường cảnh sát tại thành phố B.

Nhiều Từ ra Bắc học đại học.

Tốt nghiệp chính là như vậy đấy.

Bữa tiệc nào trên đời chẳng có lúc tàn, những người bạn thời trung học của ta cuối cùng cũng chia ly, đưa ở nam kẻ ra bắc.

Triệu Phùng Thanh khó khăn lắm mới đỗ một học viện nghệ thuật hạng ba. Người đẹp ở Học viện Z nhiều như mây bay, còn cô thì cố gắng che dấu mình nên chẳng thể nổi bật giữa một đám mỹ nữ.

Cô am hiểu vũ đạo nhưng lại đậu khoa tiếng anh. Cũng may được xem phim Mỹ khá nhiều, cô học hành cũng không cảm thấy chán nản

Tính tổng thể trình độ của các sinh viên Học viện Z không cao, nếu như ở một trường đại học trọng điểm thì lớp chọn loại một của Học viện Z cũng ở tầm trung.

Thành tích của Triệu Phùng Thanh không tệ lắm cũng xếp hạng giữa lớp.

Ba Triệu và mẹ Triệu cuối cùng đã nhận ra. Con gái của họ không có thiên phú học tập, vì vậy họ chỉ mong cô không làm loạn như thời trung học thì đã muốn cầm tạ trời đất lắm rồi.

Triệu Phùng Thanh đích thực không đi theo con đường trước kia nữa.

Thời kỳ phản nghịch trưởng thành đã trôi qua mà không chút hối tiếc.

Tình yêu đối với Giang Tấn đến đột nhiên mà đi cũng bất chợt. Sau khi thoát khỏi đoạn tình cảm ấy, cô có cảm giác thanh xuân của mình vô cùng rực rỡ.

Cái đêm của cô và hắn ấy, có cả bi lẫn hi. Bi là sự trong trắng của cô mất rồi. Hi là, cô cũng có thể kể cho mọi người nghe câu chuyện về thời thanh xuân từng yêu một tên căn bã của mình.

Kỳ thật, câu chuyện về tên căn bã chỉ là cô thêm mắm dặm muối, biến Giang Tấn thành một kẻ mặt người dạ thú bội tình bạc nghĩa mà thôi.

Triệu Phùng Thanh thỉnh thoảng lại nghĩ về chuyện đó, Giang Tấn cũng không phải khôn nạn cho lắm. Chỉ là ngay từ đầu cô đã rất oán hận hắn, cho nên mới cố hết sức bôi đen hắn đến cùng.

Lúc rảnh rỗi cô lại lôi lịch sử theo đuổi đen tối ấy ra làm tài liệu thực tế, cũng có lúc sẽ lôi nó ra làm ví dụ giảng giải cho những bạn học chôn mình trong thứ tình cảm mãnh liệt không cưỡng lại được ấy.

Cái gọi là giảng giải ấy đơn giản chỉ là sự khác biệt giữa nam và nữ chứ không có gì lớn.

Dù không thể ở bên người ấy thì bạn vẫn có thể sống hơn nữa còn sống vô cùng tốt

Có lẽ tư tưởng này đã ăn sâu vào máu, khiến cho Triệu Phùng Thanh nhiều năm sau đó vẫn vô duyên với tình yêu.

Không phải cô không có người theo đuổi.

Cô có gương mặt xinh, dáng người đẹp, trong cái thế giới xem mặt thì không cần nghi ngờ gì nữa, cô chính là thứ hàng bán rất chạy. Nhưng cô không có hứng thú với đàn ông.

Sinh vật như đàn ông ấy, cô chỉ muốn làm bạn. Yêu đương thì xin thứ cho, cô không thể theo được.

Ba người bạn cùng phòng ký túc với Triệu Phùng Thanh đã thay vài lượt bạn trai trong đại học. Nói dễ nghe là bạn trai nhưng thật ra thì toàn là đại gia.

Không chỉ là các bạn phòng cô mà đây là phong cách con gái của học viện Z. Mỗi dịp tan học vào thứ sáu, khu vực trước cổng trường sẽ biến thành bãi trung bày xe trông rất đẹp mắt. Các người đẹp lén lút tranh đấu nhau qua những chiếc xe đưa đón sang trọng.

Một lần, Triệu Phùng Thanh vừa ra đến gần cổng thì có một gã tới bắt chuyện.

Đối phương là tên công tử nhà giàu đơn đả lịch thiệp. Hắn nói chuyện rất nhanh gọn, nói trắng ra là chỉ muốn tìm bạn cùng giường. Hắn còn đặc biệt nhấn mạnh, hàng tháng sẽ trả một khoản tiền tiêu vặt khá ổn, đủ để cô không cần lo ăn lo mặc trong nhiều năm tới.

Triệu Phùng Thanh không quan tâm.

Cô không phải người thích hưởng thụ vật chất. Huống hồ, tuy rằng nhà cô không phải loại tỉ phú giàu có, nhưng những nhu cầu cơ bản như ăn, mặc ở, đi lại thì cũng thừa đáp ứng.

Chàng quý tử kia tới tìm cô vài lần, sau này bất chợt gặp bạn cùng phòng của Triệu Phùng Thanh.

Cô bạn kia là một em gái vô cùng nữ tính. Hai má cô nàng đỏ bừng thể hiện rõ ba chữ: Cưa em đi~.

Vì thế, chàng quý tử kia cũng thuận nước đẩy thuyền chuyển sang mục tiêu mới.

Triệu Phùng Thanh cũng chẳng lấy làm kinh ngạc. Trong truyện thường có tình tiết mấy tên cao phú soái một khi đã gặp đóa hoa theo mãi không đỗ thì điên cuồng mà theo đuổi, cuối cùng cả hai yêu nhau hạnh phúc, nhưng tất cả chỉ là ảo tưởng mà thôi.

Từ sau hôm tốt nghiệp trung học, cô đã không còn ôm mộng về hai chữ “Áo trắng” kia nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Người Dũng Cảm Hơn Sẽ Chiến Thắng!

Trong suốt thời gian học đại học, Triệu Phùng Thanh không hề có mảnh tình vắt vai nào.

Sau khi tốt nghiệp mấy năm cũng chẳng có kết quả gì.

Hai năm qua, nhiều bạn học cũng giới thiệu đàn ông cho cô, cô cũng chọn vài người mặt mũi sáng sủa đi ăn rồi dạo phố. Nhưng dù thế nào cũng không có cảm giác rung động. Cái tâm trạng hạnh phúc vì từng lời nói và cử chỉ của đối phương, cô chẳng thể cảm nhận được nữa.

Hơn nữa gương mặt này của cô là kiểu tiểu tam nhĩ phụ nhân điển hình, khác hoàn toàn với style hiền lương thực đức. Đa số đàn ông thời nay, với cô bọn họ chỉ có ý định chơi bời. Có một hai kẻ, nói chuyện chưa được vài câu đã nhìn cô với ánh mắt dâm dăng, bắt đầu nói mấy lời hoa văn màu mè.

Triệu Phùng Thanh thừa biết.

Nắm tay nhau cùng đi hết cuộc đời, chỉ là chuyện cười trong cái xã hội hiện đại này.

Cũng chỉ có người ngây thơ như cô mới nghĩ rằng cứ chờ đợi rồi sẽ tìm được.

Cho nên đợi mãi mà người đó vẫn chưa đến.

Trước kia mẹ Triệu luôn nghĩ, con gái mình xinh đẹp thế này, tuyệt đối sẽ gả được ra ngoài. Thế nhưng khi tuổi tác Triệu Phùng Thanh càng ngày càng tăng, mẹ Triệu cũng càng ngày càng sốt ruột. Bà nhờ vả bạn bè người thân tìm đối tượng cho con gái, nhưng dù xem mặt bao nhiêu lần cũng không có kết quả gì.

Nhà Triệu Phùng Thanh cách công ty quá xa vì thế cô chuyển ra ngoài thuê một phòng sống tạm. Bình thường cũng chỉ cuối tuần mới về nhà lác lác trước mặt ba mẹ.

Đối lập với sự lo lắng của mẹ Triệu, ba Triệu lại bình tĩnh hơn nhiều, “Chuyện đó cũng phải xem duyên phận nó đến đâu. Con gái chúng ta cũng đâu phải đứa trẻ ba tuổi, nó tự biết lo cho mình.”

“Biết lo cho mình cái gì. Không phải đứa trẻ ba tuổi mà là gái ế ba mươi tuổi.” Mẹ Triệu quả trách nói, “Đều do ông, cứ luôn mồm không vội không vội, giờ thì hay chưa, cuộc đời cũng trôi qua được một nửa rồi mà vẫn chưa có thằng nào nhòm ngó.”

Ba Triệu đẩy gọng kính, “Vây bà đi giục con bé đi.” Con nhỏ này từ bé đã không biết nghe lời. Cũng may sau khi tốt nghiệp trung học, cũng không còn ương bướng nữa. Mấy năm nay, cũng bắt đầu hiểu chuyện ngoan ngoãn, khiến ông rất an tâm.

“Ông cũng phải nói mấy câu đi, bằng không nó còn tưởng rằng ông đang cổ vũ cho nó đấy.”

“Rồi rồi rồi.” Ba Triệu ngoài miệng thì nói như vậy, thế nhưng một khi Triệu Phùng Thanh về nhà, ông cũng không nhắc gì đến chuyện này.

Sau đó, ngay cả bà con họ hàng nhà họ Triệu cũng bắt đầu thúc giục cô kết hôn.

Thật ra Triệu Phùng Thanh suy nghĩ rất thoáng.

Có đàn ông hay không, cuộc sống vẫn cứ như vậy.

Đám bà tám này cũng thật rảnh, cuộc sống của người khác thì liên quan gì đến các bà, vậy mà cứ thích ngồi nói lung tung, cứ như một người phụ nữ hơn ba mươi tuổi chưa lấy chồng thì là kẻ tội ác tày trời vậy.

Chỉ là, Triệu Phùng Thanh cũng chẳng quan tâm đến chuyện lá nhai của họ hàng. Cô còn một vấn đề lớn phải giải quyết, đó chính là công việc.

Sau khi tốt nghiệp, ba Triệu xin cho cô vào làm một công ty dịch thuật. Làm chưa được bao lâu, cô đã biết trình độ bản thân có hạn. Vì tránh để tương lai làm mất mặt ba Triệu, cô liền chủ động nghỉ việc. Sau đó cô tới một công ty thời trang làm nhân viên hậu cần. Làm chưa được bao lâu, cô lại nghỉ việc. Nguyên nhân là vì gã quản lý thêm thuồng cô, thường nhìn cô với gương mặt dữ tợn cùng nụ cười đáng khinh.

Ba Triệu mẹ Triệu không biết tình hình cụ thể thế nào, chỉ biết nói con gái nhà mình là loại thùng rỗng kêu to. [1]

[1] Nguyên văn là 眼高手低 – nhãn cao thủ thấp: ám chỉ những kẻ nói thì hay nhưng làm không ra gì.

Sau đó Triệu Phùng Thanh lại vào làm ở một công ty thương mại, nhưng công ty này có vấn đề về tài chính đã lâu. Vài ngày trước ông chủ công ty đã cuốn gói bỏ trốn. Vì vậy cô lại quay về thời gian chờ việc mới.

Sau khi thất nghiệp, Triệu Phùng Thanh không dám về nhà.

Hiện giờ mẹ Triệu ngày nào cũng chỉ lo lắng hôn sự của con gái, tìm được việc hay không cũng chỉ là thứ yếu mà thôi. Bà nhờ người hỏi thăm tìm thông tin về các nam thanh niên chưa kết hôn, rồi xin ảnh mang về cho con gái.

Vì muốn thoát khỏi cảnh xem mặt ngày ngày, nên Triệu Phùng Thanh đã tung CV đi phỏng vấn khắp nơi, ra về như rất bận rộn không có thời gian rảnh.

Một ngày nào đó, tiết trời trong xanh, muông dặm không mây, cô được gọi tới phỏng vấn cho vị trí nhân viên phục vụ quầy của khách sạn.

Cô nộp CV cho rất nhiều công việc. Đọc yêu cầu về vị trí này cũng không cao, lại không cần phải dùng não suy nghĩ nhiều, nên cũng chẳng tìm hiểu thông tin về khách sạn này mà nộp luôn.

Khi nhận được cuộc gọi mời phỏng vấn của khách sạn, cô ngẫm nghĩ thật lâu, đến mức muốn đứng dậy cũng không nổi, là vì rốt cục cô có nộp CV vào khách sạn này không nhỉ.

Khách sạn này là khách sạn năm sao nổi tiếng của thành phố S, cả một tòa nhà sừng sững nằm giữa trung tâm, khí thế cuộn cuộn.

Triệu Phùng Thanh nhìn tòa nhà khách sạn sang trọng với những lát đá hoa lệ kia, trong lòng cũng chẳng đặt nhiều kỳ vọng vào cuộc phỏng vấn này. Cô đang nghĩ đến chuyện chiều nay phải đi chuyển xe nào lúc mấy giờ đến phỏng vấn ở một công ty khác, hay chuyện sau khi phỏng vấn thì đi đâu ăn cơm đây.

Thí sinh tới phỏng vấn không hề ít, tất cả đều được xếp vào một phòng lớn điền thông tin cá nhân.

Triệu Phùng Thanh nhìn xung quanh một vòng, liền phát hiện ra vài mỹ nữ.

Tươi trẻ tự nhiên, thướt tha như hoa.

Vì thế cô càng khẳng định cuộc phỏng vấn này không hề đơn giản. Cô chỉ đeo vài món đồ trang sức trang nhã, hơn nữa cô đã hơn ba mươi tuổi rồi.

Điền thông tin cá nhân xong là khoảng thời gian chờ đợi nhàm chán.

Cậu thanh niên bên cạnh quay sang hỏi cô vài ba câu gọi chuyện, rồi cậu ta bỗng đứng bật dậy. “Chị nói xem, hôm nay tôi ăn mặc thế này, có thể được bao nhiêu điểm?”

Triệu Phùng Thanh nhìn hắn. Áo vest đen, bên trong là sơ mi trắng, mặt chữ quốc [2], mắt nhỏ. Long mũi trong lỗ mũi bên trái đã lung lay lão đảo như muốn bắn ra ngoài rồi.

[2] Mặt chữ quốc [国]: như hình

“Soái!” Cô bật ngón cái khen ngợi hắn, cười đến rõ là thật lòng. Cô làm trong ngành dịch vụ nhiều năm rồi, đã nuôi cái thói quen mỉm cười với khách hàng. Theo đánh giá của Nhiều Từ, khi cô cười như vậy thì yêu khí cũng giảm xuống nhiều.

Cậu thanh niên tí mắt cười như không thấy tổ quốc đâu, “Tôi thi đại học không tốt lắm nên mới phải vào đại học Y, thật ra tôi rất có thực lực.”

“Tôi thi đại học vượt xa năng lực người thường, vào học viện Z.” Triệu Phùng Thanh tùy tiện trả lời.

Mắt híp nhìn cô với vẻ miệt thị, nhất thời tự tin tăng lên nhiều.

“Lý Tại Miên.” Nhân viên hướng dẫn nở nụ cười mỉm, nhẹ giọng gọi tên cậu ngoài cửa.

“Có mặt.” Mắt híp quay đầu nói, “Tôi đi.” Lời nói có vẻ lưu luyến chiến sĩ ở lại.

“Đi đi.” Nói xong, cô bắt đầu nghịch điện thoại.

Mười lăm phút sau, mắt híp mặt vô cùng tự tin đi ra, “Tôi cảm thấy nhất định tôi sẽ trúng tuyển!” Nụ cười toe toét ngoác đến tận mang tai.

Ngoài cửa lại vang lên tiếng gọi dịu dàng, “Triệu Phùng Thanh.”

“Có.” Triệu Phùng Thanh lên tiếng, khi đi thoáng qua cậu thanh niên kia, cô nói, “Tôi nghĩ chắc cậu sẽ được chọn thôi. Tạm biệt, chàng trai, cậu trông rất ổn đấy.”

Chàng trai ngơ ngác không hiểu gì, nhìn theo bóng lưng cô rồi đi.

Triệu Phùng Thanh bước vào phòng phỏng vấn, cảm thấy cuộc chiến này cũng khoa trương quá đi.

Có ba nhà tuyển dụng ngồi trước mặt cô.

“Triệu Phùng Thanh?” Người ngồi giữa là nhà tuyển dụng Giáp đang cúi đầu đọc CV của cô, mới nhìn hai dòng đầu tiên, ông đã chau mày, “Học viện Z à?”

Cô mỉm cười, “Đúng vậy.” Không có cách nào, danh tiếng của học viện này quá tệ. Mỗi lần cô đi phỏng vấn luôn bị hỏi về trường mình. Cô đã quen rồi.

Nhà tuyển dụng Giáp thả CV của cô xuống, nhìn thẳng vào mặt cô, vẻ mặt nghiêm túc không chút thân thiện, “Cô có thể làm gì?”

“Đánh máy, nhận điện thoại.” Triệu Phùng Thanh trước kia làm bên dịch vụ thì làm những công việc đó. Hiện giờ các công ty đang quản trị theo kiểu mỗi người đều có nhiệm vụ riêng của mình, nên mấy việc vặt vãnh cũng phải có người làm, cho nên cô không cảm thấy chuyện đó thì có gì mất mặt. Hơn nữa, tốc độ đánh máy của cô thật sự rất nhanh.

“...” Về mặt nhà tuyển dụng Giáp bỗng chốc cứng lại, “Còn gì nữa không?”

“Kiên trì tuân theo nguyên tắc khách hàng là thượng đế.” Áp lực của xã hội hiện đại quá lớn, thỉnh thoảng cũng có vài khách hàng gọi điện tới chửi rủa, nếu cô vào phải trường hợp đó, cô sẽ không trả lời. Mặc kệ đề đối phương chửi mắng thế nào, cô cũng chưa từng cãi lại một lời.

Ba vị giám khảo không hài lòng câu trả lời của cô, nét mặt của bọn họ đã nói với cô như vậy.

Triệu Phùng Thanh trầm nghĩ, tiêu chuẩn nhân viên phục vụ của khách sạn này hẳn là vô cùng cao.

“Triệu Phùng Thanh.” Nhà tuyển dụng Ất thấy mặt ông Giáp ngồi bên cạnh đen như đất nòi thì ngay lập tức giải thích, “Chúng tôi đang tuyển Thư ký tổng giám đốc.”

Triệu Phùng Thanh nhếch lông mày. Tuy rằng cô nộp CV tứ tung khắp nơi, nhưng cũng không thần kinh đến mức chấp nhận lời mời phỏng vấn vị trí cao cấp thế này.”Vậy khách sạn các ông còn tuyển nhân viên phục vụ quấy lễ tân không?”

Cả hội trường im lặng.

Cô đoán là nhân viên hướng dẫn đã đưa cô tới nhầm phòng rồi.”Mấy anh có thể xem lại giúp tôi chuyển CV qua bộ phận nhân viên phục vụ quấy lễ tân không?”

Cả hội trường lại im lặng.

Nhà tuyển dụng Giáp không còn kiên nhẫn nữa, ông ta nhăn mặt như muốn đuổi người rồi.

Ngay lúc này, cửa phòng bỗng mở ra, có một người đàn ông đi vào.

Triệu Phùng Thanh quay đầu lại.

Chỉ cần liếc mắt một cái, cô đã biết, đó là người bạn trai trong ảo tưởng thời trẻ của cô.

Vẫn là kiểu đẹp trai rạng ngời, khí thế hiên ngang như ngày ấy. Còn năm tháng lại ưu ái tặng hán một thân khí chất trầm tĩnh.

Thế giới này không lớn cũng không nhỏ.

Có thể lớn đến mức sau khi tốt nghiệp cấp ba cũng chẳng để hai người gặp lại nhau lần nào, cũng có thể nhỏ đến mức cô nhận bữa một lời mời phỏng vấn thì lại có thể gặp hán.

Trên đời có những điều thật kỳ lạ, cô và hán đã không gặp mặt mười hai năm rồi nhưng cô vẫn có thể liếc mắt một cái là nhận ra con người ấy. Nếu hỏi còn đi học cô có được trí nhớ siêu phàm thế này, chắc giờ cũng không phải bốn ba đi kiếm việc làm nữa.

Ba nhà tuyển dụng đứng dậy chào hỏi Giang Tấn.

Giang Tấn gật đầu, sau đó đưa mắt nhìn sang cô.

Trong nháy mắt đó, Triệu Phùng Thanh trầm nghĩ đến một câu ‘Hiệp lộ tương phùng dừng giả thắng’.[3]

[3] Ý nghĩa: hai đối thủ gặp nhau trên con đường hẹp, người dừng cảm hơn sẽ chiến thắng.

Vì vậy cô đứng dậy, cúi đầu lịch sự nói, “Cám ơn các vị, tôi về trước.”

Ba nhà tuyển dụng không giữ cô lại.

Giang Tấn lại càng không.

Cô đi ra ngoài rồi đóng cửa lại.

Đứng ngoài cửa ba giây sau đó cô xoay người rồi đi.

Triệu Phùng Thanh cười tươi bước ra khỏi khách sạn.

Thời gian quả là liều thuốc giảm đau hữu hiệu. Trong những năm tháng dài đằng đẳng ấy, nhiều ký ức cũng dần trở nên mơ hồ. Nỗi đau ấy nay chỉ còn lại vết sẹo mờ nhạt.

Thình thoảng cô còn lật nó ra ngắm lại thì bỗng có cảm giác rất khác.

Ví dụ như hiện tại, sau khi gặp lại Giang Tấn, điều đầu tiên cô nghĩ là gu thẩm mỹ năm ấy của cô thật tốt. Đã nhiều năm trôi qua rồi nhưng người đàn ông cô từng thích vẫn đẹp trai rạng ngời như vậy.

Thanh xuân của cô quả nhiên rất rực rỡ.

Vài ngày sau, Triệu Phùng Thanh nhận được một cuộc điện thoại.

Đối phương là nhân viên phòng HR của khách sạn. Anh ta liên tục xin lỗi, nói rằng hôm phỏng vấn đó đã xếp nhầm CV của cô và một người khác.

Cô cười cười đáp lại. Hóa ra khách sạn năm sao cũng có thể phạm phải lỗi sai cơ bản như vậy.

Nhân viên quản lý xin lỗi xong thì hỏi cô thời gian phỏng vấn.

Cô uyển chuyển nói lời từ chối. Từ khi cô biết công ty kia có Giang Tấn thì cô không còn muốn vào nữa.

Triệu Phùng Thanh cẩn thận mà ngắm lại, hóa ra bản thân cô lại vô tình như vậy.

Ví như khi Trương Phù Lị thất tình, thật lâu sau đó cô nàng vẫn chưa quên được.

Còn cô chỉ mất ba tháng để quên nó, sau đó cái gì nên tới cũng tới. Thậm chí, cô còn rất thích kể lại câu chuyện đó cho mọi người để làm phong phú thêm lịch sử yêu đương của mình.

Lần này cô có thể thêm vào câu chuyện của mình vài tình tiết rồi, nam chủ hiện đang là tổng giám đốc, còn cô thì đang ở nhà tìm việc. Nhìn đôi này xem, nữ chính quả là nhân vật vô dụng mà.

Triệu Phùng Thanh vẫn luôn biết cuộc đời mình chẳng có mục tiêu nào lớn.

Trong những năm tháng thanh xuân, cô từng gặp rất nhiều đàn ông. Hồi đại học, bạn cùng phòng cũng thường đề cử cho cô vài ông đại gia hơn năm mươi tuổi, nói là chơi qua đường thôi.

Triệu Phùng Thanh chả thèm quan tâm. Theo quan điểm của cô, giá trị của một người phụ nữ không do người đàn ông bên cạnh bạn quyết định. Làm tiểu tam hay nhị phu nhân cũng chẳng có gì vẻ vang.

Ý nghĩ này của cô được đám bạn cùng phòng bình luận là: không ăn được nên đạp đổ.[4]

[4] Gốc là 吃不到葡萄说葡萄酸 – Không ăn được nho nên bảo nho chua.

Nhưng mặc kệ người khác nói nó ngọt hay chua, Triệu Phùng Thanh vẫn luôn cảm thấy, cuộc sống này là của mình. Đời sống vật chất của cô có thể không sánh được với họ, nhưng đời sống tinh thần của cô thì chẳng thua kém bất cứ kẻ nào.

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Với Hắn Chỉ Còn Lại Chút Thưởng Thức Ít Ỏi

Sau khi từ chối lời mời phỏng vấn từ khách sạn, cuộc sống của Triệu Phùng Thanh cũng không có gì thay đổi.

Cô vẫn tiếp tục quăng CV, tiếp tục đi phỏng vấn.

Thật ra gái ế lớn tuổi như cô thế này rất khó tìm việc làm. Nhiều công ty lo cô làm chưa được bao lâu sẽ kết hôn, mang thai rồi nghỉ thai sản. Trong đó

có một công ty còn thẳng thắn đưa ra yêu cầu: Cô phải cam kết sẽ không kết hôn trong hai năm tới.

Triệu Phùng Thanh ngồi đó cười khẩy một cái, không nói gì mà đứng dậy đi về.

Chiều cuối tuần, cô về nhà một chuyến, chuẩn bị thu dọn chút quần áo quay lại nhà trọ.

Kết quả là bị mẹ Triệu bắt được.

Từ khi mẹ Triệu tham gia câu lạc bộ khiêu vũ ngoài quảng trường, thì quen một đám bác gái cùng tuổi. Vì mọi người cùng giới thiệu mai mối cho nhau nên kho tài nguyên nam sĩ độc thân của mẹ cô bỗng dồi dào hẳn lên.

Sau khi ảnh của Triệu Phùng Thanh được phát tán khắp nơi, liền được rất nhiều đàn ông chọn trúng.

Khiến cho mẹ Triệu cười không ngậm được miệng.

Vừa nhìn thấy con gái, mẹ Triệu đã ngay lập tức phổ biến kế hoạch xem mặt bà vừa sắp xếp.

Không thể phủ nhận, chất lượng những nam sĩ được mẹ Triệu lựa chọn cao hơn nhiều lũ bạn đều [1] của Triệu Phùng Thanh giới thiệu. Cả bằng cấp và nghề nghiệp đều không cùng một tầng lớp.

[1] Nguyên gốc là: hồ bằng cầu đàn, mình dùng cụm ‘lũ bạn đều’ này mặt chữ thì theo nguyên gốc nhưng ý nghĩa là bạn bè thân thiết nhé.

Nhưng Triệu Phùng Thanh chẳng có chút hứng thú yêu đương gì cả.

“Mẹ.” Cô cuộn tóc lên, miễn cưỡng nói, “Giờ con đang sống rất tốt, không cần tìm bạn trai.”

“Tốt cái gì mà tốt.” Mẹ Triệu trợn mắt nói, “Cứ lừng chừng cho lắm vào, rồi đàn ông tốt trở thành chồng thiên hạ hết thôi.”

“Yêu ai chả giống nhau hờ mẹ.” Triệu Phùng Thanh giờ đang độc thân quen rồi, tự do tự tại, không phải quan tâm đến người khác. Hơn nữa tỷ lệ ly hôn trong xã hội hiện nay cao như vậy, điều này chứng tỏ kết hôn cũng không có nghĩa là hạnh phúc.

“Cô ——” Mẹ Triệu bực mình, ngón tay run run chỉ vào con gái mình, “Hồi đi học thì cô không chịu nghe lời, đến giờ cũng vẫn ngang bướng. Ba mẹ khổ cực hơn nửa đời cũng vì cô, cô không quan tâm đến ba mẹ cô được chút nào à?” Nói đến câu sau, mẹ Triệu có phần ghen ngạo. Bà cứ nhớ đến hồi trung học phản nghịch của con gái là muốn nổi điên. Cái tính cách kiêu ngạo lung tung đấy, thật không biết là di truyền từ ai trong cái nhà này cơ chứ.

Triệu Phùng Thanh nghe xong lời mẹ mình nói, trong lòng bỗng dịu lại.

Cô quả thật là một đứa con hư. Từ nhỏ đã thường có những suy nghĩ bốc đồng chống đối ba mẹ, lên đến trung học lại càng phản nghịch hơn.

Mỗi năm trôi qua ba mẹ lại già đi, ngày càng có nhiều tóc bạc. Còn cô cũng không thể phản nghịch chẳng thềm quan tâm đến ai như thời niên thiếu nữa rồi.

Cuối cùng cô cũng hiểu ra đáng thương nhất là tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ.

May mắn lớn nhất cả đời này của cô chính là có hai người làm ba mẹ. Bọn họ rất thương cô, dù cô chẳng có gì nổi bật thì hai người cũng chưa từng bỏ mặc cô. Cô có thể chống đối cả thế giới nhưng lại không thể một mình cãi lời ba mẹ.

Cuối cùng, Triệu Phùng Thanh cũng đồng ý đi xem mặt. Dù sao cũng chỉ là gặp mặt đàn ông, ăn một bữa cơm chứ chẳng có gì đặc biệt.

Mẹ Triệu cười hớn hở liên hệ với đối phương, hẹn gặp mặt vào thứ bảy tuần sau.

Sáng hôm xem mặt, tại trung tâm thương mại người đến người đi ồn ào. Triệu Phùng Thanh lạc lõng giữa đám người một lúc lâu.

Rồi cô quyết định đi mua mấy túi ăn vặt.

Sau đó lên thang máy tới nhà hàng đã hẹn trước.

Cô đến muộn mười phút.

Vị nam sĩ xem mặt kia cũng không để ý. Có thể nhận ra, ấn tượng đầu tiên của hắn về cô cũng không tệ lắm.

Sau khi gọi cơm, hắn vừa thấy cô vén tóc qua tai trái thì vô cùng kinh ngạc vì sáu chiếc khuyên tai lấp lánh kia. Nhưng hắn nhanh chóng khôi phục lại cảm xúc như thường.

Đối tượng xem mặt của cô là một nhân viên công chức, kiến thức uyên bác, mở miệng ra là nói thao thao bất tuyệt.

Triệu Phùng Thanh gầy gầy mấy món trên bàn ăn, câu được câu không mà trả lời hần.

Sau khi đồ ăn lên hết, vị nam xem mặt chu đáo gấp rau cho cô rồi thăm dò hỏi: “Triệu tiểu thư xinh đẹp thế này, sao giờ vẫn còn độc thân?”

“À...” Cô ngẩng mặt lên, nhìn nam xem mặt, “Không gặp được người thích hợp.”

Muốn tìm người thích hợp với cô quá khó. Thí dụ như vị nam sĩ ưu tú trước mặt này, hiển nhiên không hợp với cô.

Cô thích bầu không khí giữa hai người phải thoải mái một chút, chứ không phải kiểu hai người ngồi bên nhau mà lại nghiên cứu về thuyết cơ học lượng tử thế này.

Nam xem mặt càng nói càng kéo câu chuyện đi xa hơn, Triệu Phùng Thanh theo không kịp. Ánh mắt cô lơ đãng nhẹ nhàng nhìn ra xung quanh, vừa liếc liền thấy có hai người đàn ông đang đi về phía họ.

Sau đó, cô cúi đầu nhìn xuống bàn ăn, đồng thời cũng thả lọn tóc đang cài bên tai trái xuống.

Ánh sáng lấp lánh từ chiếc khuyên tai được ẩn sau những lọn tóc.

Chờ khi hai người đàn ông kia đi qua bàn mình thì cô thờ phảo một hơi.

Nhưng một trong hai người đàn ông bỗng dừng chân, hần quay đầu nhìn bóng lưng cô vài giây, sau đó dè dặt gọi một câu, “Triệu Phùng Thanh à?”

Triệu Phùng Thanh nghe thấy nhưng cô thật sự không muốn đáp lại.

Người đàn ông kia nhanh chóng đi về phía cô, nhìn qua mặt cô mà nói, “Ha ha! Cậu đúng là Triệu Phùng Thanh mà.” Lần này là câu khẳng định.

Triệu Phùng Thanh nở nụ cười tươi, “Anh nhận nhầm người rồi.”

Lúc này, chẳng biết vị nam xem mặt ngồi đối diện chưa từng gặp cảnh rõ là quen nhưng không muốn nhận hay đang muốn cố ý gây khó dễ cho cô, mà thẳng thắn vạch trần lời nói dối trắng trợn kia, “Em là Triệu Phùng Thanh mà.”

Triệu Phùng Thanh chỉ còn cách cong khóe miệng, ngược mắt nhìn về phía người đàn ông đang đứng bên cạnh mình, “Xin hỏi anh là?”

“Quên tôi rồi à?” Người đàn ông nở nụ cười tươi, “Tôi là Không Đạt Minh này, lớp 3 hồi cấp hai ấy.”

“À.” Cô kéo dài giọng đáp lời. Hồi còn cấp hai cô cũng học lớp 3, nhưng cô đã không còn nhớ cậu bạn nào tên Không Đạt Minh nữa rồi.

Không Đạt Minh cười chuyển hướng sang người đàn ông đứng bên cạnh mình mà giới thiệu, “Giang Tấn, đây là bạn học cấp hai của tôi, tên Triệu Phùng Thanh.”

“Ừm.” Triệu Phùng Thanh chỉ có thể đáp với một âm tiết như vậy.

“Ồ.” Giang Tấn cũng chỉ đáp với một âm tiết.

Vì sự thân thiện của Không Đạt Minh mà lần xem mặt này đột nhiên trở thành buổi họp lớp.

Dù sao, bạn học cũng chỉ là cấp hai.

Còn vị cấp ba kia thì không quen cô.

Trò chuyện được một lúc, Không Đạt Minh đột nhiên nhớ ra, Triệu Phùng Thanh và Giang Tấn đều học trường cao trung A. Vì thế hần vỗ đùi, vui mừng nói: “Có duyên thật. Tôi và cậu là bạn học cấp hai, cậu và cậu ta là bạn học cấp ba, tôi và cậu ta lại là bạn đại học. Vòng vo một hồi, hóa ra mọi người đều là bạn học cả.”

Hần khoác vai Giang Tấn giới thiệu: “Này, cậu học cao trung A thì có biết cô ấy không? Hồi cấp hai cậu ta là thiên vương cúp tiết của trường tôi đấy.”

Còn chưa đợi Giang Tấn mở miệng, Triệu Phùng Thanh đã giành lời nói trước: “Không quen.”

“Vậy nhất định cậu lại trốn học rồi.” Không Đạt Minh cười ha ha, “Bất kể là cấp ba hay đại học Giang Tấn vẫn luôn là nhân vật nổi tiếng trong trường đấy.”

Cô cũng cười ha ha phụ họa theo.

Nụ cười này không phải nghi ngờ lời của Không Đạt Minh, mà là cô đang tự kiểm điểm lại.

Trước đây khi trúng tiếng sét ái tình với Giang Tấn, cũng chính vì diện mạo này của hần vừa mắt cô. Ngay cả đến bây giờ, cô vẫn cảm thấy hần vô cùng tuần tú. Đôi mắt thâm trầm như biển sâu, dưới ánh sáng phản chiếu từ ngọn đèn chùm, nhìn chúng lấp lánh y như ngọc thạch vậy.

Dù sao, giờ cô đối với hắn chỉ còn lại chút thương thức ít ỏi này mà thôi.

Khổng Đạt Minh nói rất nhiều, vị nam xem mặt kia cũng vậy. Chủ đề của bọn họ từ thiên văn đến địa lý, từ nền kinh tế đến giới giải trí, và cả những nhân vật nổi tiếng trong các lĩnh vực.

Hai người mồm miệng lưu loát, cứ như bọn họ mới là người đến xem mặt nhau vậy.

Ngược lại Triệu Phùng Thanh và Giang Tấn không hé miệng nói một lời.

Thật ra Triệu Phùng Thanh rất muốn nói vài câu với nam xem mặt, chỉ là Khổng Đạt Minh nói liên tục, cô vốn không thể chen mồm nói vào được. Cho dù có chỗ để chen, thì đề tài câu chuyện cũng sâu sa đến mức không thuộc phạm vi của cô.

Nếu lần xem mặt này đã bị phá thì cô đành phải chuyển hướng sang hoàn thành một sứ mệnh khác, đó là ăn trực.

Triệu Phùng Thanh im lặng càn quét cả đồng thức ăn trên bàn cơm, thỉnh thoảng còn gọi bồi bàn đưa lên mấy đĩa đồ nhắm.

Giang Tấn không tham gia cuộc thảo luận của hai người đàn ông kia, cũng không động thìa động đũa. Hắn lạnh lùng ngồi chỗ của mình, cảm giác như một bức tượng sáp.

Cô thấy mà vui thầm, có vẻ như hắn vẫn chẳng thay đổi gì cả.

Cô cắn một miếng thịt cuốn, vừa cười vừa ngẫm.

Một tiếng sau, có lẽ là hai người đàn ông kia đã nhận ra nếu cứ để Triệu Phùng Thanh ăn thế này thì con số trên hóa đơn sẽ rất đáng sợ, vì thế nam xem mặt vội vàng ngừng câu chuyện. Hắn rút ví tiền ra cười mà nói, “Bữa này cứ để tôi trả.”

Triệu Phùng Thanh mỉm cười, “Làm phiền anh rồi.”

Khi nam xem mặt cầm hóa đơn trên tay, nụ cười trên mặt hắn bất giác cứng lại, sau khi hồi hồn cũng không thể tự nhiên như trước nữa.

Lúc này, Giang Tấn bỗng nhiên đáp lời, “Để tôi thanh toán.”

Triệu Phùng Thanh ngoan ngoãn cúi mặt nhìn đĩa salad trên bàn ăn.

Lúc này, Khổng Đạt Minh cũng đến góp vui, “Để tôi trả đi, là tôi nhận ra Triệu Phùng Thanh trước mà.”

Lời này không sai, chính hắn là người đã phá buổi xem mặt của cô.

Ba người đàn ông tranh nhau thanh toán tờ hóa đơn ấy.

Triệu Phùng Thanh không nói lời nào. Ai thanh toán cũng được, giờ cô chỉ muốn thoát thân nhanh chóng về nhà.

Cuối cùng Giang Tấn lãnh trách nhiệm thanh toán.

Ngay khi biết hắn thắng trận, Triệu Phùng Thanh liền ợ lên một cái.

Âm thanh rất nhỏ.

Tuy nhiên Giang Tấn ngồi bên cạnh cô vẫn nghe thấy, hắn quay sang liếc cô một cái.

Ăn xong bữa cơm, nam xem mặt muốn mời cả lũ đi xem phim.

Khổng Đạt Minh vui vẻ đồng ý.

Triệu Phùng Thanh cảm thấy cảnh tượng này thật kỳ quái. Cuối cùng là ai và ai đang xem mặt?

Chỉ là, nếu nam xem mặt cảm thấy hứng thú với Khổng Đạt Minh, vậy cô có thể thành công rời khỏi sân khấu được rồi. “Xấu hổ quá, chiều nay tôi còn có việc. Chắc không thể xem phim được.”

Cô vừa nói xong, Giang Tấn liền theo đó mà nói, “Tôi cũng có việc.”

Khổng Đạt Minh nhướn mày lên, cong khóe miệng, vẻ mặt oán thán, “Không phải cậu nói rảnh nguyên chiều nay à?..”

“Công ty có chuyện, tôi phải qua đó.” Giang Tấn quơ quơ đi động trên tay.

Khổng Đạt Minh không hỏi nhiều nữa. Hắn nhìn về phía Triệu Phùng Thanh, “Bạn học cũ, số di động của cậu là bao nhiêu? Lần sau chúng ta lại gặp nhau đi.”

Triệu Phùng Thanh nói số di động xong, trong lòng thầm nghĩ, về nhà việc cần làm là đưa số của cậu ta vào danh sách chặn đầu tiên. “Chúc hai người xem phim vui vẻ, tôi về trước.”

“Này cậu định về đâu?” Không Đạt Minh gọi cô lại, “Nếu tiện đường thì để Giang Tấn đưa cậu về.”

Cô nhón miệng cười, “Tôi về qua đường Sài Hà.” Tóm lại, chỉ cần không cùng hướng với khách sạn năm sao đó là được rồi.

Không Đạt Minh nở nụ cười tươi, “Vậy thì tiện đường quá còn gì.”

“Hờ?” Triệu Phùng Thanh liếc mắt nhìn qua.

“Công ty Giang Tấn ở gần đó mà.” Không Đạt Minh vỗ vỗ vai Giang Tấn.

Trong lòng cô thầm than, khách sạn ấy không phải nằm ở phía nam thành phố sao.

Cô không biểu hiện sự tò mò trên mặt. Với tính cách của Giang Tấn, hẳn nhất định sẽ không đưa cô về. Dù sao kết quả cũng như nhau cả nên cô không quan tâm đến quá trình lắm.

Ai ngờ, chẳng biết có phải Giang Tấn nể mặt Không Đạt Minh hay không mà lại đồng ý rồi.

Triệu Phùng Thanh ngoài mặt thì cười giả lả, “Không cần phiền thế đâu, tôi đi bus —— “

“Bạn bè cả dừng khách sáo quá, cậu ta tiện đường thật mà.” Không Đạt Minh cắt ngang lời cô.

Cô cười nhạt, quả là chưa từng gặp kẻ nào không biết ý đến thế, dựa vào cái gì mà mọi chuyện của cô phải do cậu ta quyết định chứ.

“Đi thôi.” Giang Tấn xoay người đi về hướng bãi đỗ xe.

Triệu Phùng Thanh đứng ngẩn người ở đó vài giây. Sau đó lại nghĩ, có xe đi nhờ cũng tốt mà, cô đang hơi mệt, vừa đúng lúc lên xe ngủ trưa một giấc vậy.

Vì thế, cô liền đi theo.

Không Đạt Minh ở sau lưng nhiệt tình mà gào: “Giang Tấn, nhớ chăm sóc tốt cho Triệu Phùng Thanh đấy.”

Triệu Phùng Thanh quay lại trợn mắt nhìn cậu ta một cái.

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Mai Gậy Phấn Vàng Mắt Đầm Lệ

Trên đường ra bãi đỗ xe, Triệu Phùng Thanh và Giang Tấn chỉ giao lưu với nhau thông qua nét mặt.

Từ đầu đến cuối hẳn vẫn im lặng.

Còn cô thì thỉnh thoảng cũng nở nụ cười thể hiện lòng biết ơn.

Phần lớn thời gian còn lại, hai người coi nhau như kẻ qua đường xa lạ.

Hắn không nhắc lại chuyện trung học, đương nhiên cô cũng coi như mình chẳng quen hắn.

Triệu Phùng Thanh thầm nghĩ, hai người bọn họ quả nhiên là người xa lạ. Ngoại trừ từng có một đêm tỉnh do say rượu, thì cũng không thể nói là quen nhau.

Chuyện đó cũng trôi qua nhiều năm rồi, mọi người đều đã là người trưởng thành, suy nghĩ cũng thoáng.

Lần này cô chỉ là đi nhờ xe ngủ một giấc mà thôi.

Xe Giang Tấn cũng coi như là khiêm tốn. Ở một nơi mà xe xịn chạy đầy đường như thành phố S, thì chiếc BMW đời thứ sáu của hắn cũng không quá phô trương cho lắm.

Giang Tấn chẳng nói một lời ngồi vào ghế lái chính, hắn không bắt chuyện với cô mà cũng chẳng chủ động mở cửa xe hộ cô.

Triệu Phùng Thanh tự mình ra ghế sau ngồi.

Cô đánh giá nội thất trong xe.

Cũng rất đơn giản, ngoại trừ mấy chiếc gối ôm thì trong xe không còn gì khác. Hơn nữa tất cả đều mang đậm phong cách nam tính.

Cô ôm lấy một chiếc gối, cảm giác thật mềm mại thoải mái.

Vì thế sau khi cô vừa ăn no con buồn ngủ liền kéo nhau mà tới.

Triệu Phùng Thanh ngồi ghế sau thay đổi vài tư thế, chỉ thiếu nước không nằm xuống luôn mà thôi. Chắc hẳn cô cũng đã tính đường về nhà thế nào, nên cuối cùng lựa chọn ngã người về phía bên trái bên mà ánh mặt trời cũng không chói chang lắm. Cô ngả đầu lên gối, nhắm mắt rồi vào giấc ngủ.

Trước khi ý thức dần trở nên mơ hồ, trong đầu cô đã nghĩ, loại xe này cách âm khá tốt. Xung quanh rất im lặng, dường như được tách biệt hoàn toàn với thế giới ngoài kia.

Sau đó cô an tâm đi vào giấc ngủ.

Giang Tấn dừng xe trước cột đèn đỏ, đưa mắt nhìn Triệu Phùng Thanh đang ngủ say ở ghế sau.

Bởi vì xe vừa quay đầu, nên đúng lúc phía cửa bên trái có ánh nắng chiếu vào. Vì thế có thể thấy rõ những lọn tóc con trên đầu cô kia.

Làn điệu đèn đỏ này kéo dài tận hai phút.

Giang Tấn đảo mắt nhìn dòng xe đi phía trước, hần quyết định bật nhạc.

Triệu Phùng Thanh vẫn chưa tỉnh, người chẳng nhúc nhích lấy một cái.

Đến khi đèn xanh bật sáng, hần vòng tay đánh xe sang trái, thay đổi lộ trình về nhà.

Bởi vậy, sau khi Triệu Phùng Thanh tỉnh lại, cô rất muốn nổi điên.

Cô bị hần đánh thức đã cảm thấy không vui rồi.

Hần còn thản nhiên vút từ giữa đường, chỉ để lại một câu nói vô tình, “Đổi địa điểm họp.”

Triệu Phùng Thanh túm lấy túi xách của mình, lập tức xuống xe. Sau đó đập mạnh cửa xe một cái, hận không thể phá nát cái cửa này.

Xe của Giang Tấn nhanh chóng rời đi.

Cô xoay người đi về phía trước.

Đi được vài bước, cô mới nhận ra chính mình cũng không biết đường.

Nơi này là khu nội thành cũ nhưng chưa được quy hoạch của thành phố S, các tòa nhà xung quanh đều được xây theo kiến trúc cổ. Mấy năm trước có bài báo đưa tin, chính phủ đã ra quyết định sẽ cải tạo toàn bộ đoạn đường cũ này.

Tin tức vừa đăng không lâu, giá đất ở đây đã tăng vọt.

Mấy năm trôi qua, giá cũng tăng gấp vài lần nhưng vẫn chưa có động tĩnh phá dỡ và di dời của dân cư.

Triệu Phùng Thanh nhìn mấy cửa tiệm xung quanh, sau đó mở di động bật ứng dụng bản đồ tìm kiếm phương tiện giao thông gần đây nhất.

Tra được vài phút, cô càng muốn nổi điên hơn.

Trong phạm vi hai km quanh đây không có trạm tàu điện nào. Trạm xe bus gần đây nhất cũng phải đi một đoạn dài.

Điều này chứng tỏ, cô phải đi nửa thành phố S nữa mới có thể về nhà trọ của mình.

Triệu Phùng Thanh khoác túi xách lên, đi về hướng trạm xe bus ở phía trước.

Gần đó có một cửa tiệm bán hoa.

Mặt tiền cửa tiệm cũng không rộng lắm.

Lý do Triệu Phùng Thanh để ý đến nó là vì có một người đẹp đang đứng trước cửa tiệm.

Người đẹp đang đùa nghịch với mấy lẵng hoa bên ngoài, nhìn một bên sườn mặt cũng nhận ra vẻ thanh tú của nàng.

Trong lòng Triệu Phùng Thanh thầm huyết sáo, cô cũng chẳng thèm che dấu ánh mắt tán thưởng kia của mình.

Có lẽ người đẹp kia đã nhận ra có người đang nhìn mình, cô nàng liền ngẩng đầu lên. Đó quả là một cô gái mặt đẹp như hoa, dáng người như họa.

“Xin chào.” Cô ta gật đầu nở nụ cười, “Cô muốn mua hoa sao?”

Triệu Phùng Thanh lắc đầu. Lúc đi ngang qua cửa tiệm, cô liền liếc thấy thông báo tuyển dụng dán trên cửa kính, vì thế cô liền dừng bước, “Tiệm này đang tuyển người sao?”

“Đúng vậy.” Người đẹp cười với Triệu Phùng Thanh đáp. Nụ cười dịu dàng rực rỡ đến mức xóa tan cái rách nát của con phố này.” “Có muốn giúp tôi một tay không?”

“Vậy tôi phải nhận lời rồi.” Triệu Phùng Thanh nở nụ cười. Cô chưa từng làm ở cửa tiệm bán hoa nào, nhưng nghe có vẻ chỉ là việc vặt thôi. Mà việc cô có khả năng làm nhất là việc vặt.

Người đẹp kia ngạc nhiên rồi nói thẳng: “Cửa tiệm của tôi làm ăn cũng bình thường, tiền lương không cao.”

“Công việc tôi làm được chắc cũng chỉ bình thường thôi.” Triệu Phùng Thanh ăn ngay nói thật.

Người đẹp kia bật cười thành tiếng, “Vậy chúng ta thử xem. Tôi dán thông báo một tháng nay, có ba bốn người cũng nhận lời làm, nhưng chỉ có cô là thoả mái nhất.”

“Có lẽ đây là duyên phận.” Triệu Phùng Thanh thuận miệng nói bừa một câu.

Một tuần sau, cô mới hiểu được, đây chính là nghiệt duyên mới đúng.

Hôm nay thời tiết khá tốt.

Trời trong nắng ấm, vạn dặm không mây.

Chiếc chuông gió trước cửa tiệm kêu leng keng một tiếng. Triệu Phùng Thanh cười tươi mời chào, “Hoan nghênh quý khách.” Cô ngẩng đầu lên nhìn người vừa bước vào, nụ cười cũng cứng lại mấy giây, sau đó lại càng rực rỡ hơn.

Dạo này không biết gặp phải ma quỷ ở đâu, mà cô liên tục chạm mặt một người. Mà tên này là kẻ cô không muốn gặp nhất.

Giang Tấn nhìn thấy cô, hần cũng chẳng bất ngờ lắm. Hoặc giả là, gương mặt kia của hắn lạnh lùng quen rồi, không thể trưng ra biểu cảm nào khác nữa. Hắn đi vào tiệm hỏi: “Nhu Nhu đâu?”

Ừm, bà chủ tiệm bán hoa này tên là Liễu Nhu Nhu. Người cũng như tên, dịu dàng như nước.

Triệu Phùng Thanh vẫn cười, đang định trả lời thì bên cạnh liền có một giọng mừng rỡ vang lên, “Giang.” Cô nàng cũng chẳng thèm che dấu sự vui sướng của mình.

“Nhu Nhu.” Giang Tấn quay sang nhìn Liễu Nhu Nhu.

Triệu Phùng Thanh đã hiểu, trong tình huống này cô chỉ cần giữ im lặng là được.

Liễu Nhu Nhu cắn môi, xấu hổ liếc mắt nhìn Triệu Phùng Thanh, sau đó hai gò má bỗng ửng đỏ. Cô nàng bước tới kéo tay Giang Tấn, nhỏ giọng hỏi: “Sao hôm nay anh lại tới đây?”

“Vừa đúng lúc đi ngang qua, chiều cũng không có việc nên đến thăm em.”

Triệu Phùng Thanh nhận ra, lúc Giang Tấn nói chuyện với Liễu Nhu Nhu thì giọng nói rất trầm. Cô tự lặp lại lời nói của hắn trong đầu, rồi đếm từng từ một. Ừm, số chữ cũng nhiều phết đấy chứ.

“Chị Triệu, chị trông tiệm hộ em nhé.” Liễu Nhu Nhu nhỏ hơn Triệu Phùng Thanh năm tuổi, cho nên cô nàng luôn gọi cô như vậy.

Liễu Nhu Nhu kéo tay Giang Tấn, hai người cùng lên lầu.

Nam tuấn mỹ nữ, vô cùng xứng đôi.

Triệu Phùng Thanh chỉ liếc mắt nhìn bóng dáng hai người họ một cái, sau đó lại tiếp tục bê những chậu hoa ra ngoài.

Trong câu chuyện tự kể của cô, Giang Tấn là nam chính quan trọng. Nhưng ngược lại, trong cuộc sống của hắn, cô cũng chẳng bằng mấy người qua đường Giáp Ất Bình Đình kia.

Một bên cam tâm tình nguyện vì đôi phương, đó vốn không gọi là tình yêu mà chỉ là đơn phương.

Triệu Phùng Thanh xếp xong đồng chậu hoa, rồi lại vào quây thu ngân ngồi nghỉ. Cô buồn chán ngắm nhìn ngã tư đường phía trước.

Đúng như lời Liễu Nhu Nhu nói ngày trước, cửa tiệm này buôn bán không tốt lắm, rất vắng vẻ.

Hiện nay đa số người sống ở khu này đều là những người già. Bọn họ cũng chẳng có tâm trạng mà tới đây mua mấy bó hoa vài ngày rồi lại héo.

Tuy vậy đời sống vật chất của Liễu Nhu Nhu cũng khá đầy đủ. Đồ dùng và trang phục đều là hàng hiệu.

Giờ thì Triệu Phùng Thanh đã biết nguyên nhân rồi. Chỉ là cô tò mò, vì sao Giang Tấn lại giấu hồng nhan tri kỷ của mình ở đây. Nếu sắp xếp cho Liễu Nhu Nhu ở gần khách sạn của hắn, thuê phòng không phải sẽ càng tiện hơn sao. Cần gì phải đi một quãng đường xa tới đây làm gì, vừa tốn thời gian lại tốn sức.

Một lúc sau, trên lầu bỗng có tiếng rên mơ hồ vang lên.

Ban đầu thì có hơi đứt quãng, sau đó thì không kiềm chế được mà thờ dòn dập.

Ánh mắt Triệu Phùng Thanh vẫn đang tập trung nhìn vào cột đèn ở ngã tư đường trước mặt. Cô nghĩ, cô có thể thêm vài tình tiết vào câu chuyện về gã đàn ông khôn nạn của mình rồi.

Tầng hai của cửa tiệm bán hoa được ngăn làm hai phòng tách biệt, có lẽ do vật liệu cách âm cũng kém, nên chất giọng đoan trang dịu dàng của Liễu Nhu Nhu giờ này mới trở nên sắc bén chói tai đến thế.

Giờ đang là giữa trưa hè nhưng nhiệt độ cũng vừa phải.

Thỉnh thoảng còn có con gió lạnh thổi qua, khiến con người ta cảm thấy thật thoải mái.

Trong tiệm không có vị khách nào.

Triệu Phùng Thanh nghe tiếng Liễu Nhu Nhu ‘A Ừm’ một lúc liền có cảm giác buồn ngủ.

Cô nửa nằm trên bàn, cúi đầu nhắm mắt.

Mùa này quả khiến con người ta mệt mỏi mà.

Cuối cùng cô thật sự đã ngủ thiếp đi.

Cô mơ về hồi trung học.

Có Trương Phù Lị, Đại Hồ, Nhiêu Từ, Viên Táo.

Và một thiếu niên kỳ lạ.

Ánh trắng màu bạc phản chiếu bóng dáng cậu thiếu niên ấy. Cảnh tượng giống hệt như trong truyện tranh bước ra.

Sau đó, Triệu Phùng Thanh đột nhiên tỉnh lại.

Giờ thì cô đã hiểu, tại sao khi chơi World Of Warcraft [1], cô lại rất thích thu thập đồng đồ lưu niệm vào đêm trăng rằm.

[1] World Of Warcraft: game nhập vai trực tuyến được xây dựng trong thế giới Warcraft nổi tiếng. Người chơi sẽ vào vai những anh hùng trong Warcraft trên con đường thám hiểm, phiêu lưu và tìm kiếm xuyên suốt trong thế giới rộng lớn.

Thì ra đó là khung cảnh xuất hiện của vị thiếu niên ấy.

Cô chỉnh lại mái tóc rối bù của mình.

Rồi lắng tai nghe một chút, hai vị trên lầu kia có vẻ vẫn chưa xong chuyện.

Triệu Phùng Thanh chán muốn chết, cô lôi túi xách tới, lấy ra một bao thuốc lá.

Từ từ hút một điếu thuốc, cô cong khóe môi cười mỉm.

Mười hai năm không gặp, kỹ năng trên giường của hắn tiến bộ không ít nhỉ.

Năm ấy cũng thật đáng tiếc, cô hoàn toàn chẳng cảm nhận được chút sung sướng nào. Bằng không đã có cảm giác hưởng thụ vì được trai đẹp phục vụ rồi.

Một làn khói phun ra rồi tan dần. Trong tầm mắt của Triệu Phùng Thanh, ngoài ngã tư đường kia cũng trở nên mờ ảo vì khói thuốc.

Hút được nửa điếu, tiếng Liều Nhu Nhu trên lầu cũng im dần.

Một điếu thuốc vừa tàn thì bên cầu thang liền có tiếng bước chân đi xuống.

Triệu Phùng Thanh không hề nhúc nhích, cô vẫn duy trì tư thế vốn có của mình, ngay cả ánh mắt cũng vẫn bình thản nhìn ra ngoài ngã tư đường.

“Giang, đây là chị Triệu mới tới giúp em.” Giọng nói đoan trang dịu dàng của Liều Nhu Nhu đã trở lại.

Triệu Phùng Thanh quay đầu, chạm mắt với Giang Tấn.

Rồi cô lại quay sang nhìn Liều Nhu Nhu đứng bên cạnh hần cười rạng rỡ.

Triệu Phùng Thanh cười chào hỏi, “Bà chủ.”

Liều Nhu Nhu đặt tay lên vai Giang Tấn, “Chị Triệu rất chịu khó làm việc.”

Giang Tấn quay đầu nhìn về phía Liều Nhu Nhu, “Anh đi trước.”

“Khoan đã.” Liều Nhu Nhu vội vàng nói, “Đề em thất cho anh một bó hoa.”

“Ừ.”

Bình thường Liều Nhu Nhu cũng hay bó hoa cho khách nên động tác rất trôi chảy, nhưng lúc này cô nàng bỗng chậm chạp hẳn ra.

Cho đến khi Giang Tấn giờ tay nhìn đồng hồ, cô nàng mới đột nhiên tăng tốc độ.

Bó hoa kia là sự kết hợp của hoa bồ công anh và cát cánh.

Giang Tấn nói cảm ơn rồi nhanh chóng rời đi.

Ngay cả khi bóng dáng hần đã biến mất ở ngã rẽ một lúc lâu, Liều Nhu Nhu vẫn đang đứng ngoài cửa nhìn theo hướng đó.

Về mặt và tư thế kia khiến Triệu Phùng Thanh bỗng nhớ tới một câu thơ, “Mai gầy phấn vàng mắt đậm lệ.”[2]

[2] Nguyên gốc là “Mai sáu hoa vàng lệ nhãn trường” – ám chỉ một người con gái đẹp khi nhan sắc tan phai héo úa.

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Năm Tháng Quả Là Một Nồi Cám Heo

Sau hôm ấy, Giang Tấn lại xuất hiện thêm vài lần nữa và đều cùng Liều Nhu Nhu làm chuyện đó.

Tường cách âm của tiệm bán hoa vẫn không thể ngăn được tiếng rên rỉ khó kìm lòng nổi của cô nàng.

Mỗi lần Triệu Phùng Thanh ngồi dưới lầu nghe thì đều ngủ gật.

Nơi này chắc chỉ là một trong rất nhiều kim ốc của Giang Tấn, tuy nhiên trông cặp đôi nam nữ này có vẻ hơi lạ.

Mỗi lần xong chuyện, cứ khi Triệu Phùng Thanh nhàm chán nhìn lung tung thì lại chạm mắt với Giang Tấn. Không biết hần đã nhìn cô bao lâu rồi.

Mà bên phía Liều Nhu Nhu, ngoại trừ những lúc Giang Tấn xuất hiện, cô ta sẽ thể hiện mình rất lưu luyến hần không muốn rời, thì những thời gian còn lại thái độ cô nàng rất bình tĩnh. Giang Tấn không đến, dường như cô ta càng tự do hơn.

Có đôi khi Triệu Phùng Thanh sẽ cảm khái, năm tháng quả là một nồi cám heo. Cậu thiếu niên đoan chính tuyệt thế ngày nào giờ đã được nuôi lớn thành kẻ mặt người dạ thú. Tiếc cho cái lần cô gặp hần ở hôm xem mặt, còn mừng thầm vì hần vẫn là chàng trai lạnh lùng như xưa. Nhưng khi đã nhìn thấu hần thì cô mới nhận ra, người con trai mình từng mê mẩn ấy đã sớm chết trong dòng chảy của thời gian lâu rồi.

Một ngày nào đó, khi Giang Tấn xuất hiện trước cửa tiệm bán hoa thì quay sang hỏi Liều Nhu Nhu tên của cô. Sau đó hần quay người liền quên luôn.

Lần sau hẳn lại hỏi tên cô, ngay cả Liễu Nhu Nhu cũng có chút không đành lòng, “Giang, nếu không em làm danh thiếp cho chị Triệu nhé, chỉ như vậy anh mới nhớ được tên chị ấy.”

Triệu Phùng Thanh ngồi bên cạnh bật cười. Cô và hẳn chẳng có quan hệ thì cần gì phải nhớ nhau. Trong mắt hẳn cô chẳng qua chỉ là kẻ kỳ đà trốn trong góc tường nghe trộm.

Cô vốn không nói chuyện cùng hẳn. Thỉnh thoảng khi thấy hẳn nhìn mình với ánh mắt chế nhạo, thì cô cũng chẳng chút ngần ngại mà nở nụ cười với hai chiếc má núm tươi như hoa.

Công việc ở tiệm bán hoa coi như cũng nhàn hạ, chỉ là tiền lương thật sự rất thấp.

Sau khi Triệu Phùng Thanh nhận được tháng lương đầu tiên, cô hẹn Nhiều Từ ra ngoài uống rượu.

Trong số các bạn học thời trung học, nay chỉ còn cô và Nhiều Từ là ở lại thành phố S.

Đại Hồ chạy sang thành phố bên làm cảnh sát, giờ trông khác hoàn toàn so với thời trung học.

Còn Trương Phù Lị và Viên Táo đi du học bốn năm rồi chia tay cuộc tình.

Ban đầu Viên Táo cũng trở lại thành phố S, nhưng chẳng liên hệ với bất cứ người bạn nào. Không lâu sau, cậu ta cũng theo bà nội Viên trở về quê nhà.

Ngoại trừ hai người trong cuộc thì không ai biết nguyên nhân chia tay là gì. Trương Phù Lị là một cô nàng ngang bướng, cô tuyên bố sẽ nguyên rủa Viên Táo cả đời này không được hạnh phúc.

Thế nhưng Triệu Phùng Thanh hiểu, trong lòng Trương Phù Lị vẫn không thể quên được Viên Táo.

Sau này Trương Phù Lị theo chồng đến thành phố D. Đối tượng là do ba cô giới thiệu, lớn hơn cô bảy tuổi, rất thương yêu cô. Theo như cô nàng miêu tả, khi cô không nhớ về Viên Táo thì rất hạnh phúc. Một khi ký ức quay về những ngày tháng có hẳn, tất cả hạnh phúc kia đều là giả.

Trương Phù Lị yêu Viên Táo nhưng cũng rất hận Viên Táo. Người đàn ông ấy mãi mãi là vết sẹo trong lòng cô. Cô chân thành hy vọng hẳn sẽ không hạnh phúc. Nếu là vậy, có lẽ hẳn sẽ nhớ về những ngày hai người vui vẻ bên nhau.

Triệu Phùng Thanh hiểu, đây chỉ là suy nghĩ muốn lừa người dối mình mà thôi, ngay cả Trương Phù Lị cũng biết.

Sau này Trương Phù Lị biến câu chuyện nửa thật nửa giả của cô và Viên Táo thành tiểu thuyết. Điều không ngờ là tác phẩm đó lại nhận được rất nhiều độc giả ủng hộ.

Cho nên mới nói, thế sự khó lường.

Ai có thể ngờ một con nhỏ cứ đến kỳ thi văn thì nhón nháo như báo động đỏ, giờ lại trở thành tác giả nổi tiếng của giới văn học mạng.

May mắn là, hiện giờ Trương Phù Lị bận rộn rất nhiều việc nên cô nàng cũng chẳng còn thời gian để nhớ tới Viên Táo nữa.

Triệu Phùng Thanh và Trương Phù Lị liên lạc với nhau cũng khá thường xuyên, chỉ là đa số đều giới hạn qua Internet hoặc điện thoại. Mấy lần ăn chơi buông thả tại thành phố S cũng chỉ có Nhiều Từ làm bạn với cô.

Trước kia Triệu Phùng Thanh từng đọc qua một câu, chức năng của bạn trai thật ra chính là sự kết hợp giữa bạn thân và bạn pháo [1].

[1] Bạn Pháo: (friends with benefits) tức là những người chỉ lên giường với nhau để thỏa mãn nhu cầu chứ không phải vì tình yêu

Cô không có bạn pháo nhưng có một thằng bạn thân. Khi tâm trạng vui, hai người rủ nhau đi chơi mà cả khi không vui cũng vẫn cùng nhau đi quẩy.

Triệu Phùng Thanh tính cách tùy tiện, ngay cả bạn cũ cũng lười gặp mặt, nhưng có thể quen thân với Nhiều Từ mười lăm năm nay không thay đổi, thì quả là hiếm thấy.

Mẹ Triệu từng nhắc khéo Triệu Phùng Thanh, nếu thật sự không tìm được đối tượng thì tóm chặt lấy Nhiều Từ cũng được.

Đáng tiếc, giữa một nam một nữ này không có phản ứng gì.

Triệu Phùng Thanh hẹn Nhiều Từ ra quán rượu.

Trước kia khi cả hai còn trẻ thì thích tình yêu điên cuồng ồn ào, còn đến tầm tuổi này thì chỉ muốn tìm những đối tượng nghiêm túc. Vì vậy bọn họ không tới quán bar của chú Nhiều Từ nữa.

Hiện giờ cả hai thường xuyên đến Hồng Oa, quán này làm ăn rất khá. Hai năm trước trong quán từng có trận hỏa hoạn, nên ngừng kinh doanh trong nửa năm. Sau đó mở lại thì ngày càng đông khách.

Nghe nói, ông chủ của Hồng Oa có gương mặt hại nước hại dân. Rất nhiều khách nữ nghe danh mà tới nhưng đều phẫn nộ mà về.

Càng là thử thách bí ẩn khiến người ta càng tò mò, thế nên chuyện làm ăn của quán cũng ngày càng phát triển.

Nhiều Từ đến muộn tầm mười phút. Trên áo khoác của hắn lấm tấm mưa bụi, “Hôm nay tự nhiên lại hạ nhiệt độ.”

Triệu Phùng Thanh đẩy một chén rượu qua cho hắn, “Nay tôi bao nhé.”

“Ha ha, được đấy.” Nhiều Từ ngồi xuống sofa.

Dáng vẻ Triệu Phùng Thanh hút thuốc có một cảm giác đặc biệt quyến rũ. Cô xuyên qua tầng tầng vòng khói nhìn về phía khán đài. Trên đó đang có một dàn nhạc nước ngoài biểu diễn, không khí trông thật náo nhiệt. “Tôi muốn chuyển nhà.”

“Sao thế?” Nhiều Từ cạn nửa chén rượu.

“Tôi đổi chỗ làm rồi, ngược đường với nhà trọ cũ, một ở đông một bên tây, mất cả nửa ngày đi ngoài đường rồi.”

“Vậy thì bà chuyển đi.” Nhiều Từ không hỏi nhiều, “Muốn tìm cu li thì có tôi ở đây.”

“Chỉ chờ câu này của ông thôi.” Cô nở nụ cười. Có thằng bạn thân tốt thế đấy.

Nhiều Từ vừa ngồi được một lúc liền đi ra ngoài nghe điện thoại. Sau khi quay lại cậu ta mới bắt đầu câu chuyện, “Thanh Nhi, bà biết tuần sau lớp cấp ba mình tổ chức họp lớp không?”

Cô nhả khói, “Không biết.”

“Lớp trưởng vừa gọi, bảo định tổ chức một bữa.”

Triệu Phùng Thanh chớp mắt, “Mười mấy năm không họp, sao tự dưng năm nay lại đòi họp.”

“Có trời mới biết.” Nhiều Từ lục tìm thuốc lá, “Bà đi không?”

“Không đi.” Cô chỉ quen thân với vài người nên họp nhỏ thôi. Cả một đám người gặp mặt nhau thì có thể tán gẫu được mấy câu chứ.

“Để tôi xem thế nào đã.” Nhiều Từ muốn xin tí lửa rồi bỗng dừng lại. “Lớp trưởng cũng gọi tôi ba bốn lần rồi, từ chối mãi cũng không ổn cho lắm.”

Triệu Phùng Thanh thoáng kinh ngạc, “Từ lúc nào ông hiểu cái đạo lý đối nhân xử thế đó vậy.” Khi cô nói chuyện, có luồng khói phả ra.

“Xi xi.” Nhiều Từ xua xua đám khói, “Tôi vẫn biết mà chỉ là không muốn thể hiện thôi.”

Cô cười, “Quả nhiên là trưởng thành rồi nhì.”

Sau khi trưởng thành, chúng ta đã không còn ngây thơ như xưa nữa rồi.

Có lẽ là gần đây thịnh hành một họp lớp, ngay cả lớp cấp hai xa nhau mười lăm năm cũng bắt đầu gọi nhau tổ chức.

Khổng Đạt Minh gọi cho Triệu Phùng Thanh bốn năm cuộc điện thoại.

Vì đã cho số hắn vào blacklist từ lâu nên cô không biết gì cả.

Cho đến khi cậu ta tìm đến nhà cô.

Một tuần Triệu Phùng Thanh được nghỉ một ngày chứ không được nhiều như xưa. Mẹ Triệu thương con gái nên tạm thời dừng tất cả lịch xem mặt.

Sáng chủ nhật, Triệu Phùng Thanh ở nhà cùng ba Triệu tán gẫu.

Sau khi Khổng Đạt Minh bấm chuông thì mẹ Triệu ra mở cửa. Vừa nhìn thấy gương mặt kia liền khiến bà hoảng sợ. Chưa từng có chàng trai nào chủ động tới tận nhà tìm Triệu Phùng Thanh thế này, khó khăn lắm mới xuất hiện được một người.

Mẹ Triệu lập tức vui vẻ ra mặt, “Con gái à, bạn con tìm này!”

Triệu Phùng Thanh mở lon nước, miệng cắn ống hút, chân đi dép lê. Vừa bước ra phòng khách nhìn thấy Khổng Đạt Minh, ánh mắt cô tối lại.

Cái gì gọi là bám dai như đĩa? Đây chính là đáp án.

“Triệu Phùng Thanh.” Khổng Đạt Minh cười ha ha, “May mà cậu vẫn chưa chuyển nhà, nếu không chắc tôi cũng chả tìm được.”

Khóe miệng cô hơi nhếch lên, tiếp tục uống nước.

Khổng Đạt Minh theo sau mẹ Triệu trình bày ý đồ của mình.

Mẹ Triệu nghe xong, cười đến không ngậm được miệng.

Dường như Triệu Phùng còn nghe thấy mẹ Triệu hát thầm, “Họp lớp là họp lớp í à, chia rẽ một đôi là một đôi...”

Mẹ Triệu có vẻ ấn tượng khá tốt về Khổng Đạt Minh, sau khi hắn về, bà còn kéo tay Triệu Phùng Thanh hỏi thêm thông tin về hắn.

Triệu Phùng Thanh nhất quyết trả lời, “Con không biết đâu.”

Mẹ cô rất chờ mong, Triệu Phùng Thanh biết thừa. Trong ký ức thời cấp hai ấy, nửa số nam sinh trong lớp cô còn chẳng nhớ rõ tên. Nếu không phải Khổng Đạt Minh nhận ra cô trước, chắc hẳn cô cũng không nhớ mình đã từng học chung lớp với hắn.

Cả thời cấp hai, cô chỉ nhớ rõ một bạn học. Một người bạn mà cả đời này cô sẽ không quên, một người mà cô đã tìm kiếm nhiều năm nhưng không có tin tức gì.

Buổi họp lớp hôm ấy là thứ bảy, Triệu Phùng Thanh theo thường lệ thì không được nghỉ làm.

Đến chạng vạng tối, xe Giang Tấn bỗng xuất hiện trước cửa tiệm bán hoa.

Cô hơi nhú mày. Trước kia khi hắn tới đây làm việc thì đều không lái xe tới, hôm nay quả là ngoại lệ. Ánh mắt cô tùy ý nhìn về phía xe hắn một cái, sau đó lại cúi đầu với đồng hồ sổ sách của mình.

“Triệu Phùng Thanh!”

Cô ngược mắt nhìn Khổng Đạt Minh từ trong xe Giang Tấn nhảy xuống, bước hai ba bước liền đi vào trong tiệm, sau đó thì nở một trận cười sảng khoái, “Này, các bạn học tới hết rồi đây.”

Cô lật sổ thu ngân, “Tôi chưa tan làm.”

“Bao giờ cậu mới xong việc?”

“Bây giờ bốn mươi.”

“Sao muộn thế.” Khổng Đạt Minh nói: “Đến lúc đó mới tới thì cũng không kịp làm hết tặng một.”

Triệu Phùng Thanh không thèm đáp lời Khổng Đạt Minh, cô vội vàng ghi chép vào sổ sách. Mục đích cô đi họp lớp cũng chỉ để tìm kiếm thông tin về người bạn cũ, ăn hay không ăn cũng chẳng sao cả.

Lúc này, Liễu Nhu Nhu đang cầm một bó hoa dạ lan hương, từ lầu hai đi xuống.

Sau đó về mặt của cô nàng biến sắc dữ dội.

Liếc nhìn chiếc xe ngoài cửa, trên mặt cô biểu hiện sự vui mừng. Cô đang định mở miệng gọi tên tình lang thì nhìn thấy một người đàn ông lạ mặt khác. Vì thế lời vừa đến miệng đành phải miễn cưỡng nuốt xuống.

Triệu Phùng Thanh đưa mắt qua nhìn cô nàng một cái, liền cảm thấy Liễu Nhu Nhu có vẻ đang mất tự nhiên.

Cõ lẽ cô nàng chỉ là tình nhân bí mật được bao dưỡng, không thể lộ ra ánh sáng.

Sau khi Khổng Đạt Minh biết Liễu Nhu Nhu là bà chủ tiệm hoa thì nhiệt tình chào hỏi. Sau đó liền phát huy tính thân thiện trời sinh, nhắc tới chuyện họp lớp cấp hai.

Liễu Nhu Nhu lập tức đồng ý, dường như còn thăm trách, “Chị Triệu, sao chị lại không nói sớm với em?”

Triệu Phùng Thanh cười cười, “Cũng không quan trọng cho lắm.”

Khổng Đạt Minh vừa nghe, liền bắt đầu lên án Triệu Phùng Thanh, nói cứ như cô không tham gia họp lớp thì là kẻ quái gở lạc loài loài người vậy.

Liễu Nhu Nhu đứng bên cạnh vừa đáp lời, vừa nhìn về hướng ghế lái chính ngoài xe kia. Cửa kính xe được làm bằng thủy tinh chống sáng, vì thế cô không thể nhìn thấy mặt người đang ngồi trong xe.

Khổng Đạt Minh nói vài câu đã khiến tiệm hoa ồn ào hẳn lên.

Triệu Phùng Thanh thật sự muốn đuổi hắn ra khỏi tiệm. Khi cô không nhận được định túm lấy cây chổi, Giang Tấn liền xuống xe.

Hắn đứng ngoài cửa nên chuông gió cũng không kêu lang keng.”Đi thôi.” Giọng nói thật lạnh lùng.

Khổng Đạt Minh dựng một ngón tay, chỉ sang Triệu Phùng Thanh, “Cậu ấy còn chưa tan làm.”

Giang Tấn im lặng mà lạnh lùng nhìn về phía cô.

Cô thâm hừ một cái không thèm để ý đến hắn. Còn chẳng biết hắn có liên quan gì đến lớp cấp hai của cô mà xuất hiện ở đây.

Sau đó lại có một cô gái từ trên xe bước xuống. Cô ta nhìn vào trong tiệm cười gọi rồi “Triệu Phùng Thanh.” Nụ cười rực rỡ, gương mặt xinh đẹp, làn váy khẽ bay trong gió.

Cô gái kia bước đến bên cạnh Giang Tấn, khoác tay mình qua tay hắn, hờn dỗi nói, “Cậu ấy cũng là bạn của em mà, hai người không định cho em nói chuyện với cậu ấy đấy à?.”

Lúc này vẻ mặt của Liễu Nhu Nhu lại càng mất tự nhiên hơn. Sững người trong ba giây, cô cắn lén môi dưới.

Triệu Phùng Thanh khẽ cong khóe môi, giờ phút này cô rất muốn huyết sáo một bài. Cô không biết người con gái bên cạnh Giang Tấn kia là ai. Có điều tại hiện trường này đang có ba cô gái.

Một người từng trải qua một đêm tình với hắn.

Một người hiện đang có vài đêm tình với hắn.

Người thứ ba có thể là...chính thê.

Quá tuyệt.

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Ta Gọi Tên Khốn Nạn, Người Dám Trả Lời Không ? (1)

Liễu Nhu Nhu sững người, cô nàng nắm chặt sợi dây buộc hoa, âm ức nhìn Giang Tấn.

Giang Tấn chẳng thèm nhìn cô nàng lấy một lần, ngay cả một cái liếc mắt cũng không.

Triệu Phùng Thanh không khỏi đáng tiếc cho Liễu Nhu Nhu. Rõ ràng là tuần trước Liễu Nhu Nhu còn nhiệt tình tiếp đãi hắn trên lầu. Giờ hắn lại tỏ ra chẳng quen biết gì cô.

Người đàn ông này quả thực là tên bạc tình bạc nghĩa.

Cô nàng đứng bên Giang Tấn vẫy vẫy tay với Triệu Phùng Thanh, “Này, cậu còn nhớ tôi không?”

Triệu Phùng Thanh vẫn chưa nhớ ra cô ta là ai nhưng vẫn cười đáp lại, “Là cậu à.”

Chắc hẳn cô ta cũng nhận ra Triệu Phùng Thanh chỉ đáp cho có lệ, nên chủ động giới thiệu, “Tôi là Lữ Tiểu Nhân này.”

Nhắc đến cái tên này, Triệu Phùng Thanh liền nhớ lại được chút chuyện. Cô cười khen, “Cậu xinh hơn hồi cấp hai nhiều.”

Năm ấy Lữ Tiểu Nhân là một cô vẹt xấu xí. Người ta nói con gái mười tám tuổi trưởng thành, giờ thì cô đã trở mã xinh đẹp yêu kiều, đáng người xuất trần thoát tục.

Lại nói tiếp, năm ấy Triệu Phùng Thanh và Lữ Tiểu Nhân cũng là bạn khá tốt. Thành tích của Lữ Tiểu Nhân không tệ, cô nàng thường xuyên cho Triệu Phùng Thanh mượn bài chép. Lúc kiểm tra, còn cố ý để lệch bài sang cho Triệu Phùng Thanh nhìn. Triệu Phùng Thanh thỉnh thoảng sẽ mang chút đồ ăn vặt khao Lữ Tiểu Nhân. Hai người tuy không tâm sự với nhau nhiều, nhưng trên phương diện học hành thì khá ăn ý.

“Nhớ ra là tốt rồi.” Lúc Lữ Tiểu Nhân nói chuyện thì vẫn luôn khoác tay mình qua khuỷu tay Giang Tấn.”Đi chứ, lớp mình họp đấy?.”

Lúc này, Liễu Nhu Nhu dĩ nhiên đã khôi phục vẻ tao nhã vốn có của mình, cô nàng đặt bó hoa dạ lan hương vào bình, cười mỉm mà thân nhiên nói, “Chị

Triệu, chị có việc thì hôm nay về sớm chút đi. Em cũng sẽ đóng tiệm sớm”

Triệu Phùng Thanh không đáp lời mời của Lữ Tiểu Nhân. Ánh mắt cô xẹt qua Giang Tấn, Lữ Tiểu Nhân và Liễu Nhu Nhu.

Cảnh tượng hai nữ tranh một nam trong tưởng tượng cũng không có, khiến vai quần chúng là cô đây có chút thất vọng.

“Ngay cả Tiểu Nhân cũng mở miệng mời cậu rồi.” Không Đạt Minh lại ồn ào gào mồm lên, “Triệu Phùng Thanh, cậu cũng nên phục theo số đông đi chứ.”

Triệu Phùng Thanh rất muốn nhặt chổi lên phi thẳng vào mồm hắn, cô ghét nhất là kiểu ra vẻ thân quen của cậu ta.

“Hiếm lắm mới có dịp gặp nhau, cậu đi nhé?” Lữ Tiểu Nhân buông tay mình ra khỏi tay Giang Tấn, đi vào trong tiệm thân thiện nói. Tiếng chuông gió kêu leng keng như muốn đáp lời lẩn tránh khề lay động kia.

Triệu Phùng Thanh đang định mở miệng từ chối, Không Đạt Minh lại nhảy vào mồm cô chặn ngang, “Cậu và Tiểu Nhân ngồi cùng bàn hơn một năm đấy, chẳng lẽ đến cậu ta mà cậu cũng không nể mặt hả?”

Cô liếc mắt qua nhìn hắn một cái. Cô cũng định sẽ đi mà, chỉ là không muốn đi cùng mấy người này tới đó.

Lữ Tiểu Nhân cười nói, “Vậy thì đi thôi.”

Triệu Phùng Thanh nhìn Lữ Tiểu Nhân cười cười.

Thấy cô không từ chối nữa, Không Đạt Minh cười ha ha nói, “Sớm biết thế này thì để Tiểu Nhân đi làm thuyết khách cho rồi, lãng phí mất bao nhiêu thời gian của tôi.”

Triệu Phùng Thanh chẳng thèm đáp lại. Mặt dày mày dạn là bản tính của hắn rồi, cô chỉ mong hắn tiết kiệm nước bọt để cô được nhờ.

Sau khi lên xe, Lữ Tiểu Nhân và Triệu Phùng Thanh ngồi ở ghế sau.

Trong khoảnh khắc Triệu Phùng Thanh vô tình nhìn về phía trước thì trùng hợp chạm mắt với Giang Tấn. Cô không hiểu hàm ý trong mắt hắn, cũng chẳng muốn tìm hiểu.

Có điều cô đã hiểu được một chuyện: Nếu cả ngày một người không thấy đôi mắt thì chắc hẳn trên mặt không có nếp nhăn nào.

Lữ Tiểu Nhân nhiệt tình gọi chuyện, Triệu Phùng Thanh thỉnh thoảng cũng đáp lại vài câu.

Trong ký ức của Triệu Phùng Thanh, cô và Lữ Tiểu Nhân không tính là bạn bè mà chỉ là bạn học thôi.

Bạn của Triệu Phùng Thanh chỉ có vài người, quen nhau đã lâu từ cấp ba. Thế giới của cô có một miệng bình rất hẹp. Đại đa số các bạn học đều kẹt cứng ngoài cửa. Lọt qua miệng bình ấy, thì đó chính là thế giới của cô.

Cô đã từng cho Giang Tấn bước vào nhưng hắn từ chối.

Triệu Phùng Thanh đắm chìm trong thế giới riêng của mình, cũng không ảnh hưởng đến không khí trong xe.

Không Đạt Minh và Lữ Tiểu Nhân vẫn nói chuyện rất vui vẻ.

Giang Tấn thỉnh thoảng cũng chen vào một câu.

Họ nói gì, Triệu Phùng Thanh cũng không nghe lọt.

Ba người đó đều là tinh anh trong xã hội, xuất thân từ đại học nổi tiếng, tầm mắt nhìn xa trông rộng.

Cô chỉ là một người bán hoa. Hơn nữa, nghe thấy giọng Không Đạt Minh, cô cũng cảm thấy rất mệt.

Tại sao lại có một người đàn ông có thể nói chuyện luôn mồm thế được?.

Cô cũng rất muốn hỏi cậu ta một câu, đã có tiến triển gì với vị nam xem mặt hôm trước chưa?

Triệu Phùng Thanh không tìm được người ấy.

Cô hỏi các bạn học khác cũng không ai biết cả. Thậm chí, ngay cả tên người đó bọn họ cũng không nhớ được.

Sau khi biết kết quả này, cô liền ra ngoài hành lang hút điếu thuốc.

Triệu Phùng Thanh tựa người vào tường, tay vịn vào lan can ngoài hành lang, nhìn ra bầu trời đêm xa xa.

“Triệu Phùng Thanh.” Giọng Lữ Tiểu Nhân vang lên bên trái cô.

Triệu Phùng Thanh quay đầu.

Lữ Tiểu Nhân cười vui vẻ đi tới bên cạnh cô, “Sao tự nhiên lại ra đây, mau vào ăn đi.”

“Hút xong thuốc này tôi sẽ vào.” Triệu Phùng Thanh cũng không có tình cảm sâu nặng gì với mấy người bạn cấp hai này.

“Ừ.” Lữ Tiểu Nhân quả là người tế nhị, “Dù sao cũng là con gái, tốt nhất nên hạn chế hút thuốc thôi.”

“Ừm, cảm ơn cậu.”

Sau khi Triệu Phùng Thanh đi vào phòng, chỉ còn vị trí ngồi cạnh Không Đạt Minh.

Hắn cười ha hả vẫy tay gọi cô.

Ngay cả nụ cười có lệ cô cũng không thể làm nổi nữa rồi.

Buổi họp lớp cấp hai này, có rất nhiều người dẫn người yêu của mình tới. Những bạn học nữ đến một mình, cũng đang ở trong trạng thái có cặp có đôi. Chiếc nhẫn trên ngón áp út kia trông quả là chói mắt.

So với họ, cô nàng Triệu Phùng Thanh ba mươi tuổi vẫn độc thân này, hẳn là rất khiến người ta chú ý.

Cô xinh đẹp và luôn là nhân vật được các nữ sinh rất hâm mộ. Hồi học cấp hai, phần nửa đám nam sinh trong lớp đều từng thầm mến cô. Thế nhưng cô lại chậm chạp chưa chịu lấy chồng. Hơn nữa, công việc của cô cũng rất bình thường.

Điều này khiến mọi người đều cảm thấy cuộc đời này quả là công bằng.

Không Đạt Minh rót cho cô chén trà, “Công việc hiện giờ của cậu rất mệt à.”

“Cũng tạm.” Một thì không mệt, chỉ là phải thường xuyên nghe chất giọng thánh thót của bà chủ.

Ngồi một lúc, mọi người liền chuyển chủ đề tập chung vào Lữ Tiểu Nhân.

Một bạn học cười đùa nói, “Lữ Tiểu Nhân, đây là bạn trai cậu à?”

Lữ Tiểu Nhân cười mỉm.

Một bạn học khác tiếp tục đưa đẩy, “Giới thiệu đi chứ.”

Thái độ của Lữ Tiểu Nhân khá là tự nhiên thoải mái, “Anh ấy là Giang Tấn.” Khi nói chuyện, cô nghiêng đầu qua nhìn anh, sự thân mật ẩn sâu trong ánh mắt ấy.

Giang Tấn khẽ gật đầu xác nhận.

Từ dung mạo đến khí chất của hắn cực kỳ xuất sắc, nhìn là biết ngay không phải người thuộc tầng lớp lao động cơ bản. Điều này khiến vài bạn học muốn lần la tới tìm hiểu.

Giang Tấn không nói gì. Mọi câu trả lời đều do Lữ Tiểu Nhân đáp.

Chỉ vài câu giới thiệu ngắn gọn, đã khiến các bạn học xung quanh hâm mộ không thôi.

Triệu Phùng Thanh nghe Lữ Tiểu Nhân nói, mới biết tập đoàn của Giang Tấn quả thực nằm trên đường Sài Hà Bắc, khách sạn kia chỉ là một công ty con của tập đoàn mà thôi.

Khi các bạn học đang vây quanh Giang Tấn nịnh nọt thì Lữ Tiểu Nhân cười tươi như hoa. Sau khi được mọi người khen là cặp đôi trai tài gái sắc, Lữ Tiểu Nhân lại cười không ngấm được miệng.

Triệu Phùng Thanh nhìn cặp đôi trai đẹp gái xinh kia, tâm trạng cứ lộn tung phèo. Không biết nếu Lữ Tiểu Nhân biết được thân phận của Liễu Nhu Nhu thì sẽ có suy nghĩ gì. Giang Tấn cũng quả là lợi hại, dù mất sức chiến đấu với hai mỹ nhân này cũng không thấy phong độ giảm sút chút nào.

Cũng có thể vì giờ đang còn trẻ, không chừng qua vài năm nữa chỉ còn là một làn khói mờ dần chìm xuống chân núi.

Có điều cô cũng rất tò mò, trên giường có phải Giang Tấn cũng trưng ra vẻ mặt muốn sống thì đừng động vào tôi không? Đáng tiếc cái đêm của cô và hắn tối đen như mực. Mà cô cũng đau muốn chết, chẳng còn hơi đâu mà quan sát mặt hắn nữa.

Lữ Tiểu Nhân cùng các bạn học hàn huyên một lúc, sau đó dần dần, vài bạn nữ đã kết hôn bắt đầu nói tới chuyện gia đình, quan hệ mẹ chồng nàng dâu.

Trong nhất thời hàng đồng lời than phiền tràn ngập khắp bàn ăn.

Đương lúc nói chuyện, lại có bạn học bày tỏ tâm tư sự độc thân của Triệu Phùng Thanh, cô ta nói, “Tôi vừa tốt nghiệp đại học đã kết hôn, chưa được hưởng thụ cuộc sống tự do đến một phút. Giờ thì ngày nào cũng xoay quanh ông xã với con cái.”

Triệu Phùng Thanh cười đáp lại. Xã hội giờ chính là như vậy, người muốn ở ngoài thì muốn vào, mà người đang ở trong thì muốn ra. Về chuyện hạnh phúc hay không, thì không ai biết.

Khổng Đạt Minh ngồi cạnh cô uống ngụm trà, cầm cái chén xoay xoay, “Triệu Phùng Thanh, có gì cần nói thì tâm sự đi.” Trong lời nói còn có chút ý vị sâu sa.

Triệu Phùng Thanh cố ý quay mặt đi.

Khổng Đạt Minh còn đang thao thao bất tuyệt, “Này, cậu cũng đừng có kén chọn quá như thế. Mấy gã cao phú soái bây giờ đều thích mấy con bé hai mươi tuổi.” Vừa dứt lời, hần liền có cảm giác một ánh mắt sắc bén chiếu về phía mình. Hần vừa nhìn qua, hóa ra là Lữ Tiểu Nhân.

Khổng Đạt Minh nhận ra mình đã nói lời liên pha trò nói, “Nhưng mà, Tiểu Nhân của chúng ta cũng như một loại rượu ngon vậy, càng lâu càng thơm.”

Lữ Tiểu Nhân hung dữ lườm hần một cái.

Giang Tân vẫn im lặng như thế, chỉ là khóe mắt lướt qua nhìn Triệu Phùng Thanh.

Triệu Phùng Thanh ngược mặt lên, làm một đôn vào sau gáy Khổng Đạt Minh. Về mặt của cô rõ ràng là không muốn phối hợp.

Đúng lúc này, trùng hợp là có một bạn nữ đi qua rót trà. Cô ta vừa nghe thấy lời Khổng Đạt Minh thì đột nhiên nhiệt tình ghé sát lại hỏi cô, “Triệu Phùng Thanh, cậu chưa có người yêu à?”

Triệu Phùng Thanh cong đôi mắt đẹp, không nói.

Bạn học nữ kia đặt hết kỳ vọng vào cô nên liền mồm giớ thiệu, “Anh xã mình có ông anh trai, hơi lớn tuổi chút, nhưng mà tính cách khá ổn đấy. Nếu được thì đi gặp mặt thử xem?”

“Không cần, cảm ơn cậu.” Triệu Phùng Thanh đáp lại rất gọn gàng dứt khoát. Để mẹ Triệu sắp xếp xem mặt cho cô cũng đủ rồi. Hơn nữa cô một mình đã lâu rồi, cũng không cho rằng độc thân thì có gì đáng mất mặt.

Bạn học nữ kia nghẹn họng, nét mặt trông có vẻ kinh ngạc lắm.

Triệu Phùng Thanh không quan tâm đến bạn học đó. Tiếng ồn ào trong phòng khiến cô không chịu được. Vì thế cô lại hút một điếu thuốc.

Dáng vẻ này của cô khiến nhiều bạn học khó chịu.

Khổng Đạt Minh chau mày thật chặt, duỗi tay muốn giật điếu thuốc của cô xuống, “Triệu Phùng Thanh, cậu học hút thuốc từ khi nào vậy?”

Triệu Phùng Thanh né tay hần, nói, “Có liên quan gì đến cậu.” Hút thuốc là thói quen từ hồi cấp ba phản nghịch của cô, sau này ra xã hội thì chỉ khi buồn chán cô mới hút vài điếu.

Nhưng cô không muốn giải thích với đám bạn học này.

“Sao cậu có thể chìm đắm trong khói thuốc thế hả?.” Hần chỉ hận không thể rèn sắt thành thép [1] mà đập bàn.

[1] Gốc là 恨铁不成钢: có kỳ vọng với một người, mong người đó trở nên tốt hơn nhưng không thành.

Triệu Phùng Thanh không trả lời, cô nhẹ nhàng phun một ngụm khói.

“Sự nghiệp thì không có, tình yêu cũng không có nốt.” Khổng Đạt Minh tiếp tục nói.

Cô vẫn không nói gì.

“Này.”

“Hả?”

“Tôi nói cậu đấy, đừng sa đọa thế nữa.”

Triệu Phùng Thanh cảm thấy giọng điệu của Khổng Đạt Minh bên cạnh thật khó nghe, vì thế cô đứng dậy ra gần cửa sổ.

Buổi họp lớp này quả nhiên nhảm chán đúng như cô tưởng tượng, rất ồn ào. Bọn họ mở mồm nói gì cũng âm thầm so sánh nhau trong lòng. Ví như Lữ Tiểu Nhân, có một anh bạn trai ưu tú, mọi người đều ghen tị.

Triệu Phùng Thanh tự ý rời khỏi đám, khiến các bạn học khó xử nhìn nhau.

Khổng Đạt Minh tức giận nhìn bóng lưng cô chỉ trích, “Triệu Phùng Thanh, thái độ này của cậu là gì vậy?”

“Đừng nói nữa.” Lữ Tiểu Nhân cản lời Khổng Đạt Minh, rồi đi theo cô qua cửa sổ.

Triệu Phùng Thanh đứng ở nơi ấy, bóng lưng nhỏ gầy đường cong tuyệt đẹp.

“Triệu Phùng Thanh.” Lữ Tiểu Nhân nhẹ giọng nói, “Khổng Đạt Minh nói chuyện hơi thẳng tính, cậu cũng đừng để bụng nhé.”

Triệu Phùng Thanh nhìn bóng cây bên ngoài, chẳng thèm quay đầu lại, “Không sao đâu.” Cô vốn không quan tâm lắm đến lời Khổng Đạt Minh.

Cô thầm nghĩ chỉ muốn yên ổn hút một điếu thuốc mà thôi.

Nhưng căn phòng ồn ào này không muốn cho cô như ý nguyện.

Vậy nên cô tìm cớ đi vệ sinh mà ra ngoài.

Nhà hàng lớp cô chọn cũng có vẻ vắng khách. Căn phòng sát ngay bên cạnh là một phòng nghỉ nhỏ, nghe nói là dành cho những khách say rượu nằm nghỉ cho tỉnh.

Triệu Phùng Thanh đi vào phòng nghỉ. Bên trong không bật đèn, cả phòng tối om.

Cô đóng cửa, nương nhờ ánh sáng từ đi động mà tìm đến chỗ sofa ngồi xuống.

Sau đó cô lắc lắc hộp thuốc lá.

Đang định rút ra một điếu, bên ngoài có tiếng động truyền vào.

Cô không muốn phải đối phó với đám bạn học nữa. Liền đưa mắt nhìn chiếc rèm cửa cách đó không xa, cô liền nhanh chóng chạy qua đó.

Sau khi cửa mở, đối phương cũng không bật đèn.

Cô chỉ nghe thấy tiếng bước chân rất nhẹ.

Có lẽ người đó cũng giống như cô, đến nơi này chỉ vì muốn yên tĩnh.

Triệu Phùng Thanh từ từ quay đầu nhìn ra ánh trăng ngoài cửa sổ, trong lòng mong đối phương mau chóng đi ra.

Đáng tiếc, trời cao không nghe thấu lòng cô.

Cũng có thể là nghe thấy, nhưng không muốn cho cô được toại nguyện.

Chưa đến vài phút, ngoài cửa có tiếng một cặp nam nữ vọng vào.

Sau đó, bọn họ mở cửa.

Người mới vào còn ngồi chưa ấm chỗ kia đã nhanh chóng nhảy qua bàn trà, gạt rèm cửa rồi đi vào gian trong. Hắn đang nhìn ra bên ngoài nên nhất thời không nhận ra bên cạnh mình cũng đang có người.

Triệu Phùng Thanh thừa dịp hắn không để ý, liền từ từ nhón từng bước chân lùi người vào góc phòng, vô cùng vô cùng chậm.

Một nam một nữ vừa tiến vào, họ vẫn không bật đèn. Nhưng lại khóa trái cửa trong.

Sau đó, mọi chuyện đột nhiên thay đổi trong nháy mắt.

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Ta Gọi Tên Khốn Nạn, Người Dám Trả Lời Không ?

(2)

Triệu Phùng Thanh cũng biết trò hợp lớp này có gì đó không trong sáng cho lắm. Nhưng không ngờ hai bạn học kia lại vội vàng như vậy, còn dám ôm ấp nhau trong phòng nghỉ tạm.

Triệu Phùng Thanh không biết hai bạn học này, thậm chí cô cũng quên luôn cả tên và mặt của hai người đó.

Cặp nam nữ này hiển nhiên đã biến buổi họp lớp thành buổi hẹn hò của riêng đôi mình, cả hai nhanh chóng rên rỉ.

Triệu Phùng Thanh vẫn không nhúc nhích, cô chỉ sợ đồng bọn đang đứng cạnh rèm che cách cô hai mét kia sẽ phát hiện ra sự tồn tại của cô.

Tiếng rên rỉ của đôi nam nữ bỗng vang lên trong căn phòng yên tĩnh. Ban đầu bọn họ còn cố kiềm chế, sau đó lại dần dần lớn tiếng hơn.

Triệu Phùng Thanh không biết có phải vì cô thường xuyên nghe tiếng Giang Tấn và Liễu Nhu Nhu động tĩnh mà trở lị với thứ âm thanh đó hay không. Mà mới được vài phút đã cảm thấy mệt mỏi, chỉ mong bạn nam đó dừng như Giang Tấn lâu lắm mới chịu ngừng.

Khi cô đang trong cơn buồn ngủ, người bạn đang đứng bên rèm cửa kia đột nhiên vươn tay tới.

Triệu Phùng Thanh vội vàng giả làm bức tượng.

Trong lúc vô tình đối phương chạm phải tay cô. Sau đó hắn nhanh chóng lại gần cô, vươn một tay tới che đứng vào miệng cô.

Triệu Phùng Thanh nương theo ánh trăng ngoài cửa sổ, nhận ra người bạn đứng bên rèm cửa này giờ.

Là Giang Tấn.

Điều này khiến cô cảm thấy không thoải mái. Mấy ngày nay số lần gặp mặt hắn thường xuyên đến mức có thể dùng bốn chữ “lưu niên bất lợi”^[1] để hình dung.

[1] Nguyên văn là 流年不利 – ám chỉ chuyện xui xẻo

Giang Tấn vẫn trưng ra cái vẻ lạnh lùng ấy.

Triệu Phùng Thanh nhìn hắn tràn ngập đề phòng. Cô có thể ngủ gà ngủ gật khi nghe âm thanh đó. Nhưng Giang Tấn thì không.

Cứ nhìn thời gian chiến đấu trên lầu hai của tiệm hoa là biết, hắn quả nhiên rất mạnh mẽ.

Giờ phút này cô chỉ hy vọng hắn không mất khống chế đến mức bụng đói ăn quàng mà thôi.

Triệu Phùng Thanh nhận thức rõ bản thân trong mắt Giang Tấn là loại người gì. Dựa vào câu nói rất nhiều năm trước đó của hắn, cô đã sớm hiểu rằng, hắn không tin đêm đó là lần đầu tiên của cô. Cho nên hắn lên giường với cô mà không cảm thấy áy náy.

Từ quan hệ của hắn và Liễu Nhu Nhu cùng Lữ Tiểu Nhân cho thấy, hắn có vẻ thích những đóa hoa thuần khiết hơn.

Triệu Phùng Thanh thầm nghĩ mình thật may mắn, hắn không thích kiểu con gái như cô, nên sẽ tự kiềm chế được.

Trong vài phút, miệng cô bị hắn bịt quá chặt khiến cô có chút khó thở. Cô vỗ nhẹ lên tay hắn, ý bảo hắn buông ra.

Giang Tấn cũng rất thức thời, liền rút tay về.

Triệu Phùng Thanh thở phào một cái, cố định ánh nhìn lên rèm cửa.

Đôi nam nữ gian trong làm việc rất nhanh, chỉ một lúc sau đã lên đến cao trào.

Triệu Phùng Thanh cảm thấy ánh trăng sáng trắng ngoài cửa sổ kia cũng thật vô duyên. Cô lùi người ra xa, muốn kéo dài khoảng cách của mình và Giang Tấn.

Giây tiếp theo, hắn hình như muốn làm gì đó.

Đợi đến khi cô nhận ra cũng đã quá muộn rồi.

Mặt Giang Tấn đột nhiên tiến sát lại gần cô.

Xuyên qua ánh trăng, cô nhìn thấy một tia sáng chột lóe lên trong mắt hắn. Sau đó, môi cô bị ai kia chặn lại.

Triệu Phùng Thanh cứng đờ cả người.

Đây là lần đầu tiên cô và hắn môi lưỡi quấn quýt. Nhắc lại mới thấy thật buồn cười, mười hai năm trước, hai người cũng đã trần trụi lăn lộn trên giường cùng nhau, nhưng lại chưa từng hôn nhau nóng bỏng thế này.

Cô đang tính xem có nên cắn đứt lưỡi hắn hay không, nhưng lại chẳng muốn quấy rầy cặp nam nữ trong kia.

Triệu Phùng Thanh không phải người phong kiến bảo thủ. Sau khi xảy ra chuyện đó với Giang Tấn, cô cũng không hối hận. Lốp màng ấy có còn hay không, cũng không quá áp lực với cô. Cô có thể dành tặng nó cho cậu thiếu niên mình thích, cũng coi như không uổng phí thanh xuân của mình.

Chỉ là hiện giờ, cô không cảm thấy hài lòng. Cô muốn thoát ra nhưng lại bị hắn giữ chặt.

Sức của cô không bằng hắn.

Khi cổ tay cô đang đau nhức thì cô duỗi chân đá hắn.

Một đòn đập thẳng vào đầu gối hắn.

Giang Tấn không rên lên thành tiếng, nhưng nụ hôn kia cũng kết thúc.

Triệu Phùng Thanh lập tức vươn tay xoa xoa môi mình thật mạnh.

Cô chưa từng hôn người đàn ông nào, nhưng sau trải nghiệm lần này cô có thể nhận ra, kỹ thuật hôn của hắn cũng không tệ lắm. Chẳng biết có phải trước đó hắn đã từng uống rượu đỏ hay không mà trong miệng hắn có cả vị ngọt của rượu đỏ. Không hề giống vị rượu cô vừa uống cho lắm.

Cô tự an ủi mình, nếu đêm đầu cũng đã cho hắn, hy sinh thêm nụ hôn này cũng không ghê gớm lắm. Dầu ăn hóa chất cũng ăn bao nhiêu rồi, virus kia của hắn thì có gì phải sợ chứ.

Thế mới biết, bảo sao người ta luôn nói đàn ông suy nghĩ bằng nửa thân dưới. Mới vừa rồi không chừng Giang Tấn còn chẳng biết người con gái hắn vừa hôn là ai, chính là loại yêu tinh quyến rũ mà hắn ghét nhất.

Cô thậm chí còn tưởng tượng, tương lai một ngày nào đó hắn bị một tiểu mỹ nhân đâm chết trên giường, cảnh ấy thật đáng để chiêm ngưỡng.

Sau khi nụ hôn này kết thúc, hai người đều không nhúc nhích.

Đôi nam nữ ngoài kia đánh trận tầm hai mươi phút rồi ngừng. Bọn họ vội vàng mặc quần áo rồi rời khỏi phòng nghỉ.

Lúc này ánh trăng dần trốn sau tầng mây, căn phòng cũng không còn sáng như ban nãy nữa, nhưng Triệu Phùng Thanh vẫn nhìn thấy vẻ xem thường trên mặt hắn.

Cầm thú thì vẫn là cầm thú. Bất luận hắn có chán ghét cô thế nào, thì dưới sự điều khiển của dục vọng, hắn vẫn sẽ chạm vào cô. Điều đó càng chứng tỏ độ tra nam của hắn.

Triệu Phùng Thanh cong khoe môi cười tươi, cô cũng chẳng thèm nói gì với hắn, định đi qua người hắn, thoát khỏi buổi họp lớp này.

Giang Tấn cản đường cô, một bước cũng không nhường.

Tuy rằng Triệu Phùng Thanh luôn thoải mái theo dõi câu chuyện của tra nam, nhưng điều đó không chứng tỏ, nếu cô là người trong cuộc, thì cô sẽ duy trì thái độ đứng ngoài xem trò được. Chân mày cô hơi nhướn lên, “Bạn học, xin cho qua.”

Ánh trăng đã trốn khỏi rặng mây, cô rõ ràng nhìn thấy, đôi môi mỏng kia cũng trở nên dày hơn. Thế mới nói, quả là có lực hút tác động qua lại lẫn nhau mà.

Giang Tấn không tránh người ra. Hắn nhìn cô chằm chằm, trong đôi đồng tử màu nâu kia ẩn chứa sự thâm trầm khó đoán.

Cô và hắn không quen nhau, nên cô không thể đoán được ý hắn..

“Triệu Phùng Thanh?” Hắn rớt cục cũng mở miệng, chỉ là không chắc về tên cô lắm.

Cái gì mà học sinh giỏi chứ, cũng chỉ thế mà thôi. Liễu Nhu Nhu đã nhắc hắn bao nhiêu lần rồi nhưng hắn vẫn không nhớ được tên cô. Triệu Phùng Thanh nở nụ cười, “Đúng là tôi. Trời tối đen xì xì, đứng gần rất dễ va vào nhau. Bạn học cậu lui ra chút, tôi đi bật đèn.”

Giang Tấn khẽ cười, hắn giữ chặt lưng cô, cúi đầu hỏi, “Cậu và tôi cùng học chung cấp ba sao?”

“Nghe nói thì hình như vậy.” Lưng của cô có hơi ngứa.

“Cậu học lớp nào?” Hắn tiến lại càng gần hơn.

“Lớp bảy.” Số lớp có thể nói lên trình độ học hành của cô như thế nào.

Quả nhiên, Giang Tấn bỗng nhiên tỉnh ngộ, “Khó trách lại làm việc trong tiệm của Nhu Nhu.”

Triệu Phùng Thanh thở dài, thiếu chút nữa đã muốn khóc rồi, “Cuộc sống khó khăn, chỉ mong Giang tổng không vạch trần.”

“Hà?” Đầu ngón tay kia của hắn lướt lên lướt xuống trên lưng cô, rồi quanh quẩn lại gần dây áo con của cô. “Vậy cậu có muốn kiếm tiền không?” Lúc này giọng hắn lại khàn khàn, thậm chí còn có ý muốn quấy rối cô.

Cô vẫn cười, “Đương nhiên là muốn rồi. Tôi sống khổ sống sở ở tiệm hoa ấy không vì chút tiền lương đó sao.” Cô hy vọng bản thân đã hiểu nhầm ý hắn.

Môi hắn khẽ lướt qua gò má cô, hơi thở miên man quấn quanh bên tai cô, “Cậu có thể chọn một cách thoải mái hơn.”

Thói đời bạc bẽo, đạo đức suy đồi. Có lẽ trong suy nghĩ của hắn quan hệ tình dục chỉ là chuyện bình thường. Triệu Phùng Thanh không kiềm chế nổi lòng thương tiếc, cô vốn định để quá khứ về cậu thiếu niên lạnh lùng ấy ngủ yên. Nhưng giờ hắn lại cố tình muốn để hình tượng khốn nạn này quét sạch ký ức của cô.

Điều đó chỉ chứng tỏ cô đã từng bị mù mắt chứ không có ý nghĩa gì khác. Cô thần nhiên cười, ra vẻ ngớ ngẩn, “Cảm ơn Giang tổng đã nhắc nhở. ‘Nghe vua nói một lời, còn hơn mười năm đọc sách’. Tôi thấy bản thân mình nên mở một cửa hàng rồi mời mấy em gái về làm quản lý.”

“Cô có đủ vốn liếng như Nhu Nhu sao?”

Cũng không biết vốn liếng hắn vừa nói là chi phương diện nào. Nếu là ngực thì xem ra của cô không bằng được Liễu Nhu Nhu rồi. Triệu Phùng Thanh cười dịu dàng nói, “Tôi sao có thể so với bà chủ được. Nhiều nhất thì tìm mấy thím bán hoa quả hùn vốn chung mà bán mấy chén trà sữa kiếm tiền thôi.”

Giang Tấn hừ nhẹ, khẽ buông ra cô.

Cô cảm thấy thật may mắn vì hắn chẳng có chút hứng thú với mình. Bằng không trong hoàn cảnh cảnh tối lửa tắt đèn này, nếu hắn thật sự muốn cưỡng ép cô thì cô cũng không thể thắng được.

Triệu Phùng Thanh nhìn hắn cười “Ha ha”, sau đó đẩy hắn ra, lần mò đi bật đèn lên.

Hắn đứng sau lưng cô im hơi lặng tiếng.

Trong khoảnh khắc ánh đèn vụt sáng, mắt cô không kịp thích ứng với đèn, liền nhắm lại hai giây sau mới mở. Cô thật sự tò mò không biết hắn xấu hổ thì trông thế nào, vì thế cô quay lại cười nói, “Tôi còn có chút việc, Giang tổng anh cứ ngồi tự nhiên.”

Giang Tấn trước mặt cô đây vẫn trung ra thái độ ung dung chẳng chút sợ hãi. Một màn xuân cung đồ vừa rồi cũng chẳng khiến mặt hắn có chút biến sắc nào.

Khiến cô có chút hoài nghi, người vừa cưỡng hôn cô trong bóng tối kia không phải hắn.

Quả nhiên, là cảm thú đã lâu nên tinh thần cũng vững vàng hơn.

Triệu Phùng Thanh cũng chẳng phí tâm tư mà phỏng đoán suy nghĩ của Giang Tấn. Cô không quay đầu lại liền đi thẳng ra ngoài, muốn nhanh chóng thoát khỏi nơi quỷ quái này.

Cô biết ngay mà, buổi họp lớp này không nên đi mới phải. Triệu Phùng Thanh vừa mở cửa phòng nghỉ, đã thấy Lữ Tiểu Nhân đang tựa người vào bức tường đối diện ngoài hành lang.

Cũng không biết cô nàng đã đứng đó bao lâu.

Lữ Tiểu Nhân vốn đang cúi đầu nghịch di động, vừa nghe thấy tiếng cửa mở cô ta liền lập tức ngẩng đầu lên. “Thì ra cậu cũng ở trong đó à.” Về mặt cô nàng trông không bất ngờ cho lắm.

“Đúng vậy, tôi ở trong đó.” Triệu Phùng Thanh cười nói câu vô nghĩa.

“Ừ.” Lữ Tiểu Nhân miễn cưỡng nở nụ cười, ló đầu vào phòng nghỉ tìm kiếm.

Triệu Phùng Thanh rất hào phóng lách người ra khỏi phòng, để Lữ Tiểu Nhân có thể hoàn toàn nhìn thấy Giang Tấn.

Lữ Tiểu Nhân hiển nhiên không ngờ cô sẽ làm vậy, cô nàng kinh ngạc nhìn Triệu Phùng Thanh.

Triệu Phùng Thanh cũng chẳng biểu lộ chút lúng túng nào, ngược lại cô còn vô cùng tự nhiên. “Tôi chuẩn bị về đây, dạ dày đang hơi khó chịu.”

Lữ Tiểu Nhân về mặt phức tạp nhìn Giang Tấn, sau đó cô nàng quay sang nhìn cô, thân thiết hỏi, “Có nặng lắm không?”

“Không sao, ngủ một giấc là khỏe, tôi về trước nhé.” Triệu Phùng Thanh biết thừa Lữ Tiểu Nhân hẳn là biết cô đang lấy cớ trốn về.

Quả nhiên Lữ Tiểu Nhân không giữ cô lại mà chỉ nói, “Cậu không nói với các bạn tiếng nào à?”

“Cũng không cần đâu.” Dù sao mười mấy năm không gặp, ai còn quan tâm đến nghi lễ chào hỏi chứ.

Lữ Tiểu Nhân khẽ cười nói, “Vậy để tôi báo mọi người hộ cậu.”

“Làm phiền rồi.” Triệu Phùng Thanh ước gì mấy người bạn học cũ này đừng làm phiền cô nữa. Nhất là cái cậu Không Đạt Minh kia.

Cô quay người đi ra ngoài, vừa mới đi được hai bước chợt nghe thấy tiếng Lữ Tiểu Nhân làm nũng oán trách ai kia, “Vào đây cũng không nói với em một câu, em còn nghĩ anh chẳng biết đường tới toilet ấy chứ.”

Cô nàng hoàn toàn không tò mò chuyện Giang Tấn và Triệu Phùng Thanh cùng vào một phòng.

Đây chắc hẳn là tự giác của bạn gái Giang Tấn.

Triệu Phùng Thanh tiếp tục đi về phía trước.

Câu trả lời của Giang Tấn cô cũng không nghe thấy.

Buổi họp lớp lần này, Triệu Phùng Thanh bị tổn thất khá lớn. Cô gần như chưa ăn được gì mà còn bị Giang Tấn vô lễ một phen.

Sau khi ra khỏi nhà hàng, cô lên xe bus đi kiếm quán ăn.

Tính ra, tiền lương của cô được hơn ba ngàn tệ, chưa tính đến chuyện thuê nhà, chia đều ra ba mươi ngày thì một ngày chỉ được tiêu tối đa sáu mươi bảy tệ. Gần đây cô không thể về nhà ăn cơm lại không được ăn trực, vì thế cuộc sống tương đối vất vả.

Cô quyết định sẽ về quán đồ ăn nhanh gần nhà trọ làm một bữa.

Xe bus đi qua vài điểm dừng liền bắt đầu tắc đường.

Triệu Phùng Thanh dựa đầu vào cửa kính, ngắm nhìn những đèn xe chi chít ngoài kia.

Vài phút xe mới nhích được một đoạn, lắc la lắc lư, khiến cô mệt mỏi rã rời cả người.

Vừa ngược mắt lên đã tới gần trường cao trung A.

Triệu Phùng Thanh mở hé mắt nhìn về phía trường học.

Cửa chính của cao trung A không nằm trên con đường này. Bên phía này là cửa hông, ngay bên cạnh đó là sân thể dục.

Hồi trung học, bọn Đại Hồ thường xuyên đi đá bóng. Thành thạo có nhờ mấy người Tường Phù Lị đi cổ vũ. Triệu Phùng Thanh không phải kiểu người sẽ gào lên cổ vũ, lúc đó cô chỉ ngồi im lặng bên cạnh.

Lúc ấy, trường học cũng có hoàng tử sân bóng. Mỗi khi cậu ta xuất hiện, thì sẽ khiến các nữ sinh gào thét chói tai.

Tên của vị hoàng tử ấy, Triệu Phùng Thanh giờ đã quên rồi. Cô chỉ mơ hồ có ấn tượng về một cậu chàng hơi gầy dáng người dong dỏng cao. Diện mạo kém xa Giang Tấn.

Trong ký ức của Triệu Phùng Thanh, Giang Tấn chưa từng xuất hiện trên sân bóng. Con người ấy vĩnh viễn chỉ xuất hiện cùng chồng sách. Nếu không, cái chức hoàng tử ấy sao có thể rơi vào tay người khác được.

Năm ấy lúc theo đuổi Giang Tấn, Triệu Phùng Thanh biết có rất nhiều nữ sinh thầm mến hắn. Hồi ấy cô còn cảm thấy kiêu ngạo, vì mình quả nhiên có mắt nhìn người.

Nay nhớ đến tên cầm thú Giang Tấn kia, Triệu Phùng Thanh không khỏi cảm thấy ngu người.

Quả là trẻ con ngây thơ mà.

Phía trước là đèn đỏ, một hàng dài xe đang đỗ ở đó.

Xe bus dừng lại.

Bên đường kia là tiệm sách gần trường. Vị trí vẫn ở đó, chỉ là đã thay đổi tên tiệm. Trên tấm kính thủy tinh ngoài cửa tiệm có dán một tờ giấy A4.

Cổng chính của cao trung A nằm một đường khác, đối diện cũng có ba bốn tiệm sách. Nhưng bên phía cửa phụ thì chỉ có duy nhất một tiệm này, vậy mà

việc làm ăn xem ra còn tốt hơn mấy tiệm ở cổng chính. Mấy tiệm sách ở cổng chính chỉ buôn bán chủ yếu là sách giáo khoa. Còn nơi này, năm ấy còn có thêm dịch vụ cho thuê tiểu thuyết ngôn tình.

Triệu Phùng Thanh cũng chẳng quan tâm nhiều lắm đến thể loại này.

Còn Trương Phù Lị rất thích đọc tiểu thuyết. Một ngày cô nàng thuê hai cuốn, trong giờ lên đọc một cuốn, tan học đọc nốt cuốn còn lại. Đọc xong liền báms Triệu Phùng Thanh kể cho cô nghe những câu chuyện trong sách.

Lúc ấy Trương Phù Lị từng nói với cô, nếu Triệu Phùng Thanh và Giang Tấn mà thành đôi thì chính là ngôn tình phiên bản đời thực.

Tiểu là cuộc đời vốn không phải tiểu thuyết, vậy nên cô đã thất bại.

Triệu Phùng Thanh biết Trương Phù Lị có rất nhiều kỷ niệm với tiệm sách này, vì thế cô lúi đi động ra chụp lại một tấm rồi gửi qua Wechat cho Trương Phù Lị.

Sau khi xe bus lặn bánh lần nữa, Triệu Phùng Thanh quay đầu nhìn về phía cửa trường học. Lúc này, cô tự nhiên nhớ lại cảnh tượng gặp Giang Tấn lần đầu tiên trong phòng giáo viên.

Cậu thiếu niên ấy rốt cục đã đi đâu rồi?

Tối hôm ấy, Triệu Phùng Thanh tắm giặt rất lâu, tốn thời gian gấp ba lần bình thường.

Hơi nước như sương mù bay khắp phòng tắm.

Sau khi quần khăn tắm ra khỏi phòng vệ sinh, cô ngắm mình trong gương khẽ cười. Chắc hẳn đêm nay Giang Tấn xi nhục cô trăm ngàn lần trong lòng, nhưng ai bảo hắn nổi hứng lên con, cô mới không còn sự lựa chọn nào khác.

Nghen chết hắn thì càng tốt.

Triệu Phùng Thanh thay xong váy ngủ thì ngã người xuống giường. Chắc hẳn là vì ở quá lâu trong phòng tắm, nên cô mệt vô cùng. Nằm được vài phút thì đã vào giấc rồi.

Trong giấc mơ, môi của cô nóng như bị hỏa thiêu, nóng đến mức cô không biết mình đang trôi dạt ở đâu.

Chỉ một lát sau, cô tỉnh giấc vì quá nóng.

Cũng may là tỉnh được, bằng không cô vừa xoay người đã đè nát cái điện thoại rồi.

Triệu Phùng Thanh nhìn màn hình di động.

Mười một giờ mười phút.

Sau khi cô tắt máy, liền vút đi động lên chiếc bàn bên cạnh giường, rồi tắt đèn đi ngủ.

Một giây trước khi ngủ, cô lẩm nhẩm mong muốn mình sẽ không mơ về cái cảnh nóng rực kia nữa.

Chỉ là mong ước của cô lại không được thực hiện rồi.

Một lát sau, cô lại mơ về Giang Tấn của thời niên thiếu.

Trong mơ, hắn là cậu thiếu niên trầm lặng thuần khiết. Nhưng khi hắn liếc mắt qua nhìn cô một cái, thì lạnh lùng y hệt cái lần đầu tiên hai người gặp mặt.

Triệu Phùng Thanh đi theo những cánh hoa bay liền nhìn thấy hắn, trong lòng cô bỗng xuất hiện những hạt mầm tình yêu.

Sau đó cánh bông đảo lộn.

Giang Tấn đột nhiên trưởng thành, gương mặt cũng trở nên khó ưa hơn.

Bên cạnh hắn còn có Liễu Nhu Nhu và Lữ Tiểu Nhân đi theo.

Hai cô nàng kia đang giành giật Giang Tấn, địch ý lộ rõ trên mặt.

Triệu Phùng Thanh vẫn không nhúc nhích, cứ nhìn Giang Tấn như vậy.

Cho đến khi từ xa có tiếng gọi truyền tới: “Ta gọi người là gã khốn nạn, người dám trả lời không?”

Giang Tấn lạnh lùng đáp “Ừ” một tiếng.

Sau đó hắn bị hút vào một chiếc bình hồ lô bằng vàng ngay lập tức.

Lại sau đó Tôn Ngộ Không liền xuất hiện lời cây gậy như ý ra giáng xuống một đòn. Chiếc hồ lô bằng vàng phút chốc vỡ vụn.

Sau khi Giang Tấn biến mất, Trương Phù Lị liền chạy tới, ồn ào la hét muốn đi đâu chơi. Ngay lúc đó, Trương Phù Lị liền vươn tay về phía Triệu Phùng Thanh.

Triệu Phùng Thanh cười tươi vươn tay tới nắm lấy tay cô nàng...

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Cô Theo Đuổi Hắn Như Cách Một Biển Thái Bình Dương

Triệu Phùng Thanh ngủ một giấc đến tận mười một giờ trưa hôm sau.

Chủ nhật thật tuyệt, tuyệt đến mức ngoài ăn ngủ và chơi ra thì cô không muốn làm gì cả.

Giữa trưa cô nấu chút mì, sau đó cô bắt đầu chơi game online.

Chơi được một lúc thì có ID vụt sáng.

ID này nghe nói là con gái.

Trong thế giới game online của đàn ông này, nữ game thủ có vị trí rất đặc biệt. Một khi đã xuất hiện, thì sẽ được các nam game thủ bảo vệ. Nữ game thủ trong cộng đồng game online này được coi như ‘sao vây quanh trăng’.[1]

[1] Gốc là 众星捧月 nghĩa là một đám sao bao bọc quanh ánh trăng, giống như một đám người vây quanh ủng hộ một ai đó mà họ tôn kính quý trọng

Triệu Phùng Thanh rất sợ phiền phức, nên lúc đăng nhập vào game cô đã chọn một nam thú tên Shaman. Trong khi chơi game cô chưa bao giờ cất tiếng nói, hơn nữa lại luôn hành động một mình. Vì vậy mọi người đều cho rằng cô là đàn ông.

Triệu Phùng Thanh cũng đã từng gặp nữ game thủ trong một lần kết đội đánh phó bản.

Nữ game thủ ấy là một con tiểu tinh linh xinh đẹp, đứng bên cạnh nam thú của Triệu Phùng Thanh, lại càng lộ rõ vẻ yếu đuối của con gái.

Cô nàng còn từng lên inbox với Triệu Phùng Thanh.

Nhưng Triệu Phùng Thanh chẳng có hứng trả lời.

Gần đây lại có vài việc trùng hợp một cách đáng sợ. ví dụ như: ID được cả đám đàn ông vây quanh này lại có tên là Mỹ Thạch Như Ngọc .

Ví dụ như bây giờ, Mỹ Thạch Như Ngọc lại bắt đầu kể lể với cô chuyện cuộc sống hàng ngày của cô nàng.

Triệu Phùng Thanh khách khí nói rằng mình đang bận.

Mỹ Thạch Như Ngọc đáp lại: “Anh đẹp trai lạnh lùng quá.”

Triệu Phùng Thanh không quan tâm.

Sau khi đánh vài trận game, cả người cô thoải mái hẳn ra.

Chớp mắt một cái, hôm sau đã phải đi làm rồi.

Bình thường mọi ngày Triệu Phùng Thanh sẽ chịu trách nhiệm mở cửa tiệm, Liễu Nhu Nhu sẽ đến tiệm trước mười giờ sáng.

Hôm nay, Liễu Nhu Nhu bất ngờ đến rất sớm để mở cửa.

Khi Triệu Phùng Thanh vừa tới, ngoài cửa đã bày một hàng chậu hoa xếp rất thẳng hàng.

“Chào buổi sáng, chị Triệu.” Liễu Nhu Nhu nhẹ nhàng chào hỏi, chiếc váy liền màu vàng nhạt càng làm nổi bật đáng người uyển chuyển mềm mại của cô nàng.

“Chào buổi sáng, bà chủ.” Triệu Phùng Thanh vươn tay nhận chậu hoa từ tay Liễu Nhu Nhu, “Cứ để tôi làm là được rồi.”

Liễu Nhu Nhu thấy Triệu Phùng Thanh đang cầm túi đồ ăn sáng trên tay liền cười nói, “Không sao đâu, chỉ còn mấy chậu nữa thôi. Chị cứ ăn sáng trước đi.”

Mỗi khi lắng nghe chất giọng dịu dàng như tiếng nước nhỏ từng giọt thế này, Triệu Phùng Thanh lại cảm khái, đây mới chính là phụ nữ. Còn chất giọng vừa trầm lại thấp này của cô, coi như giả vờ điệu đà, cũng không so được với chất giọng tự nhiên của Liễu Nhu Nhu.

Tuy rằng Giang Tấn đạo đức bại hoại, nhưng lại rất có con mắt thẩm mỹ. Liễu Nhu Nhu và Lữ Tiểu Nhân đều là người đẹp. Một cô dịu dàng, một nàng xinh đẹp. Về phương diện này, Triệu Phùng Thanh hoàn toàn tán thành gu thưởng thức của hắn.

Liễu Nhu Nhu xếp xong một hàng chậu, sau đó liền lên lầu. Khi đi xuống, cô nàng bụng theo hai tách cafe. “Chị Triệu, bạn em đi Malaysia có mang về chút hạt cafe bên ấy, chị uống thử xem.”

Triệu Phùng Thanh bình tĩnh, ngồi xuống cạnh cô nàng. Từ lúc Lữ Tiểu Nhân xuất hiện, cô cũng nổi tính tò mò hẳn lên, cô muốn xem câu chuyện hai nữ một nam này sẽ phát triển ra sao đây.

Cửa hàng bán hoa nằm ngay lối rẽ ở ngã ba đường. Những chậu cây nằm phía nam được hứng ngập ánh mặt trời, bên phía đông thì bị chặn bởi một cây cổ thụ.

Liễu Nhu Nhu đặt một chiếc bàn gấp ngay gốc cây, sau đó nhờ Triệu Phùng Thanh kéo thêm hai chiếc ghế ra ngồi.

Hai cô gái uống cafe cùng nhau rất thoải mái.

Đề tài tán ngẫu bắt đầu từ một số chuyện nhỏ trong cuộc sống hàng ngày.

Triệu Phùng Thanh thăm nghĩ Liễu Nhu Nhu cũng chẳng vô duyên vô cớ ngồi ở đây nói chuyện phiếm với cô, cô đoán, Liễu Nhu Nhu đang muốn thăm dò về chuyện của Lữ Tiểu Nhân.

Khúc nhạc dạo kéo dài khoảng mười phút rồi kết thúc, Liễu Nhu Nhu nhấp một ngụm cafe, ra vẻ lơ đãng hỏi, “Chị Triệu, hộp lớp hôm ấy của chị có vui không?”

Triệu Phùng Thanh ngược mắt nhìn ánh nắng mặt trời sáng rực len lỏi sau tán lá, “Cũng tạm.”

Liễu Nhu Nhu khẽ cười gọi chuyện, “Không ngờ Giang lại quen bạn cấp hai của chị.”

“Đúng vậy, quả là trùng hợp.” Một người là bạn nam cấp hai của cô nay cũng là bạn của Giang Tấn. Một bạn nữ cùng lớp khác thì giờ là bạn gái Giang Tấn. Vận mệnh quả thực kỳ lạ.

“Cũng...” Liễu Nhu Nhu thả tách cafe xuống, tay mân mê theo miệng chén, giọng điệu do dự, “Quả là trùng hợp.”

Triệu Phùng Thanh đưa mắt nhìn Liễu Nhu Nhu một cái.

Liễu Nhu Nhu cắn môi, lại nhấp một ngụm nhỏ cafe. Khi cô nàng đang muốn nói gì đó, ngoài cửa liền có một vị khách quen đi vào. Hai người lại nhiệt tình bắt chuyện với khách, cuối cùng Liễu Nhu Nhu cũng không lấy lại được dừng khí của vừa nãy, vì thế đành ngừng câu chuyện đó tại đây.

Triệu Phùng Thanh thăm nghĩ, thật ra có hỏi hay không thì sự thật cũng lộ lộ trước mắt rồi. Hành động hoàn toàn không nể mặt Liễu Nhu Nhu của Giang Tấn ngày hôm qua đã trả lời cho tất cả.

Liễu Nhu Nhu không nhắc tới chuyện đó, Triệu Phùng Thanh tất nhiên sẽ không chủ động hỏi lại. Hai người vẫn duy trì quan hệ bên thuê và bên được thuê như bình thường, không khí cũng rất thoải mái.

Sau ngày hôm đó, Giang Tấn cũng không xuất hiện nữa.

Nhưng Không Đạt Minh lại tới đây vài lần.

Triệu Phùng Thanh đều coi hắn ta như không khí.

Không Đạt Minh quả là một người sôi nổi, với Liễu Nhu Nhu thì trước lạ sau quen, đến lần thứ ba thì hắn đã có thể ngồi uống cafe với cô nàng dưới cây cổ thụ mà bàn luận về đủ thứ chuyện trên đời rồi.

Hắn quả là con người chẳng chút tinh tế, không nhận ra chút gợn sóng giữa Liễu Nhu Nhu và Giang Tấn, nhưng lại đem toàn bộ thông tin cá nhân của Liễu

Nhu Nhu khai ra với Lữ Tiểu Nhân.

Triệu Phùng Thanh ngồi ở quầy thu ngân nghe hần bật cười liên tục, cảm thấy vô cùng chói tai. Giọng của hần khi nhỏ khi to, cô không nghe được hết. Chỉ nghe rõ được duy nhất một câu vì hần tự dung gào lên, “Tiểu Nhân theo đuổi cậu ta mất một tháng, hai người đó liền hẹn hò. Cho nên mới nói, nữ truy nam chỉ cách một lớp vải.”

Triệu Phùng Thanh nghe xong, lạnh lùng hừ một tiếng, “Chém gió.”

Năm ấy, khi cô theo đuổi Giang Tấn thì khoảng cách giữa hai người họ là cả một vùng biển Thái Bình Dương.

Khi Giang Tấn quay lại tiệm bán hoa, đã là chuyện của ba tuần sau đó.

Hần vẫn trung ra dáng vẻ lạnh lùng vốn có. Như thể hành động vô lễ đêm họp lớp đã tan biến theo mây khói từ bao giờ.

Liễu Nhu Nhu thì vẫn dịu dàng như nước chảy mây trôi.

Nhìn thế này, xem ra sự tồn tại của Lữ Tiểu Nhân vốn không phải chuyện gì to tát.

May là Triệu Phùng Thanh không cảm thấy quá kinh ngạc, khi đôi nam nữ kia lên lầu vận động, cô vẫn ngủ ngon như bình thường.

Tiết trời mùa thu thoải mái trong lành, cô có cảm giác ngủ rất dễ chịu. Khiến cô còn lo lắng, sau này nếu không được nghe tiếng này nữa không chừng cô sẽ mất ngủ.

Thật ra tiếng động trên lầu, Triệu Phùng Thanh cũng nghe ra một vài manh mối.

Toàn bộ quá trình Giang Tấn đều im lặng. Tiếng động vang lên luôn là tiếng rên của Liễu Nhu Nhu, ban đầu còn nhỏ, sau đó càng ngày càng dồn dập càng sắc bén. Khiến cô lại nghĩ tới bốn chữ ‘đại tương kính đĩnh’. [2]

[2] Gần nghĩa với một trời một vực nhưng ở đây ý chỉ là có điểm gì đó rất mâu thuẫn.

Triệu Phùng Thanh cẩn thận nhớ lại cái đêm của cô và Giang Tấn ấy.

Ngoại trừ đau thì không còn gì cả. Có thể nói đó là nét mực hồng trong đời cô. Giờ đây khi đã ở cái tuổi như hổ như sói thì nghĩ đến chuyện đó cô lại cảm thấy nhạt nhẽo, chắc hẳn chính Giang Tấn đã tạo bóng ma tâm lý ấy cho cô.

Đánh thức Triệu Phùng Thanh là một giọng nói khiến cô không vui.”Triệu Phùng Thanh, đang trong giờ làm cậu lại ngủ gà ngủ gật thế này, cẩn thận tôi báo cô chủ của cậu đây nhé.”

Cô vừa mở mắt, đã thoát khỏi suy nghĩ.

Xem trò vui quan trọng hơn những chuyện khác.

Giang Tấn và Liễu Nhu Nhu đang ở trên lầu cùng nhau, lần này Khổng Đạt Minh đến sớm không đến lại đến rất đúng lúc.

Giác ngủ không ngắn, một tay Triệu Phùng Thanh đã bắt đầu tê rồi. Cô đứng dậy lắc lắc tay cho đỡ mỏi.

Khổng Đạt Minh đứng trước mặt cô, sau khi nhìn xung quanh tiệm một vòng liền hỏi, “Liễu tiểu thư đâu?”

Triệu Phùng Thanh giờ mới ngẩng đầu nhìn hần. Đạo này Khổng Đạt Minh có vẻ thường xuyên đến tiệm hoa, dù sao Liễu Nhu Nhu vừa dịu dàng lại xinh đẹp, hần bị quyến rũ cũng là điều bình thường.

Tiệm bán hoa nho nhỏ này quả là đặc sắc. Câu chuyện về hai nam hai nữ, xen kẽ quán quýt lấy nhau, vô cùng loạn lạc.

Tiếng vang trên lầu cũng đã ngừng lại.

Triệu Phùng Thanh nhìn đồng hồ.

Lần này thời gian làm việc của Giang Tấn có vẻ ngắn hơn thường ngày rất nhiều.

Khổng Đạt Minh thấy Triệu Phùng Thanh cúi đầu nhìn đồng hồ, liền hỏi lại lần nữa: “Liễu tiểu thư đâu?”

Nếu Triệu Phùng Thanh tỉnh táo, cô sẽ nói Liễu Nhu Nhu đang không có ở đây. Thế nhưng trong một giây nào đó cô lại không muốn làm người hiểu chuyện nữa. Cô đi đến bên cầu thang, cười gào lên: “Bà chủ, có khách tìm.”

“Ai vậy?” Liễu Nhu Nhu có chút bối rối mà đáp lời, “Xuống ngay đây.”

Nhiệm vụ của Triệu Phùng Thanh đã xong, cô liền quay lại vị trí của mình. Cô mở một cuốn sách bìa màu xanh biếc, lật từng trang sách.

Khổng Đạt Minh nhìn về phía cầu thang bằng quơ nói một câu, “Gần đây cậu còn đi xem mặt không?”

Cô cúi đầu đọc sách, không trả lời.

Khổng Đạt Minh tăng âm lượng, “Triệu Phùng Thanh, tôi đang nói chuyện với cậu đấy.”

“Bà chủ sẽ xuống nhanh thôi.” Cho nên hẳn có gì muốn nói thì đi mà nói với Liễu Nhu Nhu.

“Chưa thấy ai thù dai như cậu.”

Cô cũng chẳng thèm liếc hẳn lấy một cái.

Khổng Đạt Minh hỏi vài câu, Triệu Phùng Thanh đều không trả lời. Vì thế, hẳn đành câm miệng lại.

Khi Liễu Nhu Nhu xuất hiện, thì đã thay một bộ quần áo khác, mái tóc dài lướt thướt. Càng khiến người ta lóe mắt hơn là gương mặt kia của cô, hai má đỏ ửng, mặt mày phong tình quyến rũ.

Hai mắt Khổng Đạt Minh sáng rực, hẳn ân cần tiến tới, “Liễu tiểu thư.”

“Không tiên sinh.” Liễu Nhu Nhu vẫn nói với chất giọng nhỏ nhẹ như ngày thường.

Triệu Phùng Thanh theo phản xạ nhìn lên lầu hai. Giờ phút này cô ước gì Khổng Đạt Minh cứ thao thao bất tuyệt mãi đi, ba bốn tiếng nữa thì càng tốt.

Liễu Nhu Nhu tiếp đón Khổng Đạt Minh, “Không tiên sinh mời anh ngồi, để tôi đi pha chén cafe.”

Cafe vẫn là loại cafe của Malaysia.

Liễu Nhu Nhu lại đi lên lầu lần nữa.

Lần pha cafe này có hơi lâu.

Triệu Phùng Thanh căng tai ra nghe, trên lầu vẫn không có tiếng gì cả.

Khổng Đạt Minh ngồi bên sofa, tò mò hỏi, “Triệu Phùng Thanh, cậu đang cười gì vậy?”

“Không có gì.” Cô thoáng thu lại nụ cười.

Triệu Phùng Thanh chưa từng lên lầu hai, nên cũng không biết Giang Tấn còn lối nào khác để rời khỏi đây hay không. Nếu như hẳn chết ngạt ở trên đó, thì cũng là chuyện tốt.

Một lát sau, Liễu Nhu Nhu bưng cafe đi xuống, từng bước thướt tha, một cái nhẵn mày một nụ cười đều hấp dẫn vạn ánh nhìn.

Khổng Đạt Minh chủ động đi tới nhận khay cafe, “Liễu tiểu thư khách sáo quá rồi.”

Lúc này Triệu Phùng Thanh lại thoáng qua một ý nghĩ, có vẻ cảm giác tồn tại của cô quá yếu, cho nên hai người đàn ông này mới ngang nhiên nói yêu đương tán tỉnh Liễu Nhu Nhu trước mặt cô thế này.

Khổng Đạt Minh nói chuyện rất thoải mái, cùng uống với Liễu Nhu Nhu một tách rồi hai tách cafe...

Cứ như vậy mà ngồi hơn một tiếng.

Về mặt Liễu Nhu Nhu dần dần sốt sáng hẳn lên.

Triệu Phùng Thanh thỉnh thoảng lại nhìn lên lầu trên, độ cong bên khóe môi càng ngày càng lớn. Cô không muốn thể hiện niềm vui khi thấy người khác gặp họa, nhưng biết làm sao bây giờ, khi tâm trạng con người ta quá tốt thì chẳng thể cố gắng che giấu được.

Cô cảm thấy bản thân xấu xa quá rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Thanh Xuân Thật Đẹp

Cuối cùng Liễu Nhu Nhu lấy cớ đi ra ngoài một chuyến.

Không Đạt Minh xung phong nhận trách nhiệm làm hộ hoa sứ giả.

Hai người bọn họ vừa đi, Giang Tấn lập liền tức đi xuống. Áo mũ chỉnh tề, trông có vẻ rất đường hoàng.

Triệu Phùng Thanh cảm thấy thật đáng tiếc, đến thế rồi mà hắn cũng không phải nhảy cửa bỏ trốn.

Cô liếc hắn một cái, chân mày mang theo ý cười chế nhạo.

Giang Tấn nhìn cô lạnh lùng. “Triệu Phùng Thanh?” Hắn có vẻ như không chắc về tên cô lắm, mỗi khi nhắc tới luôn dùng với giọng điệu nghi vấn.

Cô cũng không quan tâm hắn đang cố ý hay quên thật, cười mà nói “Bà chủ sẽ về ngay thôi.”

Giang Tấn nhìn sâu vào đôi mắt hồ ly kia, giọng điệu cô mang ý châm biếm rõ ràng. Hắn lạnh lùng hỏi lại, “Cô cho rằng Nhu Nhu không biết cô cố ý sao?”

Triệu Phùng Thanh nở nụ cười. Vì Giang Tấn và Liễu Nhu Nhu làm chuyện đó ban ngày ban mặt nên bọn họ không có tư cách chất vấn cô. Hơn nữa khi cô ‘cố ý’ nói ra chuyện đó rõ ràng còn chẳng bằng tiếng gào của Liễu Nhu Nhu.

Người bắt nhân thì ta bắt nghĩa.

Cô chớp mắt mấy cái trung ra vẻ mặt vô tội, “Là tôi lỡ mồm rồi, quên mất lúc đó bà chủ không tiện gặp khách.” Cô còn nhấn mạnh hai chữ “Không tiện”.

Giang Tấn khẽ giật khóe môi, che giấu sự khinh thường của mình.

Triệu Phùng Thanh cũng thầm cười nhạo trong lòng. Giả vờ thanh cao cái gì chứ, cái tên hôn cô điên cuồng trong đêm họp lớp đó, không biết là ai đâu. Hơn nữa biết rõ cô đang ngồi dưới nhà nghe thấy, còn làm không biết mặt, chứng tỏ hắn không biết xấu hổ là gì.

Một nam một nữ, cả hai đều khinh thường nhau.

Giang Tấn đứng trên cầu thang, mắt lạnh nhìn Triệu Phùng Thanh.

Triệu Phùng Thanh ngồi ở quầy thu ngân nhoẻn miệng cười, hai má lúm đồng tiền tươi như hoa.

Thật lâu sau đó, hắn mới mở lời: “Có vẻ cô rất ghét tôi?”

“Anh cứ đùa.” Cô vẫn cười, “Anh tên là gì ấy nhỉ?”

Giang Tấn hừ nhẹ một tiếng rồi rời đi.

Triệu Phùng Thanh nhìn theo bóng dáng hắn, đột nhiên có phát hiện mới, Giang Tấn hát bài ca tuyên dâm hơn một tiếng mới đi xuống nhưng tóc tai không loạn. Còn Liễu Nhu Nhu thì lần nào quần áo cũng xộc xệch hết cả.

Cô nhún nhún vai.

Thật khó hiểu.

Về chuyện hôm nay, Liễu Nhu Nhu cũng không nói gì thêm.

Mọi người vẫn làm việc như thường ngày.

Sau tết dương lịch, Liễu Nhu Nhu quyết định dọn dẹp lại tầng hai đã cũ. Bởi vì vội quá nên Liễu Nhu Nhu cũng nhờ Triệu Phùng Thanh cùng lên tầng hai hỗ trợ.

Cuối cùng Triệu Phùng Thanh cũng có cơ hội được ngắm nơi Giang Tấn cảm thú rồi. Giây phút ấy, cô không hiểu được tâm trạng của mình. Dường như ngoài việc đứng ngoài xem tuồng thì còn cả cảm giác khác nữa.

Nhà vệ sinh hơi nhỏ, những thứ khác thì không tệ, tầng hai rất sáng sủa.

Chỉ là giường có vẻ... hơi bé.

Cửa phòng lại rất kỳ lạ, thiết kế theo kiểu hai cánh. Cánh trong cánh ngoài lại cách nhau khoảng chừng một mét rưỡi.

Liều Nhu Nhu nhặt tờ tạp chí dưới đất, “Chị Triệu, chị dọn hộ em mấy tờ báo này nhé, em bê quạt xuống trước.”

Triệu Phùng Thanh lên tiếng đồng ý, rồi thoáng nhìn qua đồng tạp chí dưới đất đều là tạp chí điện ảnh. Cô cúi người nhặt một túi lớn rồi đi xuống.

Liều Nhu Nhu dọn dẹp một lúc rồi đột nhiên phát hiện một góc phòng trên tầng hai tường xám xịt bong ra từng mảng sơn. Cô lau qua cuối cùng lại có một mảng tường lớn bong ra rồi rơi xuống khiến cô nàng sợ cuống lên.

Vì vậy, cô nàng tính sẽ sửa lại tầng hai.

Triệu Phùng Thanh cảm thấy Liều Nhu Nhu có vẻ đem chuyện bé xé ra to.

Nhưng cửa tiệm này là của Liều Nhu Nhu, cô ta muốn làm gì mà chẳng được.

Một tuần sau, kỹ sư thiết kế tới. Anh ta xem một lượt từ trên xuống dưới rồi đề nghị sửa lại toàn bộ tiệm bán hoa.

Kỹ sư mà, vì chuyện làm ăn nên đương nhiên anh ta ước gì có thể đập ra toàn bộ mà xây lại hết.

Liều Nhu Nhu suy nghĩ một hồi rồi quyết định nghe theo ý kiến của kỹ sư chuyên nghiệp.

Triệu Phùng Thanh ngồi bên cạnh nghe, không nói một câu.

Vẫn là câu nói ấy, tiệm là của Liều Nhu Nhu, cô ấy muốn làm gì cũng được.

Vì thế, sau ba tháng làm việc ở tiệm hoa, Triệu Phùng Thanh lại thất nghiệp lần nữa.

Đối với chuyện này Liều Nhu Nhu vẫn rất áy náy, cô ta dịu giọng nói: “Chị Triệu, sửa lại tiệm mất chừng hai ba tháng. Nếu như chị không chê thì hai ba tháng nữa quay lại làm tiếp nhé.”

“Cám ơn bà chủ.” Tuy là nói như vậy, nhưng cô đã có dự định khác rồi.

“Em sẽ kết toán tiền lương cho chị.” Giọng điệu Liều Nhu Nhu rất nhẹ nhàng thành khẩn, “Chuyện này em thật sự xin lỗi, em sẽ trả thêm cho chị coi như là tiền thưởng vậy.”

Triệu Phùng Thanh mỉm cười, “Cám ơn bà chủ.”

Sắp đến cuối năm, Trương Phù Lị đã có kế hoạch về nhà mẹ đẻ.

Cô nàng thông báo cho Triệu Phùng Thanh từ sớm, “Thanh Nhi, gọi cả Nhiều Tử nữa, ba chúng ta đi uống vài chén.”

Triệu Phùng Thanh nghe xong tin nhắn trên weixin thì nở nụ cười. Đạo này cô cũng rất bận, có lúc thì đi phỏng vấn, có lúc thì đi dạo phố, nên chưa có dịp tụ tập bạn bè cũ.

Trương Phù Lị hẹn ăn trưa. Địa điểm gặp mặt là một quán ăn nằm trên con phố cách cao trung A một dãy.

Người đến đầu tiên là Triệu Phùng Thanh.

Bên trong quán cơm Tây đã chật bàn, vì thế cô chọn một bàn bên ngoài.

Gần đây thời tiết thực kỳ lạ, đang là mùa đông mà có gió nhẹ thổi hây hây lướt qua mặt, liền khiến người ta cảm thấy thật nhẹ nhàng khoan khoái

Triệu Phùng Thanh một tay bưng tách cà phê, một tay lướt nhẹ trên màn hình điện thoại.

Ngồi chưa được mười lăm phút đã có một nam sĩ đi tới bàn cô.

Cô ngẩng đầu liếc hán một cái, tò mò không chào đón. Kiểu tán tỉnh này, cô đã gặp nhiều rồi.

Nam sĩ kia thân nhiên ngồi xuống ghế đối diện, cười cười rồi vẫy tay với nhân viên phục vụ.

Triệu Phùng Thanh thả tách cà phê xuống bàn, “Ghế đó đã có người rồi.” Cô trầm giọng đáp, cũng không có vẻ gì là tức giận.

Nam sĩ tươi cười nói, “Người đẹp, cho anh xin số nhé?”

“Tôi nói, ghế đó đã có người ngồi rồi.” Cô hơi tăng âm lượng.

Nam sĩ còn đang lăm nhăm gì đó, nhưng cô vừa nhìn thấy Nhiều Từ, vì thế liền vẫy tay gọi hắn.

Nam sĩ kia thấy vậy đành tức giận bỏ đi.

Nhiều Từ vừa ngồi xuống đã trêu ghẹo vài câu, “Sức quyến rũ của Triệu đại mỹ nhân có vẻ chưa từng giảm nhỉ.”

“Già rồi.” Triệu Phùng Thanh nghiêm mặt trả lời.

Nhiều Từ cười ha ha, gọi nửa két bia tới.

Triệu Phùng Thanh nhắc nhở, “Lị Lị lái xe, không thể để nó uống được.”

“Không có phần của chị ấy.” Nhiều Từ cười đều. Hắn uống cạn một chén rồi đáp, “Thanh Nhi, chừng nào thì bà chuyển nhà? Tuần sau tôi phải đi công tác nửa tháng, không làm cu li được đâu nhé.”

“Không chuyển nữa.” Trước đây Triệu Phùng Thanh từng có ý định chuyển, nhưng lại không tìm được nhà. Cô có một trực giác, mình sẽ làm việc ở tiệm hoa không lâu lắm. Ngộ nhớ lại thay đổi công việc mới, chuyển đi chuyển lại sẽ rất phiền toái.

Quả nhiên trực giác của cô rất đúng.

Nhiều Từ không hỏi nguyên nhân cười mà nói, “Ừ, nếu chuyển thì báo tôi một tiếng.”

“Biết rồi.”

Triệu Phùng Thanh và Nhiều Từ mỗi người cầm một chai bia, anh một hóp tôi một ngụm rồi cùng nói về chuyện cuộc sống thường ngày.

Tương Phù Lị đến muộn khoảng một tiếng.

Người còn chưa thấy đâu, tin nhắn âm thanh đã gửi đi liên tục, “Máy hướng dẫn đường không tự cập nhật bản đồ, tao không tìm được đường lên cao tốc mới nên đành phải đi đường cũ.”

Đợi đến khi cô nàng xuất hiện, đã là mười lăm phút sau rồi.

Tương Phù Lị vừa ngồi xuống đã tu ừng ực nửa cốc nước chanh mật, “Xấu hổ quá tao đến muộn, bữa hôm nay tao bao nhé.”

“Ha ha.” Nhiều Từ giảo hoạt nói, “Chị Lị khách sáo thế, em cũng không có ý định trả tiền đâu.”

Tương Phù Lị nhe răng trợn mắt, “Cậu có biết chị đây kiếm tiền khó khăn lắm không hả.”

Triệu Phùng Thanh nở nụ cười, “Đã nói với mày từ lâu rồi, đừng có viết mấy cái tiểu thuyết đó nữa, cổ nữa cũng không có kết quả.”

“Giờ không viết nữa.” Tương Phù Lị lôi một gói thuốc lá ra, quăng lên trên bàn, “Viết xong mấy cuốn rồi, để lại cũng không ít dấu vết lịch sử.”

Nhiều Từ thuận tay rút ra một điếu, “Chị Lị, chừng nào chị có thể viết mấy chuyện bình thường một chút. Giờ chuyện của chị... ừm... chị cũng biết đấy.”

“Cậu không phải là fan của tôi à?” Tương Phù Lị nhướn lông mày hỏi.

Nhiều Từ thu lại vẻ mặt, nghiêm túc trả lời: “Em đây là zombie fan [1] đó.”

[1] Ôm kiểu silent reader =))

Gu thẩm mỹ của Tương Phù Lị cũng khá là kỳ quái, bao gồm cả những tác phẩm của cô nàng, hầu như đều không phù hợp với thị yếu của người đọc. Vì thế sẽ xuất hiện những ý kiến trái chiều mà cô nàng thì thích nhất là bình luận. Trong đám bạn bè, có thể chân chính xưng là độc giả của Tương Phù Lị, hẳn là chỉ có Triệu Phùng Thanh. Dưới sự đe dọa của cô nàng, Nhiều Từ và Đại Hồ miễn cưỡng cũng xem như là nửa cái độc giả.

Mặc kệ một cái hay là nửa cái, tóm lại Tương Phù Lị rất vừa lòng vì có hai độc giả nam thế này

Đã hơn ba tháng nay Tương Phù Lị không quay về thành phố S, nói chuyện một hồi lâu vẫn chưa hết chuyện, nhìn đồng hồ thì đã hơn ba rưỡi chiều rồi. Cô nàng vội nhớ ra một chuyện, “Thanh Nhi, dạo này tao đang tìm một cuốn sách cũ. Hôm trước mày có chụp ảnh làm tao mới nhớ, không chừng tới tiệm sách đó sẽ tìm thấy nó.” Nói xong, cô nàng lôi ảnh tiệm sách ra.

Nhiều Từ liếc qua liền nhận ra đây là cửa hông của cao trung A thì đứng ngay dậy, “Tôi qua đó đi tàu điện ngầm nên cùng hai người đi một đoạn.”

Tương Phù Lị lái xe tới ngã tư thì thả Nhiều Từ xuống, cô gửi xe ở bãi đậu xe rồi cùng Triệu Phùng Thanh tới hiệu sách.

Bức tường bao quanh trường học vẫn giống hệt như năm ấy, chỉ khác là giờ nó đã cũ nát loang lổ hơn nhiều rồi.

Triệu Phùng Thanh nhớ, năm ấy mình và Tương Phù Lị cũng thường xuyên đi qua đi lại con đường này. Chuyện cũ mười hai năm trước dường như lại

xuất hiện thực rõ ràng trong cảnh xưa vừa quen thuộc lại tựa như rất xa lạ này.

Thanh xuân thật đẹp.

Tuyệt hơn nữa là năm tháng trôi qua, những người bạn năm xưa nay vẫn như thế.

“Lị Lị”

“Sao vậy?”

Triệu Phùng Thanh ngẩng đầu nhìn cây hòe già vurun cao qua bờ tường bên kia, “Chúng ta đã già rồi.”

“Nói hươu nói vượn.” Trương Phù Lị nhìn theo cô. “Chúng ta vẫn còn trẻ lắm.”

Sau khi Triệu Phùng Thanh nhìn thấy tờ giấy trắng được dán trước cửa tiệm liền vui vẻ huýt sáo.

Đó là thông báo tuyển dụng.

Tiền lương cũng xêm xêm như làm ở tiệm bán hoa, nhưng hoàn cảnh công việc yên tĩnh hơn tiệm bán hoa rất nhiều. Ít nhất là không có mấy tiếng như “Um um a a” đó.

Khi Trương Phù Lị đi vào tìm sách, Triệu Phùng Thanh liền đi xin việc.

Trương Phù Lị mặc kệ Triệu Phùng Thanh không có ý kiến.

Quản lý tiệm sách là một người đàn ông mập, hắn nghe Triệu Phùng Thanh thuật qua về sơ yếu lý lịch của mình xong, thì ra vẻ rất kinh ngạc. Nói như vậy là vì, mấy kiểu việc thế này chỉ có sinh viên ứng tuyển là nhiều.

Kinh ngạc thì cũng kinh ngạc nhưng hắn đang vội vàng tìm người giúp đỡ, hơn nữa nội dung công việc cũng khá đơn giản, vì thế liền đồng ý nhận cô.

Triệu Phùng Thanh mặt mày hớn hờ, cứ thế khiến quản lý nhìn mà sửng người.

Mất cô khi không cười cũng đã rất quyến rũ rồi, khi cười lên lại càng hấp dẫn hơn.

Anh quản lý không khỏi hoảng sợ, gái xinh thế này sao có thể không tìm được việc làm.

Trương Phù Lị muốn tìm một cuốn sách đã xuất bản hai mươi năm trước, cuốn sách này trong tiệm có duy nhất một cuốn, chỉ là sau này không biết vì sao lại không thấy nữa.

Trương Phù Lị chưa từ bỏ ý định nói, “Ông chủ, anh tìm lại lần nữa đi? Giá nào tôi cũng mua, nhờ anh nhờ anh cả đấy.”

Anh quản lý bất đắc dĩ xua tay, “Sáu năm trước tôi chuyển tới tiệm này, đã không còn cuốn sách đó rồi.”

Trương Phù Lị rất thất vọng, cô nàng kéo tay Triệu Phùng Thanh, “Mấy đi làm thì phải tìm lại nó cho tao đấy.”

“Chuyện nhỏ.” Lúc này Triệu Phùng Thanh đang mừng đến mức không che giấu nổi ý cười trên mặt.

Tuy rằng không được xem kịch nhưng dù sao sau này cũng không phải nghe cặp đôi nam nữ kia rên rỉ nữa rồi.

Vậy là tốt nhất.

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Quá trình tiến hóa thành cảm thú mười hai năm qua chắc hẳn cũng làm triệu trái tim thiếu nữ tan vỡ.

Đây là lần đầu tiên Triệu Phùng Thanh nghe thấy hai chữ Giang Tấn phát ra từ miệng hắn. Cô mỉm cười, “Nghe cũng quen tai.”

“Tên thường đặt nên cũng khá phổ biến.” Giang Tấn mượn lời cô, đáp trả lại y hệt.

Sau khi giới thiệu họ tên hai bên, bầu không khí liền trở nên tẻ nhạt.

Triệu Phùng Thanh nhìn ánh mặt trời hắt xuống mặt bàn, nước trong chén trà hơi rung làm tan đi cái bóng của vệt nắng. Lần xem mặt này, cô không ôm bất kỳ hy vọng gì, nên lấp đầy bụng vẫn là điều quan trọng nhất.

Quán này đưa đồ ăn lên hơi chậm.

Sau khi hai người im lặng một lúc, nhân viên phục vụ mới gõ cửa.

Triệu Phùng Thanh cuối cùng cũng không cần ngồi đàn mặt ra nữa. Cô cầm đũa lên, nói một câu thành thật nhất từ lúc gặp lại hắn tới giờ, “Giang tiên sinh, tôi đói rồi.”

Giang Tấn ngược mắt đáp lời: “Ừ.”

Cô lập tức động đũa.

Hắn chỉ ngồi uống trà, nhìn chằm chằm cô đắm mình trong mỹ thực, hồi lâu sau lại tiếp tục hỏi dò, “Triệu tiểu thư đang làm việc ở đâu?”

“Tôi à.” Cô dùng khăn tay lau bên khóe miệng, mỉm cười đáp, “Làm việc ở tiệm sách.”

“Ồ?” Hắn hơi cao giọng “Tiệm sách ở đâu?”

“Gần cao trung A.” Liên quan đến mấy chuyện đó, cô cũng chẳng muốn nói dối. Dù sao hắn đã biết rõ trình độ của, nếu như hắn muốn cười nhạo, cô cũng chẳng quan tâm lắm.

“Cũng trùng hợp nhỉ.” Giang Tấn thả chén trà trong tay xuống, ngón tay như vô tình lại có ý gõ nhẹ bên miệng chén, “Tôi tốt nghiệp trường cao trung A.”

“Ồ, khéo thật. Khách hàng của tôi đều là bạn học cùng trường anh cả.” Cô ứng phó cho có lệ, cầm đũa kẹp một miếng cá. Dính phải mù tạt quá cay, cô đành cúi đầu âm thầm thè lưỡi.

“Triệu tiểu thư.” Giang Tấn nhìn cô, “Đây là lần xem mặt thứ mấy của cô rồi?”

Nghe vậy, Triệu Phùng Thanh bỗng ho khụ khụ hai tiếng, mặt cũng đỏ lên vì nghẹn. Hắn cố ý, nhất định là cố ý! Cô uống hết hơn nửa chén trà, từ từ xuôi cơn nghẹn giữa ngực, sau đó mới nở nụ cười tươi sát thủ, “Cũng không dám giấu anh, đây là lần đầu tiên.”

Khóe miệng hắn hơi cong lên, rõ ràng là không tin.

Triệu Phùng Thanh tiếp tục ăn. Cô nói gì là quyền của cô, còn hắn có tin hay không thì tùy.

Giang Tấn im lặng một lát rồi lại nói: “Tôi thấy Triệu tiểu thư có vẻ không thích nói chuyện cho lắm.”

Cô nói bừa nói: “Đúng vậy, tôi cũng khá là hướng nội.”

Khóe môi Giang Tấn cong lên, mang theo chút châm chọc.

Triệu Phùng Thanh thấy vậy cũng chẳng biểu hiện gì.

Trong phòng ăn lại rơi vào không khí im lặng như cũ.

Giang Tấn vốn là người ít nói.

Triệu Phùng Thanh cũng lại lười mở miệng.

Sau khi dùng cơm xong, Giang Tấn tỏ vẻ công việc của mình rất bận, nên hôm nay sẽ kết thúc tại đây.

Hai má núm của Triệu Phùng Thanh tươi như hoa, ra vẻ hiểu ý hắn, “Dĩ nhiên công việc quan trọng hơn mà.”

“Vậy?” Hắn lờ đi động ra, “Triệu tiểu thư có thể tiện tay cho tôi số di động cá nhân không?”

Đáng vẻ đập dập thì chơi này, Triệu Phùng Thanh biết thừa.

Sau khi hai người trao đổi số, thì lại lên weibo kết bạn, rồi mới tạm biệt nhau trước cửa tiệm.

Lần xem mặt này tốn mất 50 phút, hai người nói chuyện với nhau cũng chưa vượt quá 50 câu.

Triệu Phùng Thanh xoay người đi về phía tàu điện ngầm. Vừa đi cô vừa lướt web.

Avatar của Giang Tấn là một màu đen xì, danh sách bạn bè cũng trống trơn không một bóng người.

Cô vô cùng xem thường nói: “Thật nhỏ mọn, đẹp trai như vậy mà không đăng được một tấm ảnh.”

Hồi sáng tác tình sử của tra nam ấy, cô luôn luôn miêu tả nhan sắc của nam chính đẹp trai ngời ngời thế nào, nhưng lại không có bất cứ tấm ảnh nào để chứng minh. Cô còn định chọn một tấm ảnh của anh trong đám bạn để phù hợp với câu chuyện tình sử mình sáng tác.

Lúc này, Giang Tấn bỗng như âm hồn nhào lên từ phía sau, “Weibo của cô cũng không có ảnh.”

Triệu Phùng Thanh nhất thời hơi cứng người lại.

Sau đó, cô coi như không nghe thấy, cũng không quay đầu lại mà tiếp tục tiến về phía trước.

Hắn cũng không đuổi theo nữa.

Cô càng chạy càng nhanh.

Cho đến khi hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt hắn.

Triệu Phùng Thanh vừa lên tàu điện ngầm, mẹ Triệu đã gọi điện tới hỏi thăm. “Con gái, sao rồi sao rồi?”

Triệu Phùng Thanh không nghe rõ mẹ mình vừa nói gì, nhưng đại khái cô cũng đoán ra ý của mẫu hậu. “Mẹ, tí về rồi nói nhé. Ở đây ồn lắm.”

“Này này, alo alo...”

Nghe thấy tiếng mở cửa, mẹ Triệu hai mắt sáng rực đứng bật dậy, nhanh chóng chạy ra, “Con gái, sao rồi sao rồi?” Di Triệu nói người đàn ông kia ai gặp cũng ưng, nên giờ mẹ Triệu đang không thể giấu nổi niềm vui của mình.

Triệu Phùng Thanh mở miệng đã nói là, “Đối phương là người chẳng ra sao cả.” Cô đang nói rất thật. Tuy rằng Giang Tấn có cái mặt đẹp, nhưng nhân phẩm lại chẳng có. Trong quá trình tiến hóa thành cầm thú mười hai năm qua của hắn, chắc hắn cũng làm triệu trái tim thiếu nữ tan vỡ rồi.

Mẹ Triệu tròn mắt nghi ngờ hỏi lại, “Nghe di con nói, cậu ta là độc thân hoàng kim của giới quý tộc đấy.”

“Được rồi.” Triệu Phùng Thanh nghiêm mặt, “Thật ra anh ta rất ưu tú, tướng mạo đường hoàng, phong độ ngời ngời, tốt nghiệp đại học danh tiếng. Thì sao mà con dám trào cao được.”

Mẹ Triệu ghen hờn, “Con gái của mẹ cũng đâu thua kém gì!” Ba mẹ nào cũng luôn cảm thấy con mình là tuyệt nhất.

Triệu Phùng Thanh cười, “Đúng vậy, cho nên mẹ đừng vội.”

“Cô thật là...” Mẹ Triệu không nói nữa. Bà cứ nghĩ vì con gái mình tự ti, nên định tìm một ngày nào đó hỏi dò di Triệu về ý của đối phương xem sao.

Tối đó mẹ Triệu lại nhắc tới chuyện này với ba Triệu.

Ba Triệu có vẻ khá bình tĩnh, “Duyên phận đến tự nhiên sẽ thành.”

“Con gái ông vừa nãy cũng nói y hệt ông, tôi bực lắm.” Mẹ Triệu sầu não, “Đằng trai điều kiện tốt như vậy, sao không tìm mấy đứa con gái hai mươi tuổi ấy?” Hôm trước nghe di Triệu kể, bên phía nhà trai rất thích Triệu Phùng Thanh, còn chủ động liên hệ gặp mặt cô. “Điều kiện gì? Có xe có nhà?” Ba Triệu phụ không đồng ý, “Ở bên đường lớn Bắc Bộ mới mở bán chung cư, chúng ta mua nhà cho con gái, là khiến điều kiện của nó được tăng thôi.”

“Nói vớ vẩn.” Mẹ Triệu chọc ba Triệu một cái, “Nghe nói, gia thế đằng trai rất khá, họ không cần mấy căn nhà đó đâu.”

“Vậy thì nó có con mắt tinh đời đấy, chấm đúng Thanh Nhi nhà chúng ta.” Ba Triệu nở nụ cười.

Cuộc sống của Triệu Phùng Thanh cứ trôi qua như thế, thỉnh thoảng cô cũng qua quảng trường chơi lướt ván. Cô cho rằng buổi xem mặt đã kết thúc lâu rồi, thì Giang Tấn sẽ không liên lạc lại với cô nữa.

Không ngờ, chiếc avatar đen xì ấy lại có ngày bật sáng.

Đó là ngày cách hôm xem mặt tầm mười ngày, Giang Tấn nhắn tin qua weibo nói tình cờ đi ngang chỗ cô làm việc nên hẹn cô ra ngoài ăn bữa trưa.

Triệu Phùng Thanh ngẩn người nhìn hai hàng chữ một lúc lâu, rồi lại cẩn thận giải nghĩa từng chữ.

Hắn đang phát bệnh phải không?.

Nhất định là vậy.

Cho nên cô cũng không để ý nữa.

Sau đó của hắn gửi một tin nhắn âm thanh qua: “Triệu Phùng Thanh.”

Ba chữ ấy, cô nghe đi nghe lại sáu lần. Trong ấn tượng của cô, hắn chưa từng gọi tên cô bằng giọng điệu chắc chắn như vậy. Giờ hắn đã nhớ được tên cô rồi à?...

Cô hơi nghi ngờ.

Cô ồ ồ đáp lại: “Giang tiên sinh.”

Hắn hỏi cô địa chỉ hiệu sách.

Cô đi thẳng ra ngoài cửa chụp một tấm ảnh biển hiệu gửi cho hắn. Sau đó lại quay về đọc tiểu thuyết, thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn đồng hồ.

Cách mười hai giờ khoảng ba mươi phút.

Triệu Phùng Thanh không hiểu tại sao mình vẫn chưa block nick hắn, rõ ràng avatar của hắn có anh chàng đẹp trai nào đâu.

Nơi này là khu nội thành cũ nên đỗ xe hơi khó. Ngoài cửa tiệm sách đã chật xe, nên xe của Giang Tấn phải đỗ ở sân bãi quảng trường bên kia.

Mặt trời rất chói, hắn từ từ đi tới, trên mặt đã lấm tấm mồ hôi. Khi đến cửa tiệm sách thì ngay cả tóc cũng ướt sũng.

Nhưng điều đó cũng không ảnh hưởng gì đến vẻ đẹp của hắn.

Triệu Phùng Thanh vừa nhìn thấy hắn, thì theo thói quen mà mỉm cười, “Giang tiên sinh.”

Giang Tấn bước vào tiệm, nhìn xung quanh tiệm sách một vòng, “Nơi làm việc của Triệu tiểu thư cũng khá trang nhã.”

“Quá khen quá khen rồi.” Để chứng minh lời nói của hắn, cô lấy bộ trà mời hắn vào một gian nhỏ trong tiệm, “Nếu Giang tiên sinh không chê thì mời anh vào uống tách trà nhé?”

Cô không muốn mời hắn vào phòng nhỏ bên trong, nhưng cô càng không muốn cảnh hai người đối chọi gay gắt lại bị khách hàng nhìn thấy. Đây chỉ là việc tư, nếu làm ảnh hưởng đến việc làm ăn của tiệm thì không được.

“Tôi rảnh từ giờ đến hai giờ chiều.” Giang Tấn thông thả đi vào, liếc qua giá sách bên cạnh quầy thanh toán thì đều là loại tiểu thuyết ngôn tình không thực tế. Hắn quay sang nhìn cô hỏi, “Triệu tiểu thư, tôi có hân hạnh được mời cô ăn bữa cơm trưa nay không nhỉ?”

“Thật ngại quá.” Về mặt Triệu Phùng Thanh thành thật, “Cửa tiệm này chỉ có mình tôi trông, nên không thể đi ra ngoài trong giờ làm được.”

“Bình thường cô ăn uống thế nào?”

“Toàn gọi đồ về tiệm.” Cô cảm thấy hôm nay mình đã quá lịch sự rồi.

“Vậy cũng gọi luôn cho tôi đi.” Giang Tấn tự mình ngồi châm trà.

Triệu Phùng Thanh không biết, rốt cuộc hắn đang suy nghĩ gì. Nhưng bình đến thì tương chận. Cô đứng dậy tìm số đặt com, ngoài miệng nói, “Tôi đã ăn hết đồ xung quanh đây rồi, cơm rang bình dân ăn cũng khá ngon.”

Giang Tấn nghịch nghịch chén trà, nhìn về phía cô đang đứng, “Nếu đã ăn hết rồi thì hôm nay chọn món khác đi.”

Sau đó, hắn gọi một cuộc đặt hai suất cơm tàu ở một quán cách đây ba kilomet.

Triệu Phùng Thanh thâm vồ tay trong lòng, kẻ giàu quả nhiên thích phô trương mà.

Vậy là trưa nay cô được ăn ngon rồi.

Khi Triệu Phùng Thanh còn học cấp ba, cô đã từng ảo tưởng, nếu như mình có thể theo đuổi được Giang Tấn thì sau đó sẽ như thế nào. Thí dụ như, giúp hắn róc xương cá, giúp hắn bóc vỏ tôm, vân vân. Những suy nghĩ ngốc nghếch đó hắn là của mấy đứa con nít thời yêu đương mới lớn.

Nay quan hệ của cô và Giang Tấn không phải bạn cũng chẳng phải thù, mà cũng chẳng đến mức ngồi cùng nhau ăn cơm thế này.

Nhưng đồ ăn thì rất tuyệt vời.

Triệu Phùng Thanh trái vãi tờ báo lên bàn trà. Khi cô vừa xếp báo ra, thì bỗng thấy Giang Tấn hơi chau mày một cái. Cô khẽ cười thầm trong lòng, dọn từng món ăn ra khay.”Giang tiên sinh, nơi này không còn chỗ nào ngồi, đành phải ăn thế này thôi.”

“Ừ.” Mặt hần lạnh đi.

Cô nhìn mà vui không chịu được. Tốt nhất là khiến hần tức chết đi.

Trong lúc ăn cơm, hai người không nói chuyện.

Giang Tấn dường như không thích nói chuyện lúc ăn cơm.

Triệu Phùng Thanh thì vui đầu hi hục ăn.

Cảnh tượng thế này, cô cảm thấy rất kỳ quái. Cô và hần vốn không quen thân, sao hần tự nhiên lại chạy tới nơi này ăn cơm.

Không biết nửa năm qua, quan hệ của hần cùng Liễu Nhu Nhu và Lữ Tiểu Nhân có gì bất ngờ không. Chẳng lẽ là mâu thuẫn nội bộ?

Nghĩ đến chuyện đó, cô liếc qua nhìn hần một cái.

Liền thấy giữa lông mày hần chợt có một giọt mồ hôi chạy dọc xuống bên gò má.

Chiếc điều hòa ở phòng nghỉ đã quá cũ, lại không thể hạ nhiệt độ xuống thêm nữa nên hơi nóng, quả nhiên là làm khổ hần rồi.

Đúng lúc này, Giang Tấn ngẩng đầu lên nhìn cô.

Triệu Phùng Thanh thân nhiên nhìn lại:”Sườn xào tỏi ngon thật đấy.” Nói xong cô gặm miếng sườn nhai rột rọt.

“Bên ngoài có khách.” Hần cúi đầu gấp một miếng rau.

Cô lập tức thả bát đĩa xuống, rời khỏi phòng nghỉ.

Bắt chuyện với cậu học sinh xong, khi cô đi vào, đĩa sườn xào tỏi đã hết nhãn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Vương Gia Bá Đạo Yêu Tổng Tài Bị Chồng Bỏ

Bữa cơm trưa này do Giang Tấn trả tiền.

Thế nên hần muốn ăn món gì, cơm ta hay cơm tây, đều là tự do của hần.

Triệu Phùng Thanh không thêm so đo với hần, gấp rau và cơm ăn cho bằng hết.

Cô nghĩ, thỉnh thoảng được ăn đại tiệc quả thực cũng không tệ. Mặc dù người ngồi bên cạnh mình chẳng phải người đáng yêu gì cho cam.

Cơm nước xong xuôi, Giang Tấn tựa nửa người vào thành ghế, nhắm mắt lại nghỉ ngơi, hoàn toàn không coi mình là người ngoài nữa.

Triệu Phùng Thanh vớt hộp cơm ra ngoài thùng rác, sau đó quay trở lại quầy thu ngân.

Cô và hần không nói chuyện với nhau.

Giang Tấn chớp mắt được khoảng mười phút, khi đi ra thì nói, “Tôi đi đây.”

“Đi thông thả nhé.” Cô cười trông thật giả tạo.

Hần đứng ở cạnh cửa, liếc mắt nhìn cô một cái rồi mới đi.

Sau đó, Triệu Phùng Thanh đi vào phòng nghỉ, vỗ vỗ chiếc ghế mà Giang Tấn vừa ngồi rồi lại dùng khăn lau thêm mấy lần nữa.

Sau hôm ấy, Giang Tấn lại không xuất hiện nữa.

Mùa hè tháng bảy nắng nóng chói chang, học sinh trường cao trung A lại lục tục kéo nhau nghỉ hè.

Việc làm ăn ở tiệm sách chậm dần. Thịnh thoảng cũng có mấy đứa học sinh đặc biệt chăm chỉ tới mua sách luyện đề, phần lớn thời gian còn lại, cô rảnh đến mức cả người.

Những tháng ngày Triệu Phùng Thanh nghỉ ngơi thì anh quản lý lại qua kiểm tra tiệm.

Cũng chính là lúc này, anh quản lý liền nảy ra ý tưởng kinh doanh. Anh dọn một khoảng trống trong tiệm sách rồi bày hai chiếc tủ lạnh dài.

Cao trung A năm nay đầu tư xây dựng thêm một sân bóng. Trong trường giữ lại một sân bóng lớn và bốn sân bóng nhỏ cho học sinh. Còn một sân cho bên ngoài thuê, đi vào từ cửa hông. Không ít thanh niên thường tới nơi này chơi bóng. Mà trời lại nóng, nên bán nước giải khát sẽ rất đắt hàng.

Từ đó người ra vào tiệm sách không chỉ là học sinh nữa.

Tuy rằng Triệu Phùng Thanh đã lớn tuổi, nhưng tốt xấu gì cô vẫn có nhan sắc, nhiều thanh niên đến chơi bóng thường xuyên đi qua đây nhìn mặt cô. Dân dân, cả sân bóng đều biết, ở tiệm sách ấy có một cô nàng rất xinh đẹp làm nhân viên thu ngân.

Thời trung học Triệu Phùng Thanh đã gặp khá nhiều trường hợp rần rờng hỗn tạp thế này, vì thế cô gặp chiêu tiếp chiêu chưa từng thất bại.

Trong số đó có hai gã tương đối cổ chấp.

Thứ nhất là... Khổng Đạt Minh đã lâu không gặp, thứ hai... là Giang Tấn mười chín ngày không gặp.

Khổng Đạt Minh nghe mấy bạn chơi bóng cùng nói tiệm sách có mỹ nhân, vì thế liền ôm bụng tò mò tới đây mua đồ uống.

Còn Giang Tấn là bị Khổng Đạt Minh cổ chấp kéo tới.

Ban đầu Khổng Đạt Minh ra về tự nhiên, lấy hai chai nước khoáng trong tủ lạnh ra. Khi tính tiền, nhìn thấy Triệu Phùng Thanh đứng ở quầy thanh toán, hần ghen hòng nhìn cô trân trối “Thì ra mỹ nhân ở tiệm sách là nói cậu à! Bạn học cũ.”

Triệu Phùng Thanh thiếu chút nữa muốn trợn mắt lườm cậu ta một cái, cô thật sự đen lắm nên mới có thể gặp lại hai gã này trong đám tới làm quen. “Hai chai, sáu tệ.” Cô phải đặt lợi ích của tiệm lên hàng đầu trước đã.

“Hey, Giang Tấn.” Khổng Đạt Minh hô ra bên ngoài, “Là Triệu Phùng Thanh đấy.”

Triệu Phùng Thanh cuối cùng cũng ngẩng đầu lên trợn mắt một cái xem thường. Một cái đã muốn đủ phiền, không ngờ còn một gã nữa.

Thì ra Giang Tấn đang đứng ở ngoài cửa, nghe thấy tiếng Khổng Đạt Minh vừa nói, hần liền đi vào.

Triệu Phùng Thanh ngược mắt nhìn Giang Tấn một cái.

Hôm nay hần ăn mặc thật thoải mái, nhìn giản dị hơn mọi ngày nhiều, vẻ mặt vẫn lạnh lùng như thế.

Cô thu mất về, lặp lại lời vừa nói, “Hai chai, sáu tệ.”

Khổng Đạt Minh đưa mười tệ cho cô, “Tôi và Giang Tấn đang chơi bóng, cậu có muốn qua xem không?”

“Tôi đang đi làm.” Triệu Phùng Thanh trả lại hần bốn đồng tiền xu.

Khổng Đạt Minh không lấy lại, “Tôi không lấy tiền xu.”

“Không có tiền giấy.”

“Vậy để lần sau đi. Khi nào cậu được nghỉ hè vậy? Chúng tôi đang thiếu một cổ động viên.”

“Không được nghỉ, tạm biệt.” Cô vút đồng tiền xu vào túi, hạ lệnh đuổi khách.

Khổng Đạt Minh tiếp tục mời chào, “Đến chơi đi, bạn học cũ. Việc của cậu cứ để đó đã, mấy khi mới được gặp bạn chứ.”

“Không rảnh.” Triệu Phùng Thanh thản nhiên ngồi xuống ghế, cầm cuốn tiểu thuyết lên.

Khổng Đạt Minh thuận miệng hỏi một câu: “Này, cậu đọc gì vậy?”

Cô mở trang bìa ra cho hần đọc, “《Vương gia bá đạo yêu tổng tài bị chồng ruồng bỏ》.”

“...” Đây là lần đầu tiên, Khổng Đạt Minh cạ lời đến vậy.

Giang Tấn đứng bên cạnh đang lật cuốn sách lớp mười hai, nghe cô nói vậy, cũng đưa mắt nhìn qua bìa sách.

Quả thật là bá đạo.

Không Đạt Minh im một lúc mới hồi hồn lại được, “Hôm nay không rảnh thì để lần khác. Sau này có trận lại tới tìm cậu, bái bái.”

Đội Không Đạt Minh và Giang Tấn rời đi một lúc lâu, Triệu Phùng Thanh liền quăng cuốn tiểu thuyết xuống, cô có dự cảm vận đen lại sắp tới nữa rồi.

Vừa gặp mặt Không Đạt Minh, cô đã cảm thấy có chuyện không ổn.

Đúng như dự đoán, Không Đạt Minh liền gọi điện tới nhà họ Triệu, khiến cho người đang tìm con rể như mẹ Triệu sốt ruột. Theo miêu tả của Không Đạt Minh, mấy hồ bằng cầu hữu của hắn đều là người ưu tú, độc thân cũng không ít, vừa đúng lúc có thể mở rộng vòng quan hệ của Triệu Phùng Thanh.

Mẹ Triệu vừa nghe, cười đến mức miệng ngoác lên tận mang tai. Triệu Phùng Thanh đi xem mặt một chuyến, di Triệu chưa kịp hỏi ý bên đảng trai đã đi du lịch nước ngoài rồi.

Mẹ Triệu nghĩ, muốn tìm đối tượng thì phải mở rộng vòng quan hệ. Vì thế bà rất tán thành việc Triệu Phùng Thanh gia nhập vòng quan hệ của Không Đạt Minh.

Khi Triệu Phùng Thanh nhận được điện thoại của mẹ Triệu, cô cảm thấy vô cùng khó hiểu. Gã Không Đạt Minh này sao tự dung lại nhiệt tình như vậy.

Sau này cô ngẫm lại, cũng chẳng sao, không phải chỉ là xem một trận bóng thôi sao. Những năm gần đây cô càng ngày càng lười, tính cách cũng ngày càng trầm lặng. Nếu như quay về mười ba năm trước, cô sớm đã xách dao chém chết Không Đạt Minh từ lâu rồi.

Năm tháng quả nhiên đã san bằng tính nóng nảy của con người ta.

Triệu Phùng Thanh chỉ được nghỉ duy nhất ngày chủ nhật, Không Đạt Minh liền quyết định trận đấu sẽ diễn ra vào ngày đó.

Giữa trưa thứ bảy, Giang Tấn đột nhiên inbox hỏi cô kế hoạch sáng chủ nhật của cô thế nào.

Cẩn thận mà suy ngẫm, từ ngày bọn họ đột nhiên ăn chung cơm trưa đến nay đã qua gần một tháng. Không hiểu vì sao hắn đột nhiên lại nhớ đến cô thế này.

Triệu Phùng Thanh gõ gõ lên màn hình: “Có lịch hết rồi.” Sau đó Giang Tấn không nhắn tin lại nữa.

Hôm diễn ra trận đấu, Triệu Phùng Thanh ngủ đến tận mười một rưỡi trưa. Cô ra ngoài ăn cơm trưa, rồi ngồi xe bus lao đao mãi mới đến cao trung A.

Thời gian có hơi sớm nên cô tới tiệm sách trước.

Anh quản lý cười mời cô vào phòng nghỉ ngồi chơi.

Cô vừa mới ngồi xuống, Không Đạt Minh đã tới rồi. Hắn là một người nhiều lời thoải mái, nên vừa mới nói được mấy câu đã bắt chuyện được với anh quản lý, còn ra về rất oan ức vì gặp nhau quá muộn.

Anh quản lý làm tường Không Đạt Minh là bạn trai của Triệu Phùng Thanh liền cười nói, “Tiểu Triệu thật có mắt nhìn người.”

Nghe anh nói như thế, Triệu Phùng Thanh nhanh chóng giải thích, “Cậu ta không phải bạn trai em.”

“Không phải bạn trai em” Không Đạt Minh cũng cười ha ha, lớn tiếng phủ nhận “Không phải đâu anh.”

Không Đạt Minh và anh quản lý nói chuyện một lúc, Giang Tấn cũng đến rồi. Hắn đỗ xe xong mới tới nên trên trán còn lấm tấm mồ hôi.

Sau khi hắn đi vào cũng không chào hỏi anh quản lý, mà đi về hướng Triệu Phùng Thanh đang đứng, “Cho tôi xin tờ giấy ăn.”

Triệu Phùng Thanh phân tích, thói quen mặt dày này hắn là học từ Không Đạt Minh. Cô im lặng đưa hộp khăn giấy cho hắn.

Giang Tấn lau mồ hôi, đáng vẻ ngoan ngoãn hỏi, “Cô ngủ thẳng đến trưa đấy à?”

“Đúng vậy.” Cô ăn ngay nói thật đáp.

“Đúng là kín lịch hết nhì.” Nói xong, hắn vứt tờ giấy ăn vào thùng rác. Một đòn trúng ngay đích.

Cô nhận ra hắn có ý châm chọc mình nhưng cũng không nói lời nào.

Sau đó, Không Đạt Minh chả thèm khách khí nữa, hắn cười hi hi hỏi anh quản lý mượn phòng nghỉ để cả hai thay áo cầu thủ.

Anh quản lý vô cùng hào phóng, “Các cậu cứ tự nhiên.”

Khổng Đạt Minh và Giang Tấn thay nhau vào thay áo. Thừa dịp hai người đi thay áo không có ở đây, anh quản lý liền nhỏ giọng hỏi, “Tiểu Triệu này, cậu đẹp trai vào sau là người yêu em à?”

Triệu Phùng Thanh nhanh chóng trả lời: “Không phải.”

“Trông đẹp trai đấy.” Anh quản lý bật ngón cái tán thưởng, “Đúng kiểu cháu gái anh thích.”

Triệu Phùng Thanh cười. Có thể lọt vào mắt xanh của cô, đương nhiên là phải đẹp trai rồi. Cô nhớ rất rõ, hồi trung học, rất nhiều nữ sinh đem lòng thầm thương Giang Tấn. Cô chỉ là một người thất bại trong số đó mà thôi.

Khi Khổng Đạt Minh và Giang Tấn đi ra, một người mặc áo đỏ, một người mặc màu xanh.

Triệu Phùng Thanh liếc mắt nhìn hai người một cái, tự nhủ thầm, CP hồng xanh, chẳng hợp gì cả.

Khi Giang Tấn đi ngang qua cô thì đột nhiên vút bộ quần áo vừa thay ra cho cô, “Cầm giúp tôi.”

Triệu Phùng Thanh ngẩng đầu nhìn hắn một cái, đang định từ chối, hắn lại quay sang Khổng Đạt Minh, “Đi thôi, mọi người đều đến hết rồi.”

Khổng Đạt Minh hiển nhiên cũng ngăn người nhìn bộ quần áo trong tay Triệu Phùng Thanh. Hắn học theo Giang Tấn vút quần áo cho cô, “Triệu Phùng Thanh, cầm giúp tôi luôn nhé.”

Ai ngờ, Giang Tấn ngay lập tức chặn đường bay của bộ quần áo, sau đó ném trả lại cho Khổng Đạt Minh.

Khổng Đạt Minh nhìn Triệu Phùng Thanh, lại quay sang nhìn Giang Tấn.

Triệu Phùng Thanh nhìn Khổng Đạt Minh, rồi lại nhìn Giang Tấn.

Anh quản lý nhìn Triệu Phùng Thanh, nhìn Khổng Đạt Minh, cuối cùng mới nhìn Giang Tấn.

Giang Tấn chẳng nhìn ai cả mà đi thẳng ra ngoài.

Khổng Đạt Minh ho khụ khụ, ôm quần áo của mình rồi theo hắn ra ngoài.

Triệu Phùng Thanh đảo mắt nhìn bộ quần áo trong tay mình. Cô cố ý vò vò vài lần khiến chúng nhăn nhúm thành một cục, sau đó liền cười vẫy tay tạm biệt anh quản lý.

Cô đang rất tò mò, nửa năm qua, Giang Tấn và những hồng nhan tri kỷ của hắn ra sao rồi. Có Khổng Đạt Minh ở đây, chẳng lẽ Lữ Tiểu Nhân đang ở bên Giang Tấn sao?

“Triệu Phùng Thanh.” Giang Tấn đi được vài bước rồi quay đầu gọi tên cô.

Đây là lần thứ hai hắn nhắc tới ba chữ này với giọng chắc nịch như vậy.

Hắn quả thực đã nhớ rõ tên cô rồi...

Triệu Phùng Thanh mỉm cười, tiếp tục bước đi.

Triệu Phùng Thanh đã lâu không bước vào cổng trường cao trung A.

Cô khác với Giang Tấn. Hắn là học sinh nổi bật của trường, còn cô thì chẳng là gì cả.

Khổng Đạt Minh đứng bên cạnh cười nói, “Trường cũ của hai người đây mà.”

“Ừm.” Nghe giọng điệu của Giang Tấn cũng chẳng có vẻ quá mức quyến luyến cảnh xưa gì.

Triệu Phùng Thanh không trả lời.

Hồi ức trung học của cô rất nhiều, thứ không đáng nhắc tới nhất chính là mối tình đơn phương của cô. Vậy mà thời khắc này, tình đầu của cô lại đang đứng bên cạnh cô đây.

Năm ấy chỉ cần Giang Tấn đưa mắt nhìn cô một cái thì trái tim cô đã như đóa hoa nở rộ.

Vậy mà khi khoảng cách giữa cô và hắn chưa đầy hai mét, thì cô lại chẳng còn tâm trạng của cô thiếu nữ ấy nữa.

Khu vực ngay bên cửa hông cao trung A mở rộng thêm một khoảng đất lớn, chủ yếu là xây thêm vài tòa nhà nữa.

Triệu Phùng Thanh vừa nhìn liền cảm thấy hơi xa lạ, nhưng vẫn có chút gì đó thật quen thuộc.

Sân bóng năm ấy vẫn nằm nguyên ở chỗ đó.

Hồi trung học, Giang Tấn là người chăm chỉ học hành, nên chưa từng xuất hiện trên sân bóng. Lúc ấy Triệu Phùng Thanh dò hỏi khắp nơi tiết thể dục của lớp hẳn, rồi hôm nào cô cũng mong chờ đến tiết thể dục để lén lút nhìn trộm hẳn trên sân bóng.

Cô của cái tuổi mười tám ấy nhiệt tình theo đuổi bóng hình hẳn đến mức nào cơ chứ?

Theo như lời Không Đạt Minh nói người tham gia trận bóng rổ này hầu như đều là bạn bè của hẳn.

Cậu ta quả nhiên thật sự muốn giới thiệu đối tượng cho Triệu Phùng Thanh, nên vô cùng nhiệt tình nói tốt cho cô trước mặt bạn mình.

Triệu Phùng Thanh mỉm cười mà đối đáp. Dù sao, cô cũng đang ôm một bộ đồ nam trong lòng nên hơi bất tiện.

Càng khỏi nói, Giang Tấn còn nhét chai nước của mình vào lòng cô, “Cầm giúp tôi.”

Lần này, Không Đạt Minh liền ngừng lời giới thiệu thao thao bất tuyệt rồi quay ra nhìn hai người với ánh mắt quái lạ.

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Nếu Giờ Hẳn Của Cô Sẽ Đồ Mất

Triệu Phùng Thanh tỏ thái độ đứng bên cạnh xem trò vui, chờ Không Đạt Minh chất vấn Giang Tấn, để cô có cơ hội hóng chút thông tin về cuộc sống tình cảm của hẳn.

Vậy mà Không Đạt Minh chỉ nhìn cô và Giang Tấn một cái, chứ không hề nói mấy lời bất bình thay Lữ Tiểu Nhân.

Sự im lặng trầm xuống này khiến bầu không khí bỗng trở nên lúng túng.

Mấy ông bạn kia quay sang nhìn nhau, rồi đột nhiên một người vỗ tay hét to, “Đủ người rồi, chuẩn ra sân thôi.”

Chút chuyện xấu hổ đó vụt qua rồi biến mất, mọi người lại bắt đầu lên tinh thần vào trận bóng.

Không Đạt Minh liếc qua đồng quần áo Triệu Phùng Thanh đang cầm, sau đó vỗ vai Giang Tấn, “Đi thôi.”

Về mặt Giang Tấn vẫn rất tự nhiên, đi về hướng sân bóng.

Thái độ của Triệu Phùng Thanh cũng thản nhiên. Cô lôi cặp kính trong túi sách ra đeo, sau đó tìm một bóng cây râm mát dừng chân.

Hôm kia mới có bão vào thành phố S nên thời tiết đã mát mẻ hơn nhiều.

Một trận bóng rổ là 5 PK 5, ngoài ra còn có thêm hai người nữa là cầu thủ dự bị. Ngoại trừ những người đó, cô là nhân vật nữ duy nhất ở đây.

Chắc hẳn Không Đạt Minh bị hỏng dây thần kinh nào rồi, kiên quyết ép cô tới đây làm cổ động viên, cô sẽ hô cổ lên với hẳn chắc ?.

Vào trận chưa được bao lâu, cầu thủ dự bị giáp ngồi bên cạnh cười hỏi, “Triệu tiểu thư có hiểu luật chơi bóng rổ không?”

“Đương nhiên.” Triệu Phùng Thanh đang chăm chú dõi theo bóng dáng ai đó trên sân. Năm hai đại học, môn thể dục tự chọn của cô chính là bóng rổ, học kỳ ấy cô chơi bóng rổ thường xuyên, sau khi kết thúc kỳ thi cuối kỳ, liền trở nên lười hẳn. Nhờ phúc của bóng rổ, sau học kỳ đó cô cao thêm hai cm nữa.

Cầu thủ Giáp theo ánh mắt cô mà nhìn sang sân bóng.

Bóng người áo xanh kia vô cùng chói mắt, bắt luận là diện mạo hay kỹ thuật bóng.

Cầu thủ Giáp không kìm được mà tán thưởng, “Giang Tấn siêu lợi hại.”

Triệu Phùng Thanh cong khóe môi, hôm nay coi như cô đã thực hiện trọn vẹn ước mộng của mối tình đầu. Cuối cùng cô cũng được ngắm Giang Tấn

chạy trên sân bóng rổ.

Động tác của hắn rất thuần thực, bóng lên cao hơn rổ rất nhiều. Tuy rằng cũng khác khá nhiều so với thời thiếu niên nhưng thế cũng đẹp mắt lắm rồi.

Triệu Phùng Thanh đứng một lúc, liền muốn tìm một nơi ngồi xuống. Cạnh sân bóng không có ghế ngồi nghỉ, vì thế cô thẳng tay đem đồng quần áo của Giang Tấn trải ra mặt cỏ rồi đặt mông ngồi xuống.

Bộ đồ hàng hiệu này coi như đã xong đời rồi.

Cầu thủ dự bị Giáp nhìn bộ quần áo kia nhưng cũng không nói gì cả.

Tuy rằng trời trong mây trắng, thế nhưng ngồi đây một lúc lâu, vẫn có hơi nóng.

Triệu Phùng Thanh dùng nửa chai nước khoáng còn lại vẩy vẩy lên mặt mình, vừa giúp tỉnh táo lại mát mẻ. Nếu không phải Giang Tấn trông khá đẹp trai trên sân bóng, cô đã sớm hất tóc quay về tiệm sách ngồi mát dưới điều hòa rồi.

Nói cho cùng, quả là nam sắc trước mặt, những thứ còn lại chỉ là mây bay.

Trên đời này đẹp trai không thiếu. Nhưng cô sống hơn ba một năm qua, chỉ từng động lòng một lần duy nhất. Bởi vậy có thể thấy, diện mạo của hắn là thứ cô thích nhất. Đương nhiên, khí chất lạnh lùng và trong trẻo ấy của hắn cô cũng cực kỳ thích.

Chỉ là, thời thanh xuân cô quá nông nổi, bỗng chốc đã hao hết lòng nhiệt tình, nên hiện giờ không thể yêu ai nữa.

Nghỉ giữa trận, cả lũ đàn ông đi về phía bóng cây.

Triệu Phùng Thanh không nhúc nhích, chỉ là ánh mắt không còn tập trung vào bóng dáng ai kia nữa, mà chuyển sang cảnh vật xung quanh.

Giang Tấn đứng ngược chiều ánh sáng, cô không nhìn rõ vẻ mặt của hắn, tất nhiên cũng không biết khi hắn nhìn thấy bộ quần áo dưới mông cô, sẽ có phản ứng thế nào.

Hắn bước tới bên cạnh cô, nhân tiện rút chai nước mát đang áp trên mặt cô kia.

Giang Tấn đổ rất nhiều mồ hôi, nhưng lại không quá nặng mùi.

Mà khi một người khác lại gần, Triệu Phùng Thanh hơi chun mũi, âm thầm nín thở.

Hồi lớp mười, Trương Phù Lị không biết đọc ở đâu được một câu, “Mùi hôi của đàn ông có thể chữa căn bệnh đau bụng kinh của phụ nữ.”

Vào thời kì đó, Trương Phù Lị và Triệu Phùng Thanh đều bị cơn đau bụng kinh hành hạ, cả hai còn bàn luận với nhau phải làm thế nào lợi dụng mùi hôi đó để trị bệnh. Sau này cả hai nghiêm túc mà nghĩ lại, không chừng cơn đau bụng kinh còn chưa hết, người đã bị chết vì nghẹt thở rồi.

Mùi cơ thể từ anh chàng kia bay tới khiến Triệu Phùng Thanh khó giữ được sự bình tĩnh trên mặt.

Cô nâng cằm, chuyển mắt sang một hướng khác.

Bên phía sân bóng rổ, có vài cậu thanh niên đang chơi bóng. Trong số đó có một cậu chàng cao nổi bật hơn cả.

Cô đẩy đẩy mắt kính, nheo mắt lại, muốn nhìn rõ hơn gương mặt của cậu thanh niên kia.

Sau đó, nửa chai nước khoáng bỗng chặn tầm mắt cô.

Triệu Phùng Thanh ngẩng đầu lên, nhìn về phía Giang Tấn.

Bởi vì đổ quá nhiều mồ hôi nên trán hắn trông ướt đẫm nước, vài lọn tóc dính chặt lên trán trông thật giống cậu thiếu niên ngày xưa ấy, hơn nữa sau lưng hắn là bóng râm từ cây xanh, làm nổi bật gương mặt nổi bật khuynh quốc khuynh thành kia của hắn.

Giờ khắc này, trong lòng Triệu Phùng Thanh bỗng nảy ra bốn chữ: Nam sắc họa thủy.

Giang Tấn ngồi xuống bên phải cô, dùng người mình chặn hướng sân bóng bên kia.

Cô không thấy rõ mặt cậu thanh niên nữa.

Triệu Phùng Thanh cúi đầu nhìn bộ quần áo đang kê dưới mông mình, tự hỏi có nên lôi nó lên không, dù sao cũng đang ngồi trước mặt chủ nhân nó đây.

Nhưng về mặt Giang Tấn trông vẫn bình thường, anh cũng không mở mồm mắng cô.

Cho nên cô không thấy lo lắng lắm.

Khổng Đạt Minh đang cùng mấy người bạn nhiệt tình thảo luận tình hình chiến đấu vừa rồi, nói đến mức nước miếng văng tứ tung.

Nói thật, trận bóng kia tỷ số ra sao, Triệu Phùng Thanh cũng không để ý. Cô chỉ nhớ, đội của Giang Tấn thắng.

Mà Khổng Đạt Minh không cùng một đội với Giang Tấn.

Cô cảm thấy thật vui khi Khổng Đạt Minh thua trận. Thậm chí cô còn chờ mong Khổng Đạt Minh và Giang Tấn vì chuyện đó mà cãi nhau ỏm tỏi, để hôm nay cô không lãng phí vì đã đến đây.

Thế nhưng, cô đã xem nhẹ tình cảm huynh đệ của hai người này rồi.

Khổng Đạt Minh nhìn thấy Giang Tấn và Triệu Phùng Thanh ngồi bên nhau, sắc mặt trông có vẻ hơi phức tạp, ngoài miệng thì hần không có ý kiến gì với đôi này nhưng cũng mất một hai phút để điều chỉnh cảm xúc, sau đó hần thần nhiên ngồi xuống đối diện Giang Tấn, bắt đầu tán ngẫu về chuyện trận đấu.

Lúc nói chuyện thái độ còn rất vui vẻ.

Giang Tấn không nói nhiều lắm, thỉnh thoảng cũng đáp lại vài câu.

Triệu Phùng Thanh chán muốn chết. So với trận bóng này, thật ra cô tò mò chuyện mấy hồng nhan tri kỷ gần đây của Giang Tấn hơn. Không biết bọn họ đã nhận ra gương mặt cảm thụ phía sau lớp mặt nạ kia chưa ?.

Với tính cách của Giang Tấn mà nói, hần sẽ cô độc cả đời.

“Nóng không?” Khi Triệu Phùng Thanh đang trong cơn mơ màng, đột nhiên hai má cô mát hần.

Chai nước không còn lạnh lắm, nhưng nhiệt độ vẫn chênh lệch với làn da cô.

Cô quay đầu nhìn về phía Giang Tấn, “Rất nóng.” Nửa câu sau là: Tôi muốn về nhà.

Không biết hần lôi đầu ra mấy tờ quảng cáo, quạt quạt cho cô mấy cái, “Trận đấu cũng sắp hết rồi.”

Dường như Triệu Phùng Thanh đã rung mình một cái. Cô vội vàng đoạt lấy cây quạt kia, tự quạt cho mình.

Khổng Đạt Minh ngồi đối diện lộ ra vẻ mặt quái dị.

Đừng nói Khổng Đạt Minh, ngay cả Triệu Phùng Thanh cũng cảm thấy cảnh tượng này rất kỳ lạ.

Giang Tấn là người thế nào, một gã vừa nhiều tiền lại đẹp trai, nhưng lại phải đi xem mặt sao ?. Hơn nữa đối tượng lại là một cô nàng gái ế đức thể trí [1] còn chưa phát triển hết như cô. Thần kỳ nhất là, hần lại chẳng có thái độ xem thường cô chút nào.

[1] Đức thể trí : đạo đức – thân thể – trí tuệ

Cô nhớ lại những lần gặp mặt hần trước đây, quả thật là cách biệt một trời một vực

Nhất định là có điều gì đó bí ẩn.

Chỉ là không biết vạch trần bí ẩn đó có dễ dàng không đây ?

Kết quả trận đấu không nằm ngoài dự đoán, đội của Giang Tấn toàn thắng.

Mấy người bên thua đồng loạt hét to: “Mời khách, mời khách, mời khách.”

“Không thành vấn đề.” Một giọng nói sang sảng vang lên đồng ý.

Vì thế mọi người liền vỗ tay ào ào.

Triệu Phùng Thanh nhìn cả đám đàn ông bùng bùng nhiệt khí, bỗng cảm thấy bản thân mình ở đây quả nhiên không hợp.

Cô đứng dậy, phui phui mũi mình, sau đó cầm bộ quần áo của Giang Tấn lên giữ giữ qua.

Vụn cỏ khô tung bay trong không trung.

Cô tươi cười rực rỡ, nhìn Giang Tấn, “Anh có muốn thay quần áo nữa không?”

Hần không trả lời, cũng không đưa tay nhận lại bộ quần áo.

Cô chẳng thể làm gì hơn ngoài việc thu tay về.

Khổng Đạt Minh cười tươi với cô, “Triệu Phùng Thanh, cậu cũng đi ăn với chúng tôi đi.”

Triệu Phùng Thanh cười giả là từ chối khéo, “Lát nữa tôi còn có việc.”

“Lát nữa tôi cũng có việc.” Giang Tấn tu xong nửa chai nước khoáng, chen miệng vào nói.

Vì chút chuyện nhỏ trước trận đấu của Giang Tấn và Triệu Phùng Thanh, nên đám bạn cũng hiểu vì sao đôi trai gái này lại cùng có việc.

Nhưng Khổng Đạt Minh lại buồn bực mắmg, “Hai người có việc đúng lúc thế?”

Cầu thủ Giáp đưng khuỷu tay vào tay Khổng Đạt Minh, ám chỉ hắn nên hiểu chuyện.

Giang Tấn đảo mắt một cái đáp, “Trùng hợp thôi.”

Khổng Đạt Minh ho khụ khụ che giấu sự xấu hổ.

“Đúng đúng, trùng hợp thôi.” Triệu Phùng Thanh đứng bên cạnh cười phụ họa. Cô thầm nghĩ, quả là trùng hợp quá nhỉ ?.

Giang Tấn có ý tốt nói tiện đường nên sẽ đưa cô đi một đoạn.

Cô khẽ cười, “Không làm phiền anh, nơi đó cũng gần sân bóng thôi.”

“Gần là chỗ nào?” Hắn bình tĩnh nhìn cô, đôi đồng tử màu ngọc lưu ly sáng rực dưới ánh nắng nhạt, vừa trong lại sáng.

Cô vẫn nở nụ cười, nói ở gần ngã tư đường phía trước.

Giang Tấn cười cũng như không mà đáp, “Tôi đưa cô đến đó.”

Khổng Đạt Minh hắng cổ họng, “Trùng hợp nhỉ.” Giọng điệu cũng có phần khó tin.

Triệu Phùng Thanh im lặng.

Giang Tấn lập lại, “Đi thôi.”

“Nơi ấy rất gần đây.”

“Đi thôi.”

Nhìn điệu bộ của hắn, có vẻ như muốn đòi chọi với cô đến cùng.

Trong lòng Triệu Phùng Thanh thầm khinh thường phong cách của hắn, ngoài mặt thì vẫn tươi cười, “Vậy thì làm phiền anh.”

Cô nhận ra, về mặt Khổng Đạt Minh lúc này rất đáng để tìm hiểu. Đáng tiếc Giang Tấn không cho cô thời gian quan sát, hắn nói với Khổng Đạt Minh, “Vậy chúng tôi đi trước.”

Triệu Phùng Thanh giữ nguyên dáng vẻ hiền lành, quay đầu nhìn đám người kia khẽ gật đầu, tỏ vẻ vô cùng lịch sự.

Từ sân bóng đến bãi đỗ xe chỉ là một đoạn đường ngắn.

Cô nhân cơ hội liền tìm lý do, “Chỗ tôi đến ngược hướng với bãi đỗ xe của anh, nếu không tôi tự —— “

Cô chưa nói dứt lời, Giang Tấn đã cắt ngang, “Tôi lái xe qua đây, cô đứng chờ ở đây là được.”

Khi hắn nói những lời này, trên mặt chẳng có chút biểu cảm, trông cũng chẳng có thành chút nào.

Triệu Phùng Thanh quay đầu sang một bên, chép miệng. Cô không tin, hắn không nhận ra sự khó chịu của cô.

Cô điều chỉnh về mặt, khi quay sang nhìn Giang Tấn thì đã trưng ra nụ cười đáng yêu động lòng người, “Vậy thì cảm ơn Giang tiên sinh.”

Trong mắt Giang Tấn dường như có ý chế nhạo thoáng qua.

Triệu Phùng Thanh chớp mắt mấy cái, cô cảm thấy chắc chắn mình không nhìn nhầm.

Đúng vậy, đây mới là bình thường này. Nếu giờ hắn cua thì cô sẽ đổ mắt.

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Ảnh Đế – Ảnh Hậu

Sau hôm ấy, Giang Tân và Triệu Phùng Thanh cũng liên lạc với nhau thường xuyên hơn, duy trì ở trạng thái một tuần nói với nhau năm sáu câu.

Vào một ngày nào đó Trương Phù Lị tâm huyết dâng trào gửi bản thảo truyện mới cho cô đọc, Triệu Phùng Thanh đột nhiên nảy ra một ý nghĩ.

Trong tác phẩm này nam chính và nữ chính gặp nhau ở Cầu Ô Long.

Triệu Phùng Thanh nhớ lại hôm xem mặt ấy, Giang Tân nhận một cuộc gọi, hắn nói mình đang có việc đột xuất.

Việc xem mặt đã được định ngày trước, sao có thể nói là việc đột xuất được.

Chỉ là, thời gian, địa điểm, tên của căn phòng ấy di Triệu đã hẹn trước rồi. Rốt cuộc là sai ở chỗ nào?

Trương Phù Lị nhắn tin qua wechat cho cô: “Thanh Nhi, đây là truyện mới của tao. Tao đổi phong cách rồi.”

“Mày bảo không viết nữa mà?” Triệu Phùng Thanh tiện tay di lên di xuống.

“Đây là tác phẩm cuối cùng.” Trương Phù Lị gõ xong mấy chữ này thì viết thêm, “Viết xong bộ này tao sẽ nghỉ.”

Đối với Trương Phù Lị mà nói, dù có viết bao nhiêu truyện đi nữa, cũng không thể bù lại những tiếc nuối giữa cô nàng và Viên Táo. Cuốn truyện này thuộc về nam chính và nữ chính, nhưng cô đã đưa chuyện tình của mình và anh lồng vào đó.

Chuyện đã qua lâu rồi cũng nên kết thúc thôi.

“Chuyện xưa đừng nhớ lại nữa, ông chủ Tôn cũng rất tốt với mày.”

“Ừ, sang năm tao sẽ sinh cho lão một thằng cu béo tròn mũm mĩm.” Trương Phù Lị gửi một tin nhắn âm thanh tới, là tiếng cười sang sảng. “Tuần sau Đại Hồ về thành phố S, tên tiểu tử ấy muốn cưới vợ rồi.”

“Cậu ta chả nói gì với tao cả.” Triệu Phùng Thanh lập tức chọc gọi Đại Hồ trong đám bạn wechat của mình.

Một lúc lâu sau Đại Hồ vẫn chưa nhắn tin lại.

Trương Phù Lị: “Nó xấu hổ đó, tao uy hiếp mãi mới nói đây.”

Triệu Phùng Thanh: “Vợ cậu ta là người ở đâu?”

Trương Phù Lị: “Nữ thân của nó, Tần Hiểu.”

Triệu Phùng Thanh đã sớm quên dáng vẻ của Tần Hiểu lâu rồi. Chỉ là cô từng nghe Đại Hồ tả qua về cậu ấy, đó là một cô gái có gương mặt khá thanh tú, tính tình dịu dàng, trông có vẻ vừa nhất gan lại rụt rè.

May mà Đại Hồ là người quyết đoán, dám theo đuổi cô ấy đến tận thành phố B.

Thế mới nói, người có tình ắt sẽ trở thành thân thuộc.

Nhắc tới cũng khéo, sau cuộc gọi của Trương Phù Lị chẳng bao lâu, Giang Tân cũng theo đó mà tới.

Hắn mời cô ăn bữa cơm tối.

Giờ Triệu Phùng Thanh mới nhớ ra bát quái về chuyện tình của bạn học Giang hồi xưa.

Cô đắn đo, quan hệ của mình và hắn giờ là thế nào ?.

Bạn bè nhất định chưa tới.

Kẻ thù sao, cũng không hẳn.

Cô nhìn cuốn truyện đang mở liền liên tưởng đến tình tiết trong đó.

Có thể vì ánh trăng sáng trong lòng muốn kết hôn, nên Giang Tẩn nam tự ngược mình, vì thế liền quyến rũ một cô nàng trái ngược hoàn toàn với gu của mình cho hả giận.

Quả thực là quá bá đạo.

Nghĩ đến đó, cô nở nụ cười, rồi bá đạo chấp nhận lời mời ăn tối này.

Sau đó, quả nhiên bữa ăn này không hề đơn giản như cô nghĩ. Đồng thời cô cũng hiểu rõ một chuyện, bản về hai chữ bá đạo, cô còn thua xa Giang Tẩn.

Tiệm sách đóng cửa hơi muộn, tám giờ hơn Giang Tẩn mới tới nên Triệu Phùng Thanh vẫn chưa tan làm. Tuy nhiên lúc sáu giờ cô đã ăn hết một cặp lồng com rồi. Không phải cô không quan tâm đến bữa tối hân mời, mà là đúng cái giờ đó, cô sẽ cảm thấy cực kỳ đói.

Giang Tẩn đi vào rồi chào một câu, sau đó hần không nói gì nữa.

Cô đã quen với sự im lặng đó của hần, liền để hần tùy ý vào phòng nghỉ ngơi.

Vừa lúc đám học sinh đang được nghỉ hè nên buổi tối ít khách đi hần.

Triệu Phùng Thanh ngồi ở quầy thu ngân chơi game trên điện thoại.

Đúng chín giờ, Giang Tẩn ra khỏi phòng nghỉ, nhẹ giọng hỏi: “Tan làm chưa?”

Ánh mắt cô đang tập trung vào màn hình trên tay nên chỉ đáp “Ừm” một tiếng.

“Đi thôi.”

“Đi đâu?” Tầm tư cô còn đang tập trung vào chuyện vượt cửa. Chỉ cần mười phút nữa, cô sẽ qua được cửa này. Cô muốn đánh xong rồi mới đi.

“Hẹn hò.”

Ngón tay Triệu Phùng Thanh dừng lại. Giấy tiếp theo, quái vật kia liền đánh trúng nhân vật của cô. Di động truyền đến tiếng báo qua cửa thất bại. Cô cẩn thận cân nhắc về hai chữ hần vừa nói, sau đó ngược mắt lên nhìn hần.

Giang Tẩn đứng đó, mặt mày tựa như tranh.

“Giang tiên sinh thật biết nói đùa.”

“Không đùa.” Hần thản nhiên đáp.

Mắt cô đảo quanh, cười đến thật vui vẻ, “Không biết, quan hệ của tôi và Giang tiên sinh phát triển đến giai đoạn hẹn hò từ lúc nào?”

“Yêu đương tìm bạn đời tự nhiên sẽ phát triển.” Hần tựa người vào tường, nói mà mặt không biến sắc.

Triệu Phùng Thanh cong đuôi mắt, phóng ra đòn mê hoặc lòng người, còn cố ý hạ thấp tông giọng, “Thì ra Giang tiên sinh tìm bạn đời đột nhiên như thế.” Thời trung học, cô thích nhất là quyến rũ hần bằng cách này. Chỉ là, hần chẳng thèm nhìn cô lấy một lần.

Hiện nay, hần cũng không có bất cứ phản ứng gì, thái độ vẫn cứ nhàn nhạt, “Mục đích chúng ta đi xem mặt không phải vì việc đó sao?”

Triệu Phùng Thanh vẫn cười, “Hôm ấy, thật ra Giang tiên sinh không tới xem mặt phải không?”

“Thật không may là hôm ấy tôi quả thực đi xem mặt.” Giang Tẩn hơi tăng âm lượng, “Nếu Triệu tiểu thư không tin, cứ đi hỏi là biết.”

Cô nhìn hần.

Có người đàn ông nào tìm bạn đời mà về mặt lại lạnh lùng như vậy chứ.

Thật ra từ hồi trung học, hần đã khinh thường cô rồi. Nhiều năm trôi qua như vậy, cô là kẻ vô công rồi nghề, còn hần trông khí thế ngời ngời thế kia, thì sao cô có thể lọt vào mắt xanh của hần được.

Hai người im lặng một lúc lâu.

Cuối cùng Triệu Phùng Thanh dứt di động vào túi xách. Có một nữ nam bao ăn bao uống miễn phí, coi như cũng không chán lắm. Hơn nữa cô đang vô cùng tò mò, rốt cuộc hần làm thế này là có mục đích gì.

“Ồ ——” cô dịu dàng nói, “Giang tiên sinh, hai chúng ta được coi là đang yêu đương hẹn hò à?”

“Nếu Triệu tiểu thư nể mặt tôi.” Giang Tấn đột nhiên nhòe miệng cười, có thể nói là vô cùng hào hoa phong nhã.

Triệu Phùng Thanh nhìn vào mắt hắn, “Là nhờ được Giang tiên sinh coi trọng.” Cô gần như chưa từng thấy hắn mỉm cười. Cậu thiếu niên năm ấy lúc nào cũng trưng ra cái vẻ người sống chớ gần, sau này gặp lại, cũng không thấy hắn dịu dàng lúc nào. Nay lại đột nhiên trưng ra nụ cười như tác phẩm nghệ thuật thế này, thật khiến cô không đỡ nổi. Tiếc là giờ cô đang ở trạng thái mặt mộc, bằng không sẽ có khí chất hơn hẳn.

Haha, bình đến tướng chặn, ai thềm sợ hắn.

Cô đóng cửa tiệm, tắt cầu dao.

Triệu Phùng Thanh ra về ổn ổn, “Giang tiên sinh, tặng một chúng ta hẹn hò ở đâu?”

Quả nhiên, chút ấm áp trên gương mặt Giang Tấn mất hẳn, chỉ còn lại sự lạnh lùng vốn có, “Ăn cơm.”

“Tôi đã ăn hết một cặp lòng com lớn, còn thêm một đĩa ốc nữa.” Cô hạ thấp giọng ra vẻ như đang hờn dỗi. “Trong sách nói, sau chín giờ tối không nên ăn com, nếu không sẽ bị béo phì đó —— “

Hắn nhìn cô một cái, “Nói bình thường đi.”

Cô bậm môi hờn dỗi, đi theo hắn ra bãi đỗ xe.

Bên phía quang trường đang rất náo nhiệt. Một thanh niên trượt ván vừa trông thấy Triệu Phùng Thanh, liền huýt sáo vài cái coi như chào hỏi.

Cô và bọn họ đều quen nhau, nên cũng không để ý mấy tiếng huýt sáo lắm, cô còn cười tươi vẫy tay với bọn họ.

Một thiếu niên trượt ván vỗ tay ào đáp lễ.

Giang Tấn không nói gì, thản nhiên đi qua với gương mặt lạnh vốn có của hắn.

Triệu Phùng Thanh đi theo hắn, một trước một sau khoảng cách tầm một mét.

Hắn không nói gì, cô cũng lười tìm đề tài. Dù sao là hắn muốn tìm bạn đời trước mà.

Hai người im lặng ra đến bãi đỗ xe.

Xe của Giang Tấn xe quả thực rất bắt mắt. Hôm nay hắn không đi con xe BWM hệ số 6 nữa mà đổi sang Porche Panamera.

Triệu Phùng Thanh nhìn chằm chằm biểu tượng xe, trong mắt tỏa sáng, nhưng giọng thì vẫn ổn ổn, “Giang tiên sinh giàu thật đấy.” Cô ra sức vuốt xoa khen ngợi.

“Chỉ là tầng lớp làm công ăn lương thôi.” Hắn giúp cô mở cửa xe bên ghế lái phụ.

“Giang tiên sinh quả thực là người giàu nhất trong tầng lớp làm công ăn lương đó.” Cô vốn định ngồi lên một cách rụt rè tao nhã, nhưng lại không cẩn thận bị vấp chân, ngã nghiêng người về phía Giang Tấn.

Hắn đỡ cô, bảo vệ cô trong ngực mình, “Triệu tiểu thư, nên cẩn thận chút.”

Triệu Phùng Thanh cân nhắc chênh lệch chiều cao giữa hai người, sau đó cô nở nụ cười, “Cảm ơn Giang tiên sinh, thật sự là xấu hổ quá.”

“Không sao.” Giang Tấn đáp lại cũng rất khách khí, sau đó hắn liền thả cô ra.

Cô nghĩ, hắn nhất định cho rằng cô cố ý. Nhưng thật ra là vì dây giày cô vừa tuột ra nên cô mới dẫm phải.

Nơi Giang Tấn dẫn Triệu Phùng Thanh tới hoàn toàn không hợp với bộ trang phục cô đang mặc trên người.

Cô đi làm ở hiệu sách nên thường mặc áo T-shirt, quần bò, để mặt mộc, nên dù gương mặt cô có xinh đẹp đến mức nào, đáng đi có tao nhã ra sao thì cũng không hợp với nhà hàng này.

Có điều Giang Tấn không nhắc, cô cũng chẳng quan tâm lắm. Dù sao ở đây tỷ lệ người quen nhận ra hắn cũng cao hơn nhận ra cô nhiều.

Từ lúc vào nhà hàng, Giang Tấn không nói gì cả.

Dựa theo nguyên tắc “Địch bất động ta bất động”, Triệu Phùng Thanh cũng không rên một tiếng.

Sau khi nhân viên phục vụ viết đơn rồi ra ngoài, không khí bàn ăn liền hoàn toàn lặng im.

Giang Tấn nhìn chăm chăm vào di động, dường như đang nghĩ gì đó.

Triệu Phùng Thanh thấy hắn không có ý muốn nói gì, liền bắt đầu chơi game.

Chơi game thật sự là lựa chọn hàng đầu cho việc giết thời gian, nó có thể khéo léo hóa giải sự ngập ngừng xấu hổ của đôi nam nữ xa lạ, xóa đi thời gian chờ cơm tẻ nhạt. Thời gian tíc tắc trôi qua, cho đến khi nhân viên phục vụ đưa đồ lên.

Ngoại trừ chơi game, ăn cơm cũng là một thú vui rất tuyệt.

Triệu Phùng Thanh đã ăn cơm tối rồi, chỉ là với vị trắng lạnh như Giang tiên sinh kia lại ăn có vẻ khá thông thả. Chẳng hiểu hôm nay hắn bị đứt dây thần kinh nào mà lại mời cô đến đây ăn cơm, rồi không chịu lên tiếng nói gì.

Triệu Phùng Thanh không hỏi han gì Giang Tấn, một mình ngồi ăn.

Trái lại Giang Tấn trông cô ăn rất say sưa ngon lành, liền mở miệng phá vỡ sự im lặng trước “Triệu tiểu thư vừa nói sau chín giờ không nên ăn cơm nữa phải không?”

“Thỉnh thoảng cũng nên có ngoại lệ.” Cô mỉm cười đáp.

Sau đó, hắn lại không đề ý đến cô nữa.

Triệu Phùng Thanh thoải mái ăn xong hai đĩa thịt, vừa ngẩng đầu, liền thấy một người đẹp nắm tay một người đàn ông từ từ đi tới.

Cổ họng cô hơi nghẹn. Sau đó, cô tao nhã cầm chén trà lên, nhấp vài miếng nước cho xuôi con nghẹn. Tuy rằng cô không biết quan hệ chính xác của người đẹp và gã đàn ông kia, tuy nhiên từ cách hai người đi bên nhau có thể đoán được hắn là khá thân thiết.

Suy nghĩ bát quái trong lòng Triệu Phùng Thanh nổi lên. Cô nhìn sang Giang Tấn.

Hắn vẫn đang nhìn vào di động, không thèm ngẩng lên nhìn cô một cái.

Cô bữu môi, chọc đũa vào một miếng thịt trâu lớn rồi đưa vào miệng nhai nuốt.

Mỹ nhân kia cùng người đàn ông đang đi về phía này, cùng theo đó là một mùi hương dịu nhẹ. Mùi hương mang đậm vị thiên nhiên này, khiến con người ta cảm thấy dễ chịu, lại chẳng thua kém mấy hăng nước hoa hàng hiệu hiện nay.

Triệu Phùng Thanh thừa nhận, Giang Tấn rất có gu thẩm mỹ. Những người đẹp mà hắn nhìn trúng đều không phải mấy loại hay tô son trát phấn vớ vẩn.

Chắc hẳn vì mùi thơm càng ngày càng gần, nên Giang tiên sinh rốt cục cũng ngước mắt lên, về mặt bình thần.

Người đàn ông kia vừa nhìn thấy Giang Tấn, liền tỏ ra khá kinh ngạc, rồi mở miệng nói một câu phá vỡ mười phút im lặng giữa Giang Tấn và Triệu Phùng Thanh này giờ. “Giang tổng, đêm nay có duyên quá.”

“Lý tổng.” Giang Tấn đứng dậy.

Lý tổng có vẻ vô cùng vui mừng, gã kéo tay người đẹp đứng bên cạnh, cười nói, “Nhu Nhu, vị này là Giang tổng. Anh đã kể em nghe rồi đấy, thanh niên anh tuần nổi tiếng nhất hiện nay đây.”

“Giang tổng, chào anh.” Giọng điệu Liễu Nhu Nhu vẫn dịu dàng nhỏ nhẹ như xưa.

“Chào cô.” Giang Tấn rất có phong độ, cứ như hắn chưa từng gặp mặt Liễu Nhu Nhu vậy.

Từ sau hôm Liễu Nhu Nhu gọi điện cho cô vì cái áo khoác thì chưa từng liên lạc lại với Triệu Phùng Thanh lần nào nữa. Lúc này cô nàng cũng không thèm nhìn Triệu Phùng Thanh dù là nửa con mắt. Cô nàng chỉ nhìn Giang Tấn một cái, còn ra vẻ rụt rè như lần đầu mới gặp. Ngoài ra, ánh mắt dịu dàng cùng lời nói ngọt ngào ấy, chỉ dành cho mình Lý tổng.

Giang Tấn nhìn Lý tổng khoác tay lên vòng eo thon của Liễu Nhu Nhu, về mặt vẫn bình thản như thường.

Hai người bọn họ chẳng để lộ chút sơ hở nào.

“Giang tổng, đây là Liễu Nhu Nhu tiểu thư.” Lý tổng có vẻ khá tự hào về cô nàng, “Là anh hậu mới nhất đấy.”

Giang Tấn lịch sự đáp lại, “Nghe danh cô đã lâu.”

“Quá khen rồi.” Liễu Nhu Nhu nói xong, liền quay sang nhìn Lý tổng dịu dàng nói, “Chuyện đó có gì hay ho mà anh cứ treo trên miệng suốt thế, rồi người ta biết sẽ cười em chết thôi.”

Lý tổng nắm lấy bàn tay ngọc ngà của Liễu Nhu Nhu, “Nhưng em thực sự đã đoạt được giải thưởng đó mà.”

Lý tổng không biết thôi, bốn người đứng đây, ngoại trừ Liễu Nhu Nhu, còn hai người nữa cũng là ảnh đế ảnh hậu đấy.

Trong đó một người là Giang Tấn, đang nhìn Liễu Nhu Nhu vừa khách khí lại xa lạ.

Còn một người khác chính là Triệu Phùng Thanh, đang ngồi ngay ngắn trên ghế của mình, chỉ cong khốe miệng cười mỉm, trong mắt ngập tràn ánh nhìn hứng thú.

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Vì Muốn Theo Đuổi Em Thôi

Lý tổng và Giang Tấn hàn huyên vài câu, gã ta cũng liếc qua nhìn Triệu Phùng Thanh vài lần cũng không nói gì, nhưng ngược lại Liễu Nhu Nhu lại quay sang nhìn Triệu Phùng Thanh cười dịu dàng, “Chị này nhìn xinh quá.”

Triệu Phùng Thanh vẫn tươi cười im lặng, chờ Giang Tấn trả lời.

Trong mắt Giang Tấn tràn ngập ám áp, hần quay sang trả lời Liễu Nhu Nhu “Quá khen rồi, đây là bạn gái tôi.”

“Trông rất xứng với Giang tổng.” Liễu Nhu Nhu chân thành đáp.

Lý tổng cười tít mắt lại, một tay ôm chầm lấy Liễu Nhu Nhu, “Chúng tôi không quá rầy Giang tổng cùng bạn gái ăn tối nữa. Hôm khác gặp nhé.”

Vì thế, hai bên đành tạm dừng ở đây.

Sau khi nhạc đệm nhỏ là Liễu Nhu Nhu rời đi, Giang Tấn trông vẫn thản nhiên như thế, hần lạnh lùng nhìn chằm chằm vào di động.

Triệu Phùng Thanh cúi đầu tiếp tục ăn đồ của mình.

Được một lúc, Giang Tấn nhẹ nhàng đặt di động xuống, bắt đầu cuộc trò chuyện truyền thống của một đôi nam nữ khi xem mắt. “Triệu tiểu thư, cô và tôi đã quen nhau một thời gian rồi, nhưng vẫn chưa nghe cô kể gì về cuộc sống của mình.”

Cô đang ăn kem viên, hương vị vừa ngọt dịu và mát lạnh ấy khiến cô neho mắt lại. Cô chậm rãi nói: “Cuộc sống của tôi á, đơn giản chỉ có hai điểm trên một đường.”

“Trước đây cô đã yêu ai chưa?” Hần hỏi khá tự nhiên.

“Đương nhiên là có rồi.” Triệu Phùng Thanh cười đến là vui vẻ.

“Cũng phải, không còn trẻ nữa mà.”

Cô vốn không ngại hần nói vậy, dù sao hai người bọn họ cũng chẳng chênh nhau nhiều tuổi lắm. Cô vẫn cười như thế, “Không biết Giang tiên sinh đã yêu được mấy lần rồi?”

Hần bình tĩnh nhìn cô, “Sao Triệu tiểu thư lại dùng số nhiều?”

“Lý tổng nói mà, anh là thanh niên vừa anh tuấn lại tài giỏi. Cuộc sống của thanh niên đẹp trai tài giỏi nhất định phải muôn màu muôn vẻ rồi.” Triệu Phùng Thanh đặc biệt nhấn mạnh bốn chữ “Muôn màu muôn vẻ”.

Giang Tấn bỗng nhiên nở nụ cười, cười trông đến là khó hiểu, “Đó chỉ toàn những lời khách sáo thôi. Công việc của tôi rất bận, nên cũng không rảnh yêu đương nhiều.”

Triệu Phùng Thanh vẫn giữ nụ cười giả tạo ấy, “Giang tiên sinh, cũng muộn rồi. Mai tôi còn phải đi làm sớm, tôi về trước nhé.” Thịt cá cũng ăn xong rồi, cô muốn về nhà ngủ thôi.

“Đề tôi đưa cô về.” Giang Tấn tiếp lời rất nhanh.

“Không phiền Giang tiên sinh, nhà hàng này cũng gần nhà tôi thôi.” Cô khoác ba lô của mình đứng dậy, lịch sự gật đầu chào hần.

Hần cầm di động lên, kiên trì nói, “Tôi đưa cô về.”

Cô nhìn hần.

Hắn cũng nhìn cô.

Triệu Phùng Thanh bỗng chốc liền bỏ cuộc. Đi ngủ sớm mới là chuyện quan trọng, không thể lãng phí thời gian tranh cãi chuyện đưa hay không đưa này với hắn làm gì.

Trên đường về nhà, Giang Tấn không nói lời nào.

Triệu Phùng Thanh đốt thời gian vào mấy trò game. Trong bầu không khí trầm lắng đó, chỉ có tiếng hiệu ứng game "Leng keng leng keng" vang lên không ngừng trên cả quãng đường về nhà.

Đến ngã tư đèn xanh đèn đỏ, Giang Tấn dừng xe lại, quay sang nhìn lên màn hình di động của cô, màu sắc rực rỡ choáng hết màn hình. Hắn quay đầu lại nhìn cột đèn giao thông phía trước.

Triệu Phùng Thanh xuống xe ở một nơi cách nhà cô khoảng một kilomet

Giang Tấn quay đầu xe rời đi.

Sau khi cô xuống xe thì từ từ đi bộ về nhà.

Ở ngã tư này tầm mười giờ tối vẫn có người qua lại bình thường. Ngoài quảng trường phía trước khu chung cư có vài bác gái đang khiêu vũ cũng có vài người dắt chó đi dạo, không khí náo nhiệt vô cùng.

Cô nhìn đám chó hiếu động kia, đột nhiên nhận ra bản thân mình đã lớn rồi nhưng cuộc sống càng ngày càng mất phương hướng. Tuy rằng tuổi trẻ của cô rất lười nhác, nhưng lại vui vẻ hơn hiện giờ rất nhiều. Còn giờ tuy cười nhiều hơn nhưng những lần thật sự vui thì rất ít. Trong lòng chán đến mức tận cùng nhưng ngoài mặt lại phải ngụy trang ra vẻ, trong ngoài không có sự đồng nhất.

Quả nhiên năm tháng là thứ vô tình nhất, nó đem thanh xuân và nhiệt huyết của chúng ta ra đi mà không có ngày trở lại.

Trên con đường dài một kilomet ấy, Triệu Phùng Thanh nhớ lại rất nhiều chuyện từ thời cấp ba, điều kỳ lạ là cô hoàn toàn không còn nhớ gì về chuyện của Giang Tấn nữa.

Cho đến khi tắm rửa xong xuôi, cô mới bắt đầu tự hỏi về bữa tối quái dị hôm nay.

Liều Nhu Nhu có vẻ như đã tìm được kim chủ mới.

Giang Tấn hành xử khá là khéo léo tự nhiên với vị kim chủ mới kia.

Cô nghĩ thế nào, cũng cảm thấy đêm nay mình đã bị hắn lợi dụng.

Triệu Phùng Thanh tựa lưng vào sofa, gọi di động cho Trương Phù Lị

Lúc này Trương Phù Lị đang bận chém giết trên diễn đàn, pháo đạn bay tán loạn. Nghe thấy tiếng di động vang lên, cô nàng hơi mất hứng. Sau khi nhìn cái tên trên màn hình, cô lại vui vẻ ngay được, nhanh chóng nhận điện, "Alo, Thanh Nhi à?"

Triệu Phùng Thanh gặm khoai lang hỏi: "Đang làm gì vậy?"

"Đang chửi nhau." Trương Phù Lị cười ha ha.

"Tao nói rồi mà, đừng dọa mấy đứa trẻ trâu đó nữa." Triệu Phùng Thanh cũng cười theo.

Cô cùng đám bạn này, từ hồi trung học đến đại học đã phải hứng chịu nhiều ánh mắt quái dị.

Sau này bước ra xã hội, mấy cậu nam sinh ấy đã biết khiêm tốn lại nhiều. Triệu Phùng Thanh không thích xã giao, nên ngoại trừ mấy đứa bạn quái gở này, thì cũng chẳng nói chuyện nhiều với người khác bao giờ. Còn ngoài đời thật thì Trương Phù Lị sống rất bình thường, nhưng trên mạng ảo lại cãi nhau âm ỉ.

Trương Phù Lị châm điếu thuốc, "Nói đi, mày tìm tao có chuyện gì?"

"Tao chưa kể mày nghe nhĩ, tao gặp lại Giang Tấn rồi." Sau khi tốt nghiệp trung học, Triệu Phùng Thanh chưa từng nhắc lại hai chữ "Giang Tấn" ấy với lũ bạn của mình, cô còn cho rằng nếu nói ra sẽ có chút cảm giác khó chịu, nhưng nay lại nhận ra chuyện đó rất bình thường.

Trương Phù Lị bị sặc thuốc, "Ai cơ?"

"Giang Tấn." Triệu Phùng Thanh nhớ lại dáng vẻ của hắn thời trung học, miêu tả lại: "Cái người lớp 12-2 đó, người cao cao đẹp trai ấy."

"À!" Lần này Trương Phù Lị đã nghe rõ được tên người đó, "Tao cũng quên hắn rồi, sao tự dưng nhắc lại nó làm gì. Mày gặp hắn ta lúc nào ?."

“Chính xác mà nói, là hồi đầu tháng chín năm ngoái.” Ngày cô tới khách sạn phỏng vấn cũng chính là lần đầu tiên cô gặp lại hắn.

“VẬY mà giờ mày mới nói với tao à!” Trương Phù Lị có phần bực mình. Ấn tượng của cô về Giang Tấn luôn dừng lại ở ba chữ “Gã khốn nạn”.

So với tâm trạng nóng nảy của Trương Phù Lị, Triệu Phùng Thanh lại có vẻ bình tĩnh hơn hẳn, “Gặp lại một lần thôi mà, cũng đâu có gặp nhiều đâu.”

“Gần đây thường xuyên gặp nhau à?”

“Xem là vậy đi.” Triệu Phùng Thanh đem chuyện gần đây của Giang Tấn nói ra sạch, chủ yếu là miêu tả mối quan hệ của hắn và Liễu Nhu Nhu cùng Lữ Tiểu Nhân. Cô hiểu Trương Phù Lị quan tâm nhất là mấy chuyện quan hệ nam nữ này.

Quả nhiên, sau khi Trương Phù Lị nghe xong, cô nàng uống một cốc nước lớn, rồi thở dài khoa trương: “Oa! Học bá thanh cao năm ấy đã trở thành lãng tử tình trường rồi nhì. Tư liệu sống tốt đấy! Nam chính truyện mới của tao sẽ lấy hắn làm hình tượng.”

“Mấy tác phẩm của mày được viết như thế đấy à?” Triệu Phùng Thanh ăn hết một gói khoai lang, rồi lúi mếu tờ giấy ăn ra lau tay, “Mày nói xem, mày sẽ viết thế nào?”

“Dùng đầu gối mà nghĩ cũng biết, Liễu Nhu Nhu là nữ chính trong câu truyện ấy.” Đột nhiên nhắc đến đề tài hiện thực này, Trương Phù Lị hăng hái hẳn lên, “Cái kiểu con gái dịu dàng như nước ấy rất dễ khiến người ta muốn bảo vệ. Mày nghĩ thử xem, Giang Tấn giấu Liễu Nhu Nhu kín như vậy. Trừ mày ra, có ai phát hiện ra bí mật này không. Có thể thấy hắn yêu cô ta thế nào. Chỉ là chắc giờ hắn vẫn chưa nhận ra tình cảm của mình đâu. Nam chính trong ngôn tình luôn thế đấy, thích chạy một vòng quanh quả địa cầu, cuối cùng mới phát hiện ra chân ái của mình.”

“Tiếp tục nói đi.” Triệu Phùng Thanh bóc một hộp chân vịt ra.

“Hôm nay Giang Tấn hẹn hò với mày, nhất định là cố diễn cho Liễu Nhu Nhu xem. Nhưng thật ra hôm nay hắn dẫn mày chạy đến chỗ của Liễu Nhu Nhu, là muốn chà đạp cô ấy một cách điên cuồng thô bạo.” Trương Phù Lị dừng lời, cười ha ha, “Mấy trò ghen tuông rồi lên giường giải hận ấy, tao có thể viết được ba ngàn chữ ấy chứ.”

Triệu Phùng Thanh thiếu chút nữa nghẹn xương chân vịt giữa cổ. “Tao không tưởng tượng ra cảnh hắn tự nhiên nổi khùng lên trông như nào nữa.”

“Bộ mặt thật của mỗi thằng đàn ông, đều chỉ dành cho người con gái họ yêu.” Trương Phù Lị đột nhiên nghiêm túc hơn hẳn.

Tất nhiên Triệu Phùng Thanh nghe được thâm ý trong câu đó. Cô không phải người con gái Giang Tấn thương, đó là chuyện cô đã biết lâu rồi, “Tao biết hắn có mục đích riêng.”

“Mục đích gì?”

“Không biết.” Triệu Phùng Thanh cắn một miếng chân vịt, “Chờ tao ăn nốt cái chân vịt này rồi sẽ hỏi hắn.”

Trương Phù Lị chau mày.

Bọn họ đã hơn ba mươi tuổi rồi. Tuy rằng Nhiều Từ cũng chưa có người yêu, nhưng người khiến Trương Phù Lị lo lắng nhất lại là Triệu Phùng Thanh.

Từ khi gặp Giang Tấn, Triệu Phùng Thanh không thích bất cứ người đàn ông nào nữa, ngay cả một thần tượng nam cũng không có. Hơn nữa, cô cũng không thích xem phim thần tượng. Nhiều năm trôi qua, dường như cô không có nhu cầu yêu đương gì vậy. Đi xem phim một mình, ăn lẩu một mình, luôn một thân một mình.

Trương Phù Lị từng muốn giới thiệu vài anh cho cô, nhưng Triệu Phùng Thanh đều từ chối. Trương Phù Lị chỉ sợ Triệu Phùng Thanh dần quen với cảm giác đó, cứ cô độc sống một mình đến cuối đời.

Giờ Giang Tấn xuất hiện, không biết là phúc hay họa đây.

Trương Phù Lị là người nóng nảy, ngay sau đó cô liền liên lạc với Nhiều Từ, hỏi về chuyện năm ấy của Giang Tấn và Tàn Hiểu.

Tối qua Nhiều Từ thức trắng đêm tăng ca, giờ còn đang ngủ bù. Trong lúc nhất thời nghe thấy cái tên “Giang Tấn” thì cũng lơ mơ một lúc, vài phút sau hắn mới nhớ ra đó là ai. Hắn vỗ vỗ trán, kể lại đơn giản mọi chuyện cho Trương Phù Lị nghe.

Thật ra Nhiều Từ cũng không biết nhiều chuyện lắm.

Cấp ba năm ấy, sau khi Giang Tấn và Tàn Hiểu nhận được giấy tuyển thẳng vào đại học, các thầy cô cũng coi như nhắm mắt mở một mắt. Hai người đó trở thành một đôi danh chính ngôn thuận.

Đứng trên phương diện người ngoài cuộc nhìn vào thì thấy, Giang Tấn và Tàn Hiểu thật xứng đôi. Nam thanh nữ tú lại còn học chung một trường đại học, quả thực khiến người ta ghen tị muốn chết. Lúc ấy, hai người họ còn được xưng là “Đệ nhất lương duyên” của lớp 12_2.

Nhiều bạn học còn nói đùa về chuyện sau này hai người sẽ kết hôn thế nào, rồi sinh con đặt tên là Giang Tàn, nghe rất êm tai, Giang Tàn sau này nhất định cũng là học sinh giỏi, vân vân.

Học sinh cấp ba rất đơn giản, còn cho rằng bọn họ nhất định sẽ ở bên nhau cả đời.

Chuyện đại học của hai người đó, Nhiều Từ cũng không biết nhiều lắm. Năm ngoái vì chuyển đi công tác, hắn có quen một nam sinh từng học lớp 12_2 năm ấy, hai người nói chuyện phiếm về thời trung học, nam sinh kia còn lỡ đăng nhắc tới tên Giang Tấn.

Giang Tấn đến nay vẫn chưa kết hôn, hơn nữa lúc học đại học bạn gái cũng không phải Tần Hiểu. Hắn là một nhân vật khá có tiếng trong trường đại học, diện mạo tuấn tú, học hành giỏi giang. Nữ sinh theo đuổi hắn thì vô số số. Theo những gì nam sinh kia còn nhớ, hồi học năm hai Giang Tấn có hẹn hò với một mỹ nhân của khoa ngoại ngữ. Còn sau này thế nào, vị nam sinh kia cũng không biết nữa. Chỉ nghe nói là, Giang Tấn đã từng có vài người bạn gái.

Nhắc tới chuyện đó, nam sinh cảm kìa cảm khái, “Đáng tiếc cho Tần Hiểu quá. Cậu ấy chính là hoa khôi lớp tôi nữa đấy. Nay, tôi nhớ lớp ông có người từng theo đuổi cậu ấy phải không?”

Nhiều Từ biết người cậu ta nhắc tới là Đại Hồ, liền ậm ừ đáp một tiếng.

Nam sinh kia tiếp tục nói: “Năm ngoái lúc tôi tới thăm Tần Hiểu, cô ấy còn chưa kết hôn, đang học lên tiến sĩ.”

Về chuyện Giang Tấn và Tần Hiểu, nam sinh ấy chỉ nói tới đó.

Nhiều Từ chẳng có mấy hảo cảm với Giang Tấn nên cũng không tiếp tục hỏi thăm gì nữa.

Chuyện Đại Hồ và Tần Hiểu kết hôn, Nhiều Từ cũng mới biết gần đây. Nhiều Từ cũng từng gặp hai bạn gái trước của Đại Hồ, thần thái và gương mặt đều rất giống Tần Hiểu. Suýt chút nữa hắn còn tưởng cả đời này của Đại Hồ sẽ phải ngắm nhìn ảo ảnh của Tần Hiểu mà sống qua ngày, ai ngờ, tên ngốc ấy thật sự đã theo đuổi được Tần Hiểu rồi.

Sau khi Nhiều Từ kể chuyện này cho Trương Phù Lị nghe thì kỳ quái hỏi: “Đang yên đang lành chị nhắc về nó làm gì?”

Trương Phù Lị nửa đùa nửa thật đáp: “Chị đang tìm tư liệu sống cho nhân vật nam chính sắp tới của chị thôi.”

Nhiều Từ: “. . .”

Trương Phù Lị đem mấy chuyện bát quái đó kể lại cho Triệu Phùng Thanh nghe.

Triệu Phùng Thanh nhìn màn hình, tiếp tục gặm chân vịt, “Tao cũng vừa mới biết thôi, vị Liễu Nhu Nhu kia chính là ảnh hậu mới.”

Triệu Phùng Thanh không quan tâm tới giới giải trí cho lắm, hơn nữa giờ có nhiều giải thưởng như vậy, một năm có thể xuất hiện mấy ảnh hậu. Sao cô có thể nhớ được.

Cô lên mạng tra cứu hồi lâu, cũng không tra được tin tức gì có liên quan đến Liễu Nhu Nhu.

Lướt lại từ trong ra ngoài, mới tìm được một cái tên ba chữ Liễu Nhu Nhu ở một diễn đàn nhỏ.

Thì ra Liễu Nhu Nhu có nghệ danh là Liễu Xuân Xuân.

Quan trọng là từ khi tìm với cái tên Liễu Xuân Xuân, thì hàng loạt tin tức giải trí đã xuất hiện. Trước kia Liễu Nhu Nhu là một người mới vô danh, gần đây mới nổi tiếng như vậy. Bộ phim điện ảnh cô đoạt giải là một bộ phim cấp ba cấm bị chiếu toàn đại lục.

Bộ phim đó vừa đóng máy quay hồi đầu tháng chín năm ngoái.

Mà Triệu Phùng Thanh tới cửa hàng bán hoa là vào tháng mười năm ngoái.

Trương Phù Lị buồn bực, “Vậy thì sao?”

“Không biết thì phải hỏi chứ sao.” Triệu Phùng Thanh ăn xong chiếc chân vịt cuối cùng, “Tao phải đi hỏi anh người yêu mới nhậm chức cái đã.”

Trương Phù Lị gào lên đầy sợ hãi, “Mày chẳng hiểu gì cả mà đã đồng ý hẹn hò với hắn à?”

“Hư danh thôi. Nếu mày muốn, tao cũng có thể cho mày.”

Trương Phù Lị: “. . .”

Triệu Phùng Thanh cúp điện thoại. Tháo bao tay bên trái xuống, cô nhấn một tin nhắn âm thanh cho Giang Tấn qua weibo: “Bạn trai, có phải anh đang thực hành vận động cùng Liễu cô nương không?”

Mười phút sau, Giang Tấn đáp lại: “Bạn gái, em hơi ló rồi đấy.”

“Giang tiên sinh.” Triệu Phùng Thanh ngả người xuống giường, nói chậm từng lời: “Tôi rất ngạc nhiên đấy, anh và Liễu cô nương diễn trò ướm ắt đó là vì muốn huấn luyện kỹ năng diễn xuất cho cô ấy à?”

Từ khi Triệu Phùng Thanh lên lầu hai của tiệm bán hoa, cô đã cảm thấy có gì đó rất lạ rồi.

Căn phòng đó thật sự không phải một nơi hoàn hảo để lên giường. Muốn khung cảnh không có khung cảnh, muốn bầu không khí không có không khí. Hơn nữa mỗi lần Giang Tấn và Liễu Nhu Nhu từ lầu hai đi xuống cùng nhau, bộ dáng hai người đều có vẻ không bình thường.

Ban đầu, Triệu Phùng Thanh còn chưa nhận ra điểm nào bất thường, sau này nhìn Giang Tấn vài lần, cô mới biết.

Hắn rất sợ nóng.

Khi hắn và Liễu Nhu Nhu cùng nhau từ lầu hai đi xuống, luôn là nam sạch sẽ nhẹ nhàng thoải mái, nữ nhóp nhép mỡ hời. Hai người dường như một người đang trong mùa đông, một người ở mùa hạ vậy.

“Không phải.” Sau khi Giang Tấn thốt ra lời này thì một phút sau hắn mới nặn ra nốt câu còn lại: “Vì muốn theo đuổi em thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Cậu Đang Hẹn Hò Với Giang Tấn Há ?

Từ lúc Triệu Phùng Thanh gặp lại Giang Tấn tới nay, thì cô luôn giả vờ giả vịt trước mặt hắn.

Đồng thời tâm trạng cũng rất mâu thuẫn.

Cô không kìm nén được tâm trạng tò mò muốn thăm dò cuộc sống của hắn. Dù là trong lòng không thích gặp mặt hắn, nhưng khi đã gặp nhau thì cô sẽ phối hợp diễn với hắn.

Nhìn hắn tương tác với Liễu Nhu Nhu cùng Lữ Tiểu Nhân, cô cảm thấy rất thú vị.

Trước đêm nay, tuy rằng Triệu Phùng Thanh luôn hoài nghi Liễu Nhu Nhu đang diễn tuồng trên lầu hai, nhưng cô cũng không dám chắc chắn lắm. Cho đến khi hai chữ diễn viên ấy xuất hiện, Triệu Phùng Thanh mới có chút nhận thức.

Tiếng rên rĩ của Giang Tấn và Liễu Nhu Nhu ở lầu hai kia là diễn.

Nhân sinh như diễn, dựa cả vào hành động.

Đương nhiên, lời này không chỉ nói mình Liễu Nhu Nhu, còn bao gồm cả Giang Tấn và Triệu Phùng Thanh.

Vài lần gặp mặt trước, hai người còn cảm thấy ghê tởm đối phương nhưng qua thì cũng qua rồi. Sau khi rời khỏi tiệm bán hoa, Triệu Phùng Thanh chưa bao giờ nghĩ, mình và Giang Tấn còn có thể gặp lại nhau. Mà lần gặp lại này tự nhiên còn liên quan đến hai chữ “Theo đuổi” ấy nữa.

Cô nhìn sáu chữ kia trên màn hình đi động, bỗng cảm thấy có chút buồn cười.

Khi cô đang ôm ấp tình cảm thiếu nữ thì hắn coi thường cô. Giờ mới nói thì có ích lợi gì chứ. Cô đã không còn giữ thứ tình cảm ấy từ lâu rồi. Hơn nữa, hai chữ theo đuổi ấy, cô không tin.

Cô vút đi động xuống bàn, lên giường đi ngủ.

Đêm ấy Triệu Phùng Thanh ngủ rất ngon giấc, ngày hôm sau tỉnh dậy tinh thần sáng khoái.

Hôm nay là thứ bảy, cô tới hiệu sách mở cửa từ sớm. Nguyên buổi sáng cũng bán được vài quyển sách.

Tới gần giữa trưa thì Không Đạt Minh đến tiệm.

Sự xuất hiện của hắn khiến Triệu Phùng Thanh nhận ra rằng, công việc này không phải là nơi trú ngụ tốt nữa, nếu người nào muốn tìm cô, cứ đến thẳng hiệu sách là được. Cô không còn đường trốn nữa rồi.

“Hi, bạn học cũ.” Không Đạt Minh cười rất tự nhiên.

Cô miễn cưỡng đáp lời: “Có việc gì không?”

Hắn đi đến trước mặt cô, nhìn xung quanh tiệm sách một vòng, “Công việc này cậu cũng làm lâu rồi nhỉ.”

“Ừ.” Cô sợ hắn kéo dài câu chuyện, vì thế gọn gàng dứt khoát cắt ngang: “Có rắm mau thả.”

“Cậu là con gái con lữa, nói chuyện đừng có thô lỗ như thế.” Không Đạt Minh nói xong thì cười ha ha, gương mặt cũng trở nên xấu hổ. Hắn vươn tay xoa xoa mũi, ho khụ khụ hai tiếng, rồi lại ngược mắt nhìn trần nhà, sau ba giây ngắm chiếc đèn trên trần kia, hắn đưa ánh mắt dò sang Triệu Phùng Thanh, do dự hỏi: “Nghe nói, cậu và Giang Tấn đang hẹn hò à?”

Cô hơi nheo mắt lại, “Cậu nghe ai nói.”

Không Đạt Minh lại ho khụ khụ, “Cậu không biết đâu.”

“Cậu tin à?” Cô hỏi lại.

“Không tin, cho nên mới tới đây hỏi cậu này.” Không Đạt Minh kéo chiếc ghế bên cạnh qua ngồi xuống, chống tay trên mặt quầy rồi lại thả xuống, sau đó lại chống lên. Khi hắn ngừng đầu nhìn cô, vẻ mặt cũng tự nhiên hơn vừa nãy, “Bạn học cũ, nói cho tôi nghe đáp án đi.”

“Liên quan gì đến cậu?”

“Tôi quan tâm cậu thôi. . .” Không Đạt Minh dừng lại mấy giây rồi mới rụt rè hỏi: “Cậu và cậu ta. . . bắt đầu từ lúc nào?”

“Chẳng phải cậu bảo không tin à?” Đuôi mắt cô hơi nhếch lên.

“Không phải tôi không tin.” Tay của Không Đạt Minh vừa chống lên lại bắt đầu buông xuống.

Triệu Phùng Thanh liếc nhìn động tác của hắn, nói: “Cậu có gì muốn hỏi thì qua hỏi thẳng bạn tốt của cậu không phải sẽ dễ hơn à.”

Không Đạt Minh vẫn làm ra kiểu muốn nói rồi lại thôi. Hắn chau mày, lại khẽ cắn môi, mở miệng nói, “Từ lúc tôi quen Giang Tấn tới nay, cậu là bạn gái thứ bảy hay thứ tám gì đó rồi.”

Không đáng ghét đang muốn tám chuyện về tình sử của Giang Tấn đấy à?

Ánh mắt của Triệu Phùng Thanh bỗng chớp sáng rực, khóe miệng cô hơi cong lên.

Không Đạt Minh liếc thấy Triệu Phùng Thanh hai mắt sáng rực thì hơi ngạc nhiên. Cảnh tượng này không giống như những gì hắn đã tưởng tượng. Ít nhất là trong số những cô nàng trước kia, chưa từng thấy ai có thái độ lạc quan trong mối quan hệ với Giang Tấn thế này. “Hay là. . . cậu ta đã nói với cậu rồi à?”

Cô trung ra vẻ mặt vô tội, “Nói gì với tôi cơ?”

Không Đạt Minh chọn một người cả hai đều quen để bắt đầu câu chuyện, “Cậu từng gặp Lữ Tiểu Nhân rồi đúng không? Mới hỏi tét quan hệ giữa cậu ta và Giang Tấn vẫn còn tốt nhưng đừng một cái nói chia tay là chia luôn.”

“Từ hồi tét đến giờ đã là chín tháng, quả là thể sự vô lường.”

Triệu Phùng Thanh buột miệng nói câu này chỉ mang tính khách quan, nhưng lọt vào tai Không Đạt Minh lại thành ra đang khoe khoang. Hắn bắt mắt đáp lời, “Nói về chuyện kết hôn, ai có thể đi đến cuối con đường vẫn đang là ẩn số.”

Cô đồng ý, “Ừm.”

Không Đạt Minh thấy cô ra vẻ như thế, cũng chẳng thèm nói lời khách khí nữa, “Bạn gái trước đây của cậu ta đều là những cô nàng tài mạo vẹn toàn, cậu là một ngoại lệ.”

Cô cười tươi như hoa, “Thật à? Vinh dự quá nhỉ.”

“Triệu Phùng Thanh, sao cậu có thể biến chất thế này?” Trong ký ức cấp hai của Không Đạt Minh, cô chỉ là một con nhò hay cúp học, không quá quan tâm đến những bạn học khác, lúc ấy hắn còn nghĩ, cô chắc cũng không phải học sinh hư. Nhưng sau khi gặp lại, những chiếc gai ấy càng ngày càng vươn ra sắc nhọn.

Cô bêu môi trả lời, “Nếu cậu đang muốn xả chuyện tình yêu của Giang Tấn thì tôi sẵn sàng lắng nghe, còn không thì thôi đi.”

Không Đạt Minh cạn lời.

Chuyện của Giang Tấn, hắn rất ít khi để ý. Đàn ông mà, có vài hồng nhan tri kỷ cũng là điều bình thường. Chỉ là nếu đối tượng ấy là Triệu Phùng Thanh, trong lòng Không Đạt Minh lại cảm thấy hơi khó chịu. “Vì nể tình cậu là bạn học cũ, nên tôi mới nhắc nhở cậu một chút, phải biết tự giải quyết cho tốt đây.”

Khổng Đạt Minh quen Giang Tấn từ học kỳ hai năm nhất đại học. Hai người họ cùng khoa nhưng không cùng lớp, và có học chung với nhau vài môn.

Khổng Đạt Minh là một người thích náo nhiệt, hấn vào đại học H chưa được bao lâu, đã bắt đầu triệu tập nhóm đồng hương thành phố S, còn tổ chức một buổi họp hội đồng hương. Bất ngờ lại biết Giang Tấn cũng là người thành phố S, Khổng Đạt Minh lập tức tới ký túc tìm Giang Tấn.

Nhưng Giang Tấn không thường xuyên ở lại ký túc xá. Theo lời của ba người bạn cùng phòng hấn nói, hấn vốn không ở ký túc. Giường của hấn toàn đồ của mấy cậu cùng phòng.

Học kỳ một năm nhất, số ngày Giang Tấn đi học không vượt quá mười ngón tay.

Chỉ những hôm kiểm tra, hấn mới xuất hiện.

Độc lai độc vãng, vô cùng lạnh lùng.

Đến kỳ thi cuối kỳ, thành tích của Giang Tấn lại đứng nhất toàn khoa. Điều này khiến Khổng Đạt Minh cảm thấy không thoải mái lắm.

Đại học H có nhiều nhân tài, Khổng Đạt Minh hận không thể có bốn tám tiếng một ngày để vui đầu vào học, nhằm duy trì thứ hạng của mình. Nhưng cái kẻ bóng người cũng không thấy trên lớp như Giang Tấn, lại có thể dễ dàng đạt được học bổng, nếu là ai biết cũng sẽ khó chịu thôi.

Chỉ là sau khi quen với Giang Tấn, Khổng Đạt Minh không so đo với hấn nữa. Vì đó là năng lực trời cho, không thể so được.

Giang Tấn là một người lạnh lùng, từ trước đến nay Khổng Đạt Minh đã quen rồi, sau khi biết được điều đó, quan hệ giữa hai người cũng không xấu đi. Hết năm nhất, hai người họ đã có thể tán ngẫu với nhau hơn mười câu rồi.

Lúc ấy, Giang Tấn vẫn còn độc thân.

Khai giảng năm hai chưa được bao lâu, Giang Tấn có bạn gái đầu tiên ở đại học, là một mỹ nhân của khoa ngoại ngữ. Lúc ấy có rất nhiều nam sinh ngây thơ ghen tị với hấn, trong đó bao gồm cả Khổng Đạt Minh.

Giang Tấn đẹp trai, bạn gái hấn xinh xắn, cặp đôi ấy đã trở thành giai thoại trong một quãng thời gian sau đó.

Nhưng chưa được mấy tháng, hai người đã chia tay.

Nghe đồn sau đó mỹ nhân khoa ngoại ngữ còn tới tìm Giang Tấn vài lần, nhưng hấn luôn tỏ ra lạnh lùng.

Khổng Đạt Minh nghe một người đồng hương khoa ngoại ngữ nói, nguyên nhân chia tay là vì Giang Tấn lăng nhăng.

Lại một tháng sau nữa, Giang Tấn có bạn gái mới, nhưng cũng quen nhau chẳng được bao lâu lại có tin đồn nguyên nhân chia tay là vì hấn lăng nhăng.

Mấy năm qua, hấn liên tục quen rồi lại chia tay, và không có mối quan hệ nào kéo dài quá lâu.

Giang Tấn và Lữ Tiểu Nhân quen nhau được bốn năm tháng rồi lại chia tay. Hai người họ biết nhau từ đại học, là qua Khổng Đạt Minh giới thiệu mới quen nhau. Lữ Tiểu Nhân vừa gặp đã yêu Giang Tấn, chỉ là phần tâm ý ấy, cô giữ thật kín trong lòng. Sau đó thấy Giang Tấn cô đơn đã lâu, cô mới mượn rượu để thổ lộ.

Giang Tấn đồng ý.

Nhưng kết cục của cô cũng chẳng khác gì những người đẹp trước đó.

Tuần trước, vì công việc mà Khổng Đạt Minh có dịp gặp lại Lữ Tiểu Nhân.

Đúng lúc hai người đang rảnh nên tìm một quán cà phê ngồi tâm sự.

Lữ Tiểu Nhân gầy hơn rồi, những mặt thì vẫn bình thường. Cô còn trêu chọc hấn: “Bạn học Khổng Minh, chừng nào cậu mới định lấy vợ đây?”

“Tôi còn chưa thèm xem bát tự đâu.” Khổng Đạt Minh thuận miệng hỏi một câu, “Cậu dạo này thế nào?”

“Vẫn thế thôi.” Lữ Tiểu Nhân nhún nhún vai, “Đàn ông theo đuổi tôi còn đang xếp hàng dài.”

“Vậy là tốt rồi.”

Khổng Đạt Minh cố ý tránh nhắc tới cái tên Giang Tấn, mà không ngờ, Lữ Tiểu Nhân lại chủ động dẫn qua đề tài ấy. Ban đầu cô lơ đãng hỏi: “Dạo này cậu có hay gặp Triệu Phùng Thanh không?”

“Hả?” Khổng Đạt Minh nhất thời có chút chột dạ trong lòng. Tình hình trận bóng rổ hôm ấy, hấn cũng đã thấy rồi. Giữa Giang Tấn và Triệu Phùng Thanh

nhất định có gì đó ám muội.”Thình thoảng cũng có gặp. . .”

Lữ Tiểu Nhân cười mỉm, “Mấy tuần trước mình có hẹn gặp nhưng cậu ấy rất bận.”

“Ừ.” Không Đạt Minh gật đầu.

“Giang Tấn. . .” Lữ Tiểu Nhân vừa nhắc đến cái tên này, giọng điệu chợt thay đổi.

Không Đạt Minh càng thêm chợt dạ.

Lữ Tiểu Nhân quan sát vẻ mặt hắn, tiếp tục hỏi: “Và Triệu Phùng Thanh đã quen nhau trước buổi họp lớp hôm đó đúng không?”

“Đúng đúng.” Không Đạt Minh nhớ lại, rồi kể chi tiết, “Hè năm ngoái, cậu ta đi xem mặt bị tôi bắt gặp. Tôi biết cậu ta và Giang Tấn đều học ở cao trung A nên mới giới thiệu cho hai người quen nhau.”

Lữ Tiểu Nhân cười khẽ, “Tôi nghĩ rằng, hai người đó đã quen nhau lâu rồi.”

“Không thể đâu? Lúc ấy tôi có hỏi, hai người họ đều nói không quen nhau mà.” Không biết vì sao, Không Đạt Minh lại cảm thấy nụ cười kia của Lữ Tiểu Nhân có vẻ nguy hiểm, “Tại sao cậu đột nhiên nhắc tới Triệu Phùng Thanh thế?”

Lữ Tiểu Nhân cầm tách cafe lên nhấp môi, “Không có gì, đúng lúc nghĩ tới thôi.”

Không Đạt Minh cười lúng túng.

Đứng trên lập trường của đàn ông mà nói, dựa vào cảm tình của Không Đạt Minh đối với Giang Tấn thì có thể giải thích được chuyện ấy.

Chỉ là hắn không dám tin Giang Tấn thật sự sẽ vừa mắt Triệu Phùng Thanh.

Gu thẩm mỹ nhiều năm nay của Giang Tấn đều là mấy cô nàng tài mạo song toàn đáng đẹp mặt xinh, Triệu Phùng Thanh nhìn lại có vẻ như hồ ly tinh, bằng cấp thì không có, không hề phù hợp với sở thích của Giang Tấn.

Nhưng sau khi Không Đạt Minh ngẫm lại thì cảm thấy có chỗ nào đó sai sai.

Không Đạt Minh gặp lại Triệu Phùng Thanh là ngẫu nhiên.

Dĩ nhiên gặp lại rồi lưu số của nhau cũng không chắc có thể gặp mặt lần nữa.

Nhưng không hiểu sao Lữ Tiểu Nhân đột nhiên nhắc tới chuyện muốn họp lớp cấp hai, sau đó tới tìm Không Đạt Minh.

Không Đạt Minh là người nhiệt tình trời sinh, không nói hai lời đã sống chết muốn ôm đồm xử lý chuyện đó.

Thế mới có lần gặp gỡ tiếp theo với Triệu Phùng Thanh.

Sau đó, Không Đạt Minh bắt chợt gặp lại Liễu Nhu Nhu ngoài đường.

Hai người nói chuyện một lát.

Liễu Nhu Nhu vô tình nhắc tới chuyện, Triệu Phùng Thanh từng này tuổi rồi, với bằng cấp ấy thì không tìm được việc gì tốt nữa. Nếu không tìm được việc thì quay lại tiệm hoa làm việc cũng được.

Không Đạt Minh vừa nghe tới đó, lại nổi lòng nhiệt huyết, lập tức tới tìm mẹ Triệu. Chỉ là mẹ Triệu lại khéo léo từ chối hắn.

Tháng bảy, Giang Tấn hẹn hắn đi chơi bóng rổ.

Không Đạt Minh vui vẻ đồng ý.

Hắn nghe mấy cậu bạn chơi bóng nói ngoài tiệm sách gần đây có mỹ nhân, vì thế liền cười ha hả hỏi Giang Tấn có muốn đi không.

Giang Tấn không từ chối.

Vì thế hắn lại gặp Triệu Phùng Thanh.

Dường như Không Đạt Minh có thể tưởng tượng cái ngày mà Triệu Phùng Thanh bị đá rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Tôi Chịu Hết Rồi, Cút Ngay !

Khổng Đạt Minh cũng không kể kỹ chuyện tình sử của Giang Tấn cho Triệu Phùng Thanh nghe, hắn chỉ nói qua loa mấy câu coi như xong chuyện, cuối cùng còn nhấn mạnh lại một câu: “Tốc độ thay bạn gái của Giang Tấn có thể tính bằng tiếng đấy.”

Thấy thái độ Triệu Phùng Thanh thờ ơ, hắn còn nói thêm, “Tiểu Nhân rất thích cậu ta, còn sẵn sàng vì cậu ta mà bỏ cơ hội đi du học nước ngoài, kết quả không phải vẫn bị đá sao.”

Triệu Phùng Thanh chống má, suy nghĩ hồi lâu cũng không biết nói gì để an ủi, đành phải nói: “Nén đau thương thành sức mạnh.” Từ trước tới nay không phải cứ đánh đổi bằng một thứ gì đó sẽ đạt được tình yêu.

Khổng Đạt Minh hơi tức giận, “Cậu cho rằng mình có thể chịu được bao lâu?”

“Ai biết được, có thể ngày mai anh ta sẽ đá tôi thì sao.” Cô nở nụ cười, “Có câu nói thế nào ấy nhỉ, chỉ quan tâm những thứ đang nắm giữ mà thôi.”

Khổng Đạt Minh giận đến mức không nói được gì. “Thật cứng đầu.” Phản ứng của cô không nằm trong dự đoán của hắn, hắn cứ nghĩ rằng cô sẽ đau lòng khó chịu lắm khi nghe chuyện này.

Ai dè cô lại nhìn hắn với cặp mắt long lanh hóng chuyện, còn cười cợt vô cùng thoải mái. “Tôi không muốn nghe lời khuyên của cậu đấy, cậu định làm gì đây.”

Mặt Khổng Đạt Minh đen xì. Hắn vốn chẳng muốn nhúng tay vào cuộc sống tình cảm của Giang Tấn, chỉ là không đành lòng để Triệu Phùng Thanh chẳng hay biết gì. Ai ngờ cô nàng lại là kiểu người quái dị thế này.

“Thôi, tôi đã nói hết lời rồi. Cậu cứ tự mình ngâm lại đi.” Hắn đứng dậy bỏ của chạy lấy người.

Đi vội vài bước, hắn bỗng quay đầu lại, “Triệu Phùng Thanh, tôi thật sự coi cậu là bạn học cũ.” Hắn không có ý xấu, chỉ là thấy cuộc sống hiện tại của cô, hắn cảm thấy hơi đáng tiếc. Hồi cấp hai trông đôi mắt kia luôn sáng ngời.

Về mặt và giọng điệu của Khổng Đạt Minh khiến Triệu Phùng Thanh giật mình.

Cô là một người bạn cũ quá lạnh lùng. Cô đóng cửa thế giới của mình quá chặt, cho nên luôn có vẻ xa cách với người khác. Bạn bè thực sự của cô có thể đếm trên đầu ngón tay cũng hết rồi.

Lần này Khổng Đạt Minh tới đây, đối với cô mà nói, đơn giản chỉ là được nghe thêm một vài chuyện bát quái. Nhưng không thể phủ nhận, hắn xuất phát từ sự quan tâm đến cô, bán đứng chính bạn thân của chính mình. Phần thiện ý này, cô phải cảm ơn hắn.

“Cám ơn.” Triệu Phùng Thanh chớp mi cười, “Hoan nghênh cậu tới chơi nữa nhé.”

Khổng Đạt Minh nhếch miệng, “Triệu Phùng Thanh, cậu cười tươi như thế mới là đẹp nhất đấy.”

Chuyện bát quái Khổng Đạt Minh vừa nói, Triệu Phùng Thanh lập tức chia sẻ với Trương Phù Lị.

Trương Phù Lị vỗ đầu gối, “Tao đã nói mà, mấy phụ nữ đó chỉ là nguy trang thôi, người Giang Tấn yêu chỉ có mình Liễu Nhu Nhu.” Cô cảm thấy, kêu a a a, “Nam chủ truyện mới là cậu ta, cậu ta chính cậu ta.”

Triệu Phùng Thanh không nghĩ người Giang Tấn yêu nhất chính là Liễu Nhu Nhu, nhưng cô cũng không nói gì. Cô mở loa ngoài điện thoại, nghe thấy giọng người bên kia liền nói: “Có nam chủ mới rồi nhé, chúc mừng mày.”

“Nhưng tao lại quên mất mặt mũi cậu ta như nào rồi, nếu không còn khoe với bạn đọc ảnh của nam chủ ấy chứ.” Năm ấy Trương Phù Lị chỉ một lòng một dạ với Viên Táo, những nam sinh khác cô chẳng thêm quan tâm. Chỉ nghe nói rất nhiều nữ sinh mô tả vẻ ngoài của Giang Tấn là kiểu khuyển quốc khuyển thành. Mà cụm từ này trong lòng Trương Phù Lị thì có phần hơi éo lá.

“Một chữ thôi: Soái. Người khác cứ tự do phát huy trí tưởng tượng.”

“Cắt. Có soái như Thanh Nhi nhà chúng ta không?”

Triệu Phùng Thanh cười rục rờ, “Quả thật là không có.”

Hai người nói chuyện điện thoại một lúc, Triệu Phùng Thanh liền đi đọc tiểu thuyết tổng tài bá đạo, sau đó ăn cơm hộp của mình.

Khoảng hơn mười hai giờ bốn mươi phút, Giang Tấn ghé qua hiệu sách.

Trong tiệm lúc ấy chỉ có một hai vị khách.

Triệu Phùng Thanh lấy túi bọc sách cho khách rồi mỉm cười tiễn khách.

Sau đó cô nhìn Giang Tấn.

Hắn mặc tây trang đi giày da, khí thế hiên ngang. Nửa khuôn mặt như bị blur [1] mờ ảo.

[1] Là chế độ làm mờ trong Photoshop

Cô nở nụ cười đậm mùi chuyên nghiệp, “Hôm nay Giang tiên sinh cũng rảnh thật nhỉ.”

“Cũng tạm.” Giang Tấn nói lỏng chiếc caravat, đi về phía cô. Ánh sáng tản dần để lộ những đường nét trên gương mặt kia. “Cô ăn cơm chưa?”

“Ăn rồi.”

“Ăn gì?”

“Com thịt chiên, bình tịnh chính.” [Phiên dịch: Com thịt chiên, vừa rẻ mà ngon.] Triệu Phùng Thanh nói bằng tiếng quảng đông, còn cố ý nhấn mạnh bốn chữ sau.

Tiếng địa phương của thành phố S là tiếng quảng đông. Bởi vì người ngoại lai chiếm đa số, mà trường học lại chủ yếu giảng dạy bằng tiếng trung phổ thông, nên một thế hệ thanh niên mới dần dần chuyển sang nói chuyện bằng tiếng trung. Khi Triệu Phùng Thanh học trung học thì luôn trò chuyện với bạn bè bằng tiếng trung. Cho nên nhiều năm sau đó, Triệu Phùng Thanh và Trương Phù Lị nói chuyện phiếm sẽ tự động chuyển sang nói tiếng trung, mặc dù hai người từ nhỏ đã quen với tiếng quảng đông.

Giang Tấn khẽ chau mày, “Mấy nại là đưa tới?” [Phiên dịch: Bao lâu nữa mới tới?]

Đây là lần đầu tiên Triệu Phùng Thanh nghe hắn nói tiếng quảng, đúng giọng chuẩn của thành phố S. Cô chỉ tay sang bên kia đường, “Mấy phút, gian phố liền cách ly.” [Phiên dịch: Mấy phút nữa, quán cơm ngay đối diện.]

Hắn dứt khoát kéo caravat xuống, “Cô trung ý thực khiết?” [Phiên dịch: Cô thích ăn món gì?]

“Gà xé hấp muối.” Để tỏ ý cô không muốn mời khách nên còn nói thêm, “Hai mươi văn.” [Phiên dịch: Hai mươi tệ.]

Quả nhiên Giang Tấn đã biết ý, hắn lúi vúi tiến ra, đưa cho cô một trăm tệ.

Triệu Phùng Thanh chờ hắn nói một câu không cần thối tiền lại, nhưng hắn cũng chẳng có ý kiến gì cả.

Giang Tấn đi thẳng tới phòng nghỉ.

Khi Triệu Phùng Thanh gọi điện qua đặt cơm thì đã muộn rồi, gà xé hấp muối bán hết sạch.

Cô đi vào phòng nghỉ, đang định hỏi dò hắn muốn ăn gì, liền nhìn thấy Giang Tấn đang trong tư thế thả lỏng toàn thân tựa nửa người vào sofa lim dim ngủ.

Cô nhìn hắn đang gục đầu xuống, bỗng nảy ra một ý tưởng kỳ quái. Góc độ gục đầu kia rất phù hợp cho một đòn chí mạng. Sau khi gươm dao chém xuống, cái đầu kia sẽ lăn lóc trên mặt đất ngay.

Giây tiếp theo, cô liền cảm thấy này suy nghĩ này quá mức u ám rồi, vì thế liền đổi tư duy ngay.

Nhìn đầu hắn nghiêng nghiêng thế kia, cũng rất hợp với việc hôn chụt lên má một cái.

Đây là cảnh tượng long lanh nhất mà cô tưởng tượng ra được, còn những thứ khác, cô không thể nghĩ được.

Triệu Phùng Thanh xoay người rời khỏi phòng nghỉ, hỏi quán cơm rang còn món gì nữa không.

Nghe đối phương giới thiệu một loạt, cô đành tự chọn một món. Cô trầm nghĩ, nếu món đó không hợp với khẩu vị của Giang Tấn, cô sẽ ăn luôn hộ hắn. Hai mươi tệ ấy cô cũng chẳng thèm trả cho hắn.

Tiệm cơm đưa đồ qua rất nhanh. Vừa cúp máy chưa được đến 10 phút, cậu chàng ship hàng đã bước vào hiệu sách rồi.

Đều là khách quen nên hai người cũng không nói nhiều lời.

Trả tiền ship, thối tiền, xong.

Triệu Phùng Thanh mang hộp cơm đi vào phòng nghỉ. Giang Tấn vén mi mắt lên nhưng vẫn duy trì tư thế như cũ.

Cô nhìn hắn, lại nói bằng tiếng trung phổ thông, “Giang tiên sinh, gà xé hấp muối hết rồi, nên tôi gọi cho anh chiếc chân gà to lắm.” Trọng âm của cô nhấn mạnh vào chữ “to” cuối câu.

“Ừm.” Hắn ngồi thẳng người lên, tiện tay vớt chiếc áo khoác vest xuống ghế, đưa mắt nhìn hộp cơm trong tay Triệu Phùng Thanh.

Cô đi tới bàn, sau đó ngồi xuống chiếc ghế đối diện hắn.

Giang Tấn mở hộp cơm ra. Một chiếc chân gà thật đo đặt giữa hộp cơm, mấy cọng rau cải xanh bên cạnh. Hắn nhìn là không cả muốn ăn.

Lúc này, Triệu Phùng Thanh ngồi đối diện khẽ nhếch môi vất chéo lên.

Án dưới chiếc váy bút chì kia là một đôi chân dài miên man thật quyến rũ.

Hắn nhìn đôi chân của cô, rồi quay sang nhìn chiếc chân gà kia, lại càng không muốn ăn.

Triệu Phùng Thanh chọc chọc chiếc chân gà, “Giang tiên sinh, tối hôm ấy anh vẫn chưa nói hết câu đúng không?”

Hắn mân mê chiếc đũa dùng một lần ngay bên cạnh, “Triệu tiểu thư muốn nghe thêm câu gì nữa?”

“Thí dụ như.” Cô hạ thấp giọng, Anh không giải thích thì tôi sẽ coi như anh đang phát nhảm tín hiệu đấy nhé.”

Giang Tấn nhẹ nhàng đáp lời, “Cô lo quá rồi, tôi chưa từng có ý định đi quá giới hạn đâu.”

“Giang tiên sinh.” Triệu Phùng Thanh khẽ nhắc đùi phải lên hạ xuống, sau đó dướn người về phía trước, thu lại khoảng cách một bàn trà với hắn, “Chúng ta già ngốc bao ngày qua rồi, anh có từng nghĩ, nếu cứ tiếp tục thế này sẽ rất ngớ ngẩn không?”

“Triệu tiểu thư.” Hắn khẽ ngược mắt lên, cố định nhìn vào một nơi, “Cô lộ hàng rồi kia.”

“...” Cả người cô cứng lại.

Ánh mắt của hắn vẫn dán chặt vào nơi đó, “Ngực lép thì đừng có mặc áo cổ rộng như vậy.”

“...” Cô mau chóng giữ chặt cổ áo.

“Còn nữa.” Ánh mắt Giang Tấn chuyển từ ngực cô lên gương mặt cô, “Cũng đừng nhìn đàn ông với ánh mắt như thế.”

“...” Cô lập tức ngồi thẳng người lên, trong lúc nhất thời lại thẹn quá hóa giận, “Tôi chịu hết nổi anh rồi! Cút ngay.”

“Trả lại tiền thừa cho tôi trước đã.”

“...” Triệu Phùng Thanh lòi đồng tiền lẻ ra, ném thẳng về phía hắn, lạnh giọng trách mắng: “Cút.”

Mấy tờ giấy bạc rơi la tả xuống nền đất.

Giang Tấn vớt đũa xuống. “Triệu tiểu thư, nếu cô thành thật hơn thì chúng ta cũng không cần kéo dài lâu đến thế.” Cả ngày cô nở nụ cười giả tạo với hắn, hẳn thật sự không vui.

“Rốt cuộc anh muốn gì, nói mau?”

“Tôi chỉ hy vọng Triệu tiểu thư có thể trở thành bạn gái của tôi.”

Cô cười lạnh một tiếng, “Ở đây chỉ có hai chúng ta thôi, nói thẳng ra đi.”

“Vậy tôi sẽ đổi cách nói.” Giang Tấn dựa người vào thành sofa phía sau, nhàn nhạt đáp, “Tôi muốn trở thành bạn trai của cô.”

Triệu Phùng Thanh muốn cầm hộp cơm kia ném thẳng vào mặt hắn.

Đã bao lâu rồi cô chưa từng tức giận. Trước đây nếu gặp phải chuyện gì, cô cũng chẳng thèm quan tâm. Con giận hôm nay quả thực là lâu lắm rồi mới có.

Cô tự nói với mình phải dịu dàng, phải rộng lượng với hắn.

Cô quay đầu nhìn ra ánh nắng mặt trời ngoài kia, hít sâu một hơi. Sau đó nở nụ cười giả lả nói, “Giang tiên sinh, nếu anh đã nói thế, tôi cũng không biết vở kịch này chúng ta phải diễn bao lâu nữa.”

Giang Tấn nhìn cô. Đa số thời điểm, cô đều cười với hắn như vậy, trông vô cùng đáng ghét. Gương mặt lạnh vừa nãy còn dễ nhìn hơn bây giờ nhiều.

Hắn hơi mỉm cười, “Triệu tiểu thư, thật ra tôi muốn bàn chuyện làm ăn với cô.”

“Không bàn.” Triệu Phùng Thanh còn đang rất bức.

Hắn coi như không nghe thấy cô từ chối, “Làm bạn gái của tôi, tôi có thể cho cô tất cả mọi thứ trừ tình yêu.”

“Không cần.” Cô nói xong, mới ngấm lại lời nói vừa rồi của hắn.

Tất cả mọi thứ ngoại trừ tình yêu?

Hóa ra hắn vẫn nghĩ cô là một đứa con gái háms tiền sao. Nghĩ tới đó cô càng tỏm hắn hơn.

Vì thế, Triệu Phùng Thanh thay đổi về mặt rồi vắt chân lên, giữa lông mày lại có thêm mấy phần quỵến rũ, “Bao gồm cả điều kiện về vật chất sao?”

“Ừm.”

“Vậ —” Hai mắt cô sáng lên. “Tôi muốn có một căn nhà cạnh biển.”

Hắn nhìn vào mắt cô đáp, “Ừm.”

“Thôi, nên mua một căn trong nội thành đi. Bờ biển xa quá, đi làm không tiện.”

“Ừm.”

“Nếu không thì mua một căn cạnh biển, một căn trong nội thành, cộng lại là hai căn nhé.”

“Ừm.”

“Tuyệt quá.” Triệu Phùng Thanh nở nụ cười, lôi một hộp thuốc lá mới từ trong ngăn kéo ra, từ từ bóc lớp vỏ ngoài. Cô nhướn đuôi mắt nhìn về phía Giang Tân. “Nhưng mà...”

Cô rút một điếu ra, ngậm lên môi rồi châm lửa, sau đó chu đôi môi đỏ chót phả một ngum khói hương vào mặt hắn, “Những thứ ấy tôi đều tự mua được.”

Cô khinh thường nhìn hắn, “Làm thế nào nhỉ? Mấy điều kiện Giang tiên sinh đưa ra tôi chẳng có hứng thú lắm.”

Hắn cười, “Cũng không chỉ có điều kiện vật chất đâu.”

“Ồ?”

“Có một người, nhất định Triệu tiểu thư nghe tên xong sẽ cảm thấy rất hứng thú đấy.”

“Ai cơ?”

“Đào Tuệ Tuệ.”

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Bức Thư Máu

Trong nỗi chúng ta luôn có một vài chuyện nhớ đến khắc cốt ghi tâm nhưng sẽ giấu nó vào một góc thật sâu dưới đáy lòng. Nếu không có chất xúc tác gợi nhớ sẽ rất khó bị đào lên.

Đối với cuộc sống cấp hai của mình, Triệu Phùng Thanh thường rất ít khi nhớ lại.

Cái tên tồn tại duy nhất trong ký ức ấy của cô chính là Đào Tuệ Tuệ. Một nữ sinh mũm mĩm đáng yêu. Hồi cô học lớp tám, hai người đã ngồi cùng bàn mấy tháng.

Khổng Đạt Minh tổ chức buổi họp lớp cấp hai là họp lớp chín.

Hồi Triệu Phùng Thanh lên lớp tám thì nhà trường lại chia lớp một lần nữa.

Các bạn học cùng lớp tám theo nhau lên lớp chín cùng cô có khoảng chừng mười người.

Hôm họp lớp ấy, Triệu Phùng Thanh đến hỏi từng người một, có ai cùng học lớp tám với cô không. Có mấy bạn học gật đầu, nhưng bọn họ chẳng buồn nhắc tới ba chữ Đào Tuệ Tuệ ấy nữa.

Trong khoảnh khắc ấy, Triệu Phùng Thanh bỗng chạnh lòng.

Trường cấp 2 của Triệu Phùng Thanh được chọn ngẫu nhiên, cô được phân tới trường X rất bình thường, hay còn có tên gọi khác là “Trường tình”, ý là đám học sinh trong trường coi chuyện yêu đương là rất phổ biến. Thậm chí còn có vài cậu chàng lêu lổng cắm rể bên trường chuyên ngay cạnh, muốn tìm một nữ xinh dễ thương để trêu ghẹo.

Trường học đưa ra một loạt quy định, nhưng đã ra khỏi cổng trường, thì có rất nhiều chuyện giáo viên không nhúng tay vào được.

Tướng mạo Triệu Phùng Thanh xuất sắc như vậy, nên thường là con mồi nổi bật trong trường.

Mới khai giảng chưa được vài ngày, cô đã được mấy nam sinh lớp khác theo đuổi điên cuồng.

Nhưng may mà cô thoát được.

Sau đó vì đang trong thời kỳ trưởng thành phản nghịch, mặt khác cũng là vì tự bảo vệ mình. Cô làm thân với một đám nữ sinh hư cùng nhau làm loạn.

Lúc ấy, nữ sinh hư trong lớp được chia làm hai loại.

Loại thứ nhất là đám nữ sinh ăn chơi lêu lổng và biết đánh nhau, xích mích đánh nhau là chuyện thường xuyên xảy ra. Còn loại thứ hai là không thích đi học, là học sinh kém chỉ làm loạn vớ vẩn tập trung thành một nhóm.

Mặc dù Triệu Phùng Thanh đang trong độ tuổi phản nghịch, nhưng cô vẫn phân biệt được phải trái. Mấy chuyện trái pháp luật đó, cô tránh được thì sẽ tránh triệt để. Những nữ sinh cô quen đều là thuộc nhóm sau. Bởi vì cũng có nhóm đội, nên xem như cô có người bảo vệ. Bình thường luôn hoạt động theo nhóm, tránh đi một mình rất nguy hiểm.

Năm lớp tám đó, một bạn học giáp cùng đám lớp bên cạnh qua lại rất thân thiết, đó là những phần tử phản nghịch không thể chinh đốn được.

Bọn họ không chỉ chặn đường cướp tiền, dạy dỗ những kẻ không nghe lời. Thậm chí còn có hai nữ sinh vì giành nam sinh mà sẵn sàng tát vào mặt nhau bôm bốp. Nên mấy nữ sinh ấy cũng coi như chuyện bắt nạt chẳng có gì to tát.

Trong lòng Triệu Phùng Thanh rất phản cảm với chuyện đó. Đây chính là lý do vì sao cô có thể duy trì tình bạn nhiều năm với đám bạn cấp ba, nhưng lại chỉ khịt mũi coi thường mỗi lần nhớ về đám bạn cấp hai.

Năm ấy tin tức được ém đi khá nhiều, mấy cụm từ như “Bạo lực học đường” chưa xuất hiện phổ biến. Sự việc chưa đến mức quá nghiêm trọng, nên bề ngoài đều tỏ ra sóng yên biển lặng.

Triệu Phùng Thanh ra về là nữ sinh hư hồng, bình yên vượt qua cấp hai. Chuyện bắt nạt năm ấy, cô chỉ là người ngoài nên cũng chẳng mấy để ý.

Cho đến một lần ngẫu nhiên đổi chỗ ngồi, khiến cô phát hiện ra một điều, người đứng ngoài nhìn như cô cũng chẳng khác gì kẻ bắt nạt bạn bè kia.

Học kỳ hai năm lớp tám, có một nữ sinh mũm mĩm trở thành bạn cùng bàn với Triệu Phùng Thanh.

Cô nữ sinh ấy tên là Đào Tuệ Tuệ.

Những bạn học xấu tính luôn trêu cậu ấy là “Đào xám xám”.

Đào Tuệ Tuệ học hành không giỏi, nhưng lại rất nghiêm túc học tập, lúc nào cũng cố gắng hết sức. Đi học chép bài đầy đủ, chữ lấp kín mấy trang giấy, bài tập về nhà luôn hoàn thành đúng hạn, kiểm tra chưa bao giờ quay cóp. Nhưng bất luận cô có cố gắng thế nào thì thứ hạng cũng chỉ ở mức đếm ngược từ dưới lên.

Đồng học giáp nói, “Nơi này của mày có vấn đề đấy.” Còn chỉ chỉ vào đầu cô ấy.

Trong lớp Đào Tuệ Tuệ thường xuyên bị chế nhạo. Cô béo, chạy mấy bước đã như sóng lớn cuộn cuộn ào tới. Có mấy nam sinh tụ thành một nhóm đứng nhìn cô, nhìn xong thì chỉ chò cười cợt. Cô còn rất ngốc, mỗi lúc căng thẳng sẽ có tật nói lắp, trả lời cô giáo thì mười phút chưa nói hết một câu. Ngay cả giáo viên cũng không thích cô ấy.

Cái hôm Đào Tuệ Tuệ trở thành bạn cùng bàn với Triệu Phùng Thanh thì cô nàng rụt rè bắt chuyện, “Bạn học... xin chào.”

Triệu Phùng Thanh nở nụ cười đáp lại chẳng mấy thân thiện cho lắm.

Sau hôm ngồi cùng bàn ấy, Triệu Phùng Thanh hỏi Đào Tuệ Tuệ muốn mượn bài về nhà chép.

Đào Tuệ Tuệ đỏ mặt nói, “Bài tập... phải... phải... tự mình... mình làm.”

Triệu Phùng Thanh nở nụ cười rồi đảo mắt hỏi mượn cậu bạn bàn bên.

Kết thúc kỳ thi giữa kỳ, Đào Tuệ Tuệ xếp thứ hai từ dưới lên. Kết quả vừa được công bố, hai mắt cô nàng lập tức đỏ lên, bật khóc thành tiếng.

Chủ nhiệm lớp đang khen ba bạn học đứng đầu lớp, nghe thấy tiếng khóc này, cô liền không kiên nhẫn. “Muốn khóc thì đi ra ngoài mà khóc. Bản thân thì không cố gắng, khóc lóc có lợi ích gì.”

Bầu không khí trong lớp bỗng chốc im phăng phắc.

Đào Tuệ Tuệ lập tức ngừng khóc, chỉ nấc lên từng cơn, trông đáng thương vô cùng.

Triệu Phùng Thanh nhìn Đào Tuệ Tuệ nắm chặt tờ bài thi nhăn nhúm kia, lạnh lùng nói: “Cũng đâu phải đang trong tiết, bụi bay vào mắt hơi khó chịu nên mới khóc thôi, cô à.”

Chủ nhiệm lớp luôn thấy Triệu Phùng Thanh chẳng vừa mắt chút nào, nên cô vừa cãi lại, thì nhất thời tức giận, “Triệu Phùng Thanh!”

“Có mặt ——” Triệu Phùng Thanh cười rặng rờ.

Kết quả là hai người Triệu Phùng Thanh và Đào Tuệ Tuệ bị bắt ra ngoài phạt đứng.

Đào Tuệ Tuệ nhìn Triệu Phùng Thanh, trong đôi mắt tròn trăn ngập cảm động. “Cảm... cảm ơn.”

Triệu Phùng Thanh tỏ thái độ thờ ơ, “Tôi chẳng thích kiểu nịnh bợ đám đồ của cô chủ nhiệm, chẳng liên quan gì đến cậu đâu.”

Từ sau hôm đó, thái độ của Đào Tuệ Tuệ với Triệu Phùng Thanh tốt hơn hẳn, cách từ ba đến năm ngày cô nàng lại mang một chút đồ ăn vặt tới lớp chia cho cô.

Cùng lúc đó, hiện tượng bắt nạt Đào Tuệ Tuệ trong lớp học càng ngày càng nghiêm trọng, từ miệng cười chế nhạo chuyển sang ngược đãi thân thể.

Triệu Phùng Thanh biết thừa những tiếng chế nhạo ồn ào ấy, nghe thấy người khác hét tên ‘Đào xám xám’, cô lại lười nhác trả lời, “Tiếng trung còn nói không sôi thì tốt nhất đừng nên mở miệng nói gì.”

Nhưng những lần bắt nạt mờ ám khác, Triệu Phùng Thanh không biết được.

Ví dụ như, có mấy nam sinh hư đồn dùng máy kích điện [1] chọc vào người Đào Tuệ Tuệ, vì muốn nghe những tiếng cô lắp bắp la ó.

[1] Máy kích điện: máy giật điện chống cướp, biến thái

Đào Tuệ Tuệ thật sự rất sợ hãi, cô muốn tìm một người giúp đỡ mình trong trường, người đầu tiên cô nghĩ đến là Triệu Phùng Thanh. Một ngày nào đó sau khi bị bắt nạt, cô quay về chỗ ngồi, miệng hoảng hốt “Triệu... Phùng Thanh... Tôi... Tôi... Tôi...” Trong lòng đang vô cùng sợ hãi khiến tất nói lắp của cô nàng càng nghiêm trọng hơn.

“Hử?” Triệu Phùng Thanh liếc nhìn cô bạn cùng bàn một cái.

Trong khóe mắt Đào Tuệ Tuệ đầy nước mắt, ngón tay run rẩy không thôi, “Tôi... bọn họ...”

“Ngày mai nói nhé, tôi đang có việc gấp.” Triệu Phùng Thanh đang phải vội tới nhà ông ngoại ăn cơm, nên cầm cặp sách chạy nhanh ra ngoài.

Sau hôm ấy, cô không nhìn thấy Đào Tuệ Tuệ nữa.

Hôm đó, Đào Tuệ Tuệ đã bị một nam sinh trong lớp dùng cờ lê nung nóng làm tổn thương mặt. Ở bệnh viện nằm vài ngày rồi cuối cùng cũng chuyển trường.

Nhưng lại chẳng có kẻ nào phải chịu phạt vì chuyện đó.

Bởi vì nam sinh kia đang trong tuổi vị thành niên, nên không bị buộc tội theo bất cứ điều luật nào. Thậm chí, bởi vì chưa đủ mười bốn tuổi, nên hình phạt cũng được miễn luôn.

Ban giám hiệu từ chối chịu trách nhiệm vì sự việc xảy ra bên ngoài trường, lần này bắt ngờ hơn là người giám hộ của bên bị hại lại bất lực.

Phụ huynh bên nhà nam sinh hư kia lật lọng nói Đào Tuệ Tuệ đạo đức không ra gì.

Cuối cùng, trường học tuyên bố ra ngoài, bởi vì tình trạng sức khỏe của Đào Tuệ Tuệ không tốt, nên hai bên phụ huynh đã sắp xếp hòa giải với nhau.

Triệu Phùng Thanh đã từng đi tìm chủ nhiệm lớp hỏi địa chỉ mới của Đào Tuệ Tuệ, chủ nhiệm lớp chỉ nói, “Sau khi xuất viện em ấy chuyển đi luôn, bác sĩ cũng đã nói vết thương trên mặt em ấy cũng sắp lành rồi.”

Những tin tức cô hỏi thăm đều chỉ nhận được câu trả lời là không có gì đáng ngại.

Mấy năm sau đó, thỉnh thoảng Triệu Phùng Thanh cũng nhớ tới Đào Tuệ Tuệ.

Nhưng khi nhớ lại thì mọi chuyện cũng chỉ còn là quá khứ.

Trước khi lên đại học, Triệu Phùng Thanh tính toán sẽ thanh lý hết đồng sách cũ thời cấp hai cấp ba.

Trong quá trình phân loại sách, cô phát hiện trong một quyển vở thời cấp hai chỉ viết được mấy chữ, có vài mảnh giấy vụn.

Trên những mảnh giấy ấy còn lấm tấm những vết máu.

Giấy phút ấy, trái tim Triệu Phùng Thanh nặng trĩu.

Cô lục lại hết những mảnh giấy vụn ấy, ngồi xếp tới xếp lui cũng không hoàn chỉnh được. Sau đó, cô lục tung đồng sách viết và sách giáo khoa lên tìm, nhưng một phần ba bức thư còn lại, không biết đã lạc trôi ở đâu.

Triệu Phùng Thanh đọc bức thư ấy rất lâu.

Trong thư Đào Tuệ Tuệ thuật lại cuộc sống thời cấp hai của mình. Sự nghiệp học hành của cô rất vất vả. Cô đã từng viết rõ hoàn cảnh của mình dưới những bài tập về nhà, để giáo viên hiểu được điều ấy. Nhưng mỗi lần nộp bài tập lên, giáo viên lại coi như không thấy. Cô nói cho ba mẹ mình nghe, cô sợ phải đến trường, cô không muốn đi học nữa. Nhưng lọt vào tai ba mẹ lại là những lời ngớ ngẩn. Đám bạn cùng lớp chỉ biết bắt nạt cô, đối xử với cô chẳng khác gì con chó.

Phần cuối của bức thư bị cắt ngang tại đúng chữ Triệu, bên cạnh chỉ còn lại nửa chữ Phùng.

Phần sau đó đã bị nát vụn hết rồi.

Triệu Phùng Thanh cảm thấy thứ mình đang cầm trong tay đây là huyết thư của Đào Tuệ Tuệ. Đường như cô có thể tưởng tượng được, trên gương mặt mồm mỉm kìa của Đào Tuệ Tuệ là đôi mắt hốt hoảng mở to nhìn cô như muốn cầu cứu.

Tuy rằng chuyện đó đã qua rất lâu rồi, nhưng Triệu Phùng Thanh vẫn tìm luật sư xin cố vấn. Nếu năm lớp tám ấy cô tìm thấy bức thư này, không chừng có thể giúp Đào Tuệ Tuệ lấy lại công bằng rồi.

Luật sư trả lời: “Vụ án này tạm thời không thể khởi tố nữa.” Chẳng những không thể khởi tố, thậm chí năm ấy cậu nam sinh kia còn chưa đủ mười bốn tuổi còn được luật 《 Trẻ em chưa thành niên 》 bảo vệ.

Trong vụ án đó, kẻ hại Đào Tuệ Tuệ chỉ có một tên.

Tên đó vẫn được đi học bình thường, giáo viên cũng giảng dạy bình thường.

Tất cả mọi người đều là đồng lõa. Bao gồm cả giáo viên, cả học sinh, thậm chí bao gồm cả Triệu Phùng Thanh. Bởi vì họ là những người đứng xem vô tâm, khiến cho người bị hại lại càng tổn thương hơn.

Sau đó, Triệu Phùng Thanh mượn mạng lưới quan hệ của Trương Phù Lị đi tìm Đào Tuệ Tuệ.

Nhưng lại chẳng có chút tin tức nào.

Cô thầm nghĩ, có lẽ Đào Tuệ Tuệ đang sống rất tốt rồi.

Nhưng trong lòng cô mãi mãi không quên được bức thư ấy, những nét chữ và vết máu kia mãi mãi là gánh nặng ngàn cân khó buông.

Cái tên Đào Tuệ Tuệ này, là sau khi Triệu Phùng Thanh đọc được bức thư đó đã nhắc với Trương Phù Lị vài lần.

Ngoài ra, cô nghĩ mãi không ra còn ai biết được ý nghĩa cái tên đó với cô, còn dùng nó để uy hiếp cô.

Cô hỏi Giang Tấn vài câu.

Nhưng hắn lại trả lời vòng vo.

Cuối cùng, Triệu Phùng Thanh nói thẳng vào chuyện chính, “Sao anh lại tới tìm tôi?”

“Bởi vì hai ta đều cảm thấy đối phương rất đáng ghét.»

“...” Anh trả lời thế này, cô chẳng muốn nói thêm nữa.

“Nói là bạn gái, thật ra chỉ là một vụ làm ăn thôi.” Giang Tân bình tĩnh nói tiếp, “Tôi nghĩ, cô sẽ không vì gọi tôi một tiếng bạn trai mà yêu tôi được.”

“Anh muốn tìm một cô bạn gái giả?” Triệu Phùng Thanh chau mày.

Hắn thản nhiên đáp, “Ừm.”

“Nói thẳng ra đi.” Cô trừng mắt, “Giang tiên sinh, nói chuyện với anh tôi cảm thấy mệt mỏi vô cùng.” Tính cách quái dị, lúc thì không nói tiếng nào, lúc thì nói ra chẳng ai hiểu gì. Chẳng trách bình thường hắn không thích nói nhiều, bởi có nói thì người ta cũng không hiểu.

“Vậy câu trả lời của Triệu tiểu thư là?”

“Làm bạn gái giả thôi mà, được.” Triệu Phùng Thanh ngậm điếu thuốc, nở nụ cười nũng nịu, “Không yêu đương không lên giường, châu báu vòng vàng hai nhà, đây là điều kiện của tôi. Cộng thêm cả Đào Tuệ Tuệ nữa.”

“Tôi thích người đầy đặn chút.”

“...”

“Chỉ là giờ cô đang trong độ tuổi gái ế thèm trai như sói như hổ, thỉnh thoảng tôi cố gắng chịu đựng chút cũng được.”

“Cút.”

Giang Tân làm như lời cô nói, đứng dậy đi ra ngoài. Đi được vài bước, hắn quay đầu, “Đúng rồi, tôi cũng có một điều kiện.”

“Gì?”

“Bạn gái của tôi, không được trợn mắt lên như thế.”

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: [Tổng Tài Bá Đạo Yêu Tôi – Khế Ước Cùng Cô Vợ Nhỏ]

Giang Tân đi chưa được bao lâu, tiệm sách lại tiếp đón thêm một vị Lãnh trợ lý.

Dáng vẻ đường hoàng, miệng lưỡi lưu loát.

Hắn ta giới thiệu mình mang hợp đồng ký kết giữa Giang Tân và Triệu Phùng Thanh tới. Lãnh trợ lý nói cười vui vẻ, “Giang tổng nói, đây là làm ăn nên tất nhiên phải có hợp đồng.”

Thời hạn của hợp đồng là nửa năm.

Triệu Phùng Thanh nhìn mấy tờ giấy kia, rồi lại liếc mắt nhìn Lãnh trợ lý, “Nửa năm qua có vẻ Giang tổng nhà anh thiếu bạn gái nhỉ?”

“Chắc vậy.” Lãnh trợ lý cười đến là đáng yêu, “Nếu cô và Giang tổng hẹn hò vui vẻ, hợp đồng sẽ có thể được gia hạn. Mười năm hai mươi năm nữa là tương đương với hợp đồng chung thân.”

Cô mếu máo. Mắt thấy vị Lãnh trợ lý này chẳng lạnh lùng chút nào, ngược lại còn nói khá nhiều. Vì thế cô tiếp tục hỏi: “Sao anh ta không ra ngoài đường hô một tiếng, muốn bao nhiêu cô thì sẽ có bấy nhiêu cô.”

“Đã tìm vài người rồi nhưng không hợp tính.” Lãnh trợ lý xua xua tay, “Giang tổng nhà tôi muốn tìm một người không thích anh ấy, và cô là sự lựa chọn tốt nhất.”

Về mặt cô lạnh dần.

Lãnh trợ lý còn tán thưởng: “Gu thưởng thức của Giang tổng nhà chúng tôi quái dị như vậy đấy.”

Triệu Phùng Thanh tự biết, trong mắt rất nhiều người, cô là một kẻ kỳ lạ. Không ngờ, núi cao còn có núi khác cao hơn. “Ngộ nhờ một ngày nào đó tôi yêu anh ta, hoặc là anh ta yêu tôi, thì phải làm sao bây giờ?”

“Không thể nào. Giang tổng đã theo đuổi cô một năm nay, nhưng chẳng thấy cô cắn câu gì cả.” Lãnh trợ lý.

“Xin hỏi ——” Những biểu cảm trên mặt cô biến mất, “Anh nói một năm là ám chỉ từ năm ngoái đến năm nay sao?”

“Đúng, nhưng lập trường của cô khá vững.” Lãnh trợ lý trông đến là vui vẻ, “Tính cách Giang tổng vốn lạnh lùng, sắp lên chùa xin làm hòa thượng rồi. Không ngờ, trên đời này còn có cô làm ni cô xứng đôi với anh ấy.”

“Anh nói theo đuổi là sao cơ?” Một năm qua, cô và Giang Tấn nói chuyện còn chưa đến chục câu, theo đuổi cái mặt trời nhà anh ấy!

Lãnh trợ lý có vẻ như nghĩ ra chuyện gì đó, hần thu lại nụ cười đáp, “Giang tổng nhà chúng tôi theo đuổi người ta... ừm, hơi thâm lặng...”

Triệu Phùng Thanh lạnh lùng đáp “Đồ thần kinh.”

Ngày hôm sau là Thất Tịch.

Chủ nhật, Triệu Phùng Thanh ở nhà nghỉ ngơi.

Giang Tấn nói, hôm nay là ngày để bồi dưỡng tình cảm giữa những cặp đôi yêu nhau.

Triệu Phùng Thanh nghe xong, lại muốn trợn mắt.

Mắt còn chưa trợn lên, người ở đầu kia đã nói: “Không được trợn mắt.”

Mắt cô cứng lại.

“Bao giờ? Đi đâu?” Giọng cô đậm chất khàn khàn ngái ngủ.

“Mười giờ, tôi tới đón em.”

“Sớm thế.” Một ngày nghỉ tuyệt vời đã hết rồi.

“Cho nên đừng nằm lì trên giường nữa.”

Triệu Phùng Thanh đang ngồi lì trên giường chẳng có chút hứng thú, cô cúp điện thoại, kéo chăn lên, tiếp tục ngủ.

Thứ đánh thức cô dậy lần nữa vẫn là cuộc gọi từ Giang Tấn.

Khi cô nhận điện, ánh mắt cứ díp vào không mở ra nổi, “Alo, làm bạn gái anh mệt thật đấy.”

“Tôi đến rồi, em ra mở cửa đi.” Vẫn là chất giọng lạnh lùng như ngày thường.

“Lại chuyện gì nữa?” Cô lật người, “Hai ta có quen nhau à?.” Cô muốn ngủ thêm chút nữa.

“Triệu tiểu thư, em nghĩ rằng tôi tốn tiền mời em làm bạn gái là để em ngủ cả ngày đấy à?”

“Ai thèm chứ.” Triệu Phùng Thanh vốn có tật rất xấu khi mới tỉnh dậy, mà lại còn bị đánh thức hai lần liên tục, cô cảm thấy rất ấm ức, “Chia tay chia tay! Cút ngay cho tôi.”

Giang Tấn đang đứng ngoài cửa, sắc mặt cũng lạnh cứng.

Tòa chung cư Triệu Phùng Thanh thuê trọ, một tầng có hai mươi phòng. Ngoài hành lang thường thường có người qua kẻ lại, mấy người đi qua nhìn hần với ánh mắt quái dị.

Hần ấn chuông cửa, “Triệu Phùng Thanh, mở cửa.”

Cô hậm hực từ trên giường bò dậy.

Thế mới nói, bạn trai có gì tốt chứ? Cứ một mình FA là thoải mái tuyệt vời nhất.

Triệu Phùng Thanh thọc chân vào đôi dép lê, “lộc cộc” đi ra khỏi phòng. Vừa ra đến phòng khách, cô đột nhiên nhớ ra mình đang không mặc áo lót, vì vậy lại vội vàng trở về phòng, mặc áo lót, rồi khoác thêm một chiếc áo khoác ngoài. Sau khi chắc chắn không bị lộ ngực, cô mới đi ra ngoài.

Chuông cửa kêu từ nãy đến giờ.

Kêu đến mức khiến cô tức giận.

Triệu Phùng Thanh kéo cửa ra, thờ ơ chào, “Chào buổi sáng.”

“Trưa rồi.” Trong mắt Giang Tấn giờ chỉ toàn băng.

Cô nhướn mày lên, “Sao anh biết tôi sống ở đây?”

“Hôm qua em có cho Lãnh trợ lý địa chỉ nhà”

Hắn không nói, cô cũng quên luôn việc đó rồi. Ngủ đến ngu cả người thế này.”Anh đến có việc gì?”

“Bồi dưỡng tình cảm.” Hắn nhìn tóc tai cô bù xù, mắt mờ màng vì buồn ngủ, “Em và tôi không phải người yêu.”

“Tất nhiên là không phải.”

“Nhưng nửa năm tới là phải.”

“Được rồi, anh chờ tôi 20 phút.” Nói xong, cô định đóng cánh cửa gỗ lại.

“Triệu Phùng Thanh.”

Cách nhau một cánh cửa gỗ, cô vẫn có thể cảm giác được khí lạnh từ người hắn tỏa ra. Cô nở nụ cười quyến rũ, ngả ngón nói, “Cô nam quả nữ, tôi sợ anh cưỡng ép tôi thì sao.”

Hắn nhìn cô một lượt, “Trông em như thế này, có chỗ nào đáng để tôi cưỡng ép không?.”

Nghe xong, cô liền đóng sầm cánh cửa gỗ.

Giang Tấn nhìn cánh cửa đóng chặt kia mấy giây, rồi xoay người đi xuống lầu.

Cho đến khi ngồi trên xe, vẻ mặt hắn vẫn chưa thể khôi phục lại như thường.

Cô gái tên Triệu Phùng Thanh này, trời sinh tính lười nhác. Bình thường có thể cười rạo rờ như hoa nở, nhưng lúc bị đánh thức thì xù lông nhím. Hôm ấy khi đi đến nửa đường đánh thức cô, cô cũng tức giận đến mức đóng sầm cửa xe của hắn.

Nhưng khi cô giận thì sẽ giận rất dai.

Hắn nhớ rõ, Triệu Phùng Thanh của thời trung học, là một cô nàng lúc nào cũng tươi cười rạo rờ, giữa đôi lông mày luôn toát ra vẻ quyến rũ phòng đăng.

Một năm học ở cao trung A, cô xem như là ấn tượng đậm sâu nhất trong ký ức của anh.

Không muốn nhớ cũng khó, bởi vì cô quán lấy hắn thường xuyên. Bất cứ lúc nào hắn cũng có thể thấy cô xuất hiện trước mặt mình, nở nụ cười quyến rũ.

Nhưng hắn không thích cô.

Hiện giờ cũng không tính là thích. Chỉ là cảm thấy cái kiểu trong ngoài không đồng nhất của cô có chút quái lạ, hắn không kiềm chế được mà bị cô cuốn hút, rồi lại càng muốn tháo cái lớp vỏ nguy trang kia của cô.

Đã nhiều năm trôi qua, Giang Tấn đã yêu đương với bao nhiêu người, ngay cả hắn cũng không nhớ được.

Những cô bạn gái đến rồi lại đi, nhưng số người có thể lưu lại trong ký ức của hắn không vượt quá năm người. Qua lại với những cô nàng ấy, bên ngoài thì nói là yêu đương, nhưng thật ra hắn cũng chẳng có mấy cảm tình. Qua lại với càng nhiều phụ nữ, hắn lại càng cảm thấy chữ “Yêu” này đối với hắn thật nhạt.

Bạn bè thân quen đều lo một ngày nào đó hắn sẽ lên chùa đi tu.

Nhưng thật ra là vì hắn không tìm được cảm giác yêu. Những cô nàng xinh đẹp ấy, trong mắt hắn ngoài vẻ đẹp ra thì chẳng còn gì cả.

Khi hẹn hò với Lữ Tiểu Nhân cũng chỉ nói chuyện tâm sự chứ không hề nói chuyện tình cảm.

Nhưng vào ngày cuối cùng khi chia tay, cô lại hỏi, “Anh thích kiểu con gái như Triệu Phùng Thanh sao?”

“Không thích.” Hắn đã trả lời như vậy, bởi vì hắn thật sự không thích. Thời thanh xuân Triệu Phùng Thanh rất đáng yêu, rất xinh đẹp. Giờ thì Triệu Phùng Thanh quá giả tạo, quá kém cỏi. Dĩ nhiên đây không phải style của hắn.

Lữ Tiểu Nhân nghe xong, chỉ nở nụ cười miễn cưỡng rồi xoay người rời đi.

Trong tầm mắt xuất hiện một bóng người, kéo Giang Tấn về thực tại.

Hắn ngồi trong xe, nhìn ra ngoài cửa sổ là Triệu Phùng Thanh đang vội vàng đi tới. Cô để xõa mái tóc dài, mặc áo sơ mi trắng cùng chiếc quần đen. Tai trái xỏ sáu cái khuyên tai, phản chiếu lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Khi ngẩng đầu lên nhìn thấy xe hắn, trong mắt cô thoáng hiện chút vẻ buồn bực, rồi sau đó cô nở nụ cười.

Nụ cười ấy trông thật khó coi.

“Giang tổng.” Triệu Phùng Thanh nũng nịu gọi tên hắn, rồi ngồi vào ghế lái phụ ngay bên cạnh.

Giọng cô không thích hợp để làm nũng, hắn chẳng thích chút nào cả. “Nói bình thường đi.”

Cô ho khụ khụ, đặt câu hỏi với giọng bình thường: “Đi đâu?”

“Tôi câu lạc bộ cưỡi ngựa.” Hắn khởi động xe.

Cô hỏi: “Cưỡi ngựa có thể bồi dưỡng tình cảm à?”

“Ừm, em và tôi cùng cưỡi một con.” Hắn nói đến là hợp lý.

“Anh không cảm thấy chúng ta nên thực hiện từng bước một thôi sao?”

Hắn liếc qua nhìn cô một cái, “Em đang sợ cái gì?”

Triệu Phùng Thanh nở nụ cười, “Tôi sợ mình bị té.”

“Có tôi ở đây, không té đâu.”

“Được rồi.” Mặt cô đan lại nghiêm túc nói: “Tôi sợ bạn trai mình quá oai hùng hiên, khiến tôi không kiềm chế được mà yêu anh ấy luôn.”

Hắn đạp phanh xe, sau đó nói: “Mỗi người một con.”

Triệu Phùng Thanh phát hiện, thì ra “Yêu” chính là tấm lá chắn cho cô. Dù sao mười mấy năm nay cô cũng không yêu ai, người đàn ông bên cạnh cô đây, hiện tại cũng không khiến cô rung động.

Trong cuộc chiến đóng vai tình nhân này, cô thắng chắc rồi.

“Giang tiên sinh, chừng nào anh mới tra được tin tức về Đào Tuệ Tuệ?” Cô chỉ muốn biết cô ấy vẫn đang bình an khỏe mạnh. Vậy thôi cô cũng yên lòng lắm rồi.

“Không biết.”

“Vì sao?” Triệu Phùng Thanh trêu chọc, “Tổng tài bá đạo mà ra lệnh một cái là vài phút đã có kết quả rồi.”

“Nhưng tôi không phải tổng tài bá đạo.”

Câu lạc bộ cưỡi ngựa nằm ở ngoại ô thành phố. Phải đi bốn mươi phút trên đường cao tốc mới tới nơi.

Triệu Phùng Thanh và Giang Tấn rất ít nói chuyện, nhưng thỉnh thoảng cũng nói vài câu cho có.

Hắn lái xe của hắn.

Cô chơi game của cô, mà mệt thì ngủ.

Tuy rằng trong xe rất im lặng nhưng không khí cũng không lúng túng lắm.

Khi hai người tới sân ngựa, ngoài đó đã có sáu người đang chờ.

Kiều Lăng đi tới, vỗ lên vai Giang Tấn, “Cậu đến muộn nửa tiếng đấy nhé.”

Khi nói chuyện với bạn bè, Giang Tấn cũng không thân thiện lắm. “Đi đón bạn gái nên hơi xa.”

Kiều Lăng nhìn qua Triệu Phùng Thanh, thuận miệng liền nói: “Trông xinh phết đấy.”

“Ừ.”

Kiều Lăng không nói gì thêm.

Giang Tấn không thích đi bar đêm chơi gái, nên cơ bản đều quen những bạn gái xinh đẹp. Chỉ là vị trí bạn gái ấy thường xuyên được đổi người.

Đối với chuyện này, nhóm bạn bè cũng đã tập mãi thành thói quen.

Nếu một ngày nào đó Giang Tấn không tìm bạn gái nữa, vậy chứng tỏ hắn đã chẳng màng hồng trần nữa rồi.

Triệu Phùng Thanh đưa mắt nhìn người đàn ông kia, khẽ chep miệng.

Trước kia cô vốn cảm thấy Giang Tấn rất có khí chất, giờ cũng được chứng kiến rồi. Mấy người đứng kia đều không phải người của tầng lớp lao động bình thường.

Cô quay đầu nhìn ra bãi đỗ xe.

Cả một dãy xe hàng hiệu xếp thành hàng. Không phải giàu thì cũng sang.

Triệu Phùng Thanh đột nhiên rùng mình một cái. Giang Tấn chắc không muốn diễn mấy tuồng kiểu như trong ‘Tổng tài bá đạo yêu tôi: Khế ước cùng cô vợ nhỏ’ đấy chứ.

Vì thế, sau khi Kiều Lăng bỏ đi, cô khẽ kéo góc áo Giang Tấn.

Hắn quay đầu lại nhìn cô.

Cô thấp giọng hỏi, “Giang tổng, tôi muốn hỏi anh một chuyện.”

“Hử?”

Cô quan sát vẻ mặt của hắn. “Hợp đồng chỉ nửa năm thôi, anh sẽ không đổi ý đấy chứ?”

Hắn hờ hững đáp, “Không.”

“Tôi đang sợ đến lúc đó anh đột nhiên yêu tôi, rồi hủy hợp đồng không chịu cho tôi đi, còn nhốt tôi ở đâu đó.” Cô khẽ bật cười vì chính vở kịch cô vừa tưởng tượng ra.

Còn Giang Tấn chỉ lạnh lùng đáp một câu, “Đồ thần kinh.”

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Thất Tịch

Ngoài sân ngựa có vài vị huấn luyện viên nước ngoài, toàn những anh đẹp trai, dáng người khỏe khoắn, ánh mắt sáng ngời.

Triệu Phùng Thanh thấy soái ca thì không nhìn được ngắm nhìn không thôi.

Sau đó, trong lòng thầm so sánh, vẫn là kiểu nét đẹp phương Đông như Giang Tấn này mới có thể khiến cô động lòng.

Trong đó có một vị huấn luyện viên người Pháp chắc hắn cũng cảm nhận được ánh mắt của cô, vì thế anh ta liền nhìn cô nở nụ cười ẩn ý.

Cô không kịp nở nụ cười đáp lại, thì trước mặt đã có một bóng người chặn ngang sự trao đổi ánh mắt giữa bọn họ.

Giang Tấn hỏi cô, “Em có biết cưỡi ngựa không?”

“Không.” Trước kia cô đã đi du lịch tới Mông Cổ, nên từng cưỡi ngựa. Ngồi trên lưng ngựa chạy mấy tiếng đồng hồ trên thảo nguyên xanh, xóc nảy đến mức móng cũng nở hoa, đau tận ba ngày. Cái đó cô chỉ gọi là chơi chứ không phải cưỡi ngựa.

“Vậy em ngồi đây đợi đi.” Hắn lạnh lùng bỏ đi.

Triệu Phùng Thanh muốn đá hắn vài phát. Một ngày nghỉ tuyệt vời là thế, vốn có thể ngủ nướng, chơi game. Lại bị hắn mượn danh nghĩa bồi dưỡng tình cảm kéo đến đây. Thôi thì quên chuyện đó đi, nhưng hắn lại vứt cô qua một bên. Có bạn trai ai tàn nhẫn như thế không?

Giang Tấn và đám người kia đi thay trang phục cưỡi ngựa, sau đó đi theo huấn luyện viên ra trường đua ngựa.

Triệu Phùng Thanh được mời đến phòng nghỉ. Dù sao trò tiêu khiển của cô còn nhiều mà. Cô nằm trên sofa, chơi game offline.

Một lúc sau, Kiều Lăng liếc cô một cái rồi hỏi Giang Tấn, “Này, cô ấy không chơi à?”

“Cô ấy không biết cưỡi.” Giang Tấn hồi lạnh nhạt.

“Không phải có huấn luyện viên à.” Cùng đi cũng có rất nhiều cô gái không biết cưỡi ngựa, nhưng có huấn luyện viên đi cùng, bọn họ đều muốn tham gia cả.

“Cô ấy không muốn học.” Giang Tấn đáp vô cùng lạnh lùng.

Kiều Lăng đi ra ngoài trước, rồi lại quay ra liếc Triệu Phùng Thanh cái nữa.

Cô đang tựa người vào sofa, nghiêng đầu, hai chân thẳng tắp gác lên bàn phía trước. Tóc che khuất hơn phần nửa gương mặt cô.

Khi hần nhìn qua, đập vào mắt là cặp chân dài thẳng tắp tuyệt vời kia.

Kiều Lăng thầm tán thưởng cặp chân kia.

Hần quen biết Giang Tấn đã nhiều năm nay, style của Giang Tấn có vẻ chẳng bao giờ thay đổi.

Mặt xinh, chân dài.

Bất luận bên cạnh có đổi bao nhiêu người phụ nữ, thì tiêu chuẩn cần xem xét trước tiên đều là hai điều đó.

Nếu còn phải thêm vào một tiêu chuẩn nữa, thì phải là theo đuổi. Giang Tấn chưa bao giờ chủ động theo đuổi ai. Nhưng nếu cô nàng đó theo đuổi hắn, hơn nữa phù hợp với tiêu chuẩn mặt xinh chân dài thì hắn rất ít khi từ chối.

“Kiều Lăng.”

“Há?” Kiều Lăng quay đầu, nhìn thấy Giang Tấn đang nhìn mình.

Giang Tấn nói: “Đi rồi.”

Kiều Lăng nở nụ cười, “Ông thật sự vất cô nàng kia ở đây à? Không sợ cô ấy chạy sao?”

“Cô ấy không chạy nổi đâu.” Giang Tấn nói xong liền đi thẳng ra ngoài.

Triệu Phùng Thanh chơi game một lúc, sau đó nằm duỗi người, ngơ ngác nhìn bóng đèn trần.

Một lát sau, cô nhắm mắt.

Vì thế cô liền nhắm mắt lại, định thiêu thiêu ngủ một lúc.

Vừa nhắm mắt đã ngủ ngay được. Hôm nay cô thật sự rất mệt. Vừa rồi lúc ở trên xe đã ngủ được một giấc, cũng không hết được cơn buồn ngủ.

Khi cô vừa mở mắt ra, liền nghe thấy tiếng ồn ào trong phòng nghỉ.

Triệu Phùng Thanh nhìn đồng hồ, cô mới ngủ chưa được mười phút.

Bên ngoài có một đám người đang vội vàng đi vào, cùng tiếng nói chuyện liên hồi.

Nghe có tiếng người gào thét, có vẻ như ai đó đã bị té lúc cưỡi ngựa.

Triệu Phùng Thanh lập tức đứng dậy nhìn về hướng đang nào loạn kia.

Giang Tấn ôm một cô gái nhanh chóng bước vào.

Là ôm kiểu công chúa.

Cô nàng kia hai tay nắm chặt áo hắn, mặt chôn trong ngực hắn. Trên đùi cô nàng có vài vết máu.

Quản lý sân ngựa sắc mặt tái nhợt, nhanh chóng chạy vào, “Có ai bị thương chỗ nào sao?” Cả đám người này đều là con nhà giàu, ngộ nhỡ có ai gặp chuyện không may, thì hắn cũng không gánh nổi.

“Chân.” Giang Tấn nói ngắn gọn.

Quản lý sân ngựa vã mồ hôi khắp trán, gấp đến mức như kiến bò trên chảo lửa, “Mau..mau gọi bác sĩ tới.”

Giang Tấn thả cô gái kia xuống ghế sofa. Khi hắn đang định đứng lên, cô nàng kia liền giữ chặt áo hắn không chịu buông, mặt thì cứ giấu chặt trong ngực hắn, luôn mồm kêu đau.

Hắn ngược mắt, người đầu tiên nhìn thấy là Triệu Phùng Thanh đang đứng trong đám đông kia.

Cô không cười, chỉ im lặng nhìn người con gái nằm trong lòng hắn.

Giang Tấn gạt tay cô nàng kia ra.

Khi cô ta đang định nắm lấy áo hắn.

Hắn đã đứng dậy lùi người ra.

Sau đó, cô gái kia được mọi người vây quanh hỏi thăm.

Giang Tấn vòng qua đám kia người, đi đến bên cạnh Triệu Phùng Thanh, nhìn về mơ màng trong mắt cô liền khẽ hỏi: ” Vừa ngủ à?”

Cô gạt đầu, miễn cưỡng đáp “Cô ta làm sao vậy?”

Hắn giải thích, “Ngựa cô ta đụng vào tôi, bị ngựa đá xuống.”

Triệu Phùng Thanh nhìn qua áo hắn, chỗ ngực nhăn nhúm vì bị cô nàng kia túm chặt, “Có nghiêm trọng không?”

“Không sao cả, bị bong gân thôi.”

Cô cong mi lên chế nhạo, “Bạn gái cũ của anh à?”

“Không phải.”

“Cũ cỡ nữa?”

Hắn lạnh lùng trả lời: “Không phải.”

“Vậy sao cô ta cứ nắm chặt áo anh không chịu buông?” Cô nở nụ cười xấu xa.

“Bởi vì tôi đẹp trai.” Giang Tấn nói mà mặt không biến sắc.

Triệu Phùng Thanh ngẩn người, sau khi phản ứng lại mới trừng mắt lên.”Sao anh có thể thần nhiên thốt ra được câu đó thế?” Cậu thiếu niên tính cách lạnh lùng đâu rồi? Ánh trăng khuyết lạnh lẽo giữa bầu trời đêm đâu rồi? Những khí chất ấy đi đâu hết rồi??

“Tôi chỉ nói sự thật.” Năm ấy không phải cô ham mê gương mặt đẹp trai này, nên mới quán quít lấy hắn không buông đấy sao. Đúng là nông cạn quá mức.Cô cong khoe miệng, “Giang tổng, giờ anh thực sự diễn mấy màn mặt dày nhập tâm quá rồi đấy.”

Hắn hơi cúi đầu, dần che lấp hết đôi đồng tử trong mắt cô, “Dù sao cũng chẳng bằng Triệu tiểu thư có thể trọn mắt mà nói dối.”

Tư thế hai người thăm thì với nhau, trong mắt những người ngoài kia, chính là đang liếc mắt đưa tình.

Kiều Lăng đứng bên vổ vai hắn, “Hôm nay đến đây thôi nhé. Thấy hai người thế này, tôi cũng hối hận vì không đưa con nhỏ nhà tôi tới.”

Vì thế mà hoạt động cười ngựa giải trí cũng sớm chấm dứt.

Triệu Phùng Thanh thầm tính toán, chuyến này đi chỉ ngồi chơi được mấy ván game, chưa làm được gì cả. Cô có phần không hài lòng, “Giang tổng, anh cứ lãng phí thời gian của tôi thế này, thì phải trả lương làm thêm đấy nhé.”

Giang Tấn đi ra bãi đỗ xe, “Sao lại lãng phí thời gian của em?”

Cô đi theo phía sau hắn, “Uổng công tôi đến đây.”

Hắn dừng chân lại, quay đầu nhìn cô, “Bọn họ đều biết em là bạn gái tôi, một ý nghĩa trọng đại như vậy, sao lại là uổng công đến.”

Triệu Phùng Thanh ngẩng đầu, vì hắn đang đứng ngược chiều ánh nắng, nên cô không nhìn rõ vẻ mặt của hắn, “Anh đừng nói mấy chuyện tẻ nhạt đó với giọng nghiêm túc như thế.”

Giang Tấn không nói lời nào, xoay người rồi tiếp tục đi.

Cho đến khi lên xe, hắn nhìn đồng hồ rồi mới hờ hững nói: “Triệu tiểu thư, hôm nay là Thất Tịch. Là ngày của chúng ta.”

“Ai là chúng ta với anh. Giang tổng, đừng diễn sâu quá như thế. Nếu anh cứ thế này, chưa đến nửa năm sẽ phát triển thành kẻ biến thái giam cầm tôi đây.” Triệu Phùng Thanh thao thao bất tuyệt nói một hồi rồi kết lại “Tôi muốn về nhà ngủ.”

Đôi đồng tử thâm sâu đảo liên hồi, “Em mệt đến thế à?”

“Đúng, rất mệt.” Cô vươn hai tay cố tách hai mí mắt ra, “Nếu không được ngủ, mắt sẽ không mở nổi nữa.”

Giang Tấn gật gật đầu, tỏ vẻ đã biết.

Sau đó hắn thật sự đã đưa cô đi ngủ.

Chỉ là không phải đưa cô về nhà, mà là tới khách sạn năm sao thuộc tập đoàn của hắn.

Triệu Phùng Thanh cảm thấy, những điều cô nghĩ về Giang Tấn năm ấy nhất định khác xa so với sự thật, bằng không mười mấy năm vừa qua, hắn đã phải trải qua chuyện gì, mới khiến cho tính cách thay đổi lệch lạc thế này.

Xe đỗ lại trong gara của khách sạn.

Cô lắc đầu, không chịu đi vào.

Thái độ Giang Tấn thân nhiên, “Triệu tiểu thư, tôi nghĩ em không hiểu rõ các điều khoản trong hợp đồng. Em có trách nhiệm thực hiện nghĩa vụ của bạn gái.”

Triệu Phùng Thanh lạnh giọng, “Tôi hiểu, không yêu đương không lên giường.” Cô dường như đã quên mất, hắn từng cắn môi cô không chịu buông.

“Không phải em nghĩ mình quyền rũ quá rồi đấy chứ?” Hắn gõ gõ vào vô lăng, “Tôi đưa em đi ngủ, không phải tôi muốn ngủ với em.”

“Tôi muốn về nhà ngủ.” Ô vàng ô bạc cũng không bằng ổ chó của cô.

Giang Tấn lạnh lùng nói, “Buổi tối còn có việc, em ngủ ở đây đi.”

Cô còn lạnh lùng hơn cả hắn, “Buổi tối định đi đâu?”

“Chơi Thất Tịch.”

“Tôi không muốn đi chơi cùng anh.” Được rồi, so về độ lạnh lùng, cô thật sự không bằng hắn.

“Vậy em muốn chơi cùng ai?”

“Tôi chỉ muốn ở một mình.” Hơi lạnh trên người hắn khiến sống lưng cô tê cứng.

“Triệu tiểu thư.” Giang Tấn không chế giọng điệu của mình, “Qua hôm nay tôi còn bận nhiều việc, chuyện bồi dưỡng tình cảm của hai ta, phải rất lâu nữa mới có thể tiếp tục được.”

Nghe vậy, hai mắt cô sáng rực lên, “Anh bận bao lâu?”

Dường như hắn nhìn thấy tia sáng phát ra trong đôi mắt chớp kia của cô, “Hai mươi ngày.”

Triệu Phùng Thanh thân nhiên cười. Hợp đồng nửa năm, thỉnh thoảng hắn lại đi công tác hai mươi ngày. Lần làm ăn này, có vẻ cô sẽ rất lời đây. Cô cong đuôi mắt, giọng đầy khiêu khích nói: “Giang tổng, anh sẽ không thừa dịp tôi ngủ, có mưu đồ gây rối tôi đấy chứ?”

“Nếu giờ em tự đi soi gương sẽ biết ngay, một người đàn ông ít nhất mấy năm không làm chuyện đó thì mới có ý tưởng ấy với em.” Giang Tấn ác miệng nói.

“Xi.” Cô tròn mắt giận dữ, “Hay là anh hơn ba mươi rồi nên yếu quá không lên nổi.”

Hắn thu lại sắc mặt, “Tuy rằng tôi chẳng muốn làm với em, nhưng lời này của em sẽ khiến tôi muốn dùng hành động phản bác lại lời em vừa nói.”

“Thôi đi.” Triệu Phùng Thanh ngáp một cái, không có ý muốn gây sự nữa, “Anh khí thế cuồn cuộn. Vui chưa?”

“Vui.” Dừng mấy giây rồi hắn nói: “Lên đi ngủ.”

Hai người lên phòng.

Giang Tấn quẹt thẻ từ, bật đèn ngoài cửa, “Đây là phòng khách sạn để riêng cho tôi, em muốn ngủ bao lâu thì ngủ.”

Phòng khách rất lớn, phòng ngủ cũng rất lớn, giường cũng vậy.

Triệu Phùng Thanh đi vào dạo quanh một vòng, đảo khách thành chủ nói: “Tôi ngủ trên giường, anh ngủ sofa đi.”

“Tôi không ngủ, em cứ ngủ đi.” Hắn ngồi xuống bàn làm việc, bật laptop lên. Sau đó không quan tâm đến cô nữa.

Triệu Phùng Thanh quay lưng khẽ tròn mắt một cái.

Đi vào phòng ngủ, cô xoay ổ khóa một cái chốt chặt cửa. Sau đó ngã người xuống giường lớn.

Lăn qua lăn lại trên chiếc giường mềm mại.

Hôm qua gần hai giờ sáng Triệu Phùng Thanh mới ngủ, giờ cô đang buồn ngủ chết được.

Đêm qua cô vốn định chơi vài trận rồi rút lui, cuối cùng là vì Mỹ Thạch Như Ngọc cứ lôi kéo nhóm trưởng dụ cô đi đánh phó bản.

Đánh phó bản tốn mất hai tiếng.

Sau khi bị chết lần đầu, Mỹ Thạch Như Ngọc inbox riêng cho cô, “Tiểu soái ca, nhớ tiếp máu cho em đây nhé.”

Sau đó Triệu Phùng Thanh cẩn thận quan sát, DPS và OT [1] của Mỹ Thạch Như Ngọc rất mạnh. Cô không thể tiếp máu cho Mỹ Thạch được. Sau khi cột máu của Mỹ thạch được bảo đảm, khả năng qua cửa sẽ giảm xuống. Nhưng chương ngại lại khá nhiều, rất tốn thời gian.

[1] DPS: Viết tắt của Damage Per Second, tức sát thương gây ra trong mỗi giây.

OT: Khi tổng điểm sát thương của T không bằng thẳng khác thì BOSS sẽ thay lòng đổi dạ, yêu đưa mạnh hơn. Healer cũng có thể đoạt được thù hận từ tay T khi mà số lượng buff vượt quá mức so với tổng điểm sát thương của T, kiểu này thì rất dễ OT.

Đánh xong cũng đến là rạng sáng.

Lúc tan nhóm, Mỹ Thạch lại nhắn cho cô một tin, “Anh đẹp trai, hôm nay là Thất Tịch đấy.”

Triệu Phùng Thanh: “Tôi đã có bạn gái.”

Sau đó cô log out.

Rửa mặt xong thì đã hơn hai giờ rồi.

Buổi sáng chưa đến chín giờ, cô lại bị Giang Tấn đánh thức.

Mỹ Thạch này và Giang Tấn đều phiền như nhau.

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Trộn Mất

Triệu Phùng Thanh có cảm giác vừa ngủ một cái là thẳng đến bốn giờ chiều luôn.

Giữa trưa ăn cơm đơn giản ở sân ngựa, nên giờ cô đang rất đói bụng.

Cô vén chăn lên, tiện tay bó tóc thành búi, rồi xuống giường.

Ra đến gần cửa, cô nhìn ổ khóa.

Vẫn đang trong trạng thái khóa cửa.

Vì thế cô an tâm rồi.

Triệu Phùng Thanh mở cửa ra.

Giang Tấn đang ngồi trước bàn làm việc, tư thế này có vẻ giống hệt lúc trước khi cô đi ngủ.

Dáng người đó cũng y hệt như năm ấy.

Triệu Phùng Thanh đóng ‘rầm’ cửa lại, cố tạo chút tiếng vang nhằm gây sự chú ý.

Hắn rõ ràng đã nghe thấy nhưng cũng chẳng thèm để ý đến cô.

Vì thế cô lớn tiếng quấy rầy hắn, “Giang tổng, buổi tối chúng ta đi chơi Thất Tịch ở đâu đây? Có ăn cơm không?”

Giang Tấn đẩy kính mắt nhìn chằm chằm tài liệu trên máy tính, nói: “Ngoại trừ ăn và ngủ, bình thường em không thích làm gì khác sao?”

“Ngày cầu mong ba bữa, đêm cầu mong ngủ ngon. Nói đơn giản hơn là chỉ cần ăn và ngủ.”

Hắn đã sớm biết cô không ôm chí lớn, cho nên chẳng bắt ngờ với câu trả lời ấy. “Năm rưỡi ra ngoài.”

Triệu Phùng Thanh nhìn đồng hồ, từ giờ đến năm rưỡi còn hơn một tiếng nữa, nhưng cô lại đói bụng cực kỳ. Cô nũng nịu nói, “Bạn trai, anh cứ làm việc của anh đi, em ra ngoài ăn trước đã nhé.”

Giang Tấn cũng không giữ cô lại, “Nhà ăn ở tầng 6.”

Nhà ăn ở tầng 6, ăn ba cái sủi cảo tôm mắt hơn năm mươi tệ.

Sau khi Triệu Phùng Thanh nhìn giá, liền nghĩ tới tiền lương gầy còm của mình, vì thế cô nhắn tin qua wechat cho Giang Tấn: “Bạn trai, miễn đơn thanh toán cho em nhé.”

Giang Tấn không đáp lại.

Cô đợi năm phút, sau đó liền mếu máo. Tên bạn trai này ngoại trừ đẹp trai, thì chẳng được chỗ nào cả.

Mười phút sau, Giang Tấn đi xuống.

Trên đường có không ít người chào hỏi hắn, “Giang tổng.”

Hắn không biểu lộ gì, chỉ gật gù đầu đáp lại.

Triệu Phùng Thanh đang đưa lưng về phía cửa, cúi đầu nhìn mấy đĩa đồ ăn trên bàn, nên không để ý lắm.

Hắn đi thẳng đến bàn của cô, kéo ghế ra ngồi xuống.

Bóng người chột lóe lên, cô sợ tới mức miếng sủi cảo tôm mắt nghẹn giữa cổ họng, không kịp nuốt xuống.

Giang Tấn nhìn cô chu miệng, “Đừng ăn nhiều như vậy, tối nay còn có bữa nữa.”

Triệu Phùng Thanh nuốt miếng sủi cảo tôm xuống, “Giang tổng thật sự là xuất quỷ nhập thần đấy.”

“Sợ em quyết nợ, làm mất mặt tôi.” Hắn chẳng ngại những ánh mắt tò mò quan sát của đám nhân viên trong nhà ăn đang nhìn về hướng này, mà cầm mấy tờ khăn giấy, nhẹ nhàng lau miệng cho cô.

Triệu Phùng Thanh cứng người, giành lại tờ khăn giấy kia, tự mình lau lung tung một phen. Sau đó nở nụ cười như có như không, “Giang tổng tốt thật, rất có giác ngộ của người bạn trai đấy. Có thể gặp anh, quả thật là nhờ phúc đức ba đời nhà tôi.”

Giang Tấn vô cùng lạnh lùng, “Bạn trai cũ của Triệu tiểu thư chưa làm thế này bao giờ sao?”

“Bọn họ á...” Cô nghiêng đầu, ra vẻ ngây ngô chớp chớp mắt nhìn hắn, “Có rất nhiều kiểu, có một cũng hai người khá là éo lá.” Cô biết rõ, trong mắt hắn cô chính là loại con gái lăng lợ điều toa. Vì thế, cô sẽ khiến hắn toại nguyện.

Hắn bình tĩnh nhìn cô, “Tôi cho rằng Triệu tiểu thư là một người có đẳng cấp.”

Cô nhìn sâu vào trong đôi mắt kia. Ánh mắt kia quả nhiên không hơi hột như bình thường. Cô đột nhiên vươn tay tới ngả ngón gãi gãi cảm hắn mấy cái, đuôi mày cũng cong lên đầy khiêu khích, “Hiện giờ cũng rất có đẳng cấp đúng không?”

Trong nháy mắt ấy, toàn thân Triệu Phùng Thanh có đến bảy tám phần hoang dã phong tình. Giang Tấn cúi mắt, nhìn mấy đĩa bánh trên bàn, “Em muốn ăn thì ăn đi, tôi thanh toán.”

Vì những lời này của hắn, Triệu Phùng Thanh ăn no căng bụng.

Đã nhiều năm rồi Triệu Phùng Thanh chẳng quan tâm đến lễ thất tịch lắm.

Bởi vì nó chẳng liên quan gì đến cô cả.

Thật ra Giang Tấn cũng không để ý lắm, vì hắn không cần phải nhớ. Đám bạn gái của hắn hồi xưa rất thích mấy ngày này, hận không thể quần chặt lấy hắn cả ngày không chịu buông.

Lần này sở dĩ hắn biết, là vì sau khi Lãnh trợ lý đi ký hợp đồng với Triệu Phùng Thanh về đã cười tủm tỉm nói, “Giang tổng, hợp đồng này anh ký đúng lúc thật đấy, ngày mai là Thất Tịch rồi.”

Giang Tấn “Ừm” một tiếng.

Lãnh trợ lý im lặng chờ câu tiếp, một lúc lâu sau cũng không có. Gã đành thở dài cảm khái, “Thời gian trôi qua nhanh thật, năm ngoái Triệu tiểu thư mới chỉ ba mươi tuổi, năm nay đã ba mươi rồi, sang năm là ba mươi hai rồi.” Năm tháng trôi nhanh như chó chạy ngoài đồng vậy.

Giang Tấn nghe xong lời Lãnh trợ lý nói, liền tiếp lời, “Ý anh ám chỉ cô ấy già rồi sao?..”

“...” Lãnh trợ lý không nói gì. Ý tôi muốn nói là, thời gian không đợi ai đâu.” Cho nên nếu cứ tiếp tục như thế này, sắp của gã thật sự sẽ phải xuất gia làm hòa thượng mất.

“Ừm.” Giang Tấn vẫn đáp lại một từ như vậy.

Nhờ mấy lời nhắc nhở của Lãnh trợ lý, Giang Tấn mới biết lễ Thất Tịch là dành cho các cặp tình nhân. Nhưng Thất Tịch phải cùng nhau làm gì thì có trời mới biết. Trước kia đều là mấy cô bạn gái đã sắp xếp hết cả, hắn lịch sự có mặt coi là phối hợp một chút. Không ngờ đến lúc muốn phối hợp lại bị từ chối thế này.

Ngoại trừ ăn và ngủ Triệu Phùng Thanh không thích gì đặc biệt cả. Cho nên hai người cùng nhau ăn một bữa là được rồi.

Nhưng bây giờ còn chưa tới thời gian ăn cơm tối, cô đã giải quyết xong bữa tối rồi. Cho nên thời gian sau đó có vẻ không biết làm gì.

Vì thế, Giang Tấn đã thay Triệu Phùng Thanh đưa ra một quyết định táo bạo.

Vừa rồi hắn đã nhìn cô ăn no.

Thì giờ đến lượt cô nhìn hắn ăn đi.

Hắn đưa cô tới một quán ăn chay yên tĩnh.

Tuy rằng tướng ăn của hắn thật tao nhã, nhưng Triệu Phùng Thanh ngồi bên cạnh lại không thể vui nổi. Cô cứng mặt hỏi, “Vừa rồi vì sao anh không ăn cùng tôi?”

“Bởi vì không đói bụng.”

Cô đảo mắt xem thường. “Giang tổng, tôi hỏi anh, anh đã từng bồi dưỡng tình cảm thành công với vị nữ sĩ nào chưa?” Hiện giờ cô đang rất cảm thông với Liễu Nhu Nhu và Lữ Tiểu Nhân đấy. Đi theo người đàn ông này, nói chuyện cũng hao phí tâm sức không ít.

“Không được trọn mắt.”

Triệu Phùng Thanh nghe xong, lại càng trọn mắt vào sâu hơn. “Tôi thích trọn thì trọn, trọn trái trọn phải, tôi còn biết trọn mắt mèo nữa.” “Triệu Phùng Thanh.” Giang Tấn đặt đĩa xuống, nhìn cô, “Em còn dám trọn nữa. Trọn một cái tôi hôn em một cái.”

Cô rất sợ kiểu thân mật ấy của hắn. Cô nhú mày, xem thường nói, “Giang tổng, hành động và cử chỉ của anh, khiến tôi hoài nghi anh đang phát điên lên vì yêu tôi đấy.”

“Lời em nói đang vũ nhục gu thẩm mỹ của tôi đấy.” Hắn uống một thìa canh.

Vừa đúng lúc nhân viên phục vụ đi vào, nghe thấy những lời thô thiển hai người vừa nói, cũng có hơi xấu hổ.

Nhân viên phục vụ giới thiệu, “Đây là món cuối cùng của hai vị ạ.” Sau khi đưa đồ ăn lên, cô trộm ngắm sắc mặt của đôi nam nữ này, rồi nhanh chóng bỏ chạy.

Nhân viên phục vụ vừa đi, Giang Tấn liền mở miệng nói: “Triệu tiểu thư, chú ý hành động thường ngày hộ tôi. Trong hợp đồng có viết em không được trọn mắt.”

“...”

Sợ cô quên, hắn còn cố ý nhấn mạnh cho cô nhớ, “Hợp đồng trang thứ ba, dòng thứ ba.”

Triệu Phùng Thanh hừ lạnh một tiếng.

Được thôi, không trốn thì không trốn.

Giang Tấn ăn xong bữa cơm chay, liền cùng Triệu Phùng Thanh ra ngoài.

Triệu Phùng Thanh hỏi, tiếp theo hai người phải làm gì để bồi dưỡng tình cảm.

Giang Tấn hỏi lại, “Em cùng bạn trai cũ thường làm gì trong lễ Thất Tịch?”

Làm gì chứ? Cô chưa từng có bạn trai cũ thì sao làm gì được. Cô nhìn mấy bác gái đang khiêu vũ trước quảng trường lớn, liền nói bừa: “Trước kia tôi và bạn trai cũ rất thích nhảy khiêu vũ ở quảng trường.”

Về mặt Giang Tấn trở nên không tốt cho lắm.

Triệu Phùng Thanh rất thích nhìn vẻ mặt khó chịu của hắn, càng nhìn cô sẽ càng thấy vui, “Bạn trai hiện tại à, chúng ta cùng đi nhảy khiêu vũ đi.”

Giang Tấn đương nhiên không thêm đề ý đến cô.

Nhưng bỗng nhiên cô nổi hứng, cũng chẳng thèm quan tâm đến hắn nữa, một mình đi vào quảng trường nhập đội cùng mấy thím đang khiêu vũ.

Triệu Phùng Thanh am hiểu vũ đạo, thân thể vô cùng mềm dẻo. Chỉ chớp mắt sau, đã múa theo được bác gái đứng đầu, vũ đạo vô cùng nhịp nhàng.

Giang Tấn đứng trong đám quần chúng vây xem, mặt lạnh đến mức có thể cạo ra băng rồi.

Mọi người xung quanh thấy vậy đều né tránh.

Triệu Phùng Thanh lẫn trong đám bà thím, nhảy nhiệt tình, một khúc lại một khúc nữa.

Cuối cùng Giang Tấn gọi điện cho cô.

Hắn nói, “Thất Tịch của em thật nhàm chán.”

Cô cười: “Cũng tạm.”

Hắn nói: “Ra đi.”

Triệu Phùng Thanh cười vẫy tay tạm biệt các dì, sau đó chạy đến trước mặt Giang Tấn, gương mặt đỏ hồng quyến rũ, cô khẽ vén tóc mai, “Bạn trai à có phải anh bị quyến rũ bởi vũ đạo của em rồi không?”

“Giờ em chỉ biết tìm cảm giác hơn người ở mấy bà thím ấy thôi à?.” Nói xong, hắn xoay người bước đi.

Cô cũng quay người theo hướng ngược lại mà đi.

Đi chưa được vài bước, Giang Tấn đã đuổi theo cô, “Em muốn đi chơi ở đâu?”

Triệu Phùng Thanh không hiểu: “Đêm nay cũng chỉ đi chơi thôi sao?” Cô còn cho rằng đêm nay hắn đang cần một cô gái đóng vai bạn gái lên sân khấu biểu diễn.

“Vốn là có việc, nhưng đã đổi lịch rồi.”

Triệu Phùng Thanh nhìn những ánh đèn neon phía xa xa. Lúc này cô đột nhiên nhớ ra, Thất Tịch năm ngoái, cô đã cùng Nhiều Từ tới quán rượu.

“Quán rượu, Giang tổng có đi được không đây?” Cô cười. Nhìn khí chất này của hắn chả hợp với quán rượu gì cả.

Vậy mà Giang Tấn lại đồng ý, “Quán nào?”

“Hong Ô.”

Lần này Triệu Phùng Thanh đến Hong Ô rất may.

Vị ông chủ trong truyện thuyết kia đêm nay lại tự nhiên xuất hiện.

Cô vừa cùng Giang Tấn tới cửa lớn Hồng Ô, liền chợt nghe thấy phía trước có đám người đang xô xao, còn có cả tiếng hét chói tai của một cô nàng nào đó, “Ông chủ đến kia!”

Triệu Phùng Thanh nhìn sang hướng cửa, chỉ thấy một đám con gái đang vây quanh một người đàn ông.

Tận mắt chứng kiến cảnh này, cô mới đột nhiên nhớ đến lời Nhiều Từ từng nói. Theo miêu tả của cậu ta, ông chủ của Hồng Ô đẹp trai tới mức người người oán than.

Phải biết rằng, khi Nhiều Từ đánh giá diện mạo của Giang Tấn chỉ dùng được một chữ là: “Xì!” Đương nhiên, điều này có thể chứng minh con mắt thẩm mỹ của Nhiều Từ kém cỏi thế nào. Thế nhưng xưa nay cô cũng chưa từng thấy Nhiều Từ tán thưởng diện mạo của bất cứ người đàn ông nào.

Cho nên Triệu Phùng Thanh rất tò mò.

Cô nhanh chóng lấy kính trong túi xách ra. Sau khi đeo kính lên, cô kiễng chân nhìn về phía cửa.

Chỉ liếc mắt một cái, cô đã vô cùng đồng ý với quan điểm Nhiều Từ.

Vị ông chủ này quả thật đẹp đến mức người người oán than.

Diện mạo Giang Tấn đã được xem là xuất thần rồi, nhưng lại là kiểu trắng thanh kiều ngạo. Phần lớn những nữ sinh dù thích cũng chỉ để trong lòng, chứ không dám chủ động tới gần hắn.

Mà ông chủ quán rượu này, có gương mặt hại nước hại dân từ nhỏ. Cả người tỏa ra một thân đầy tà khí, đáng vẻ giống hệt mấy tên ăn chơi trác táng. Nhưng với khí chất thế này, mới khiến phụ nữ chết mê chết mệt.

Triệu Phùng Thanh nhìn mấy vị khách nữ nhao nhao lên kia, thảm than, chắc hẳn chỉ một ánh mắt của hắn, đám khách nữ kia sẽ ngất hết.

Chỉ là vị ông chủ kia cũng rất lạnh lùng, có cảm giác hắn chẳng chút kiên nhẫn với những cô gái ấy.

Hắn đứng ngoài cửa mấy phút rồi đi vào.

Triệu Phùng Thanh may mắn thấy được chứng kiến cảnh tượng tiền hô hậu ủng này, thật là may mà. Đồng thời cô cũng có một phát hiện mới: Ngay cả nhìn vị ông chủ Hồng Ô đẹp như yêu nghiệt kia, cô cũng vẫn cảm thấy kiểu trai như Giang Tấn kia mới là đồ ăn của cô.

Dù sao cô cũng thích loại hình trong trẻo nhưng lạnh lùng như ánh trăng cô độc ấy.

“Triệu Phùng Thanh.”

Cô quay đầu lại.

Cả người ánh trắng cô độc kia đang tỏa ra một luồng khí lạnh chết người.

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Tôi Sợ Chết

Giang Tấn hỏi: “Em định trợn mắt đấy à?”

“Không.” Triệu Phùng Thanh đẩy đẩy mắt kính, “Tôi có đạo đức nghề nghiệp lắm đấy nhé.”

Hắn nhìn thẳng vào mắt cô, trông có chút khác thường.

Trong khoảnh khắc ấy, khiến cô đột nhiên nhớ tới ánh mắt lúc ở gần rèm cửa hôm họp lớp cấp hai.

Vô cùng nguy hiểm.

Cô nhanh chóng ho khụ khụ hai tiếng, cười nói, “Giang tổng, anh nhất định không được yêu tôi đâu đấy.”

“Yên tâm. Tôi không bụng đói ăn quàng như vậy đâu.” Giang Tấn điều chỉnh lại cảm xúc của bản thân, “Vào đi thôi.”

Sau khi vào Hồng Ô, bầu không khí vô cùng thanh nhã, khác hoàn toàn với vẻ huyền ảo ngoài kia.

Giang Tấn vốn tưởng rằng nơi này là nơi lung tung lộn xộn, ai ngờ, không khí lại rất ổn.

Không biết có phải hôm nay là ngày hội hay không mà khách khứa đến đông hơn hẳn.

Triệu Phùng Thanh tìm chỗ ngồi, bên khu sofa đã hết sạch ghế. Vì vậy cô đi sang quầy bar.

Hai người cô và Giang Tấn, có diện mạo cực kỳ xuất chúng trong đám người ấy.

Hai người lần lượt theo nhau ngồi xuống.

“Giang tổng, anh thích uống gì?” Triệu Phùng Thanh nhìn Giang Tấn. Khí chất của hắn quả nhiên không hợp với những nơi lộn xộn thế này. Sự tương phản này, cũng giống như việc để một học sinh lớp 12-2 ngồi nhầm sang lớp 12-7 vậy.

“Nước trái cây.” Câu trả lời của Giang Tấn cũng không hợp hoàn cảnh gì cả.

“...” Triệu Phùng Thanh nhìn sườn mặt hắn, đột nhiên nổi tà ý. Cô nghiêng người kề sát vào hắn, nhướn mày khiêu khích nói, “Giang tổng, không phải anh đang sợ mình uống rượu vào rồi làm loạn đấy chứ?”

“Ừm.” Hắn nói lỏng cúc ở cổ tay áo, “Triệu tiểu thư giờ đang trong độ tuổi như rồng như hổ, nên tôi càng phải cẩn thận hơn.”

“Đệt.” Cô thổi khí vào tai hắn, thấp giọng thủ thỉ, “Nếu tôi muốn có bạn cùng giường, thì đây đàn ông muốn lên. Tôi có cần anh sao?”

Hắn hơi nghiêng đầu quá, “Tôi không muốn đi quá giới hạn, mong là em cũng vậy.”

“Hừ.” Cô ngồi thẳng người lên. Đương nhiên cô cũng không thèm, bởi vì cô vốn chẳng có hứng thú với đàn ông.

Lần này, đến phiên hắn nhìn sườn mặt cô. “Tôi không muốn một ngày nào đó đột nhiên phải đọc scandal của bạn gái mình, như vậy rất phiền toái.”

Triệu Phùng Thanh thật ra cũng hiểu lời hắn vừa nói. Hiện giờ hắn đang giữ chức vị quan trọng, cần duy trì hình tượng đảng hoàng. “Yên tâm, trong nửa năm tới tôi sẽ cố gắng nhẫn nhịn. Đến khi hợp đồng đến hạn...” Cô cố ý vươn lưỡi khẽ liếm môi dưới, nghiêng đầu cười nhìn hắn, “Là tôi được tự do rồi.”

“Ừm.” Giang Tấn gật gật đầu, “Hôm nào mà mệt mỏi quá, có thể tìm tôi thương lượng. Chuyện nhỏ ấy, tôi chịu khó chút cũng có thể giúp em rồi.”

“Anh nghĩ hay nhỉ. Đúng rồi, anh chưa nói với tôi anh cần cô bạn gái kiểu gì?”

“Kiểu như em vậy, kẻ thứ ba.”

“Ô, vậy tôi sẽ coi như tiểu tam được thăng chức làm bạn gái đi.”

“Tùy em.”

Mấy nơi như quán bar thế này, không khí giữa trai và gái vô cùng mờ ám. Chỉ chớp lát sau, đã có đàn ông tới trêu ghẹo Triệu Phùng Thanh. “Người đẹp à, đi một mình hả em?”

Triệu Phùng Thanh miễn cưỡng khẽ liếc một cái.

Cô chỉ vô tình thôi, nhưng cái liếc mắt ấy lại khiến cô trở nên quyến rũ hơn.

Người đàn ông kia nhìn mà thèm thuồng, cười rồi định khoác tay lên vai cô.

Giang Tấn vươn tay, giữ tay tên đàn ông kia giữa khoảng không.

Về mặt gã ta khê biến, gã ta muốn giật tay mình về thoát khỏi tay Giang Tấn.

Giang Tấn lạnh lùng lườm lại, đẩy thẳng tay gã kia ra.

Gã kia lảo đảo người lui về sau hai bước, “Này, nhẹ nhàng chút đi anh à.”

Triệu Phùng Thanh đặt tay mình lên vai Giang Tấn, cười đến là quyến rũ, “Bạn trai tôi ghen dữ dội lắm đấy.”

Giang Tấn cúi đầu nhìn cô.

Đây là lần đầu tiên cô chủ động chạm vào hắn kể từ hôm hai người gặp lại.

Cô còn đang nói gì đó, trong mắt ẩn chứa sự khinh bỉ gã đàn ông kia.

Nét quyến rũ của cô lại được thể hiện ngay khi cô chẳng để ý lắm. Nụ cười quyến rũ khi xưa sao có thể sánh bằng một cái nhún mày của cô hiện giờ.

“Ha ha, Giang tổng.” Triệu Phùng Thanh ngẩng đầu, cười với Giang Tấn, “Anh ta không tin anh là bạn trai tôi đâu.”

Giang Tấn hơi mỉm cười khẽ như gió thoảng qua.

Anh bỗng chốc cúi đầu cướp lấy môi cô trong khoảnh khắc.

Đây là cách chứng minh trực tiếp mà chính xác nhất.

Khiến cho dây thần kinh não anh đang căng cả tối nay bỗng thả lỏng.

Lãnh trợ lý nói, tình yêu giống như hương vị ngọt của rượu ngon, càng ngâm lâu sẽ càng lắng đọng.

Giang Tấn không thích uống rượu, cho nên hẳn không thể mô tả cảm giác ngọt ấy như nào.

Lãnh trợ lý nói, tình yêu giống như mùi thơm của khói thuốc, càng hút sẽ càng nghiện.

Giang Tấn không thích hút thuốc, vì thế hẳn cũng không biết nghiện thuốc là gì.

Mấy năm qua, có những cô gái đến rồi đi, nhàm chán không khác gì cốc nước lọc. Bọn họ có gương mặt có dáng người, chân dài đùi đẹp, hơn nữa còn nhiệt tình theo đuổi hẳn. Nhưng hẳn cứ có cảm giác thiếu thiếu gì đó.

Ngay cả hẳn cũng không biết đó là gì.

Cuối cùng khi quay đầu lại, những nơi từng đi qua đã trở nên đỏ nát thê lương.

Nụ hôn này của Giang Tấn lại khiến Triệu Phùng Thanh rời khỏi Hồng Ổ.

Đây là nụ hôn thứ hai của cô và hẳn.

Xảy ra thật bất ngờ.

Sở dĩ cô nói như vậy là muốn Giang Tấn liếc xéo phóng vài nhát dao cho gã đàn ông kia.

Ai ngờ liếc xéo phóng dao đâu chưa thấy.

Thì đã có một nụ hôn nồng nhiệt rồi.

Giang Tấn ôm cô không buông, đầu lưỡi khẽ cuốn lấy đầu lưỡi cô, đưa đẩy triền miên.

Dưới lớp áo kia là cơ bắp căng tràn, không biết là cô bị ảo giác, hay nó đang thật sự tồn tại.

Cô nghĩ không ra.

Sau khi ra khỏi Hồng Ổ, ký ức về nụ hôn này bỗng trở nên trống rỗng.

Cô chỉ còn nhớ mang mang về nhiệt độ của đôi môi ấy.

Triệu Phùng Thanh nhận ra mình đã bất cẩn rồi.

Tuy rằng Giang Tấn không thích kiểu con gái như cô, nhưng hẳn vẫn là đàn ông. Mà cho tới bây giờ đàn ông và phụ nữ lên giường với nhau đều không quan tâm đến chất xúc tác là “Thích” ấy.

Trong đầu cô bất chợt hiện lên tờ hợp đồng kia.

Mỗi điều khoản đều rất rõ ràng. Máy chữ ‘không yêu đương không lên giường’ còn được in đậm rõ nét.

Phí phạt vi phạm hợp đồng của hai bên đều khá cao.

Giang Tấn còn cao hơn cô.

Theo lời Lãnh trợ lý có nói, “Nếu Giang tổng của chúng tôi thua, sẽ phải tán gia bại sản mà bồi thường.” Lúc nói những lời này, Lãnh trợ lý ra vẻ rất đau lòng, cứ như Giang Tấn đã tán gia bại sản thật vậy.

Lúc ấy cô còn hỏi: “Ngộ nhớ nửa năm tới anh ta không cho tôi tin tức về Đào Tuệ Tuệ thì sao?”

“Không thể nào.” Lãnh trợ lý lắc đầu, “Tuy rằng Giang tổng so ra còn kém mấy vị tổng tài bá đạo trong tiểu thuyết của cô, nhưng cũng không thể khinh thường.”

Thất Tịch hôm nay, Triệu Phùng Thanh ảo não một lúc vì nụ hôn thứ hai của mình.

Sau này phải làm sao bây giờ?

Giang Tấn biến mất rỗng rã hai mươi ngày không xuất hiện.

Gọi điện, chat weibo cũng không.

Cuộc sống của Triệu Phùng Thanh vẫn bình thường.

Một ngày chủ nhật nào đó cô về nhà, gặp được dì Triệu.

Sau đó, dì Triệu đột nhiên nhắc tới lần xem mặt nửa tháng trước.

Dì Triệu trừng mắt nhìn cô nói bằng tiếng Quảng đông: “Đi xem mặt phải biết giữ chữ tín chứ con. Không đi cũng phải nói với dì một câu, thật là mày khiến dì không dám giới thiệu mày cho ai nữa đây.”

Triệu Phùng Thanh cảm thấy kỳ lạ, đáp lại bằng tiếng Quảng: “Con có đi mà.” Cô không đi, làm sao có thể gặp được Giang Tấn.

Dì Triệu nói: “Cậu ta đợi một lúc lâu, không thấy con đến nên mới đi về.”

Triệu Phùng Thanh càng thấy kỳ quái, “Cậu ta chờ con ở đâu ạ?”

“Lục Xuyên.”

“Đúng vậy, Lục Xuyên [1] mà.”

[1] Lục Xuyên trong lời dì Triệu là tiếng Quảng còn trong lời Phùng Thanh là tiếng trung phổ thông, phát âm giống nhau nhưng viết khác nhau

“Không đi là không đi, đừng có giả ngốc với dì.”

“Con chắc chắn có đi, còn ăn của anh ta hơn hai ngàn tệ mà.” Trong chớp mắt đó, Triệu Phùng Thanh đột nhiên nhớ ra, thành phố S có một Lục Xuyên, một Sáu Xuyên, mà trong tiếng Quảng thì hai chữ đó đồng âm. Vì thế cô sửa sang tiếng trung phổ thông hỏi, “Dì Út, anh ấy hẹn ở Lục Xuyên hay là Sáu Xuyên a?”

“Sáu... Xuyên.” Dì Út nói bằng vốn liếng tiếng trung ít ỏi.

Triệu Phùng Thanh vỗ trán. Cô phải biết sớm hơn, lúc nhìn thấy ảnh cô mà nói thích cô, nhất định không phải Giang Tấn.

“Sao lại như vậy?” Mẹ Triệu nghe xong buồn bực hỏi. “Con không đi thì cậu ta là ai?”

“Chắc cũng đi xem mặt...” Triệu Phùng Thanh mỉm cười, “Một cặp xui xẻo.”

Mẹ Triệu nói: “Vậy cũng coi như có duyên phận rồi.”

“Nghiệt duyên chứ.” Triệu Phùng Thanh xua tay, “Là hài kịch do ông trời tạo ra.”

Triệu Phùng Thanh com nước xong xuôi liền lên mạng chơi game. Đạo này cô rất mê một nhiệm vụ hàng ngày. Vì cô thích những nhiệm vụ thưởng các trang phục trong game.

Hôm nay lúc làm nhiệm vụ, cô gặp phải một nhóm ba người đang chờ để đánh quái.

Cô nhìn thấy liền lập tức lùi lại. Một chơi ba, cô đánh không nổi. Nhưng cô còn chưa kịp chạy, nhóm ba người kia đã tấn công rồi.

Nhân vật của Triệu Phùng Thanh bị giết. Vì thế cô quyết định ra ngoài ăn hoa quả cùng ba Triệu. Ăn xong quay lại nhìn thì nhóm ba người kia đã không còn ở đó nữa rồi.

Cô hồi sinh.

Ai ngờ, vừa mới sống lại thì đã bị giết luôn.

Cô tức giận.

Lúc này, trong nhóm chat đang nói chuyện ồn ào.

Giáp: “Ngọc thạch muối muối, lâu lắm không thấy em xuất hiện!”

Át: “Ngọc thạch muối muối, anh nhớ em!”

Bính: “Ngọc thạch muối muối, đã chín mười ngày em không xuất hiện rồi!”

Mỹ Thạch Như Ngọc: “Bản.”

Giáp: “Đi đánh phó bản thôi.”

Cả một đám người rầm rầm hưởng ứng.

Triệu Phùng Thanh nhìn nhân vật của mình một lúc lâu. Nhóm trưởng gọi cô đi đánh phó bản, cô trả lời: “Không đi, đang bị giữ chân khi làm nhiệm vụ.”

Sau đó, Mỹ Thạch Như Ngọc inbox riêng cho cô: “Ở đâu?”

Triệu Phùng Thanh: “?”

Mỹ Thạch Như Ngọc: “Bị giữ chân ở đâu?”

Triệu Phùng Thanh: “Núi Đào Phong.”

Mỹ Thạch Như Ngọc gửi lời mời hợp tổ với cô.

Triệu Phùng Thanh: “Sao vậy?”

Mỹ Thạch Như Ngọc: “Tôi đi tìm cậu.”

Triệu Phùng Thanh từ chối lời mời hợp đội, “Bọn họ sẽ bỏ đi nhanh thôi.”

Mỹ Thạch Như Ngọc cũng rất kiên quyết, tiếp tục gửi lời mời hợp đội.

Cuối cùng Triệu Phùng Thanh đồng ý.

Sau khi Mỹ Thạch Như Ngọc xuất hiện, tổ đội ba người kia không biết đã đi đâu mất rồi.

Mỹ Thạch Như Ngọc: “Đứng dậy.”

Triệu Phùng Thanh tiếp tục nằm đó: “Tôi sợ chết.”

Mỹ Thạch Như Ngọc đứng trước thi thể của cô, “Có tôi ở đây.”

Sự tình sau đó khiến Triệu Phùng Thanh không kịp chuẩn bị gì cả.

Ba tên liên minh kia không biết chạy ra từ chỗ nào.

Mỹ thạch một chọi ba. Một mình cậu ta theo một phong cách riêng, sở hữu những kỹ năng đặc biệt. Ba tên kia bỗng chốc trở nên yếu hơn hẳn.

Triệu Phùng Thanh nhìn động tác của Mỹ Thạch, quả thực là ngất ngây vì nó.

Trước kia khi hoạt động theo đội, Triệu Phùng Thanh chưa từng để ý đến Mỹ Thạch, còn nghĩ rằng Mỹ Thạch ý mình là nhân vật nữ mà chiếm hết quyền lợi của nam game thủ.

Thì ra Mỹ Thạch là đại thần.

Vì thế, Triệu Phùng Thanh càng nhìn Mỹ Thạch, càng cảm thấy Mỹ Thạch vô cùng xinh đẹp.

Vùng eo mảnh khảnh, gương mặt quyến rũ.

Thật khiến người ta mê đắm.

Sau khi ba tên kia bại trận, Mỹ Thạch nói: “Dậy đi.”

Triệu Phùng Thanh lập tức hồi sinh, “Bọn họ nhất định sẽ đến báo thù.”

Mỹ Thạch Như Ngọc: “Bọn họ giết cậu bao nhiêu lần?”

Triệu Phùng Thanh: “Hai lần.”

Mỹ Thạch Như Ngọc: “Tôi sẽ giết bọn họ bốn lần.”

Sau khi nhóm ba người kia hồi sinh lại bị Mỹ Thạch giết.

Sau khi sống lại lần nữa, vẫn bị Mỹ Thạch giết.

Cuối cùng, ba tên kia không dám hồi sinh nữa.

Triệu Phùng Thanh: “Ân nhân nhận của tại hạ một lay.”

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Cậu Ấy Không Thích Cô

Sau khi cao trung A khai giảng, việc làm ăn của tiệm sách lại khá hơn.

Hồi Triệu Phùng Thanh nghĩ hè đã in một đoạn truyện mới của Trương Phù Lị ra đọc.

Mấy hôm trước, tập bản thảo ấy bị một học sinh nhìn thấy, con bé tò mò, liền đọc vài trang. Sau đó liền xin Triệu Phùng Thanh cho đọc đoạn tiếp theo.

“Không còn nữa đâu, chỉ có đoạn kết thôi.” Triệu Phùng Thanh cười.

“Kết là SE à?” Cô nàng kia chớp chớp đôi mắt to.

“Kết thúc là nam nữ chủ sống hạnh phúc bên nhau trọn đời.” Tuy là nói như vậy, nhưng Triệu Phùng Thanh không nhìn thấy tương lai hạnh phúc của nam nữ chính. Trừ phi đây là chuyện cổ tích.

Hôm nay, Đại Hồ gửi thiệp cưới tới.

Trên trang giấy màu phấn hồng ấy, hai cái Đại Hồ và Tần Hiểu xếp ngang hàng nhau.

Triệu Phùng Thanh nghĩ, thật ra trong cuộc sống này vẫn có ngôn tình. Ai cũng không thể ngờ được Tần Hiểu thật sự sẽ thích tên ngọc Đại Hồ ấy.

Khi nhìn thấy tấm thiệp cưới này, Triệu Phùng Thanh liền nghĩ ngay đến việc, có lẽ Giang Tấn sẽ cần một cô bạn gái lên đài biểu diễn.

Quả nhiên, buổi chiều Giang Tấn liền xuất hiện.

Khi hắn đến, Triệu Phùng Thanh đang bán hàng cho một nam sinh.

Cậu nam sinh này ngày nào cũng đến mua sách ôn thi. Điên cuồng mua sách đáng sợ đến mức cô còn nghĩ rằng cậu ta chẳng còn thời gian để ngủ nữa.

Cậu chàng ấy dáng người cao ráo lịch sự, mặc áo sơ mi trắng tinh khôi, nhìn vô cùng thanh tú. Hơn nữa, dáng người lại có chút gì đó rất giống Giang Tấn ngày xưa.

Vì thế cô lại chú ý đến cậu ta nhiều hơn.

Sau khi cậu ta quay người lại, liền đối mặt với ánh nhìn của cô. Cậu chàng hơi giật mình, bỗng chốc liền nắm thật chặt cuốn sách.

Triệu Phùng Thanh khẽ nở nụ cười rạng rỡ. Nụ cười này lại có thêm mấy phần quyến rũ.

Cậu chàng kia nhất thời mặt đỏ bừng. Cậu cúi đầu, nhanh chóng đi tới quầy thu ngân, nhẹ giọng nói: “Em lấy mấy quyển này.”

Cô vội vàng thu lại ánh nhìn hồ ly của mình mà đáp lại, “Một trăm sáu mươi tệ.”

Khi Giang Tấn vừa bước vào tiệm sách, liền nhìn thấy cậu nam sinh mặt còn đang đỏ bừng, nhanh chóng đi ra khỏi cửa. Cái dáng vẻ kia rất giống một

cậu thiếu niên đang yêu thầm.

Lại nhìn Triệu Phùng Thanh đang cười quyến rũ như yêu tinh thể kia.

Cô nói, “Hoan nghênh quý khách.”

“Triệu Phùng Thanh.” Giang Tấn đi về phía cô, “Tôi nhớ rõ hiện tại em vẫn là bạn gái của tôi.”

“Ôi trời, lâu lắm không gặp, suýt nữa tôi cũng quên mất tôi có một anh bạn trai kim cương đấy.” Cô vén tóc ra sau vành tai, nhìn hấn nháy mắt mấy cái.

Hấn bình thân đáp lời, “Giờ nhớ cũng chưa muộn đâu, em có một người bạn trai rất bận rộn.”

“Cảm động quá cơ.” Cô định trợn mắt, “Bạn trai tôi chăm chỉ thật đấy.”

Giang Tấn nhìn cô chằm chằm, “Em định trợn mắt đấy à?”

“Đâu có.” Cô vội vàng che miệng mình lại, sợ hấn sẽ cường hôn mình như hôm qua.

“Vây là tốt.” Hấn nhẹ nhàng buông một câu, “Từ nay tuổi rồi, đừng quyến rũ mấy đứa nhóc cấp ba.”

“Công việc của Giang tổng bận rộn thế sao, hơn mười ngày không thấy mặt.” Cô trưng ra gương mặt vô tội, “Bạn gái anh xinh đẹp như này, bị người ta để ý cũng là chuyện bình thường thôi.”

“Để bồi thường những ngày cô đơn vừa qua của em.” Hấn rất bình tĩnh, “Thì hơn mười ngày tới tôi rất rảnh. Hơn nữa tôi cũng chẳng ngại phải cạnh tranh công bằng với ai cả.”

“Nhưng tôi không rảnh, tôi phải đi làm.”

“Vây tôi sẽ ở đây làm việc với em.” Nói xong, hấn nghiêm túc kéo ghế ra ngồi xuống, sau đó mở laptop cá nhân, bắt đầu đọc các báo cáo.

Triệu Phùng Thanh nhìn tám thiệp mời bên cạnh liền nổi ý xấu muốn trêu hấn. “Giang tổng này.”

Ánh mắt Giang Tấn còn đang tập trung vào màn hình laptop, chỉ “Ừm” một tiếng.

“Cho anh xem này.” Cô đưa tám thiệp mời màu hồng đến trước mặt hấn.

Hấn liếc nhìn một cái.

Hai chữ Tàn Hiểu kia trông thật bắt mắt.

Triệu Phùng Thanh thấy hấn không hé lời nào, liền nói, “Nghe nói cô dâu là bạn học cùng trường của anh.”

“Nghe nói em cũng là bạn học cùng trường của tôi.”

“Nghe nói cô ấy còn cùng lớp với anh nữa.”

“Nghe nói chú rể cũng cùng lớp với em đấy.”

Cô không thèm quan tâm đến hấn nữa, quay về quầy thu ngân ngồi ngẩn ngơ.

Một lúc sau, Giang Tấn đột nhiên mở miệng, “Tôi cũng nhận được thiệp mời rồi.”

Triệu Phùng Thanh chống má, liếc mắt nhìn hấn.

Chuyện hấn và Tàn Hiểu được tuyển thẳng vào đại học cùng nhau, đã gây một hồi ồ ạt ở cao trung A ngày ấy.

Cô cũng chỉ nghe thoáng vài tin như thế.

Trước cái đêm định mệnh ấy, trong mắt cô chỉ có hấn. Ai đứng bên cạnh hấn, cô đều không nhìn thấy. Và sau cái đêm hôm đó, thì cô chẳng buồn muốn hỏi thăm về cuộc sống của hấn nữa.

Hôn lễ của Đại Hồ và Tàn Hiểu được tổ chức vào giữa tháng chín.

Hôm ấy là thứ Bảy.

Triệu Phùng Thanh xin anh quản lý nghỉ một hôm.

Anh quản lý đồng ý ngay, còn khen cô rất có trách nhiệm với công việc.

Hôm trước đó Triệu Phùng Thanh đã hỏi Giang Tấn có đi đám cưới hay không.

Hắn trả lời đi chắc nịch.

Đại Hồ hiện đang sống ở Thương Thành. Nghe nói Tần Hiểu từ chối công việc lương cao ở thành phố S, đi theo Đại Hồ tới Thương Thành.

Nhiều Từ phải làm phụ rể nên chiều tối thứ sáu đã đi nhờ xe qua Thương Thành trước rồi.

Triệu Phùng Thanh thì thứ bảy mới có thời gian.

Sau khi tan làm thứ sáu, Giang Tấn đưa Triệu Phùng Thanh đi mua lễ phục.

Triệu Phùng Thanh ngẫm nghĩ rồi hỏi: “Giang tổng, anh nghĩ gì mà tới tham dự hôn lễ của người ta?”

Hắn trả lời trông khá tự nhiên, “Chúc phúc bạn cũ.”

Cô quan sát mấy ngày nay trông hắn rất bình thường, có thể thấy hắn không hề mất hồn vì hôn lễ của Tần Hiểu.

Sau đó cô lại nghĩ, nếu có một ngày Giang Tấn kết hôn, hắn đến mời cô thì cô sẽ thế nào.

Ừm, dĩ nhiên cô sẽ không đi.

Bởi vì cô không muốn bỏ phong bì cho hắn.

Tối Thương Thành đã hơn mười một giờ trưa.

Đứng ngoài cửa đón tiếp khách khứa là đám chị em của Tần Hiểu.

Vừa nhìn thấy một đôi nam thanh nữ tú là Giang Tấn và Triệu Phùng Thanh đi vào, đám cô nương mắt sáng rực cả lên.

Lúc nhận phong bì, một cô nàng còn hỏi: “Anh chị là bạn chú rể hay cô dâu ạ?”

Triệu Phùng Thanh nói: “Chị là bạn chú rể, anh ấy là bạn cô dâu.”

Giang Tấn lạnh lùng lườm cô một cái, sau đó nhìn cô bé kia nhoen miệng cười, “Anh đi cùng chị này.”

Cô nàng kia ngấm nụ cười của hắn đến ngây người.

Đại Hồ và Tần Hiểu đứng đứng ngoài cửa sảnh, hai người ngọt ngào nhìn nhau.

Nhưng vừa nhìn thấy Giang Tấn và Triệu Phùng Thanh đi tới, vẻ mặt của chú rể và cô dâu bỗng chốc cứng lại trong nháy mắt.

Bầu không khí bỗng trở nên hơi khó xử, Tần Hiểu liền nở nụ cười tươi trước.”Giang Tấn, đã lâu không gặp.”

“Đã lâu không gặp.” Giang Tấn tiến lên, lịch sự gật đầu, “Chúc mừng.”

Tần Hiểu nhìn hắn, “Cảm ơn.”

Đại Hồ nhìn Giang Tấn, rồi lại quay sang nhìn Triệu Phùng Thanh, chỉ vào bàn bên trong, “Nhiều Từ đang bận trong đó, chị Lị còn chưa tới.”

Triệu Phùng Thanh cười, “Chúc mừng chú rể nhé.”

“Cảm ơn.” Đại Hồ ngược ngược gãi gãi đầu, sau đó quay sang nhìn Tần Hiểu cười ha ha.

Đại Hồ và Tần Hiểu không biết quan hệ hiện giờ của Triệu Phùng Thanh và Giang Tấn, hơn nữa nghĩ đến chuyện cô truy hắn trốn thời trung học, nên đã cố ý tách chỗ ngồi của hai người ra hai bàn khác nhau.

Giang Tấn không nghĩ ngờ gì cả.

Triệu Phùng Thanh càng không.

Một người ngồi bàn của lớp 12-2.

Một người ngồi bàn lớp 12-7.

Tiệc cưới còn chưa chính thức bắt đầu, ngoài đại sảnh đã phát đoạn video nói về sự trưởng thành của cô dâu và chú rể.

Triệu Phùng Thanh cắn hạt dưa, nhìn những tấm ảnh trên đoạn phim được biên tập kia.

Đoạn phim này được biên tập khá kỹ lưỡng. Phần lớn những tấm ảnh thời trung học của Đại Hồ đều có mặt Triệu Phùng Thanh. Khi ấy đầu cô còn đang nhuộm xanh nhuộm đỏ, nhưng lại cười rất thoải mái. Còn những tấm ảnh của Tần Hiểu đều là những tấm ảnh chụp tập thể, Giang Tấn cũng có mặt trong đó.

Triệu Phùng Thanh nhìn gương mặt ngây ngô của Giang Tấn chột lóe qua.

Tâm trạng bỗng trở nên phức tạp.

Đó là cậu thiếu niên cô đã từng thích. Khi ấy lúc nào cô cũng ngóng trông cậu xuất hiện, mỗi khi nhìn thấy cậu, trong lòng sẽ như có đóa hoa nở rộ.

Quá khứ ấy thật đẹp, những năm tháng cô đã từng toàn tâm toàn ý thích một người. So với một người trái tim như đã chết hiện giờ thì đoạn ký ức ấy thật đáng trân trọng.

Nghĩ đến đó, Triệu Phùng Thanh không nhịn được quay lại, nhìn Giang Tấn đang ngồi cách đó hai bàn.

Cũng đúng lúc Giang Tấn đang nhìn cô.

Giờ đây cô và hắn đều không còn trông ngây ngô như những tấm ảnh kia nữa.

Cô quay đầu, tiếp tục cắn hạt dưa của mình.

Bàn của Giang Tấn đều là người lớp 12-2.

Ngày xưa cả đám còn hay bàn luận ồn ào về cuộc sống kết hôn của Giang Tấn và Tần Hiểu. Hiện giờ một đương sự trong câu chuyện đã thật sự kết hôn, mọi người đều thức thời không dám nhắc lại những ám muội ngày xưa nữa.

Đề tài trong bàn tiệc đều nhắc đến công việc và gia đình.

Thái độ của Giang Tấn cũng không thân thiết cho lắm. Công việc của hắn không có gì phải nói, ai ai cũng hâm mộ. Tuy rằng hắn chưa kết hôn, nhưng điều kiện của hắn cũng đủ khiến các cô nàng chết mê chết mệt. Cho nên, những câu hỏi đó hắn không muốn trả lời.

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía màn chiếu kia.

Những tấm ảnh cuộc sống hàng ngày vừa mới chạy qua, giờ lại được xuất hiện một lần nữa.

Vì thế hắn liền tập trung xem lại.

Ký ức là một thứ rất kỳ quái.

Trong ấn tượng của hắn, Triệu Phùng Thanh của năm mười hai là một cô nàng yêu tinh xinh đẹp, là vực sâu của tội ác. Nhưng hiện giờ khi nhìn lại những tấm ảnh ấy, hắn chỉ thấy một cô nàng đầu bù tóc rối, may mà mặt mũi cô cũng khá, nên cũng hợp với những kiểu đầu quái dị ấy.

Lúc này, có một giọng nói kéo Giang Tấn đang nhìn chăm chăm màn chiếu về với hiện tại, “Đúng rồi. Giang Tấn, cậu có bạn gái chưa?”

“Rồi.” Tuy rằng cô nàng kia thường xuyên làm hắn bực mình.

“Ừm, cô ấy là người ở đâu?”

“Thành phố S.”

“Làm việc ở đâu?”

“Bán sách ở tiệm.”

Các học sinh nghĩ đến gu của Giang Tấn, liền liên tưởng đến một cô nàng nho nhã ngồi bán sách, vì thế đều hết lời khen ngợi.

Giang Tấn không đáp lời, chỉ chăm chú nhìn lên màn chiếu. Nhân vật bạn gái ấy, chỉ cần hắn không cảm thấy tệ là được. Còn những người khác nói gì, hắn không quan tâm.

Một lát sau, Tần Hiểu vội vàng đi tới. Lúc đi qua bàn của Giang Tấn, cô liền liếc mắt nhìn hắn một cái.

Hắn bình tĩnh nhìn lại cô.

Tần Hiểu nở nụ cười.

Tuy rằng hiện tại cô đang yêu Đại Hồ, cũng đã gả cho Đại Hồ. Nhưng trong lòng cô, Giang Tấn vẫn luôn là một sự tồn tại đặc biệt.

Người con trai khôi ngô tuấn tú này chính là mối tình đầu của cô. Cậu là những ngọt ngào duy nhất của lớp mười hai đầy khô khan ấy. Sau lần gặp gỡ hôm diễn thuyết kỷ niệm ngày thành lập trường, cô vẫn tự thôi miên mình vô số lần.

Cô liều mạng tự nói với bản thân, cô phải chăm chỉ học hành, cùng hắn bước vào đại học.

Cậu nam sinh ấy rất ưu tú, rất chói mắt. Nếu như cô lơ là, sẽ không theo kịp ánh hào quang của hắn. Nhưng sau khi đuổi kịp, cô lại phát hiện ra, những ánh sáng lạnh ấy có thể khiến cô bị thương.

Cậu ta không thích cô.

Trong hôm họp lớp sau kỳ thi đại học, cô thấy tâm trạng hắn đang tốt, còn uống khá nhiều rượu. Vì thế cô cũng uống vài chén, muốn mượn rượu để có can đảm.

Thừa dịp hắn một mình ra ngoài hành lang, cô gom hết dũng khí cả đời nói ra ba chữ cô thích hắn.

Đến hôm nay Tần Hiểu vẫn còn nhớ rất rõ tình cảnh hôm ấy.

Giang Tấn có phần hơi say, hắn vịn vai cô, trong mắt là một mảnh mơ màng. Hắn cúi đầu thì thầm bên tai cô, “Tôi không thích...”

Tần Hiểu nhất thời rối loạn trong lòng “Thật xin lỗi...”

Sau đó hắn buông cô ra.

Tần Hiểu nhanh chóng bỏ chạy.

Hôm kỷ niệm ngày thành lập trường, cô và Giang Tấn đều được mời lên diễn thuyết.

Cô vốn rất xấu hổ, nhưng hắn lại làm ra vẻ như không có chuyện gì. Hắn nói say rượu nên đã quên hết mọi chuyện, hỏi cô có phải cô đã nói gì với hắn hay không.

Cô nào dám nói ra chân tướng sự việc, chỉ nói cô hỏi hắn điểm đại học mà thôi.

Dường như giữa hai người thật sự chưa từng có chuyện tỏ tình vậy. Cô nghi hèn hắn ra ngoài mua sách, hắn cũng đồng ý.

Sau đó lên đại học, hắn bẽ bộn nhiều việc.

Quan hệ của cô và hắn bỗng nhạt dần theo năm tháng.

Lúc gửi thiệp mời, cô trầm nghĩ, sau này cứ coi hắn như một người bạn bình thường thôi.

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Cô Gái Trong Giác Mộng

Cách thời gian bắt đầu tiệc cưới khoảng hai mươi phút.

Giang Tấn ra ngoài nghe điện thoại.

Đầu tiên Lãnh trợ lý nghiêm túc báo cáo tiến độ công việc.

Giang Tấn chẳng để ý nghe lắm, ánh mắt anh đang tập trung vào hội trường hôn lễ.

Sau khi giao việc xong, hắn đang định cúp điện thoại, thì đột nhiên Lãnh trợ lý lại nói một câu, “Giang tổng, thấy anh đi cùng Triệu tiểu thư chắc là mọi người ngạc nhiên lắm nhỉ?”

“Không, tôi ngồi cách cô ấy mấy bàn.” Giang Tấn nói xong liền cúp điện thoại.

Lãnh trợ lý vốn là người thích hóng chuyện, *nước mắt lưng tròng*. Hắn tròn mắt nhìn màn hình di động.

Trong trường hợp có nhiều người như vậy, không phải nên làm to sao.

Chỉ là, từ trước đến giờ Lãnh trợ lý chưa từng nhìn thấu được suy nghĩ của Giang Tấn.

Hắn cho rằng Giang Tấn thích Triệu Phùng Thanh, nhưng lúc thuận miệng hỏi một câu, anh lại cho một câu trả lời phủ định. Mà nếu như không thích, thì dẫn vật một năm qua là vì cái gì.

Thậm chí, vị trợ lý tài hoa hơn người như hắn cũng lưu lạc thành đại thần vòng du rồi.

Lãnh trợ lý cẩn thận ngẫm lại, bắt đầu từ một năm trước, sếp của hắn bỗng trở nên rất lạ. Tuy rằng trước kia anh ta cũng chẳng bình thường cho lắm, nhưng trong một năm vừa rồi là đạt lên tới đỉnh điểm.

Lãnh trợ lý nhớ rõ, bắt đầu từ hôm lập thu năm ngoái. Hắn và Giang Tấn tới khách sạn của tập đoàn họp.

Sau khi tan họp, hai người đi qua một dãy hành lang thật dài.

Khi ấy một em gái của phòng nhân sự đang cầm một xấp tài liệu, đi qua trước mặt họ.

Lúc đi ngang qua hai người, tờ giấy trên cùng của tập tài liệu kia bỗng rơi xuống đất.

Giang Tấn đưa mắt liếc một cái.

Lãnh trợ lý cũng liếc qua một cái. Nhìn kiểu kia chắc hẳn đây là CV xin việc.

Em gái phòng nhân sự vội vàng cúi người xuống nhặt.

Nhưng khi đương định nhặt tờ giấy lên, Giang Tấn bỗng rút tờ giấy kia ra khỏi tay cô.

Lãnh trợ lý có phần hơi giật mình, hắn nhanh chóng chạy qua xem.

Đó là CV xin việc của một cô gái. Tấm ảnh trên hồ sơ cô cười rất tươi, mặt mày có cảm giác quyến rũ nói không nên lời.

Ánh mắt Giang Tấn dừng lại hai giây trong cột tình trạng hôn nhân, rồi mở miệng hỏi: “Cô ấy đến phòng vấn vị trí nào?”

“Nhân viên quầy lễ tân.” Cô gái kia có vẻ hơi sợ. Sau khi nhìn gương mặt tuấn tú của Giang Tấn thì lại hơi đỏ mặt rồi trả lời thêm “Tuy nhiên tuổi cô ấy không đạt.”

Lễ tân của khách sạn này chỉ chọn những người dưới hai tám tuổi

“Ừm.” Giang Tấn đọc xong CV xin việc thì trả lại cho cô gái kia.

Sau đó anh rời khỏi khách sạn.

Sáng hôm sau, Giang Tấn đột nhiên giao nhiệm vụ cho Lãnh trợ lý, “Đề cô ấy đi phỏng vấn vị trí thư ký giám đốc đi.”

“Ai ạ?” Lãnh trợ lý bỗng lơ ngơ. Cô ấy là ai?

Giang Tấn thần nhiên, “Là cô gái trong CV hôm qua, ba mươi tuổi.”

“...” Lãnh trợ lý suýt rớt luôn cảm xuống đất, hắn nghẹn họng nhìn anh trân trối, “Giang tổng... không phải anh đang nói đùa đấy chứ?”

“Không phải tuổi của cô ấy không đủ tiêu chuẩn làm nhân viên lễ tân à?” Giọng điệu Giang Tấn có vẻ khá tự nhiên.

Tuổi của Triệu Phùng Thanh không đủ điều kiện làm nhân viên quầy lễ tân, nhưng bằng cấp của cô lại càng không thể làm được thư ký giám đốc. Năm ấy Lãnh trợ lý một đường chém tướng giết quan, tranh cướp bao nhiêu trận, mới ngồi vào được vị trí hiện tại. Cho nên, giờ phút này hắn rất muốn khóc. “Giang tổng, tôi cảm thấy cô ấy... không làm được đâu.”

“Cứ để cô ấy thử xem, không được thì tính chỗ khác.”

Giang Tấn đã hạ lệnh, Lãnh trợ lý không thể làm trái. Hắn đi tìm người bên nhân sự, chỉ xin cho cô một cơ hội, còn những việc khác cứ theo quy định mà làm.

Kết quả của việc theo quy định mà làm là tất nhiên cô bị loại.

Sau khi Giang Tấn biết được chuyện này thì chỉ đáp “Ừm”.

Chưa được vài ngày, anh lại dấn dò bên nhân sự, đặc biệt để cô nàng ba mươi tuổi ấy làm nhân viên lễ tân.

Nhưng Triệu Phùng Thanh từ chối.

Lãnh trợ lý buồn bực. Hắn nhìn ảnh hồ sơ trên CV xin việc của Triệu Phùng Thanh, gương mặt rất xinh đẹp, nhưng không đến mức có thể khiến Giang Tấn đặc biệt chú ý thế này. Hơn nữa những cô bạn gái tiền nhiệm trước đây của Giang Tấn có cô nào không phải mỹ nhân đâu.

Thật lâu sau, Lãnh trợ lý mới hiểu được, có đôi khi không phải vì chuyện xinh đẹp hay không, mà là khi Giang Tấn nổi điên lên thì ai cũng phải sợ.

Ngay cả Liễu Nhu Nhu, cô nàng rắn rết độc ác như thế còn nói, “May mà tôi chỉ mới thích Giang Tấn được một tuần, đã biết dừng cương trước bờ vực.”

Chuyện sau này, Liễu Nhu Nhu đóng vai nhân vật nữ chính. Nghe nói cô nàng này có rất nhiều chiêu trò trong yêu đương nam nữ.

Liễu Nhu Nhu nói, “Giang Tấn, anh quan tâm Triệu tiểu thư quá nhỉ.”

Giang Tấn không nói năng gì.

Liễu Nhu Nhu nói, “Nếu tạm thời Triệu tiểu thư không tìm được việc, thì đến làm ở tiệm hoa chỗ tôi đi. Hiện giờ tôi cũng đang rảnh. Cũng có thể giúp anh một tay sớm ngày trời được Triệu tiểu thư.”

Khi Liễu Nhu Nhu nói những lời này là có ý muốn giúp Giang Tấn, chỉ là sau này, cô đột nhiên thay đổi lập trường, vì thế đã xảy ra sự cố.

Ban đầu Giang Tấn không đồng ý với ý kiến của Liễu Nhu Nhu. Nhưng một ngày nào đó hắn lại đột nhiên vứt Triệu Phùng Thanh trước cửa tiệm bán hoa của cô.

Hôm ấy Liễu Nhu Nhu giật nảy mình. Cũng may cô là một diễn viên trời sinh, mọi chuyện đều thuận theo tự nhiên.

Cô là một diễn viên rất có năng lực. Chỉ cần cho cô một kế hoạch, cô có thể diễn trôi chảy không sót một giọt nước. Ngay cả ngôn ngữ của hoa bồ công anh và cát cánh, cô cũng nghĩ ra được.

Nhưng trong đầu cô thật ra chỉ toàn là cô.

Sau khi quen biết Triệu Phùng Thanh, lập trường của Liễu Nhu Nhu bỗng trở nên không kiên định.

Lãnh trợ lý lại thề sống thề chết đứng bên phía Giang Tấn.

Liễu Nhu Nhu lại không như vậy. Cô thấy Triệu Phùng Thanh trông có vẻ rất thông dong, thật là đáng phục. Trong lòng cô thầm mong, hy vọng Triệu Phùng Thanh sớm ngày tìm được người đàn ông của mình, đừng quan tâm đến Giang Tấn làm gì.

Cô đã từng hỏi Giang Tấn, “Anh thích Triệu Phùng Thanh à?”

Hắn trả lời: “Không thích.”

Nhưng câu trả lời đó lại khiến Liễu Nhu Nhu rất bực.

Diễn trò trên lầu hai là đòn sát thủ của Liễu Nhu Nhu, cô muốn Triệu Phùng Thanh hoàn toàn hết hy vọng với hắn. Đương nhiên, đây chỉ là mong muốn của riêng cô, chứ cô không dám thẳng thắn nói với Giang Tấn.

Liễu Nhu Nhu lấy lý do, đơn giản là thăm dò Triệu Phùng Thanh có ý gì với hắn không. Bởi vì Giang Tấn không thích nói yêu đương với phụ nữ. “Ngộ nhờ cô ấy chưa dứt tình với anh, chẳng phải anh sẽ tự gây họa vào thân sao?” Liễu Nhu Nhu cho rằng, Triệu Phùng Thanh nghe xong màn diễn đó sẽ tự động xin nghỉ việc.

Ai ngờ, Triệu Phùng Thanh không bỏ chạy. Ngược lại cô vẫn ngồi trông tiệm hoa, làm việc như bình thường.

Nhưng Liễu Nhu Nhu lại cảm thấy xấu hổ.

Sau này cô mới hiểu. Hai người đang đóng phim nhưng chỉ có một mình cô diễn. Người đàn ông kia lẳng lặng ngồi đó, rằm còn chưa thả một cái. Ai thêm tin?

Cô nắm chặt áo Giang Tấn hỏi, “Không phải anh nên phối hợp với tôi chút à? Thờ đóc vài cái thôi cũng được. Còn cả bộ quần áo này nữa, có thể nhăn nhúm chút không? Tóc tai phải bù xù lên chứ? Chưa từng ăn thịt lợn, cũng phải nhìn thấy lợn rồi chứ!”

Giang Tấn ngược mắt nhìn cô, “Cô rên là việc của cô, tôi không làm là việc của tôi.” Nói xong, hắn khép chặt hai cánh cửa lại.

Liễu Nhu Nhu tức giận, gào thét chửi tại.

Gào xong thì đi xuống nhìn.

Triệu Phùng Thanh vẫn đang ngủ rất thoải mái.

Vì thế, Liễu Nhu Nhu càng gào thảm thiết hơn.

Sau khi Lãnh trợ lý hiểu rõ chuyện này, hần ngồi suy tư một lúc lâu, mới thốt ra một câu: “Tôi cảm thấy Giang tổng và Triệu tiểu thư xứng đôi lắm nhé, quả là ông trời tác hợp.”

“Xứng cái rắm” Liễu Nhu Nhu hung hăng dậm chân, “Chị Triệu còn tốt hơn gấp trăm lần tên Giang tổng thần kinh kia.”

Chuyện ở hôm họp lớp, Lãnh trợ lý và Liễu Nhu Nhu đều không biết.

Cho nên, sau khi nhìn thấy Lữ Tiểu Nhân, Liễu Nhu Nhu thiếu chút nữa ngất luôn. May mà cô điều chỉnh tâm trạng kịp thời, mới không để lộ sơ hở.

Sau hôm họp lớp, Liễu Nhu Nhu đơn đả mời Triệu Phùng Thanh nói chuyện phiếm, chính là muốn thăm dò tiến triển mối quan hệ giữa Giang Tấn và Triệu Phùng Thanh sau buổi họp đó.

Ai ngờ, khả năng đánh thái cực quyền của Triệu Phùng Thanh cực cao, có nói mãi cũng không thu hoạch được gì.

Liễu Nhu Nhu lơ mơ. Cô đã diễn nhiệt tình như vậy, vì sao Triệu Phùng Thanh lại không nghĩ việc.

Liễu Nhu Nhu trầm nghĩ, có lẽ Triệu Phùng Thanh thật sự đã hết hy vọng với Giang Tấn, cho nên trước mấy tiếng rên đó, cô nàng tỏ ra khá bình tĩnh tự nhiên.

Cuối cùng trận xuân cung đồ đó lại bị gián đoạn vì sự xuất hiện bất ngờ của Không Đạt Minh.

Triệu Phùng Thanh chỉ nói một câu “Bà chủ, có người tìm.”

Chắc hẳn ngoại trừ Không Đạt Minh, ai cũng nghe ra vẻ hi hửng khi người gặp họa trong câu nói ấy.

Liễu Nhu Nhu diễn đến một hồi, cô nói, “Giang Tấn, tôi cảm thấy thời gian vừa qua chúng ta như mấy đứa trẻ trâu ấy. Một mình cô làm khán giả mà chúng ta vẫn phải diễn. Anh không thích cô ấy, cô ấy không thích anh. Còn cố ép buộc dẫn dắt nhau làm gì?”

“Để cô ấy đi đi.” Thật lâu sau, Giang Tấn mới mở miệng nói.

Sau tết nguyên đán, Triệu Phùng Thanh rời khỏi tiệm bán hoa.

Giang Tấn nói, sau này hần sẽ chẳng thêm để ý đến Triệu Phùng Thanh nữa.

Sau tết, Liễu Nhu Nhu buồn chán ngồi ở tiệm bán hoa. Cô thích diễn vai tiểu thư khuê các, nhưng giờ trong tiệm chỉ có mình cô, mà không có ai xem, cô chẳng buồn diễn.

Cô muốn Triệu Phùng Thanh trở về.

Nhưng Triệu Phùng Thanh không thêm để ý.

Liễu Nhu Nhu nhờ Không Đạt Minh tới quan tâm Triệu Phùng Thanh một chút.

Triệu Phùng Thanh cũng từ chối.

Liễu Nhu Nhu tức giận gọi điện thoại cho Giang Tấn gào lên, “Chúc anh độc thân cả đời!”

Sau khi Triệu Phùng Thanh rời khỏi tiệm bán hoa, Giang Tấn quả thực không muốn gặp lại cô.

Đúng như lời Liễu Nhu Nhu nói: cứ ép buộc nhau mãi như thế cũng chẳng có ý nghĩa gì cả.

Huống hồ, hần và Triệu Phùng Thanh đã không gặp nhau mười mấy năm nay, nếu hần thật sự chấp nhất với cô đến vậy, hần đã đi tìm cô lâu rồi.

Hần từng nghĩ, Triệu Phùng Thanh đã từng này tuổi rồi, hần là đã kết hôn sinh con.

Mà hôm ấy sau khi nhìn thấy mấy chữ chưa kết hôn trên CV xin việc kia, khiến hần trong nhất thời không biết phải nghĩ thế nào.

Mỗi lần nhìn thấy cô, hần luôn có một cảm xúc không thể giải mã. Cảm giác chán ghét nhưng lại không thể dứt mắt khỏi người cô, dường như ông trời đang muốn trêu đùa hần vậy.

Có lẽ không bao giờ gặp lại nữa thì tốt hơn.

Dù sao đã nhiều năm trôi qua rồi, hấn vẫn sống như thế. Cũng chẳng cần biết ba mươi năm mươi năm nữa ra sao.

Tuy là nói như thế, nhưng nick game online kia, Lãnh trợ lý vẫn phải tiếp tục cày.

Nếu không gặp lại Triệu Phùng Thanh, Giang Tấn cũng đã quên mất rồi.

Cuối tháng sáu, bà ngoại Giang đột nhiên gọi điện thoại tới, hỏi thăm cuộc sống tình cảm của hấn.

Giang Tấn hơi kinh ngạc. Từ khi chia tay với Lữ Tiểu Nhân, hấn vẫn độc thân đến giờ. Không phải hấn không có phụ nữ theo đuổi, chỉ là hấn không có hứng thú yêu đương.

Bà ngoại Giang nói, có người tiến cử với bà một tấm ảnh, bà rất thích cô gái ấy, muốn hấn đi coi mắt. Nói không chừng là một mối nhân duyên.

Giang Tấn đồng ý.

Cũng chỉ là gặp mặt, ăn một bữa, nói vài ba câu chuyện vớ vẩn mà thôi. Không cần thiết phải làm trái lệnh người lớn.

Sáu Xuyên, phòng hoa đào.

Giang Tấn nghĩ, nếu đối phương không phải thuộc tuýp phụ nữ mặt xinh chân dài, hấn sẽ ngồi mười phút rồi đi.

Trong quá trình chờ đợi, hấn đã hẹn bạn bè đi câu cá rồi.

Ai ngờ, vị sắp đến kia, gương mặt xinh đẹp, đùi đẹp chân thon.

Cô nói: “Chào anh, lần đầu gặp mặt.”

Hấn đáp: “Chào cô, lần đầu gặp mặt.”

Đến nửa buổi, anh họ Đường lại nhắn cho hấn một câu, nói cô nàng xem mắt kia không phải tới Sáu Xuyên, mà là Lục Xuyên. Bà ngoại Giang lệnh hấn nhất định phải qua đó.

Sau khi Giang Tấn và Triệu Phùng Thanh chia tay, hấn mới đi qua Lục Xuyên.

Lại không gặp được vị tiểu thư kia.

Nhưng cũng chẳng sao cả.

Dù sao cũng đã gặp được một người.

Cô gái ấy không chỉ mặt xinh chân dài, mà quả thực giống y hệt người bước ra từ trong giấc mộng của hấn.

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Vì Người Ấy Là Triệu Phùng Thanh

Tương Phù Lị đến rất vội vàng.

Vẫn là mái tóc ngắn nhuộm màu hồng phấn giống hệt như năm ấy.

Nam sinh Giáp lớp 12-2 vừa nhìn thấy cô liền bình luận, “Cô nàng ấy vẫn nổi bật như xưa.”

Nữ sinh Giáp ngồi bên cạnh tiếp lời cậu ta: “Triệu Phùng Thanh có vẻ đã trầm tính hơn nhiều.” Nói xong, cô ta mới đột nhiên nhớ ra chuyện, năm đó Triệu Phùng Thanh từng điên cuồng đuổi theo đuổi Giang Tấn, để tránh cho Giang Tấn xấu hổ, cô nàng lập tức im lặng.

Nam sinh Giáp lại chẳng biết điều gì cả, “Này, nghe nói Triệu Phùng Thanh vẫn chưa kết hôn à?”

“Đúng vậy.” Nam sinh Ất nở nụ cười, “Vì người ta đẹp nên người ta kiêu.”

Nữ sinh Át nhìn qua chỗ Triệu Phùng Thanh, chẳng chút để ý nói: “Con gái thời nay biết ăn mặc đều trở nên xinh đẹp cả.”

Giang Tấn lạnh lùng khề liếc nhìn cô ả.

Mấy cô nàng chỉ biết ăn mặc có thể so sánh được với Triệu Phùng sao.

Nữ sinh Át nghẹn họng vì ánh nhìn lạnh lùng của hắn, bỗng chốc cô không dám nói thêm gì nữa.

Nam sinh Giáp nói: “Có phải cậu ta và Nhiều Từ đang yêu nhau không?”

Giang Tấn nhìn về phía Triệu Phùng Thanh.

Nhiều Từ đang cúi người xuống, khoảng cách giữa hai người rất gần. Hắn ta đang cúi đầu nói gì đó với cô.

Cô cười rất tự nhiên, nghiêng đầu lắng nghe.

Có vẻ rất thân mật.

“Không phải.” Giang Tấn quay đầu, nhìn nam sinh Giáp mà đột nhiên mở miệng.

Mấy người kia không có phản ứng gì.

Nam sinh giáp lại càng bối rối hơn, “Cái gì?”

“Triệu Phùng Thanh là bạn gái của tôi.”

“...”

Cả bàn im lặng thật lâu... thật lâu.

Nam sinh Giáp xấu hổ. Thế này là cậu ta đang nói những nói cuội trước mặt bạn trai của Triệu Phùng Thanh đây sao?

Nữ sinh Át cũng xấu hổ.

Nam sinh Át cười gượng gạo, “Thật sự là không ngờ mà...”

Mấy bạn học còn lại cũng phụ họa theo, “Khéo thật đấy.”

Vậy mà, ai có thể ngờ được...

Năm ấy chuyện Giang Tấn ghét Triệu Phùng Thanh nổi tiếng toàn trường. Hơn nữa, lên đại học Giang Tấn thay bạn gái như thay áo. Ai có thể ngờ được... bao nhiêu năm qua đi, Giang Tấn và Triệu Phùng Thanh lại có thể bên nhau.

Nam sinh Giáp bỗng tỉnh ngộ, “Hử? Cô bạn gái làm ở tiệm sách của cậu... là Triệu Phùng Thanh đó sao?”

Giang Tấn lạnh lùng đáp, “Hiện giờ tôi chỉ có một người bạn gái là cô ấy.” Bởi vì người ấy là Triệu Phùng Thanh, nên dù cô có bán sách hay bán com cũng chẳng sao cả.

Quả là tin giật gân, mấy người bạn kia há hốc mồm như muốn rót luôn cầm xuống đất.

Tuy nhiên mọi người đều đã là người trưởng thành, sau khi không khí xấu hổ dịu đi, mọi người lại bắt chuyện với nhau như thường.

Những người bạn này đã không gặp nhau nhiều năm rồi, cuộc sống sinh hoạt mỗi người mỗi khác nên đề tài của mọi người phần lớn là chuyện hồi trung học. Những ký ức về năm tháng thanh xuân ấy như vẫn còn rất mới mẻ. Hồi trung học, mọi người đều khát vọng muốn trưởng thành, nhưng khi thực sự bước ra xã hội, tất cả mới nhận ra những ngày tháng ngây ngô ấy mới thực sự đáng trân trọng.

Giang Tấn chẳng có ấn tượng với mấy người bạn học này. Hắn chỉ học ở cao trung A một năm, hơn nữa vì là năm cuối cấp nên mọi người đều bận rộn, không có thời gian nói chuyện với nhau nhiều. Quan hệ vô cùng nhạt nhẽo.

Hắn chỉ im lặng ngồi đó.

Ngược lại với bàn của Triệu Phùng Thanh, vì ngồi cùng đồng bọn của mình, nên cô nở nụ cười rạng rỡ không ngừng.

Tác phẩm mới kia của Trương Phù Lị vẫn còn đang tiếp tục.

Và vẫn như những tác phẩm cũ, luôn có người vào ném đá.

Cô nàng ôm lấy vai Triệu Phùng Thanh cười sung sướng.

Nhiều Từ ngồi bên cạnh, muốn nói lại thôi. Cuối cùng cắn răng một cái mới nói, “Chị Lị, chút nữa Viên Táo sẽ tới.”

Tương Phù Lị cứng người.

Triệu Phùng Thanh dựng ngược lông mày, “Cậu ta cũng đến à?”

Nhiều Từ: “Đại Hồ có gửi thiệp mời tới...”

Tương Phù Lị ngồi thẳng người dậy, giọng điệu bất thường, “Chú rề có nhiều bạn thân quá nhỉ.”

Triệu Phùng Thanh và Nhiều Từ quay sang nhìn nhau, rồi cô nhanh chóng giữ tay Tương Phù Lị, “Bình tĩnh.”

“Đừng vậy.” Nhiều Từ ngồi xuống bên cạnh Tương Phù Lị, “Chị Lị, chuyện trước kia đừng tính toán nữa. Đại Hồ không xếp chị ngồi cùng bàn với cậu ấy đâu.”

“Ồ.” Tương Phù Lị vốn đang rất vui bỗng xuống tinh thần.

Người ngoài có thể nói câu đó rất dễ dàng.

Đừng tính toán nữa...

Đó là mối tình đầu của cô. Cả đời này cô cũng không quên được những ngày tháng vui vẻ của cô và Viên Táo..

Vài năm qua Tương Phù Lị đọc không ít những câu chuyện thanh xuân. Rất ít những mối tình từ thời đi học có thể nắm tay tới cuối con đường. Cô cũng giống như đa số những người khác, đem nỗi nhớ giấu kín trong lòng, rồi quay lưng gả cho một người phù hợp với mình.

Cảm giác hồn nhiên của mối tình đầu, ra đi rồi sẽ không tìm lại được nữa.

Sau khi chia tay với Viên Táo, cô tìm đối tượng để kết hôn, nên chỉ nghĩ đến những điều kiện khách quan như môn đăng hộ đối và gia đình có điều kiện.

Anh chàng nghèo như Viên Táo, cô sẽ thẳng tay loại bỏ.

Trước khi kết hôn, Tương Phù Lị từng có ảo tưởng, ngộ nhờ Viên Táo sẽ xuất hiện để cướp hôn. Tuy rằng đó không phải sự thật, nhưng cảnh tượng đó cũng khiến cô vui mãi không thôi.

Chỉ cần là Viên Táo thì cô chẳng quan tâm đến mấy thứ môn đăng hộ đối đó nữa.

Chỉ cần là Viên Táo, cô có thể vì anh vứt bỏ cả thế giới này.

Chỉ cần là Viên Táo...

Nhưng sự thật là dù cô có đi khắp thế giới cũng chẳng thể tìm được người con trai ấy nữa.

Nhiều Từ từng nói, Tương Phù Lị và Triệu Phùng Thanh đều rất cố chấp trong tình yêu, một khi đã yêu ai, sẽ chẳng biết đường quay đầu lại.

Nhưng Tương Phù Lị cảm thấy Triệu Phùng Thanh còn may mắn hơn cô.

Triệu Phùng Thanh chưa từng hẹn hò với Giang Tấn, cho nên cô ấy chỉ nhớ những tổn thương do hắn gây ra, vì đau quá nên sẽ không hận.

Nhưng Tương Phù Lị lại rất hận Viên Táo. Cô và anh đã từng hạnh phúc, nhưng cuối cùng lại tan vỡ trong tiếc hận, những cảm xúc ấy giằng xé trong lòng cô, đau đến khắc cốt ghi tâm.

Mà hôm nay, cô chưa chuẩn bị gì đã phải gặp lại Viên Táo.

Tương Phù Lị đột nhiên nói: “Thanh Nhi, Nhiều Từ, tôi muốn về.”

“Chị Lị!” Nhiều Từ kích động đứng bật dậy. Hắn cứ nghĩ cô và Viên Táo chia tay đã bảy tám năm nay, có khúc mắc gì cũng giải quyết xong rồi. Ai ngờ, phụ nữ ghim thù quả thật là vô địch thiên hạ.

Triệu Phùng Thanh chau mày, “Lị Lị, hôm nay là ngày vui của Đại Hồ.”

“Tao không muốn gặp anh ta.” Tương Phù Lị nhăn mặt.

Nhiều Từ nhanh nhẩu giải thích: “Cậu ta ngồi xa chị lắm, Chị Lị chị có muốn nhìn cũng không thấy đâu.”

Cuối cùng, Tương Phù Lị bị thuyết phục ở lại.

Triệu Phùng Thanh kéo tay Trương Phù Lị, tỏ vẻ trấn an.

Trương Phù Lị cầm chặt lấy tay cô.

Cùng có mối tình đầu thời cấp ba, nhưng Triệu Phùng Thanh có vẻ chẳng ghi hận như Trương Phù Lị. Ngược lại, cô còn cảm thấy thật may mắn vì năm ấy đã từng thích Giang Tấn, bằng không đến tuổi này cô sẽ chẳng có trải nghiệm gì cả.

Nhiều Từ nói Viên Táo ngồi cách đây rất xa. Nếu chỉ tới ăn tiệc cưới, hấn và Trương Phù Lị chắc chắn sẽ không chạm mặt nhau.

Nhưng lại có chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Tiệc cưới vừa mở màn, MC vì muốn khuấy động không khí, nên tổ chức một trò chơi tương tác qua lại giữa các vị khách.

Hấn nhìn lướt qua một vòng hội trường, sau đó ánh mắt dừng lại ở người Triệu Phùng Thanh, tươi cười, “Xin mời một vị tiểu thư rất xinh đẹp, lên sân khấu tham gia với chúng tôi?”

Triệu Phùng Thanh đang ăn được nửa quả quýt liền phải dừng lại.

Hôn lễ của Đại Hồ, cô không thể tùy hứng được. đành rút vạt tờ khăn giấy lau qua miệng rồi lên sân khấu.

Cô mặc chiếc váy màu trắng khoét sát nách, váy dài đến tận đầu gối. Đoạn váy phía dưới có điểm xuyết vài chấm đỏ nổi bật.

Bộ lễ phục này do Giang Tấn chọn.

Quả rất giống gu chọn bạn gái tao nhã của hấn, từ kiểu dáng đến màu sắc của bộ lễ phục này, đều vô cùng thích hợp với Triệu Phùng Thanh. Phần váy trước ngực có hơi phồng lên, vừa vặn che giấu bộ ngực săn bay của cô. Phía dưới làn váy bông bênh kia là một đôi chân thon dài.

Cô vừa lên sân khấu đã trở thành tâm điểm của hội trường.

Nhìn từ xa vị MC đã cảm thấy cô nàng này rất xinh đẹp. Nhìn ở khoảng cách gần thế này mới thấy càng lộng lẫy hơn. “Sau đây, có vị nam sĩ nào muốn lên sân khấu hợp tác với người đẹp của chúng tôi không ạ?”

Ánh mắt của mọi người bàn 12-2 đổ dồn hết về phía Giang Tấn.

Giang Tấn nhìn Triệu Phùng Thanh trên sân khấu, không có ý định muốn giờ tay xung phong.

“Oa, đã có người xung phong rồi ạ!” Vị MC kia cười ha ha, vẫy tay với anh chàng vừa giờ tay kia, “Vậy thì mời anh.”

Trương Phù Lị nhìn theo hướng đó, sắc mặt tái lại.

Vị nam sĩ vừa xung phong lên sân khấu kia là Viên Táo.

Cô nhìn hấn từng bước đi lên sân khấu, ánh mắt cũng chẳng nhìn về phía cô một cái.

Hấn chỉ nhìn người trên sân khấu.

Trương Phù Lị nắm chặt mép khăn trải bàn.

Nhiều Từ vội vàng giữ vai cô, “Chị Lị, bình tĩnh một chút.” Hấn không ngờ lại có chuyện này xảy ra, sự tình có vẻ hơi chệch đường ray so với dự tính. Có vẻ hấn đã coi chuyện yêu hận của Trương Phù Lị quá đơn giản rồi.

“Hấn ta có ý gì?” Trương Phù Lị oán hận trừng mắt nhìn Viên Táo, “Hà? Hấn có ý gì?”

“...” Nhiều Từ sao biết được.

Trương Phù Lị cắn cắn môi, “Hấn cố ý, phải không?”

“Em thấy không phải đâu... Chị Lị chỉ đừng nghĩ nhiều, mọi chuyện đã qua rồi.”

Trương Phù Lị quay đầu nhìn Nhiều Từ, “Trước đây tôi cũng nghĩ mọi chuyện đã qua rồi, nhưng lại rất hận...”

Nhiều Từ thầm than chết mẹ rồi.

Đại Hồ cũng vậy, không ngờ chuyện Trương Phù Lị và Viên Táo chia tay lại tuyệt tình như vậy, mà hấn còn dám gửi thiệp mời cho Viên Táo.

Tiếng của vị MC lại vang lên, “Mời anh lên đây, để mỹ nữ và soái ca của chúng ta giới thiệu nào.”

Triệu Phùng Thanh miễn cưỡng, “Triệu Phùng Thanh.”

MC đưa micro cho Viên Táo.

“Viên Táo.”

Triệu Phùng Thanh liếc xéo Viên Táo.

Viên Táo cười cười.

Vị MC bỗng nổi hứng nhiệt tình, tiện miệng hỏi: “Hai vị đã kết hôn chưa nhỉ?”

Viên Táo nhìn Triệu Phùng Thanh một cái, rồi trả lời: “Chưa.”

Lúc này, Trương Phù Li bỗng chốc đứng bật dậy, “Tôi cũng muốn tham gia.”

Nhiều Từ muốn gọi quan cứu mạng, hấn nhìn về phía chú rể nhờ giúp đỡ.

Sắc mặt Đại Hồ cũng có vẻ không tốt lắm.

Sắc mặt của Triệu Phùng Thanh và Viên Táo đứng trên sân khấu cũng không tốt lắm.

Còn Tần Hiểu vẫn nở nụ cười mỉm.

Lúc này vị MC mới ngửi được mùi bất thường gì đó, hấn nói: “Ha ha ha, game này yêu cầu có sự tương tác giữa nam và nữ. Vị tiểu thư kia, lượt sau sẽ đến cô, được không?” Hấn cố ý nháy mắt, muốn điều hòa lại không khí trong hội trường.

Triệu Phùng Thanh muốn nói cô sẽ xuống đài, nhưng nhìn thấy dáng vẻ nhẩn nhện của Trương Phù Li, cô lại cảm thấy lo lắng.

Đây là hôn lễ của Đại Hồ, cả đời cũng chỉ có một lần. Gây chuyện ở hồ lễ của hấn, hấn sao nhịn được.

Giờ phút này Trương Phù Li đang rất phẫn hận, cô mất hết lý trí. Nếu như là cô và Viên Táo đứng trên sân khấu, cô chưa chắc đã mất bình tĩnh thế này.

Triệu Phùng Thanh nở nụ cười, “Vậy không bằng mời thêm một người nam nữa đi?” Nói xong, cô nhìn Nhiều Từ nháy mắt mấy cái, ý bảo hấn mau chạy lên đây.

Vị MC vỗ tay, “Ý kiến hay.”

Nhiều Từ giờ tay ngay.

Nhưng vị MC kia lại không nhìn thấy hấn.

Vị MC cười nhìn Giang Tấn đứng dậy, “Vậy mời anh.”

Đùng một cái, ánh mắt của cả hội trường đổ dồn về phía Giang Tấn.

Nụ cười của Tần Hiểu phai nhạt đi chút.

Giang Tấn lạnh lùng nhìn Triệu Phùng Thanh trên sân khấu.

Cô im lặng bặm môi.

Vị MC kia cười ha hả, đang định phỏng vấn Giang Tấn.

Ai ngờ, Giang Tấn chẳng thèm để ý đến hấn, đi tới trước mặt Triệu Phùng Thanh, khẽ mắng yêu, “Em lên làm gì, thật mất mặt.”

Cô nhỏ giọng hỏi: “Vậy anh lên đây làm gì?”

“Đắt em đi xuống.”

Sau đó, hấn thật sự đã nắm lấy tay cô đi xuống đài.

Đột nhiên cả bàn lớp 12-2 thi nhau vỗ tay.

Tuy rằng chẳng hiểu ngô khoai gì, nhưng những bàn còn lại cũng vỗ tay theo.

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Vậ Thì Chia Tay Đi

Sau một tràng vỗ tay, không khí xấu hổ cũng dịu đi phần nào.

Vị MC chợt nhận ra không khí trên sân khấu có chút bất thường, nên anh đã đột nhiên thay đổi một game đơn giản hơn, tránh để Trương Phù Lị và Viên Táo có nhiều cơ hội tiếp xúc với nhau.

Trò chơi này chỉ mất hơn nửa phút đã kết thúc.

Nhiều Từ và Đại Hồ đều thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi kết thúc trò chơi, Viên Táo và Trương Phù Lị đều rời khỏi sân khấu, thoát cái đã không thấy người đâu.

Vị MC trên sân khấu lại quay về chủ đề chính của buổi lễ, bắt đầu kể lại quá trình phát triển tình cảm giữa cô dâu và chú rể.

Sau khi Giang Tấn dẫn Triệu Phùng Thanh xuống đài, thì đi về phía bàn của lớp 12-2.

Vừa rời, nam sinh Át thấy hai người bạn họ đang đi về phía này, thì nhanh chóng sang bàn bên cạnh lôi thêm một chiếc ghế sang đây, đặt ngay bên cạnh chỗ của Giang Tấn.

Thật thức thời.

Giang Tấn thuận theo tự nhiên kéo Triệu Phùng Thanh ngồi xuống. Sau đó thân nhiên mở miệng, “Giới thiệu với mọi người, đây là bạn gái tôi, Triệu Phùng Thanh.”

Nam sinh Giáp suýt chút nữa lại định vỗ tay. Nhưng thấy các bạn học khác không có động tĩnh gì, cậu ta đành xoa xoa hai bàn tay, sau đó cười gật đầu, “Tuyệt, tuyệt.”

Những bạn học khác phụ họa, “Tuyệt, tuyệt.”

Thật tốt.

Trai tài gái sắc, vô cùng xứng đôi.

Chỉ là biểu hiện của Giang Tấn có vẻ chẳng có chút nhiệt tình gì với bạn gái. Mà đáng vẻ Triệu Phùng Thanh cũng trông khá mất tự nhiên.

Mấy vị bạn học cũng không hiểu được sự kỳ lạ của đôi nam nữ này, nhưng tất cả đều rất thức thời, quay đầu nhìn lên sân khấu, dõi theo chuyển động của vị MC. Nhưng ánh mắt lúc nào cũng chú ý đến động tĩnh của Triệu Phùng Thanh và Giang Tấn.

Triệu Phùng Thanh nhìn theo bóng Trương Phù Lị và Viên Táo ra ngoài, rồi nhỏ giọng chất vấn Giang Tấn, “Anh định làm gì vậy?” Vốn đã bố trí xong xuôi hết cả lại bị sự xuất hiện của hấn phá hoại.

Giang Tấn bình tĩnh như thường, “Sợ em khó chịu, làm mất mặt tôi.”

“Anh không nói, ai biết chúng ta có quan hệ gì?” Dù có mất mặt cũng là mặt của cô liên quan gì tới hấn.

“Tôi nói.”

Triệu Phùng Thanh ngẩn người.

Hấn tiếp tục nói: “Tất cả bọn họ đều đã biết em là bạn gái tôi.”

“...” Cứ tiếp tục tranh cãi với hấn cũng không có tác dụng gì. Giờ cô đang rất lo lắng cho Trương Phù Lị.

Trương Phù Lị yêu Viên Táo, Triệu Phùng Thanh luôn hiểu rõ điều đó, chỉ là cô không yêu sâu đậm như Trương Phù Lị. Chuyện đã qua thì sẽ cho qua, cảm giác hận ấy cũng chỉ khiến mình càng đau hơn. Cô hy vọng, hôm nay sau khi Trương Phù Lị nói rõ ràng với Viên Táo, thì hoàn toàn dứt khỏi đoạn tình cảm này.

Lúc Triệu Phùng Thanh đảo mắt nhìn, liền nhận ra có không ít các bạn học đang quay đầu đánh giá cô.

Cô hiểu bọn họ đang tò mò chuyện gì, đơn giản chỉ là vì sao sau mười ba năm, cô và Giang Tấn lại có thể bên nhau.

Cảnh tượng này quả là hiếm thấy.

Những bạn học đã từng chứng kiến cô theo đuổi Giang Tấn tụ thành một nhóm xì xào bàn tán.

Cô thấp giọng mắng mỏ, “Anh ngang nhiên kéo tôi thế này, nửa năm nữa thì phải làm sao? Bọn họ nhất định sẽ cho rằng anh đá tôi.”

Giang Tấn đang nhìn đi động, chẳng chút để ý, “Tôi không ngại em ra ngoài nói với người ta là em đá tôi đâu.”

Triệu Phùng Thanh nhướn mày, “Ai thêm tin chứ.” Sự chênh lệch giữa hắn và cô là một trời một vực. Tuy rằng sau khi xem mặt, luôn là hắn chủ động, nhưng từ góc độ người ngoài nhìn vào, cô vốn không xứng với hắn.

Hắn ngược mắt, bình tĩnh nhìn cô, “Vậy tôi sẽ làm một buổi họp tuyên bố, em ghét tôi nên đá tôi. Hải lòng chưa?”

“Không hải lòng.” Triệu Phùng Thanh bóc một quả quýt ngọt, sau đó bỏ một múi vào miệng. “Còn phải thêm một câu, nửa năm vừa qua là anh ép tôi, tôi vì bất đắc dĩ mới thỏa hiệp.”

“Ừm.” Giang Tấn nhìn thấy hai má cô phồng lên thì nói, “Đừng ăn vội thế. Em ngoài ăn với ngủ còn sở thích gì nữa không hả?” Vừa nãy lúc được MC gọi tên mời lên sân khấu, cô cũng đang ăn.

“Ồ, thấy bạn gái mình khó ưa à, vậy thì chia tay thôi.” Nói xong, cô lại ăn một múi quýt nữa, cố ý chọc giận hắn.

Nghe vậy, Giang Tấn nhặt thêm vài quả quýt trong đĩa hoa quả ra đặt trước mặt cô, nói: “Không chia tay, em muốn ăn thì ăn đi.” Lười nhác thì cứ lười nhác đi. Dù sao tính cô đã như vậy rồi, cả đời này cũng chẳng thành công được. Hắn đã sớm biết.

Nữ sinh Giáp ngồi ngay bên cạnh Triệu Phùng Thanh nghe được những lời kia, thì cảm thấy thật ngạc nhiên.

Cô kết hôn sớm nên đã lâu rồi không nói những câu yêu đương ấu trĩ đó với chồng mình. Cô cho rằng, mấy trò liếc mắt đưa tình, chỉ tồn tại trong tình yêu của những người trẻ dưới ba mươi.

Năm ấy Triệu Phùng Thanh theo đuổi Giang Tấn oanh oanh liệt liệt.

Người của lớp 12-2 ai ai cũng biết, trong đó có không ít bạn học đều cười nhạo Triệu Phùng Thanh.

Thế nhưng, hồi ấy nữ sinh Giáp rất hâm mộ cô. Trong cái thời đại đó, dường như không ai dám to gan như Triệu Phùng Thanh. Hơn nữa tình yêu thời thanh xuân thường không có kết quả tốt. Nữ sinh Giáp giờ cũng đã quên cậu nam sinh mình từng thích ngày ấy rồi.

Nữ sinh Giáp cầm hai quả quýt ngọt của mình, đặt trước mặt Triệu Phùng Thanh, “Cho cậu đấy, quýt rất ngọt.”

Triệu Phùng Thanh cười nói cảm ơn.

Gương mặt xinh đẹp kia, cùng vẻ đẹp trai anh tuấn của Giang Tấn phía sau, quả nhiên rất hài hòa.

Nữ sinh Giáp vừa nhìn, không khỏi cười nói, “Chúc những người có tình sẽ trở nên thân thuộc.”

Triệu Phùng Thanh ăn xong mấy quả quýt, liền nhìn về phía bàn lớp 12-7.

Nhiều Từ thân là phù rể, nên đã đi chặn rượu cho Đại Hồ.

Chỗ ngồi của Trương Phù Lị vẫn trống không.

Triệu Phùng Thanh chống má. Thế mới nói, tính cách càng nóng, lực phản kháng càng mạnh. Đã nhiều năm trôi qua mà Trương Phù Lị vẫn chưa dứt khỏi mối tình ấy.

Khi cô đang ngẩn người suy nghĩ, có một người đẹp đi về phía bàn này, tươi cười tự nhiên với Giang Tấn, mở miệng liền hỏi, “Anh là Giang Tấn đúng không?”

Giang Tấn liếc cô ta một cái.

Nàng ta nghiêng đầu ra vẻ dễ thương, “Anh quên tôi rồi sao? Tôi là Trịnh Dao của đại học H.”

Tần Hiểu và Giang Tấn đều học ở đại học H. Có điều cô và hắn không học chung khoa nên bạn đại học cũng khác nhau. Vì thế Tần Hiểu xếp Giang Tấn vào bạn bạn cấp ba.

Trong bạn đại học H, có hai người đều biết Giang Tấn. Trong đó có một người chính là Trịnh Dao.

“Không quen.” Giang Tấn lạnh lùng đáp. Trịnh Dao là ai, hắn vốn chẳng có chút ấn tượng nào cả.

“Tôi là bạn cùng phòng ký túc của Tần Hiểu.” Trịnh Dao cười. Hồi đại học, cô cũng rất để ý hắn, tốc độ thay bạn gái của hắn rất có tiếng, nghe nói hắn thích những cô nàng chủ động.

Chỉ là cô không có cơ hội tiếp cận hắn.

Vừa nãy đột nhiên thấy hắn xuất hiện trên sân khấu, cô vô cùng vui mừng. Cô coi Triệu Phùng Thanh là bạn gái cũ của hắn. Nghĩ có thể thừa dịp này mà nhảy vào tiếp cận hắn.

Khi Giang Tấn vẫn chưa nhớ ra cô ta là ai.

Thì Triệu Phùng Thanh đã lấy lại được tỉnh thần, ngược mắt nhìn Trịnh Dao.

Trịnh Dao cười cười với Triệu Phùng Thanh, sau đó đặt một tấm card lên mặt bàn, “Đây là số của tôi, sau này nhớ liên lạc nhé.”

Giang Tấn cúi đầu, tiếp tục nhìn di động.

Trịnh Dao thoáng thấy xấu hổ.

Triệu Phùng Thanh nghiêng người kề sát vào Giang Tấn, hỏi, “Bạn gái cũ của anh đây à?”

Giang Tấn quay đầu nhìn chân Trịnh Dao, sau đó lắc đầu phủ nhận, “Không phải.”

Đôi chân hắn thích không chỉ trắng, dài, thẳng, thậm chí ngay cả đầu gối cũng phải đẹp.

Đầu gối của Trịnh Dao không đẹp.

Vì thế cô ta không thể là bạn gái cũ của hắn.

Trịnh Dao khẽ biến sắc, cô nàng xoay người bước đi. Cô từng nghe nói, hắn sẽ để mặc những cô gái muốn tỏ tình với mình, nên cô vốn vô cùng tự tin. Ai ngờ lại xấu hổ thế này.

Triệu Phùng Thanh thì thầm bên tai Giang Tấn, “Nghe đồn bạn trai tôi rất lăng nhăng.”

Hắn vẫn nhìn vào di động, “Là tin đồn em cũng tin à?” Tim hắn còn không có nói chi là hoa.[1]

[1] Hoa tâm : lăng nhăng , tâm ở đây là tim

Cô cười xấu xa, ngấm nhìn sườn mặt của hắn, “Không có lừa làm sao có khối sao.”

Giang Tấn khẽ ngược mắt lên, hỏi, “Bạn gái anh đang ăn dấm đây à?”

“Tôi ăn quýt.” Nói xong, cô lại bắt đầu bóc một quả nữa.

“Đừng ăn nhiều sẽ nóng lắm.” Hắn đếm nãy giờ cô đã ăn bảy tám quả rồi.

“Anh quản tôi đây à.”

“Bạn gái vốn do bạn trai quản.”

Triệu Phùng Thanh nhăn trán, “Càng ngày tôi càng sợ càng sợ anh sẽ giam giữ tôi đây.”

“Bệnh thần kinh.” Giang Tấn không thèm để ý tới cô nữa.

Ăn được một nửa, Tần Hiểu bắt đầu chương trình quảng hoa cưới.

Trong hội trường có không ít cô gái chưa kết hôn đang nóng lòng muốn thử. Triệu Phùng Thanh lười nhác ngồi im, chẳng thèm nhúc nhích.

Trong tiếng cướp hoa cưới ồn ào, Trương Phù Lị đã trở lại.

Triệu Phùng Thanh nhìn thấy bạn mình, lập tức đứng bật dậy, “Lị Lị!”

Gương mặt Trương Phù Lị dờ dẩn.

Suy nghĩ đầu tiên của Triệu Phùng Thanh là, Viên Táo chắc chắn đã làm tổn thương Trương Phù Lị. “Vừa đi đâu vậy?” Triệu Phùng Thanh cười đi tới.

Trương Phù Lị lui về sau một bước, “Tao có việc, về trước đây.” Sau đó cô quay về ghé cầm túi xách, rồi vội vàng rời đi.

Triệu Phùng Thanh run người, cảm thấy Trương Phù Lị có gì đó rất lạ. Cô gọi điện thoại cho cô nàng.

Trương Phù Lị không nhận.

Cô lại gửi tin nhắn qua wechat.

Trương Phù Lị không đáp lại.

Sau chương trình cướp hoa cưới, hai mâm đồ ăn nữa được đưa lên, rồi tiệc cưới mới kết thúc.

Triệu Phùng Thanh vẫn chưa ăn no. Cô ăn lung tung một đồng thứ vẫn không thấy no bụng. Dạ dày có phần hơi trướng, nhưng không có cảm giác chướng bụng.

Lúc ăn cơm, các bạn học có vẻ rất bình tĩnh. Tuy rằng cả đám rất tò mò mối quan hệ giữa Giang Tấn và Triệu Phùng Thanh, nhưng cũng chỉ ngồi im cúi đầu mà bàn luận vài câu.

Sau khi kết thúc tiệc cưới, mọi người đều cảm thoải mái vì được tự do.

Vì Giang Tấn có tính lạnh lùng trời sinh người sống chớ đến gần, cho nên đến lúc chúc phúc thì mọi người sẽ chạy qua chỗ Triệu Phùng Thanh như ong vỡ tổ.

Nhiều bạn học, chủ động tới gặp Triệu Phùng Thanh, mặt mày rạng rỡ: “Chúc mừng chúc mừng nhé.”

Bọn họ cảm thấy năm ấy Triệu Phùng Thanh theo đuổi Giang Tấn thật sự rất vất vả, giờ đã có kết cục viên mãn, bọn họ rất vui mừng.

“Chúc hai người trăm năm hạnh phúc, sớm sinh quý tử nhé.” Một nữ sinh lớp 12-7 cười ha ha chúc mừng.

Nữ sinh Giáp lớp 12-2 thấy thế liền lập tức phụ họa nói: “Đúng rồi, tốt nhất sang năm nên sinh đi. Càng lớn tuổi thì càng nguy hiểm.”

“Triệu Phùng Thanh, rượu mừng của cậu tôi nhất định phải uống!” Không biết ai trong đám đông vừa hét lên như thế.

“Triệu Phùng Thanh! Chúc mừng nhé! Tôi mừng cho cậu!” Không biết là ai trong đám đông lại gào lên.

Triệu Phùng Thanh cười mà như không.

Hôm nay là hôn lễ của ai vậy?

Vì sao cô lại ngồi đây nhận lời chúc phúc của bọn họ.

Sớm sinh quý tử ? Sinh với ai cơ?

Giang Tấn ngồi bên cạnh nghe hết nãy giờ, hần đi tới kéo tay Triệu Phùng Thanh đứng dậy, “Đi thôi, chúng ta còn phải tới một nơi nữa.”

Mọi người tự động im lặng.

Triệu Phùng Thanh giãy giụa khỏi tay hần, “Chúng ta đi đâu nữa?”

Hần nắm chặt cổ tay cô, “Đi tìm một người.”

“Ai?”

“Đào Tuệ Tuệ.”

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Tôi Sợ Bị Cướp Sắc

Triệu Phùng Thanh hơi giật mình, cô đi theo Giang Tấn rời khỏi hội trường hôn lễ, “Nhanh vậy đã tìm được rồi à?”

Hần hơi mân mê đầu ngón tay cô, “Chỉ chậm hơn mấy anh tổng tài em thích chút thôi.”

Cô không nhận ra động tác nhỏ ấy của hắn, “Đào Tuệ Tuệ hiện giờ sống thế nào?”

“Cũng được.”

Cô cười hỏi: “Có hạnh phúc không?”

“Cô ấy có hạnh phúc hay không cũng chẳng phải chúng ta có thể đánh giá được.” Ngay cả việc mình có hạnh phúc không hắn cũng chẳng biết, thì cuộc sống của người khác sao hắn có thể biết được.

Triệu Phùng Thanh suy nghĩ rồi cuối cùng vẫn cười, “Cô ấy kết hôn chưa?”

“Rồi.”

“Chồng cô ấy có tốt không?”

“Nghe nói cả hai rất ân ái.”

Cô thở phào một hơi, “Vậy là tốt rồi.”

Thật ra cô cũng không nhất định phải gặp lại Đào Tuệ Tuệ. Đã nhiều năm trôi qua rồi, có lẽ Đào Tuệ Tuệ đã quên một người bạn cùng bàn như cô từ lâu rồi.

Triệu Phùng Thanh chỉ có một khúc mắc trong lòng. Cô sợ vì mình đọc được lá thư máu ấy quá muộn, đã tạo nên một kết cục không thể cứu vãn nổi nữa.

Hiện giờ sau khi biết Đào Tuệ Tuệ vẫn khỏe mạnh, tảng đá trong lòng Triệu Phùng Thanh coi như đã được đặt xuống. “Vết thương trước kia của cậu ấy không sao chứ?”

“Cô ấy đang ở Thương Thành.” Giang Tấn quan sát kỹ phản ứng của Triệu Phùng Thanh, “Khó có dịp tới đây, gặp chút rồi về.”

Cô nghi ngờ, “Giang tổng, anh quan tâm việc đó quá rồi đấy.”

Hắn bình tĩnh, “Tôi chỉ thực hiện đúng nội dung trong hợp đồng thôi.”

“Chắc cậu ấy chẳng còn nhớ tôi là ai nữa rồi.” Triệu Phùng Thanh nói ra nỗi lo trong lòng mình, “Hơn nửa năm ấy tôi cũng chẳng đối xử tốt với cậu ấy .”

“Em đã nhớ cô ấy nhiều năm nay, vì sao cô ấy lại quên em được?” Giang Tấn nói với thâm ý sâu sa khác.

Triệu Phùng Thanh không nghĩ nhiều liền hỏi lại: “Cậu ấy ở chỗ nào của Thương Thành?”

“Trần Tông Sơn.” Hắn đưa mắt nhìn về phía trần Tông Sơn mà nói: “Đào Tuệ Tuệ vừa nghe nói em đến tìm, đã lập tức đồng ý gặp mặt rồi.”

Từ nội thành của Thương Thành đến trần Tông Sơn cũng không tính là xa lắm.

Giang Tấn một mình ra bãi đỗ lấy xe. Sau đó, hắn gọi cho Lãnh trợ lý một cuộc. Nội dung rất đơn giản: “Đặt cho tôi một phòng ở trần Tông Sơn của Thương thành.”

Sau mấy giây Lãnh trợ lý mới phản ứng lại, sau đó gào to: “Oa! Giang tổng, tốc độ của anh nhanh thật đấy. Chưa đến một ngày đã đánh tan thành lũy rồi.”

“Cậu càng ngày càng nhiều chuyện đấy.” Giang Tấn cúp điện thoại.

Ở bên kia Lãnh trợ lý mừng rỡ không thôi, rồi tập trung tìm khách sạn.

Trần Tông Sơn là một trấn nhỏ, những khách sạn đều là kiểu nhà trọ gia đình. Giang Tấn có bệnh sạch sẽ nên rất khó để chọn. Lãnh trợ lý bỏ một số tiền vào phí phục vụ khá lớn, thông báo cho khách sạn cần phải thay hết toàn bộ đồ đạc trong phòng.

Sau đó, hắn nhắn một tin nhắn âm thanh qua wechat cho Giang Tấn.

Giang Tấn đi được nửa đường là đến trạm dừng nghỉ chân.

Sau khi Triệu Phùng Thanh xuống xe mua đồ ăn vặt, Giang Tấn mới mở tin nhắn âm thanh của Lãnh trợ lý. “Giang tổng, chuyến này của anh quả nhiên là thiên thời địa lợi nhân hòa nhé! Trần Tông Sơn đang tổ chức lễ hội ẩm thực, rất khó kiếm được khách sạn qua đêm. Phải trải qua ngàn vạn gian khổ tôi mới tìm được một phòng giường to, nên đã đặt luôn cho hai người rồi.”

Nghe có vẻ, Lãnh trợ lý rất vui mừng.

Giang Tấn đáp lại một tin nhắn, “Bảo khách sạn đổi sang phòng giường đôi đi.”

Lãnh trợ lý ngậy người, “Không phải chứ. . .”

“Nếu không làm tốt việc này, cậu cứ chủ động xin trừ lương đi.”

“...”

Triệu Phùng Thanh mua một đồng hồ ăn vặt về, khoai tây, bánh bích quy, còn có cả sữa.

Khi cô xách cả túi to lên xe, Giang Tấn liền nói ngay, “Đừng làm dơ xe của tôi.”

Cô hừ lạnh một tiếng, mở gói khoai tây chiên ra, cắn từng miếng một.

Tiếng giòn của khoai tây vang lên.

Hắn nghe mà khó chịu, nên liền bật nhạc lên.

Triệu Phùng Thanh ăn xong nửa gói khoai chiên thì cảm thấy buồn ngủ. Cô liền ôm túi khoai, nghiêng đầu, mắt vừa nhắm lại liền lập tức ngủ luôn.

Giang Tấn liếc mắt nhìn cô một cái, rồi dừng xe ở một trạm nghỉ chân trên đường.

Đang là giữa trưa nên thời tiết rất nóng.

Hắn giảm điều hòa xuống thêm mấy độ.

Triệu Phùng Thanh đang ngủ liền co người lại.

Hắn lại tăng thêm mấy độ nữa.

Trạm dừng chân lần này không có trạm xăng, nên chỉ có một vài xe mới đỗ lại ở đây.

Không gian bốn phía rất im ắng, còn nghe thấy tiếng chim tước vang đâu đây.

Giang Tấn ngồi trên xe, không có gì để tiêu khiển. Hắn chỉ có thể vừa ngồi nghe nhạc, vừa ngồi ngắm Triệu Phùng Thanh ngủ bên cạnh.

Những cô bạn gái trước kia của hắn, nhiều đến mức hắn không nhớ hết được. Có mấy cô nhìn mặt chẳng tự nhiên chút nào, thậm chí có mấy cô còn phải động dao kéo với cả chân của mình.

Tuy nhiên chỉ cần xinh là được. Thị giác của hắn sẽ được hưởng thụ.

Triệu Phùng Thanh giờ đã từng này tuổi rồi, kém xa cái hồi mười bảy mười tám tuổi ấy.

Nhưng chính hắn lại có thể nhận ra cô ngay lập tức.

Có rất nhiều cô gái trẻ gương mặt xinh đẹp theo đuổi hắn rồi bỏ đi, nhưng hắn lại chỉ nhớ một cô nàng ba mốt tuổi.

Muốn chỉ ra khuyết điểm của Triệu Phùng Thanh, hắn có thể nói hàng đống. Mà ưu điểm của cô đã ít nay lại càng ít hơn.

Cô gái này đã phá vỡ nguyên tắc của hắn rất nhiều lần.

Một năm trước lúc gặp lại cô, hắn nghe cô nói chuyện với nhà tuyển dụng, thì đột nhiên cảm thấy trái tim có cái gì đó như bật khỏi lồng ngực. Đó là cảm giác khó chịu không kiềm chế nổi, khiến hắn càng chán ghét cô hơn.

Trong vòng một năm ấy, mỗi lần hắn nhìn thấy cô, lại muốn đẩy cô ra xa mình hơn.

Nhưng sau khi đẩy ra lại cảm thấy lo lắng.

Rồi khi gặp nhau lại muốn đẩy cô ra xa.

Sau đó lại lo lắng.

Cảm giác mâu thuẫn ấy cứ lặp đi lặp lại, khiến hắn hoài nghi có phải phong cách kiêu ngạo lý trí của bản thân đã bị mai một vì cô rồi không.

Giang Tấn vươn tay tới, ngón tay khẽ mân mê theo từng đường nét trên gương mặt Triệu Phùng Thanh.

Hắn cũng chẳng biết, cô đã tu luyện vẻ đẹp mỹ miều này như thế nào.

Lãnh trợ lý nói, chuyến đi lần này của Giang Tấn rất may mắn.

Một lúc sau, hắn mới biết được, cái gì gọi là thiên thời địa lợi nhân hoà, tất cả đều tuyệt vời.

Trên con đường tới trấn Tông Sơn phải đi qua một cây cầu dài mới tới nơi.

Mấy hôm trước, cầu Tông Sơn bị thuyền đụng trúng, hiện giờ đang được sửa chữa nên cả cây cầu bị phong tỏa.

Nếu đi đường vòng thì phải đi một đoạn rất dài.

Bởi vì dừng lại ở trạm dừng chân quá lâu, hơn nữa lại phải đi đường vòng. Nên lúc Giang Tấn và Triệu Phùng Thanh tới trấn Tông Sơn đã là chạng vạng tối rồi.

Mà căn cứ vào dự báo thời tiết, đêm nay trấn Tông Sơn sẽ có mưa to.

Đào Tuệ Tuệ tất nhiên sẽ không đến chỗ hẹn, bởi vì thời gian hẹn nhau vốn không phải hôm nay.

Bây giờ bốn mươi phút, trời bắt đầu mưa to.

Lãnh trợ lý gọi điện đến nói là Đào Tuệ Tuệ không kịp đến nên dời buổi gặp mặt sang ngày mai.

Giang Tấn hỏi ý kiến của Triệu Phùng Thanh,

Triệu Phùng Thanh bắt đầu dĩ đành phải đồng ý. Hiện giờ trời đang mưa rất to, không đi được đâu cả.

Hai người ngồi trong xe đến tám giờ hơn, mưa vẫn to như thế.

Triệu Phùng Thanh nhìn xe đồng hồ, đêm nay không chừng sẽ không về được thành phố S.

Nghĩ đến đó cô lại muốn lườm Giang Tấn.

Đều tại hắn dừng xe quá lâu tại trạm nghỉ chân chỉ vì ngủ.

Giang Tấn nhận ra tâm trạng cô liền trấn an: “Tôi đã nhờ Lãnh trợ lý đặt hai phòng rồi, đêm nay chúng ta cứ qua đêm ở đây đã.”

Triệu Phùng Thanh để ý hắn nói rất rõ là hai phòng, nên cũng không cảm thấy có gì bất thường.

Hai người tới siêu thị mua quần áo và một vài vật dụng cá nhân hàng ngày.

Sau khi tới khách sạn, Triệu Phùng Thanh chỉ muốn nổi điên lên.

Khách sạn ở trấn Tông Sơn vốn không nhiều lắm, hơn nữa nguyên nhân là vì lễ hội ẩm thực nên khách sạn đã hết phòng.

Đây là khách sạn cao cấp nhất của trấn này, Lãnh trợ lý lại chỉ đặt được một phòng.

Nhân viên quầy lễ tân nhìn hai người cười dịu dàng nói, “Giường đôi ạ.”

Nhưng Triệu Phùng Thanh lại không thể cười nổi. Cô chưa từ bỏ ý định hỏi lại: “Không còn phòng khác sao? Phòng chứa đồ cũng không có à?”

Nhân viên quầy lễ tân vẫn nở nụ cười chuyên nghiệp, “Tiểu thư, thật xin lỗi cô, chỗ chúng tôi không có phòng chứa đồ.”

Triệu Phùng Thanh tiếp tục truy hỏi: “Nếu không thì phòng tổng thống cũng được.”

“Tiểu thư thật xin lỗi cô, chúng tôi không có phòng tổng thống.”

Triệu Phùng Thanh quay sang nhìn Giang Tấn, “Khách sạn của anh có chi nhánh ở đây không?”

Giang Tấn lắc đầu.

Cô cắn răng, “Anh ngủ ngoài hành lang, tôi ngủ trong phòng.”

Hắn không thèm để ý đến cô, cầm thẻ phòng, xách túi quần áo đi thẳng về phía thang máy.

Cô cứ ngồi im ngoài sảnh, không chịu đi lên.

Giang Tấn lạnh lùng bỏ lại một câu, “Thích thì ngủ ở đây.”

Triệu Phùng Thanh tìm số của những khách sạn khác ở trấn Tông Sơn.

Sau đó cô đều gọi điện tới hỏi.

Kết quả là hết sạch phòng rồi.

Có một khách sạn còn nói, “Buổi chiều vẫn còn phòng, giờ thì đã đặt hết rồi.”

Triệu Phùng Thanh ngồi ngoài sảnh lớn một tiếng, di động nhanh chóng hết sạch pin.

Cô tới quầy tiếp tân mượn sạc điện thoại.

Nhân viên quầy lễ tân tỏ vẻ khách sạn không cung cấp dịch vụ này cho khách.

Triệu Phùng Thanh ngẩng nhìn cơn mưa to như cút chó ngoài kia.

Sạc điện thoại của cô đã để quên ở trên xe của Giang Tấn, vì thế cô nhắn cho hắn một tin qua wechat, “Di động tôi sắp hết pin rồi, anh xuống đây cho tôi.”

Hắn không nhắn lại, càng không đi xuống.

Khi di động trên tay chỉ còn 3%, Triệu Phùng Thanh lên lầu tìm hắn.

Gõ cửa, Giang Tấn không mở.

Cô lại gọi điện cho hắn.

Chuông vừa vang được hai tiếng, di động đã sập nguồn luôn.

Vì thế cô đành phải ấn chuông cửa.

Ấn đến khi Giang Tấn đầu tóc ẩm ướt đi ra mở cửa.

Hắn mặc áo choàng tắm, vẻ mặt vô cùng lạnh lùng, còn mang theo chút chế nhạo, “Không phải em định ngủ ngoài sảnh à?”

Triệu Phùng Thanh không thèm để ý đến mấy lời châm chọc của hắn, khoanh tay nói: “Tôi không có sạc pin.”

“Vậy thì đi mua đi.” Nói xong, hắn định đóng cửa.

Chân phải cô lập tức vươn tới chặn cửa, “Lấy của anh đi, di động tôi hết pin rồi.”

“Di động của tôi cũng thế.” Giang Tấn buông nắm cửa ra, xoay người đi vào phòng tắm, cầm lấy khăn mặt mới mua để lau tóc.

Triệu Phùng Thanh vào phòng. Lúc đi ngang qua phòng tắm, cô không khỏi nhìn về phía Giang Tấn.

Dáng người hắn cao to, mặt nghiêng hoàn mỹ, mũi thẳng, vì mới gội đầu xong nên nước đang chảy từ tóc xuống đến mũi.

Đây là lần đầu tiên, Triệu Phùng Thanh nhìn thấy hai chữ gọi cảm trên người Giang Tấn.

Người đàn ông này quả nhiên là họa thủy mà.

Triệu Phùng Thanh nhìn ra bàn trà, “Giang tổng, sạc điện thoại của anh đâu?”

Hắn ném khăn mặt xuống rồi đi ra, “Em không tắm đi rồi xuống đại sảnh mà ngủ?”

Cô vui vẻ cười một tiếng, “Tôi mặc như vậy cũng ngủ được.”

“Vậy thì ra ngoài đi.” Hắn lạnh lùng liếc cô.

Triệu Phùng Thanh ngồi xuống giường, đặt hai chân lên, “Bạn trai, anh ra đại sảnh ngủ đi.”

“Tôi sợ bị cướp sắc.” Hấn cầm di động, lướt xem tin tức.

“...” Cô nghiêm túc nói, “Để tôi ngủ ở đại sảnh cũng không an toàn.”

“Vậy thì ngủ ở đây.”

Triệu Phùng Thanh thẳng thắn nói: “Vậy thì càng không an toàn.”

Giang Tấn nghiêng đầu, đánh giá cô, “Em sợ tôi làm gì em à?”

“Cô nam quả nữ mà, khó nói lắm.” Cô nhéo má phải mình một cái, làm ra vẻ tự kỷ giống hấn mà đáp, “Tôi xinh thế này cơ mà.”

“Triệu Phùng Thanh, tôi nhắc lại cho em nhớ, tôi chỉ thích những cô nàng đầy đặn thôi.” Giang Tấn khinh miệt nhìn cô, “Nói đúng hơn, nếu của em to hơn hai cái bát nữa, tôi sẽ tạm chấp nhận mà ăn.”

“Xi!” Triệu Phùng Thanh ngửa đầu, để lộ vùng gáy cong, “Ai thêm?”

“Không thêm thì đi ra ngoài.”

“Anh đưa tôi tới quán game đi, tôi sẽ chơi game suốt đêm.”

“Triệu Phùng Thanh.” Giang Tấn vút di động lên chiếc giường còn lại, “Em yên tâm, tôi chả có hứng thú với cô nàng già ba một tuổi đâu. Nếu đêm nay tôi cưỡng bức em thì cứ coi như tôi vi phạm hợp đồng, tôi sẽ phải tặng gia bại sản để bồi thường cho em.”

Triệu Phùng Thanh đứng lên, “Ba một tuổi thì sao, anh nghĩ tìm một người bạn gái xinh đẹp xứng đôi với anh dễ lắm sao?”

Lần này, đến lượt Giang Tấn ngồi xuống, “Em đi rửa mặt sạch sẽ trước đã rồi hãy nhắc tới bốn chữ xinh đẹp xứng đôi với tôi.”

“Tôi đi mua dao gọt quả.” Cô đột nhiên nở nụ cười.

“Làm gì?”

“Nếu anh có ý đồ gây rối, tôi sẽ thiến anh luôn.” Triệu Phùng Thanh cười đi ra ngoài, đi được nửa đường, thì quay đầu, nhìn Giang Tấn một lượt từ đầu đến chân, “Ha ha, Giang tổng, tôi chỉ lên giường với những soái ca hai mươi thôi. Còn mấy người lớn tuổi như anh... yếu lắm rồi.”

Cô nói rất đúng. Cả đời này cô chỉ mới lên giường một lần, đối phương năm ấy là một tiểu soái ca chưa đến hai mươi tuổi.

Cô thật sự tới cangteen của khách sạn, mua một chiếc dao gọt quả. Sau đó trở về đưa cho Giang Tấn nhìn: “Tôi đặt tên cho nó là: Dao thiến.”

Hấn mặc kệ cô.

Cô chính là đồ thần kinh.

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Anh Dối Trá

Giang Tấn vừa tắm rửa xong xuôi.

Hấn thay bộ đồ ngủ ở nhà sau đó ngồi xuống giường, lấy máy tính ra, bắt đầu làm việc của hôm nay.

Dáng vẻ ngồi im trong lòng chẳng loạn.

Triệu Phùng Thanh đặt chiếc dao gọt quả sắc bén trên chiếc tủ ở đầu giường, thỉnh thoảng lại khua tay múa chân chém mấy cái vào không khí, như để uy hiếp.

Hấn liếc cô một cái, vẫn chỉ thốt ra ba chữ ấy, “Đồ thần kinh.”

Cô khẽ hừ lạnh một tiếng.

Thời tiết mùa hè, vì không tắm rửa nên cả người đều cảm thấy không thoải mái.

Vì thế cô xuống giường đi kiểm tra khóa cửa phòng tắm.

Sau khi chắc chắn khóa cửa bên trong, bên ngoài không thể mở ra. Cô mới đi tới cạnh Giang Tấn, làm điệu thăm dò hỏi: “Giang tổng, tôi muốn tắm rửa.”

“Ồ.” Mấy ngày nay Giang Tấn không tới công ty, phần lớn công việc đều được giải quyết qua email. Đêm nay hắn có một đồng báo cáo hạng mục cần phải phê duyệt, vì thế nên rất bận bịu.

Triệu Phùng Thanh lôi bộ đồ ngủ mới mua ra. Chất vải khá tốt, nhưng kiểu dáng thì... Cô nhìn nhìn trang phục của mình, lại nhìn nhìn bộ đồ ngủ hắn đang mặc, “Sao anh lại mua đồ ngủ tình nhân?”

“Tiết kiệm thời gian.” Hắn chẳng thèm ngẩng đầu lên, cứ nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính mà trả lời.

“Vi sao quần của anh là quần dài mà của tôi lại là quần đùi?” Chẳng công bằng gì cả. Hắn thì mặc kín mít, chả lộ chỗ nào. Còn cô thì phải lộ đùi.

“Em đi mà hỏi mấy bà cô bán quần áo ấy.” Hắn ngược mắt nhìn chiếc quần đùi trong tay cô, giọng điệu có vẻ không kiên nhẫn, “Không có chuyện gì thì đừng làm phiền tôi, tôi đang còn rất nhiều việc.”

“Đệt.” Triệu Phùng Thanh xoay người đi vào phòng tắm, đi chưa được hai bước, cô lại quay về cầm dao gọt quả mang theo, giọng điệu ra vẻ uy hiếp: “Anh đừng nổi con thú tính, nhìn trộm tôi tắm rửa.”

Giang Tấn cũng muốn trợn mắt giống cô rồi, “Đêm nay tôi phải làm việc đến hai ba giờ sáng, không rảnh để nhìn trộm em tắm.”

Cô vào phòng tắm, đặt con dao lên bồn rửa mặt.

Sau khi tiếng nước chảy rào rào vang lên, Giang Tấn đột nhiên cảm thấy hắn chẳng đọc nổi chữ nào trên màn hình kia nữa. Trong đầu hắn giờ đây chỉ hiện lên một dáng người.

Tính tự chủ của hắn khá tốt, thỉnh thoảng mới lâm vào tình trạng không khống chế được bản thân thế này.

Một lần là hôm họp lớp ngày đó, hắn hôn Triệu Phùng Thanh.

Khi cô đá hắn, hắn đã lập tức khôi phục lại lý trí.

Còn một lần ở Hồng Oa, khi cô cười khanh khách nói, “Anh ta không tin anh là bạn trai em đâu.”

Hắn nghe xong, không nhịn được mà cúi đầu hôn cô.

Giang Tấn gấp chiếc laptop xuống, tựa người vào đầu giường, nhắm mắt lại.

Hiện giờ hắn mới nhận ra, đêm nay quả là một thử thách với mình.

Một phút trước, hắn có thể khẳng định mình sẽ bình yên vượt qua đêm nay. Nhưng hiện giờ khi nghe tiếng nước chảy bên trong kia, hắn lại có phần dao động.

Hắn cảm thấy hối hận vì đã mua quần đùi cho cô.

Thật ra từ trước đến giờ, Triệu Phùng Thanh chưa từng mặc quần đùi trước mặt hắn. Trang phục cô mặc hàng ngày, đều là kiểu quần dài che chân. Tuy thế nhưng chân cô dài nên mặc gì cũng vẫn đẹp.

Giang Tấn bước xuống giường lục lại đồng quần áo mới mua. Sau đó phát hiện, quả thật hắn không mua quần dài cho cô.

Hắn đang định quay lại tiếp tục công việc, đột nhiên đèn tắt phụt.

Cả phòng tối mịt.

Triệu Phùng Thanh đang ở trong phòng tắm hét ầm lên một tiếng.

Giang Tấn nhanh chóng kéo rèm cửa sổ ra.

Bên ngoài có hai tia sét chớp lên ánh sáng.

Hắn dựa vào ánh sáng bên ngoài, đi đến cửa phòng tắm, khẽ gọi, “Triệu Phùng Thanh?”

“Aaaaaa!” Cô kêu, “Làm sao thế?”

“Không biết, để tôi ra ngoài hỏi chút xem sao.” Hắn nhớ cô đã đem cả dao đi vào, vì thế nên tăng âm lượng cảnh cáo, “Em cứ đợi trong đó, chú ý đừng khiến mình bị thương.”

“Tôi không nhìn thấy ——” Mắt Triệu Phùng Thanh còn chưa thích ứng được với bóng đêm, mà lúc này không gian đang tối mịt.

“Thế nên đừng nhúc nhích.” Giang Tấn mở cửa phòng.

Ngoài hành lang cũng có không ít người, tiếng chất vấn vang lên xôn xao.

Xem ra là đã mất điện cả tầng rồi.

Hắn đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, vẫn đang có tiếng sấm sét vang trời.

Nhân viên phục vụ của khách sạn vội vàng chạy tới, trấn an mọi người, “Xin lỗi quý khách, có thể là do sét đánh, nên đường dây điện cao thế đã bị đứt. Khách sạn đang chạy máy phát điện bây giờ, xin mọi người chờ mấy phút. Thành thật xin lỗi quý khách.”

Tiếng bát nĩa của đám khách cũng dần tan đi.

Giang Tấn quay về phòng, gõ cửa phòng tắm, giải thích: “Đang mất điện nên chắc phải đợi vài phút.” Hắn cảm thấy lo lắng cho cô, nên cũng không về giường ngồi nữa.

Kết quả là Triệu Phùng Thanh đợi đến lúc nước hết nóng vẫn chưa thấy có điện. Cô cảm thấy chán nản vì cái khách sạn đến phòng chứa đồ và phòng tổng thống cũng không có này.

Hôm nay cô theo Giang Tấn tới trấn Tông Sơn, quả là một quyết định hoàn toàn sai lầm.

Sau khi mất đã thích ứng được với bóng tối, cô liền vươn tay sờ xoạng tìm khăn tắm, sau đó tiện tay lau cả người.

Vừa lau xong, đèn vụt sáng.

Có điện rồi.

Triệu Phùng Thanh thở phào một hơi.

Mặc quần áo ngủ xong, cô vặn khóa cửa phòng tắm.

Sau đó kéo cửa ra.

Lúc này Giang Tấn đang đứng tựa người vào bức tường ngay cạnh cửa phòng tắm, ánh mắt mơ màng mà nhìn cô.

Triệu Phùng Thanh hoảng sợ, đột nhiên cô lùi người về sau.

Bước lùi người này đã dẫn tới một bi kịch.

Cô dẫm luôn vào dép của mình, ngã ngửa người về sau. Cô vốn có thể đứng thẳng người lên ngay được, nhưng dép dưới chân lại rất trơn.

Sau lưng Triệu Phùng Thanh lại là bồn rửa mặt.

Trên bồn rửa mặt có đặt chiếc dao gọt quả. Chiếc dao rất sắc, mặc dù con dao được bọc trong vỏ, thế nhưng vỏ dao đang bị hở.

Giang Tấn nhìn thấy chiếc dao gọt quả kia, liền nhanh chóng chạy tới đỡ cô.

Vì lực kéo của cô rất lớn nên tất nhiên cũng kéo cả hắn cũng ngã xuống cùng cô.

Giang Tấn chỉ sợ cô bị thương nên nhanh chóng ôm đầu và lưng cô áp chặt vào ngực mình. Ngay khi ngã xuống, tay phải của hắn chạm vào bồn rửa mặt, tay trái đỡ lưng cô ngã rầm xuống đất.

Lưng Triệu Phùng Thanh được đỡ bởi tay hắn, nên cũng không thấy đau lắm. Ngược lại móng mới là nơi đau nhất.

Sau khi hồi hồn, cô nhận ra bản thân mình đang nằm trong lòng hắn, nên vội vàng đẩy hắn ra, nổi giận nói: “Anh làm gì vậy?”

Giang Tấn nhìn chăm chăm mặt cô hỏi, “Em có bị thương ở đâu không?”

Triệu Phùng Thanh vốn không nghe thấy câu hỏi đó của hắn, cô chỉ muốn nhanh chóng thoát khỏi lòng ngực kia. Cô luống cuống tay chân, nhìn thấy chiếc dao trên bồn rửa mặt, liền vươn tay tới định nắm lấy. “Dao của tôi, dao của tôi.”

Con dao kia vừa xoẹt qua tay của Giang Tấn, hiện giờ còn đang lung lay, chưa kịp rơi xuống.

Hắn sợ cô bị thương, nên nhanh chóng giữ chặt lấy eo cô, ôm cô vào lòng.

Cô đuổi tay tới nhưng không thể lấy được con dao, đành phải đâm mấy cái vào ngực hắn, mặt mày hung dữ quát: “Anh muốn làm gì?”

“Sợ em tự làm mình bị thương.”

Triệu Phùng Thanh còn đang bận lo lắng vì tư thế của hai người. Cô muốn đá hắn, nhưng hai chân cũng đang bị hắn khống chế.

“Triệu Phùng Thanh, em ngồi im cho tôi.” Giang Tấn lạnh lùng. Cô cứ cọ quây lung tung thế này, hắn không chịu nổi.

Cô lại không chịu nghe lời hắn, vừa đảo mắt liền nhìn thấy chót mở vòi hoa sen đang ở ngay bên cạnh, vì thế cô vội vàng bật nẩy lên.

Nước ấm xả xuống, đổ lên cả đầu cô và hắn.

“Triệu Phùng Thanh.” Sắc mặt hắn trông không tốt lắm.

“Anh mau thả tôi ra.” Triệu Phùng Thanh mặt đầy nước nhưng rất nghiêm túc, trợn mắt nhìn hắn.

Xưa nay mắt Giang Tấn vốn có màu nâu nhạt, mà giờ lại chuyển sang màu sẫm đến đáng sợ. Hắn nhìn thẳng vào mắt cô, trong đó ẩn chứa một thứ tình cảm mãnh liệt thật khó để che giấu.

Nước không ngừng xả xuống, trên đầu trên người hắn tất cả đều là nước.

Khi hai người bốn mắt nhìn nhau, đột nhiên đèn vụt tắt.

Khách sạn lại mất điện lần nữa.

Triệu Phùng Thanh bối rối khẽ kêu một tiếng, sau đó liền bị ai kia giữ chặt cằm.

Giây tiếp theo, hắn nhào tới che kín môi cô.

Cô khó thở, ra sức giật tóc hắn.

Giang Tấn càng nổi điên hơn, tay phải hắn giữ chặt hai tay cô. Nụ hôn càng ngày càng cuồng nhiệt.

Tiếng nước rào rào xả xuống, che lấp những tiếng quần quýt răng môi giữa hai người.

Triệu Phùng Thanh bị giữ chặt trong lòng hắn, không giãy dụa được.

Trong bóng đêm, ngoài thị giác thì những giác quan khác đang rất nhạy cảm. Trong mũi cô trong hơi thở của cô, tất cả đều là hương vị của hắn.

Cô nấc ra thành tiếng.

Lần này điện có lại rất nhanh.

Một nụ hôn chưa kết thúc, đèn đã sáng.

Cuối cùng Giang Tấn cắn mút môi cô mấy cái, sau đó mới buông cô ra. Hắn cố gắng khống chế tâm trạng của bản thân, cúi đầu nhìn người đang chặt vật trong lòng mình.

Triệu Phùng Thanh tóc tai lộn xộn, trên mặt trên người đều là nước, cô lau mạnh môi mình, “Anh đối trá!”

“Bất ngờ thôi.” Giang Tấn bình tĩnh đứng dậy, đặt chiếc dao gọt quả đang lão đảo sắp rơi kia lên bồn. Sau đó mở to mắt mà nói dối, “Không được trợn mắt. Dám trợn, tôi sẽ hôn em lần nữa.”

“Tôi trợn mắt lúc nào?” Triệu Phùng Thanh đứng dậy. Cô cầm dao gọt quả, rút nhanh vỏ dao ra, rồi lao người tới đâm về phía hắn.

Giang Tấn không né tránh.

Động tác của cô bỗng dừng lại giữa không trung.

“Sao lại không đâm?”

Triệu Phùng Thanh méo mào, thả tay xuống. “Tôi sợ giết anh rồi tôi phải ngồi tù.”

Giang Tấn đột nhiên nở nụ cười, không phải nụ cười mỉm như mọi ngày, mà là nụ cười rất thoải mái. Hắn cướp con dao trên tay cô, sau đó chẳng thèm chớp mắt, hắn xoẹt dao qua tay mình một cái.

Triệu Phùng Thanh quả thực trợn mắt há mồm, cô lùi người xuống một bước.

“Đủ chưa?” Hắn vẫn đang cười. “Nếu không đủ thì thêm vài nhát nữa nhé.”

Cô liên tục lắc đầu, quay đầu tắt vòi hoa sen. Sau khi quay lại, cô nở nụ cười miễn cưỡng “Giang tổng, anh đừng xúc động quá... Chỉ một cái hôn thôi mà, không cần đổ máu đâu.” Cô sợ mình đã gặp đúng tên thần kinh rồi.

Giang Tấn đưa con dao cho cô, rồi mới thu lại nụ cười. Lúc này hắn mới có thể bình tĩnh mà giải thích, “Vừa rồi là sợ con dao làm em bị thương. Nên mới kêu em đừng nhúc nhích, nhưng em còn cứ giãy dụa. Em không biết cấu tạo sinh lý của một người đàn ông bình thường à?”

“Anh... bình thường. Nhưng tôi không... nghe thấy.” Lúc đó hắn ôm cô chặt như vậy, cô còn cho rằng hắn đang định cưỡng ép cô, nên cũng chẳng thêm quan tâm lời hắn nói.

“Tôi không chạm vào em. Đêm nay tôi ngủ ngoài đại sảnh, em cứ ngủ ở đây đi.”

“Vết thương thế của anh...”

“Chỉ là vết thương nhỏ thôi, không sao cả.” Giang Tấn thay quần áo, cầm chiếc laptop của mình rồi đi ra ngoài.

Triệu Phùng Thanh tắt lại một lần nữa, lúc đi ra thì nhìn thấy trên bàn trà có một chiếc dây sạc, cuối cùng cô có thể bật di động lên rồi.

Trong giờ phút này đây, cô vô cùng khẩn cấp muốn hỏi ý kiến người khác, xem hành động đêm nay của Giang Tấn rốt cục là có ý gì.

Cô tìm Trương Phù Lị.

Nhưng Trương Phù Lị không nghe điện, nhắn tin cũng không đáp.

Triệu Phùng Thanh vào weibo tác giả của Trương Phù Lị.

Status mới nhất vừa post vào chiều nay: Sức khỏe không tốt, ngừng đăng truyện một tuần.

Triệu Phùng Thanh nằm trên giường, lăn qua lộn lại mãi mà không ngủ được. Cô nhìn sang chiếc giường đối diện, trầm nghĩ, nửa đêm Giang Tấn có thể về chém chết cô không.

Cô nhìn chiếc dao gọt quả đang đặt trên tủ đầu giường, liền ngồi dậy, cầm dao gọt quả nhét xuống dưới gối ngủ của mình.

Lúc này cô mới an tâm vào giấc.

Gần rạng sáng, mưa dần dần ngớt.

Giang Tấn ngồi trên sofa ở đại sảnh, nhìn bóng đêm u ám bên ngoài.

Nhân viên phục vụ khách sạn bưng tách cà phê tới, mỉm cười rồi đưa cho hắn.

“Cám ơn.” Giang Tấn nhận tách cà phê, cũng chẳng thêm để ý đến gương mặt đỏ bừng vì xấu hổ của cô nhân viên kia.

Hương vị của tách cà phê vẫn như mọi lần, nhưng lại có thể hòa tan mùi vị vẫn còn lưu lại trong miệng hắn này giờ.

Tình hình phát triển đêm nay nằm ngoài dự kiến của hắn.

Hắn không muốn chạm vào Triệu Phùng Thanh.

Nhưng hắn lại không thể kiềm chế được.

Một khi đã chạm vào, lý trí liền sụp đổ.

Càng khởi nói, khi hai chân cô cứ quẩy đạp dưới người hắn, quả thực như muốn lấy mạng hắn vậy.

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Triệu Phùng Thanh Ngồi Cùng Bàn Chính Là Bạn

Tôi

Cả đêm hôm ấy, có một đôi nam nữ không thể ngủ ngon.

Trời vừa rạng sáng, Triệu Phùng Thanh đã tỉnh rồi.

Giang Tấn cả đêm không về.

Đến tám bảy rưỡi, hắn gọi điện cho cô, “Đã dậy chưa?”

“Ừm...” Cô còn đang lăn lộn trên giường. “Tí nữa dậy.”

“Xuống tầng ba ăn sáng đi.” Sợ cô không chịu dậy, hắn lại mang đồ ăn ra quyến rũ, “Nơi này có món cá nhám ngon lắm đấy.”

“Chờ tôi.” Quả nhiên, Triệu Phùng Thanh bỗng chốc ngồi thẳng người dậy.

Cô rửa mặt qua loa một lượt, khi soi mình trong gương, cô đưa mặt lại sát gương hơn.

Gương mặt cô cũng tạm ổn, chỉ là nơi khóe mắt vẫn có vài nếp nhăn. Không thể bằng được mấy cô gái trẻ xinh đẹp.

Người đàn ông như Giang Tấn, chắc chắn sẽ chẳng để ý đến cô. Nụ hôn đêm qua ấy, có thể đúng như lời hắn nói, chỉ là sự kích động của một người đàn ông mà thôi.

Đương nhiên, sau khi kích động rồi tự đâm mình một dao, đúng là hiếm thấy.

Chỉ là hành động của hắn đã chứng tỏ một điều, hắn thật sự không muốn lên giường với cô.

Tuyệt quá.

Triệu Phùng Thanh khẽ cong môi cười.

Thay quần áo xong cô liền đi xuống tầng ba.

Vừa xuống đến nơi đã có một vài người ở đó.

Cô nhìn Giang Tấn một cái.

Về mặt hắn lạnh lùng, sự nguy hiểm ngổ ngược đêm qua đã biến mất không còn lại chút gì.

Cô ngồi cách hắn một ghế, “Giang tổng, đêm qua anh ngủ ở đâu vậy?”

“Không ngủ.” Hắn đặt ly sữa trước mặt cô, “Công việc rất bận.”

Cô chẳng chút khách khí, cầm ly sữa lên tu ừng ực vài ngụm, “Bạn trai tôi bận bịu quá nhỉ.” Nói xong, sự chú ý của cô lại được dời sang bữa sáng.

Giang Tấn biết rõ con người cô thế nào nên cũng chẳng thêm nói gì.

Buổi hẹn với Đào Tuệ Tuệ là vào sáng hôm nay.

Ăn xong bữa sáng, hai người về phòng thu dọn đồ đạc rồi chuẩn bị xuất phát.

Triệu Phùng Thanh nhét con dao nhỏ vào túi xách, sau đó cô đột nhiên quay sang Giang Tấn cười hì hì.

Hắn nhìn cô cười kiểu đó, liền biết cô sẽ chẳng nói được gì hay cả.

“Giang tổng này.” Cô cười nham hiểm, “Đột nhiên tôi nhớ ra một chuyện.”

Hắn chờ cô tiếp tục nói.

Triệu Phùng Thanh cười, “Anh nói nửa năm tới, anh sẽ không tìm bạn gái khác, lại không thể lên giường với tôi, vậy phải làm thế nào chứ?”

Giang Tấn khẽ chế nhạo, “Ý của em là em thương cảm khi thấy tôi phải chịu khổ, muốn lấy thân báo đáp sao?”

“Ý của tôi là, thỉnh thoảng anh có thể ra ngoài ăn ở đâu cũng được.” Cô nhìn hắn với ánh mắt ám muội, “Tôi là một người bạn gái rất tiến bộ đấy.”

Giang Tấn nhìn cô, nghĩ một đằng nói một nẻo: “Có thể quen một cô bạn gái như em quả là vinh hạnh của tôi.”

Triệu Phùng Thanh ôm tay đáp lại: “Quá khen rồi.”

Đào Tuệ Tuệ mở một tiệm tạp hóa tại trấn Tông Sơn.

Ban ngày khá bận nên không xếp được thời gian ra gặp mặt.

Vì thế Giang Tấn phải đưa Triệu Phùng Thanh tới tiệm tạp hóa, sau đó hấn ngồi trong xe chờ cô.

Theo thông tin Giang Tấn cung cấp, Đào Tuệ Tuệ sống rất tốt.

Cho nên Triệu Phùng Thanh tự động hiểu thành, những nỗi đau trước kia của Đào Tuệ Tuệ đều đã qua.

Nhưng trong khoảnh khắc khi thật sự nhìn thấy Đào Tuệ Tuệ, Triệu Phùng Thanh mới hiểu những tổn thương ấy cả đời này sẽ không hết được.

Đào Tuệ Tuệ vẫn hơi béo, mắt to tròn, không khác hồi cấp hai năm ấy lắm. Nhưng bên má phải của cô nàng có một vết sẹo nhăn nheo. Nhìn trông thâm rõ so với những vùng da xung quanh.

“Triệu Phùng Thanh à?” Đào Tuệ Tuệ vui mừng chạy tới.

Triệu Phùng Thanh nhìn gò má phải của Đào Tuệ Tuệ, cảm giác áy náy không giảm chỉ tăng. “Ừm. Là tôi.”

Năm ấy, Đào Tuệ Tuệ kích động xin giúp đỡ cô cũng chẳng quan tâm mà bỏ qua. Sau khi mọi chuyện xảy ra, cô hỏi thầy cô, hỏi bạn học, vết thương của Đào Tuệ Tuệ ra sao.

Bọn họ đều nói, cô không sao cả.

Cô lại cứ nghĩ là không sao cả.

Cô ngu thật đấy.

Ánh mắt Đào Tuệ Tuệ rất sáng, “Đã lâu không gặp đấy, trông cậu vẫn rất xinh như thế.”

“Tôi.. xin lỗi.” Triệu Phùng Thanh cúi người nói một câu.

Có một số việc, người ngoài nhìn vào thì cứ nghĩ nó nhỏ nhặt.

Hôm họp lớp, Triệu Phùng Thanh đã hỏi qua hai người bạn học cùng lớp cấp hai với cô, ngay cả cái tên Đào Tuệ Tuệ hai người họ còn không nhớ nổi. Bọn họ không phải là người bắt nạt cô, nên tất nhiên chẳng có chút hối hận nào.

Nhưng Triệu Phùng Thanh mãi không thể bước qua vạch kẻ ngang trong lòng mình ấy. Thỉnh thoảng đọc mấy bài báo về chuyện bạo lực học đường, cô sẽ nhớ tới Đào Tuệ Tuệ.

Khi nghe Giang Tấn nói cuộc sống của Đào Tuệ Tuệ rất ổn, lúc ấy Triệu Phùng Thanh rất mừng. Cô cảm thấy những gông xiềng trong lòng mình đã được nói lỏng. Thế nhưng vết sẹo trên mặt Đào Tuệ Tuệ giờ đây lại khiến Triệu Phùng Thanh buồn bã không thôi.

Đào Tuệ Tuệ trông có vẻ cởi mở hơn hồi cấp hai nhiều, “Chỗ mình hơi bé, cậu ngồi đây đi.” Cô lôi một chiếc ghế nhựa ra.

Triệu Phùng Thanh lẳng lặng ngồi xuống, đột nhiên không biết phải nói gì mới được.

Ngược lại Đào Tuệ Tuệ đang đánh giá cô, “Cậu trông còn xinh hơn cấp hai ấy nhỉ.”

“Cám ơn.” Triệu Phùng Thanh nở nụ cười, “Thật xin lỗi... Năm ấy... tôi không cố ý.” Lời này vừa nói ra, ngay cả Triệu Phùng Thanh cũng cảm thấy xấu hổ. Chuyện đã xảy ra thì chính là xảy ra, những lời xin lỗi ấy, đơn giản cũng chỉ giúp cô cảm thấy dễ chịu hơn.

Với những tổn thương Đào Tuệ Tuệ đã từng phải chịu, mấy lời xin lỗi của cô vốn chẳng có tác dụng gì.

“Không sao, mọi chuyện đều đã qua rồi.” Đào Tuệ Tuệ cũng cười theo, “Hồi cấp hai, vẫn là cậu tốt với tôi nhất.”

Triệu Phùng Thanh nhìn Đào Tuệ Tuệ nở nụ cười ngây ngô, thì trong lòng trăm mối ngổn ngang.

Hai người nói chuyện không nhiều lắm.

Đào Tuệ Tuệ thường phải ra bán hàng.

Triệu Phùng Thanh cũng biết được đại khái cuộc sống của bạn mình.

Chồng của Đào Tuệ Tuệ dạy học tại một trường ở thành phố D, một tuần sẽ về một lần. Vì vết thương trên mặt mình nên cô không tìm được việc làm, đành phải mở một tiệm tạp hóa. Cuộc sống hàng ngày cũng thuận lợi, chồng cô cũng không đối xử tệ với cô.

Từ cấp hai lên cấp ba Đào Tuệ Tuệ vẫn không thể thoát khỏi kiếp bị bắt nạt ở trường.

Mấy chuyện đó vẫn thường xảy ra ở trường, cũng chẳng thể vì cô chuyển trường mà thay đổi.

Có những lúc thầy cô đều biết cả nhưng cũng không làm gì.

Hồi cấp hai, Đào Tuệ Tuệ vì ngốc và béo nên bị bắt nạt. Lên đến cấp ba thì vì vết sẹo trên mặt cô.

Cấp ba, cô ở trong ký túc của trường.

Mấy người bạn cùng phòng tìm cách bắt chẹt cô, bức cô mời khách đãi cơm. Đến khi cô hết tiền, đám bạn đó sẽ giả bộ tốt bụng cho cô vay nặng lãi.

Trong khoảng thời gian đó, Đào Tuệ Tuệ trầm cảm suýt chút nữa thì tự sát.

Cô nhớ lại: “Lúc ấy mình chẳng nghĩ được cách nào để tự sát mà không đau. Mình quyết định uống thuốc ngủ... uống xong thì choáng váng đầu óc, rồi cứ nghĩ mình sắp chết nên khóc tu tu tới gặp bác sĩ.”

Khi cô nói đến đó liền bật cười.

Triệu Phùng Thanh lại chẳng thể cười nổi.

Chuyện đó, cô đã từng nghĩ tới. Đào Tuệ Tuệ yếu ớt như vậy, đến đâu cũng sẽ bị bắt nạt.

Trước kia cứ nghĩ đến đó, Triệu Phùng Thanh lại gạt phắt đi, cứ tự lừa mình dối người nghĩ rằng Đào Tuệ Tuệ sống rất ổn.

Nhưng đến hôm nay cô không thể tự lừa mình nữa rồi.

Với tính cách này của Đào Tuệ Tuệ, nhất định đã phải chịu khổ rất nhiều.

Xã hội hiện đại ngày càng bệnh hoạn.

Trong rất nhiều bài báo viết về bạo lực xã hội, luôn có một những kẻ chán vấn người bị hại.

“Chính vì mày yếu, trách ai được nữa?”

“Mày không có bản lĩnh, đáng bị đánh.”

“Nhiều người bị vậy cũng chẳng sao, nhưng chỉ mình mày có chuyện. Xứng đáng.”

Cứ như mấy người hiền lành thật thà là do lỗi của họ vậy.

Triệu Phùng Thanh nhìn vết sẹo trên mặt Đào Tuệ Tuệ, thành khẩn hỏi: “Tôi giúp cậu được gì không?”

Đào Tuệ Tuệ lắc đầu, “Triệu Phùng Thanh, năm ấy ngồi cùng bạn với cậu tôi rất vui.” Nụ cười ấy của cô, thật sự rất vui vẻ, rất chân thành, “Bọn họ chê nhạo mình không có bạn, mình đã nói với họ, tôi có bạn, Triệu Phùng Thanh ngồi cùng bàn chính là bạn tôi.”

Triệu Phùng Thanh nghĩ, hồi đó cô có coi Đào Tuệ Tuệ là bạn của mình sao? Thật ra là không có. Cô chỉ coi Đào Tuệ Tuệ là một người đáng thương, nên cảm thấy hơi thương hại thôi.

“Nhưng lên cấp ba mình không có bạn, ngay cả người bạn ngồi cùng bàn cũng không giúp mình.” Nói đến đây, Đào Tuệ Tuệ bỗng trở nên lúng túng.

Triệu Phùng Thanh cúi đầu.

Tuy rằng cấp hai cô chưa cứu được Đào Tuệ Tuệ ra khỏi hố lừa, nhưng ít nhất cũng có thể bao che cho Đào Tuệ Tuệ. Không đến mức khiến Đào Tuệ Tuệ cứ nhớ lại hồi cấp hai thì toàn ký ức đau khổ, mà còn sót lại chút ngọt ngào, dĩ nhiên là vì người bạn ngồi cùng bàn khoanh tay đứng nhìn là cô đây.

“Triệu Phùng Thanh, tối nay tôi mời cậu ăn một bữa nhé.” Đào Tuệ Tuệ có phần hơi xấu hổ, “Chồng tôi ra ngoài đi dạy thêm rồi, tôi mới về. Anh ấy nấu ngon lắm. Ừm, nếu cậu không chê thì ở lại ăn bữa cơm rau dưa với vợ chồng mình nhé.”

Triệu Phùng Thanh tất nhiên liền đồng ý, “Được.”

Tối gần giữa trưa, khách đến tiệm tạp hóa ngày càng đông.

Triệu Phùng Thanh tạm biệt Đào Tuệ Tuệ, đi ra ngoài.

Sau lần gặp mặt vừa rồi khiến tâm trạng cô xuống dốc hẳn.

Nhất là khi Đào Tuệ Tuệ cười nói, “Tôi có bạn, Triệu Phùng Thanh ngồi cùng bàn chính là bạn tôi.”

Triệu Phùng Thanh liền cảm thấy trong lòng thật chua xót.

Cô đối với Đào Tuệ Tuệ không thể gọi là chăm sóc. Nếu như cô thật sự có tâm, cô sẽ bảo vệ Đào Tuệ Tuệ đứng bên cạnh mình.

Hôm nay trời thật nhiều mây.

Triệu Phùng Thanh ngẩng đầu nhìn bầu trời màu xám, chớp mắt một cái.

Rồi lại một cái nữa.

Cô không phải kiểu người thương xuân nên thu buồn, chỉ là đúng vào lúc này cô rất muốn khóc.

Hai bên đường đều là cửa hàng, nên hàng hóa bày ra cả vỉa hè. Vốn là một ngã tư đường không rộng, giờ lại càng có vẻ chật chội hơn.

Giang Tấn dừng xe ở một con phố khác.

Triệu Phùng Thanh đi tới mới phát hiện Giang Tấn không ngồi trong xe.

Cô liền tới tiệm tạp hóa bên cạnh mua bao thuốc.

Sau đó quay lại bên xe, châm thuốc.

Với cảm xúc mong lung hiện giờ, cô chỉ có thể nhờ thuốc lá mà xua tan nó.

Vẻ đẹp của Triệu Phùng Thanh ngây ngất, động tác hút thuốc rất thành thạo, phối hợp với chiếc Porsche bên cạnh, trông lại chẳng thích hợp chút nào.

Khi Giang Tấn lại gần cô liền nói, “Nhìn em bây giờ, thật sự rất giống tiểu tam.”

“Không phải tôi là tiểu tam thăng cấp lên làm bạn gái đấy à.” Cô làm mặt lạnh, phả hơi thuốc ra không khí.

Hắn đoạt điếu thuốc trong tay cô, “Tôi không thích người hút thuốc.”

Triệu Phùng Thanh vừa nghe, liền phồng miệng lên, quay sang phả hết hơi thuốc vào mặt hắn.

“Lên xe.” Giang Tấn vờn tay chặn miệng cô lại.

Môi cô cứ như thế in lên lòng bàn tay hắn.

Sau khi cô phản ứng lại liền vội vàng dùng tay lau sạch môi.

Nhìn động tác của cô, hắn không nói gì.

Đợi xe khởi động, hắn mới hỏi: “Về nhé?”

Từ cửa kính xe Triệu Phùng Thanh nhìn ra tiệm tạp hóa giữa ngã tư đường kia, “Tôi nay Đào Tuệ Tuệ mời tôi ăn cơm.”

“Ừm, vậy chúng ta đi ăn trưa trước.” Nói xong, hắn định xoay tay lái vòng xe.

“Giang Tấn.” Cô đột nhiên gọi tên hắn.

Hắn dùng tay lại quay sang nhìn cô.

Cô quay đầu nở nụ cười, “Cám ơn anh.”

Từ lúc gặp lại hắn đến nay, cô vẫn cười, nhưng là nụ cười che dấu tâm trạng. Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy sự thật lòng trong đôi mắt kia, càng làm nổi bật sự lạnh lùng trong đó.

Đây cũng là lần đầu tiên cô gọi đầy đủ tên hắn.

“Ừm.” Giang Tấn thay đổi hướng nhìn, rời khỏi khu phố.

Triệu Phùng Thanh đột nhiên rút tờ giấy ăn ra, sau đó bất ngờ mở miệng, “Anh đã từng nhớ một người hơn chục năm chưa?” Từ cấp hai đến bây giờ, cô

đã nhớ Đào Tuệ Tuệ được mười bảy năm rồi.

“Chắc là có.”

Cô chẳng buồn để ý đến câu trả lời ba phải kia của hắn, tiếp tục nói: “Anh nói cậu ấy sống rất tốt, tôi cứ nghĩ mình được giải thoát rồi.” Cuối cùng, vết sẹo trên mặt Đào Tuệ Tuệ như tát thẳng vào mặt cô một cái.

“Giờ cô ấy sống tốt hơn trước kia.”

Triệu Phùng Thanh không nói gì nữa, cầm giấy ăn vắt sạch nước mũi.

“Đừng làm bẩn xe tôi.”

“Giang tổng, anh lạnh lùng thật đấy.” Cô lại rút một tờ giấy ăn nữa, “Chúng ta tạm thời chia tay nửa tiếng đi.”

Giang Tấn chạy vào bãi đỗ xe, sau khi dừng xe lại. Hắn vỗ vai Triệu Phùng Thanh nói, “Được rồi, muốn khóc thì khóc đi.”

Đôi mắt cô hơi đỏ, mớ màng nhìn hắn.

“Khóc xong rồi đi ăn cơm.” Hắn nhìn đồng hồ, thời gian vẫn còn sớm, cô có thể khóc một lúc nữa.

“Anh không hỏi tôi vì sao khóc à?” Nếu là Nhiều Từ, cậu ta sẽ hỏi cô vì sao. Bởi vì cô thật sự không phải một người hay khóc.

Giang Tấn hỏi lại, “Không phải vì em buồn nên muốn khóc sao?”

Giờ thì Triệu Phùng Thanh mới nhận ra, hắn thật sự rất hiểu Đào Tuệ Tuệ có ý nghĩa gì với cô.

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Giang Hồ Cực Loạn

Triệu Phùng Thanh khóc một lúc.

Giang Tấn nghe tiếng cô nức nở nên ra ghé sau ngòai, mở laptop lên rồi tiếp tục công việc của mình.

Hai mươi ngày trước, hắn bận đến mức đầu óc quay cuồng, nên quyết định sẽ dùng mười ngày này để nghỉ ngơi. Cuối cùng dù có nghỉ nhưng vẫn phải xử lý một đồng việc.

Tiếng khóc của Triệu Phùng Thanh dần dừng lại.

Trong xe yên tĩnh đến mức chỉ nghe thấy tiếng gõ bàn phím của Giang Tấn.

Cuối cùng cô vắt hết nước mũi một cái, sau đó quay đầu nhìn hắn.

Hắn đang cúi đầu nhìn màn hình laptop, dáng vẻ trông rất tập trung, vốn không bị ảnh hưởng bởi tiếng khóc của cô.

Cô xấu hổ đành phải mở miệng kêu đói bụng.

Rồi Triệu Phùng Thanh quay người lại, cầm di động nghịch chơi.

Tương Phù Li vẫn không trả lời bất cứ comment nào. Hơn nữa, cô nàng còn đóng luôn khung bình luận của weibo.

Triệu Phùng Thanh liền qua trang đăng truyện của Tương Phù Li mà xem, thời gian cập nhật chương mới nhất là ngày hôm qua.

Cô lướt xuống comment bên dưới.

Trước kia cô chỉ biết Tương Phù Li có khá nhiều thị phi trên mạng, nhưng chưa bao giờ được chứng kiến, hôm nay cô mới được mở rộng tầm mắt.

Giang hồ cực loạn.

Tương Phù Li ngừng đăng truyện, khiến cho rất nhiều người mong chờ cô gặp chuyện được toại nguyện, cả đám vỗ tay mừng rỡ không thôi. Không khí náo nhiệt y như lễ mừng năm mới vậy.

Triệu Phùng Thanh nhận một tin weibo cho Nhiều Từ, hỏi hần có liên hệ được với Trương Phù Lị không.

Nhiều Từ trả lời là không, còn nói mấy hôm nay Trương Phù Lị chẳng thèm liên lạc với ai cả.

Hần đi hỏi Viên Táo, rốt cục đã xảy ra chuyện gì.

Viên Táo chỉ nói, “Tôi và cô ấy thẳng thắn với nhau hết rồi.” Thẳng thắn về chuyện gì? Viên Táo không muốn nhắc lại.

Triệu Phùng Thanh không khỏi cười lạnh một tiếng.

Người như Viên Táo từ trước đến giờ vẫn vô trách nhiệm như thế, cậu ta cứ gây chuyện rồi Trương Phù Lị lại là người phải giải quyết hậu quả.

Nhiều Từ: “Bà khuyên nhủ chị Lị đi, những chuyện cũ trước kia đừng nhớ lại nữa.”

Triệu Phùng Thanh: “Cho cậu ta mấy ngày bình tĩnh lại đã, tuần sau tôi sẽ tranh thủ tới thành phố D vài ngày.”

“Khóc xong rồi à?” Giang Tấn gửi email cho Lãnh trợ lý xong xuôi, liền mở miệng hỏi một câu.

“...” Triệu Phùng Thanh quay đầu, “Làm việc xong rồi à?”

“Ừm.” Hạn úp màn hình laptop xuống, “Đi ăn thôi.”

“Ăn xong tôi muốn về ngủ một giấc.” Vì đêm qua không ngủ ngon, nên giờ cô đang mệt rũ cả người.

“Về khách sạn ngủ, tôi lại ra ngoài.”

“Đặt thêm một phòng nữa đi.”

Giang Tấn đồng ý ngay.

Sáu giờ hơn Giang Tấn và Triệu Phùng Thanh tới đón Đào Tuệ Tuệ.

Sau khi Đào Tuệ Tuệ lên xe nhìn thấy Giang Tấn thì hơi ngẩn người, rồi quay sang nhìn Triệu Phùng Thanh.

Triệu Phùng Thanh giới thiệu “Cậu ấy là bạn hồi cấp ba của mình.”

“Chào anh.” Đào Tuệ Tuệ bỗng hơi mất tự nhiên.

Giang Tấn gật đầu đáp lại.

Bữa cơm chiều Đào Tuệ Tuệ mời khách trông thật phong phú.

Chồng cô nàng tên là La Chấn Đông. Tay nghề nấu nướng khá tốt, là một người nhã nhặn, học thức tương đối cao.

Anh dạy học ở trường cao trung X tại thành phố D.

Trường cấp ba X này là một trường công lập. Điều đặc biệt nhất của trường là chuyên môn nhận đào tạo những học sinh trung học bị lệch lạc trong tâm lý và hành vi. Bao gồm cả những học sinh yếu kém, và những học sinh hay bị bắt nạt.

Khi Đào Tuệ Tuệ nhắc đến chuyện đó, thì thành thật chia sẻ, “Trước kia mình thường xuyên để ý mấy chuyện vụn vặt, cảm thấy bản thân mình ở đâu cũng rất kém cỏi. May mà mình gặp được Chấn Đông.”

Nghe cô nói vậy, La Chấn Đông nắm chặt tay cô.

Đào Tuệ Tuệ và anh quay sang nhìn nhau cười.

Thấy thế, Triệu Phùng Thanh cũng cảm thấy thoải mái trong lòng đôi chút.

Từng trải qua tổn thương nên ai cũng có vết thương lòng, nhưng Đào Tuệ Tuệ đã thực sự thoát ra khỏi nó. Cô chưa từng cam chịu, cũng không sống trong cảm giác đau khổ ấy mãi, vì thế cuộc sống sau này khá bình yên.

Trong bữa cơm, La Chấn Đông kể về hoàn cảnh những học sinh của mình.

Bộ luật bảo vệ trẻ chưa thành niên chính là con dao hai lưỡi. Nhất là với những học sinh cấp ba, đó là giai đoạn tâm sinh lý cực kỳ mất cân bằng. Không khuyên răn kịp thời, sẽ rất dễ lâm vào tình trạng bất thường. Thông qua việc thay đổi phương pháp giáo dục, trường cao trung X đã giúp đỡ được rất

nhiều học sinh đặc biệt.

Cứ nhắc tới sự nghiệp giáo dục của mình thì La Chấn Đông lại không ngừng nói được.

Đào Tuệ Tuệ ở bên nhẹ nhàng kéo áo anh, “Đã hâm canh xong chưa anh?”

“À ừ, xong hết rồi.” La Chấn Đông cười tươi rồi vội vàng đi xuống phòng bếp.

Sau khi bung canh lên, anh liếc mắt nhìn Giang Tấn một cái.

Sau đó trong lòng bỗng hơi do dự.

Hắn huyền một lúc lâu sau, La Chấn Đông không nhận được, quay sang hỏi Giang Tấn, “Giang tiên sinh, chúng ta đã từng gặp nhau phải không?”

“Chắc là chưa từng.” Giang Tấn trả lời.

La Chấn Đông có phần xấu hổ nhanh nhẩu nói: “Tôi cảm thấy anh hơi quen.”

“Có thể là vì gương mặt của Giang tiên sinh rất đẹp trai.” Đào Tuệ Tuệ cười, bổ sung một câu, “Rất xứng đôi với Triệu Phùng Thanh.”

Triệu Phùng Thanh suốt chút nữa phút luôn miếng canh trong miệng ra. Vừa nãy lúc giới thiệu, cô chỉ nói Giang Tấn bạn học chứ không có gì đặc biệt. Ai ngờ Đào Tuệ Tuệ lại có thể thốt ra được hai chữ ‘xứng đôi’ ấy.

“Thật xin lỗi, trí nhớ tôi không tốt lắm.” La Chấn Đông nói xong thì vỗ vỗ đầu.

Nhưng vừa vỗ như thế, anh lại đột nhiên nhớ ra một chuyện.

Anh chưa từng gặp Giang Tấn, nhưng đã nhìn thấy Giang Tấn thời niên thiếu qua một tấm ảnh.

La Chấn Đông kinh ngạc nhìn Giang Tấn.

“Chấn Đông?” Đào Tuệ Tuệ âm thầm khẽ kéo góc áo La Chấn Đông.

La Chấn Đông khôi phục lại tinh thần, che giấu sự lúng túng bằng nụ cười, “Ha ha, mọi người thử canh của tôi đi.”

Giang Tấn liếc nhìn La Chấn Đông nhưng cũng chẳng nói gì.

La Chấn Đông không loay quanh ở đề tài đó nữa mà chuyển sang chuyện khác.

Cho đến khi Đào Tuệ Tuệ tiễn khách về, anh mới buông tiếng thở dài, “Không ngờ anh lại gặp được Giang Tấn.” Vừa nãy anh cũng cảm thấy cái tên ấy có chút quen thuộc, nhưng nhất thời lại không nhớ ra.

“Anh ta làm sao?” Đào Tuệ Tuệ thu dọn bát đĩa.

La Chấn Đông nhanh chóng chạy tới giúp vợ xếp bát, “Trước kia cậu ta từng là học sinh của trung học X.”

“Hả?” Đào Tuệ Tuệ bỗng giật mình, cô nhìn tướng mạo xuất chúng của Giang Tấn, là biết anh ta không phải là hạng người bình thường.

“Trong phòng hiệu trưởng có ảnh chụp chung giữa cậu ta và hiệu trưởng.” La Chấn Đông nói: “Nhưng không biết có chuyện gì, hồ sơ về cậu ta đã biến mất sạch. Anh từng nghe hiệu trưởng nhắc tới một cái tên, Vương Tiến Tấn, đúng vậy chính nó.”

“Vậy cũng đâu có gì, những chuyện anh nói đều là chuyện của mười mấy năm trước rồi.”

“Đúng vậy, bây giờ nhìn cậu ta rất rạng rỡ.” La Chấn Đông vui mừng, “Quá tốt rồi.”

“Rạng rỡ?” Đào Tuệ Tuệ tỏ vẻ nghi ngờ với cụm từ này.

“Ừ, khá hơn trước kia rất nhiều.”

Bởi vì Giang Tấn của thời niên thiếu quả thực là con người lạnh lùng từ trong xương tủy.

Thứ hai phải đi làm nên thế nào đêm nay Triệu Phùng Thanh cũng phải trở về.

Đêm qua Giang Tấn không ngủ ngon nên cũng chẳng muốn lái xe đường dài, hắn quyết định tìm một tài xế lái thay.

Hai người đi suốt đêm để về thành phố S.

Trên đường về, di Triệu đột nhiên gọi điện tới cho cô.

Triệu Phùng Thanh vừa nhấc máy, di Triệu liền gào lên kích động không thôi, “Quạ đen! Quạ đen!”

“Sao ạ?” Triệu Phùng Thanh sợ Giang Tấn nghe thấy, vì thế liền giảm âm lượng của di động.

Di Triệu liền chuyển sang giọng trung mà nói: “Là Lục Xuyên hay là Sáu Xuyên.”

“Dạ.” Triệu Phùng Thanh cho rằng lại phải đi gặp đối tượng xem mặt.”Làm sao hả di?”

Di Triệu ở bên kia xuôi giọng lại, rốt cục mới giải thích mọi chuyện rõ ràng.

Đằng trai hẹn ở phòng hoa đào của Lục Xuyên, nhưng di Triệu lại nghe thành Sáu Xuyên.

Khi nhấn lại, di Triệu lại nói là Sáu Xuyên, Triệu Phùng Thanh lại tự động lý giải thành Lục Xuyên.

Triệu Phùng Thanh nghe xong mấy lời lấp bắp bằng giọng trung của di Triệu, hơi chau mày, “Thế đằng nam tới đâu ạ?”

Di Triệu tròn tròn mắt, “Đầu tiên cậu ta tới Lục Xuyên, sau đó di nhờ người nhấn lại với cậu ta, tin nhắn viết rõ là Sáu Xuyên. Cậu ta liền tới Sáu Xuyên, nhưng không thấy con đâu.”

Triệu Phùng Thanh hơi ngẩn người.

“Thanh Thanh à, con tới Lục Xuyên thật à?” Nói quanh co một vòng, ngay cả di Triệu cũng cảm thấy hồ đồ.

[1]: Giải thích chút là hẹn nhau thật sự ở Lục Xuyên và 2 người cũng đến Lục Xuyên thật =>) tức là GT vs PT là xem mặt thật chứ ko phải nhầm lẫn gì đâu, sau đó cả 2 nhận được tin là đối phương đang ở Sáu Xuyên nên lại lị mọ qua Sáu Xuyên nhưng không gặp nhau.

“Đi đâu cũng không quan trọng nữa rồi.” Triệu Phùng Thanh uể oải. Dù sao, cô và Giang Tấn quạ đen lại đụng quạ đen gặp nhau rồi.

“Ừm, con có tới Lục Xuyên. Di nhớ ra rồi.” Di Triệu bỗng òa lên sung sướng, “Đằng nam rất thích con, nếu không con thử suy nghĩ một chút xem sao?”

Triệu Phùng Thanh không khỏi nhìn về phía Giang Tấn.

Hắn vốn đang nhắm mắt nghỉ ngơi, lúc này lại đột nhiên mở mắt ra, đối diện với ánh mắt của cô.

“Di à, chút nữa con gọi lại cho di nhé.” Triệu Phùng Thanh cúp điện thoại, sau đó lại gần Giang Tấn. Cô đưa mắt nhìn vị tài xế đang lái xe kia, rồi thấp giọng hỏi chuyện, “Giang tổng, hôm xem mặt của anh rốt cục đã xảy ra chuyện gì?”

“Không biết.”

Giang Tấn quả thật không biết.

Hắn đã có dự định sẽ không gặp lại cô nữa.

Cô không thích hắn cho nên từ chối lời mời phỏng vấn của khách sạn, còn ra về là không quen biết hắn, thậm chí khi còn đang hiểu lầm quan hệ của hắn và Liễu Nhu Nhu, cô cũng biểu hiện như một người qua đường đứng xem.

Nếu không vì lần xem mặt ấy, hắn và cô có lẽ sẽ kết thúc như vậy.

“Thế tại sao di tôi cứ nói đằng trai rất thích tôi?” Nhìn dáng vẻ bình thường của hắn thế này, thì yêu và thích cô ở chỗ nào chứ.

“Bà nội tôi thích em.”

Triệu Phùng Thanh nghiêng đầu nhìn hắn, “Cho nên anh lôi kéo tôi làm bạn gái giả của anh à?”

Giang Tấn không trả lời.

Bởi vì ngay cả hắn cũng không biết vì sao mình làm vậy, nhưng nhất định không hoàn toàn vì lời bà nội nói.

Lãnh trợ lý từng hỏi hắn, “Phải tìm lý do gì thuyết phục Triệu tiểu thư ký vào tờ hợp đồng này đây?”

Giang Tấn đã trả lời như vậy “Thì cậu cứ nói tôi muốn tìm một cô bạn gái mà hai bên phải ghét nhau.”

Lãnh trợ lý ngây ra như phỗng, “Giang tổng, vì sao không phải lý do bình thường là vì anh thích cô ấy?”

“Không vì sao cả.”

Nếu như hấn nói vì thích Triệu Phùng Thanh, cô nhất định sẽ chạy trốn rất xa. Cứ quy mọi thứ về giao dịch, thì có lẽ cô sẽ cảm thấy tự nhiên hơn nhiều.

Sự thật chứng minh, Triệu Phùng Thanh quả thực rất sợ hấn nói ra hết mọi chuyện.

“Giang tổng, anh đừng cho người nhà tôi biết hợp đồng giữa tôi và anh”. Ngộ nhờ mẹ Triệu biết chuyện, Triệu Phùng Thanh cảm thấy mình sẽ xong đời mất.

“Ừm”

Ra đến nhà ga thành phố S, tài xế liền xuống xe.

Giang Tấn đưa Triệu Phùng Thanh về nhà trọ.

Trên đường về nhà Triệu Phùng Thanh, cô đột nhiên thốt ra một câu, “Đột nhiên tôi lại nghĩ, giờ tôi đã có tin tức về Đào Tuệ Tuệ, thì hoàn toàn có thể bội ước được.”

Giang Tấn nhẹ nhàng, “Nếu em trả được phí bồi thường hợp đồng thì tùy em”

“Anh đừng dọa tôi, mấy hợp đồng trong tiểu thuyết tổng tài bá đạo gì đó đều chẳng có ý nghĩa pháp lý gì cả.”

“Có pháp lý hay không phải xem quan tòa phán quyết thế nào.” Mà đoàn luật sư của hấn vốn giỏi nhất chuyện nói đen thành trắng.

Triệu Phùng Thanh nhìn tòa núi băng ngồi bên cạnh đến mặt còn chẳng biến sắc thì không thoải mái, “Đêm qua anh bắt lịch sự với tôi, tôi hoàn toàn có thể khiến anh táng gia bại sản đấy.”

“Đó là tính huống đặc biệt, so với việc táng gia bại sản, tôi cảm thấy việc chứng minh tôi là một thằng đàn ông bình thường còn quan trọng hơn.”

“...”

Buổi tối hơn mười một giờ, Giang Tấn trở về nhà họ Giang.

Nhà họ Giang ngày thường rất vắng vẻ, nhưng cứ vào thứ bảy lại náo nhiệt hơn bình thường.

Giang Tấn trở về vào khuya ngày chủ nhật nên đèn trong biệt thự đã tắt hơn phân nửa.

Hấn vừa vào đến cửa, liền nhìn thấy Giang Ý đang ngồi trên sofa, ngón tay ông kẹp điếu thuốc, khi sáng khi tối.

Giang Ý liếc mắt nhìn Giang Tấn một cái, “Giờ mới về? Tối qua bà nội cứ ngóng trông anh về ăn cơm với bà đấy.”

“Bạn học con kết hôn.”

Nói xong, hấn quay về phòng tắm rửa.

Khi dòng nước ấm chảy trên người, Giang Tấn đột nhiên nhớ lại lúc dây dưa tối qua của mình và Triệu Phùng Thanh.

Hấn tắt nước.

Lau người một lượt rồi đi ra.

Ngồi một lúc lâu, hấn rút một quyển sách trên giá xuống.

Trong sách có kẹp một tấm ảnh.

Tấm ảnh này đã lâu lắm rồi hấn chưa xem lại.

Trong tấm ảnh chụp một nữ sinh, cô mặc chiếc áo lông màu sẫm, chiếc váy màu đỏ, phối cùng chiếc khăn quàng cổ màu hồng phấn trông khá hài hòa với chiếc áo lông.

Ngắm chưa được mấy giây, hấn lại thả bức ảnh vào trong cuốn sách như cũ

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Tiểu Yêu Tinh Xinh Đẹp

Bữa sáng của nhà họ Giang luôn diễn ra vào sáng sớm.

Vì sáu giờ bà nội Giang sáu đã dậy rồi. Sau khi vệ sinh cá nhân xong xuôi, bà thường hay đi dạo một lúc rồi ngồi trước khoảng sân nhà chính.

Do đó mấy vị vẫn bồi ở nhà họ Giang cũng không dám dậy muộn.

Gần đây trời nhiều mây, thời tiết này rất hợp lòng người.

Bà nội Giang ôm con mèo béo, thoải mái ngồi ngoài sân.

Giang Tấn ra ngoài tập thể dục từ sớm, lúc đi ngang sân viện, hắn dừng chân chào hỏi. "Bà nội."

Bà nội Giang quay đầu, nhìn Giang Tấn mặc bộ quần áo thể thao, cười đến tít hết cả mắt lại, "Nghe nói con nghỉ mười ngày hả?"

"Dạ." Dáng vẻ Giang Tấn nhún nhả, "Nghỉ ngơi chút ạ."

Bà ngoại Giang gật gật đầu, "Làm vậy là đúng, kiếm được tiền cũng phải có lúc nghỉ ngơi chứ."

"Dạ."

"Bà lo sau này con không còn gì cả, chỉ còn lại tiền." Con mèo béo nằm trong lòng bà nội Giang kêu meo một tiếng. "Cho nên bà nội đã tìm một cô gái tiêu tiền hộ con."

"Cám ơn bà nội." Trong mắt Giang Tấn thoáng ẩn chứa ý cười.

Bà nội Giang thấy vẻ mặt tỏ thái độ hiếm có của Giang Tấn, liền hân hoan hỏi: "Cô ấy có xinh không?"

Hắn gật đầu, "Xinh lắm."

Nụ cười trên môi bà nội Giang càng đậm, "Vậy chân có đẹp không?"

Hắn lại gật đầu, "Đẹp ạ."

"Có biết tiêu tiền không?"

"Cũng tạm, chưa xác định quan hệ đã muốn thuê hai phòng rồi."

Bà nội Giang cười ha ha, "Vậy là tốt rồi."

Nói chuyện vài câu ngắn ngủi, Giang Tấn liền ra ngoài chạy bộ buổi sáng.

Bà nội Giang vuốt lông mèo béo, nhìn về phía cây hòe cổ thụ trong sân.

Mèo béo ngoan ngoãn nằm trên đùi bà nội Giang.

Bà nội Giang khẽ thì thầm cùng mèo béo, "Đứa cháu này là đứa tao quan tâm nhất."

Hắn có bạn gái, bà quan tâm.

Hắn không có bạn gái, bà cũng quan tâm.

Hắn không nghe lời, bà quan tâm.

Hắn nghe lời, bà cũng quan tâm.

Bà nội Giang nhìn thấy tấm ảnh xem mặt của Triệu Phùng Thanh là một dịp ngẫu nhiên.

Di hai nhà họ Giang có một người bạn đánh bài chuyên làm mai mối.

Bà nội Giang nói năm ngoái sau khi Giang Tấn chia tay với cô bạn gái họ Lữ nào đó rồi độc thân đến giờ, vì thế liền gọi vị nguyệt lão làm mai, hỏi xem có người nào phù hợp không.

Mọi người nhà họ Giang đều biết tiêu chuẩn của Giang Tấn, đơn giản chỉ là mặt xinh chân đẹp.

Nguyệt lão mai mối nói, thật sự có một người khá phù hợp.

Gia thế nhà gái không giàu có như nhà họ Giang, ở thành phố S chỉ thuộc hạng trung. Cha mẹ làm kinh doanh, danh tiếng khá tốt. Chỉ là nhà gái bằng cấp không cao, công việc cũng lằng nhằng, hơn nữa lại hơi lớn tuổi chút.

Bà nội Giang nghe xong thì chẳng có mấy hy vọng. Nhưng cũng muốn xem ảnh.

Sau đó, bà nội Giang bỗng kích động.

Đây là cô gái trong tấm ảnh Giang Tấn cất giữ như của quý. Cô gái ấy đã trưởng thành rồi, nhưng gương mặt vẫn xinh đẹp như thế.

Tấm ảnh ấy mười năm trước, trong lúc vô tình Giang Ý đã phát hiện ra. Nó được kẹp trong trang số 222 cuốn ‘The Birth of Tragedy’ xuất bản năm 1986 của Nietzsche. Trong trang sách ấy có một câu được bôi rất đậm: ‘Rõ ràng là mâu thuẫn’.

Bà nội Giang vội vàng nhờ nguyệt lão đi sắp xếp cuộc xem mặt.

Bà nghĩ, nhân duyên của cháu trai bà đã tới rồi.

Sáng sớm Triệu Phùng Thanh mở cửa tiệm sách, ngay sau đó liền thấy mặt Giang Tấn.

Đang trong thời gian nghỉ làm nên trang phục của hắn khá thoải mái.

Mặt mũi sáng sủa, ngời ngời khí chất nên mặc cái gì cũng đẹp.

Khi Triệu Phùng Thanh chuyển sách qua từng giá.

Hắn đi tới cản cô, “Đề tôi.”

Cô vui vẻ vì được nhân rồi.

Từ lúc Giang Tấn nghỉ thì luôn tới tiệm giúp cô, tiệm sách đột nhiên lại có thêm nhiều nữ sinh ghé thăm.

Nhiều nữ sinh bắt đầu thảo luận ồn ào, “Tao thích mấy anh kiểu đó đó.”

Giang Tấn luôn đáp lại với vẻ lạnh nhạt vốn có.

Triệu Phùng Thanh không khỏi khuyên nhủ, “Anh ra ngoài hy sinh sắc đẹp, để tôi kéo lợi nhuận lên cao chút.”

Mặt hắn lại càng lạnh hơn.

Dần dà đám học sinh cao trung A truyền tai nhau, ở tiệm sách không chỉ có chị thu ngân mỹ nhân, mà còn có một anh chàng soái ca. Cặp đôi giai xinh gái đẹp ấy rất thích hợp với những hiệu sách độc lập [1] mang phong cách cổ điển tình cảm. Còn những đôi chìm đắm trong biển đề thi thể này, thì rất hiếm gặp.

[1] Hiệu sách độc lập (Independent Bookstore) có quy mô không lớn lắm. Khác với hiệu sách quy mô lớn với đủ các loại sách, hiệu sách độc lập có phong cách “độc lập”, nhà kinh doanh giữ quan niệm cung cấp cho độc giả những cuốn sách “có khiếu thẩm mỹ, có tư tưởng”

Vì có sự trợ giúp từ Giang Tấn, thời gian rảnh của Triệu Phùng Thanh tăng lên khá nhiều.

Vì vậy cô tiếp tục đọc tiểu thuyết ‘Vương gia bá đạo yêu tổng tài bị chồng ruồng bỏ’. Văn phong của tác phẩm này cũng chẳng có gì đặc sắc, tác giả chắc hẳn cũng thần kinh, nói rằng sách này sẽ được chuyển thành phim, còn cô nàng sẽ đóng vai nữ chính.

Vậy mà, Triệu Phùng Thanh lại đọc rất chăm chú say sưa.

Có đôi khi, cô còn chia sẻ với Giang Tấn những suy nghĩ cá nhân của mình:

“Nam phụ quá tàn nhẫn, vì nữ phụ mà ba lần bốn lượt coi thường nữ chính.”

“Mà nữ phụ còn là một cô béo.”

“Lại vì một cuộc gọi của nữ phụ, nam phụ vô tình vứt nữ chính ở hội trường hôn lễ.”

Cứ mỗi lần như vậy, Giang Tấn sẽ không thèm quan tâm Triệu Phùng Thanh nói gì, hoặc là hắn sẽ ra ngoài mua đồ ăn ngon để chặn miệng cô lại.

Chiều thứ năm, công ty Giang Tấn bắt chợt có việc nên hắn về trước.

Sau đó Triệu Phùng Thanh rốt cục cũng cảm thấy tự do.

Thói quen duy nhất chính là, ăn cơm với Giang Tấn thì không cần lo gì cả.

Hắn không ở đây cô đành phải gọi đồ ăn nhanh.

Đồ ăn nhanh nên quả nhiên rất nhanh.

Mấy hôm trước cùng Giang Tấn cơm nước xong, về nhà cô liền lên giường ngủ luôn.

Hôm nay về nhà thì mới chín giờ bốn mươi.

Cô tắm rửa xong, liền mở game lên chơi.

Chưa được bao lâu, Giang Tấn liền inbox qua wechat hỏi cô đang làm gì? Cô chỉ đáp một câu, “wow.”

Sau đó hắn không quấy rầy cô nữa.

Lại một lúc sau, Mỹ Thạch Như Ngọc online.

Đám nam game thủ vừa thấy Mỹ Thạch Như Ngọc thì gào khóc thảm thiết.

Sau đó đội trưởng liên tục hỏi mọi người có muốn đi đánh phó bản không.

Mỹ Thạch chat riêng tư với Triệu Phùng Thanh: “Có muốn đi không?”

Triệu Phùng Thanh: “Không đi, tôi đang đánh ở hai nơi rồi.”

Mỹ Thạch liền từ chối đội trưởng, sau đó gia nhập tổ chiến đầu của Triệu Phùng Thanh.

Đội đến khi Mỹ Thạch xuất hiện, Triệu Phùng Thanh liền nở nụ cười, “Trang phục trông đẹp thật đấy.”

Bộ đồ Mỹ Thạch mặc, chính là bộ trang phục xinh đẹp mà Triệu Phùng Thanh tặng cho hắn.

Bởi vì thời gian có hạn, nên hai người tới một chiến địa nhỏ.

Đánh được hai trận.

Lực tấn công của Mỹ Thạch khiến Triệu Phùng Thanh mê muội, cô quyết định, sau này cùng chung đội với Mỹ Thạch đi đánh phó bản quả là một ý hay.

Mỹ Thạch đồng ý rồi.

Ngày hôm sau, Triệu Phùng Thanh và Giang Tấn tán ngẫu bỗng dưng nhắc đến Mỹ Thạch, cô còn khen ngợi: “Nhất định là một đại mỹ nhân.”

Giang Tấn lạnh lùng nhìn cô, “Em định yêu ảo à?”

“Chắc vậy.” Cô tươi cười rạng rỡ, “Giờ thì tôi rất thích cô ấy.”

Thấy thế mặt hắn chẳng chút biến sắc.

Triệu Phùng Thanh nhắm tính ngày, khoảng cách từ hôm ký hợp đồng đến bây giờ mới được một tháng rưỡi.

Còn bốn tháng rưỡi nữa.

Cô và Giang Tấn vẫn bên nhau như vậy, hắn không vượt quá giới hạn với cô nữa.

Nếu không có chuyện gì bất ngờ xảy ra, thì hai người vẫn cứ cãi nhau qua ngày như thế.

Chủ nhật này là ngày nghỉ cuối cùng của Giang Tấn.

Còn Trương Phù Lị đã một tuần không có tin tức gì rồi.

Nhiều Từ và Đại Hồ đều nói không liên lạc được với cô nàng.

Weibo của cô nàng rất im ắng, hơn nữa cô nàng còn thông báo dừng viết truyện.

Gần đây Nhiều Từ đi công tác ở tỉnh ngoài nên không có nhiều thời gian rảnh, “Chị Li làm sao vậy?”

Ngay cả chú rể mới như Đại Hồ cũng bức mình, “Thằng Viên Táo khôn nạn ấy lại làm chị Li đau lòng à?”

Thật ra chuyện cô nàng ngừng sáng tác, Triệu Phùng Thanh lại có thể hiểu được.

Tương Phù Li viết tiểu thuyết, đơn giản là vì kỷ niệm mối tình của mình và Viên Táo, nếu Viên Táo đã trở mặt như vậy thì cũng chẳng còn gì để hoài niệm nữa.

“Ngày mai tôi đi thành phố D tìm Li Li.”

Từ góc độ người ngoài mà nói, chuyện của Tương Phù Li và Viên Táo chỉ còn là quá khứ. Hơn nữa Tương Phù Li đã kết hôn mấy năm rồi, không đáng phải hao tổn tinh thần vì người yêu cũ thế này.

Thế nhưng, chuyện tình cảm chỉ có người trong cuộc mới hiểu được.

Tương Phù Li ở một biệt thự tại thành phố D.

Trước kia Triệu Phùng Thanh đã tới đó vài lần, người giúp việc cũng quen mặt cô. Cho nên rất dễ dàng mở cửa cho cô vào.

Tương Phù Li thấy Triệu Phùng Thanh thì vẻ mặt không tự nhiên cho lắm. “Sao mày tới bất ngờ thế này?”

“Mày mất tám mất tích một tuần, tao không đến mà được à?” Triệu Phùng Thanh nhìn Tương Phù Li, “Nhiều Từ và Đại Hồ cũng đang lo muốn chết đấy.”

“Mày không lo à?” Tương Phù Li châm điếu thuốc, ngồi trên sô pha.

Triệu Phùng Thanh coi lời này của Tương Phù Li là đang làm nũng, liền cười trả lời: “Người lo nhất là tao, nên tao mới đến chứ.”

Tương Phù Li nhìn lại Triệu Phùng Thanh.

Triệu Phùng Thanh là một mỹ nhân, Tương Phù Li luôn biết như vậy. Nhưng cô chưa bao giờ tự ti vì điều đó.

Tương Phù Li kết bạn là vì tình nghĩa. Cô cảm thấy người bạn như Triệu Phùng Thanh rất đáng để qua lại, cứ như vậy. Tính kỹ lại, hai người đã làm bạn mười lăm năm nay rồi.

Nhưng một tuần trước lời nói của Viên Táo đã khiến Tương Phù Li bị đá kích trầm trọng.

Hôm ấy, Tương Phù Li chỉ muốn cùng Viên Táo làm một kết thúc thực sự.

Tám năm trước, hần không giải thích gì mà chỉ muốn chia tay. Tương Phù Li không biết, tại sao hần đột nhiên không thích cô nữa?

Đáp án nhận được là, hần vốn không thích cô, người hần thích là tiểu yêu tính xinh đẹp.

Tương Phù Li cảm thấy mình quá ngu xuẩn. Người ta nói phụ nữ có giác quan thứ sáu, nhưng cô lại chẳng cảm nhận được gì cả.

Cô còn ngớ ngẩn cho rằng, Viên Táo để ý đến Triệu Phùng Thanh cũng như Nhiều Từ lo lắng cho Triệu Phùng Thanh vậy, đó là sự quan tâm giữa những người bạn với nhau.

Nghe xong lời giải thích thẳng thắn của Viên Táo, cô cho hần một cái tát. Sau đó, cả người cô phát run bần bật.

Viên Táo cúi đầu, “Li Li, cũng như em, áp lực của anh rất lớn. Em giàu hơn anh, sống thoải mái hơn anh. Còn anh giống như con chó mà em nuôi vậy.”

Tương Phù Li cười khổ. Cô không muốn chuyện gì cũng đến tay mình lo, người phụ nữ nào cũng hy vọng có một bờ vai vững chắc để nương tựa. Nhưng Viên Táo vô dụng, cô chẳng thể bỏ mặc không chắn gió che mưa cho hần. Cô vì hần đánh đổi mọi thứ, nhưng lại khiến hần bị áp lực. “Anh cho rằng Thanh Nhi thêm nhìn anh à?”

“Anh không muốn hẹn hò với Thanh Nhi nữa.” Viên Táo nói, “Hiện giờ mắt cô ấy không sáng như hồi cấp ba nữa.”

Tương Phù Li lại cho Viên Táo một cái tát, sau đó cô quay đầu bước đi.

Cô hiểu việc này không liên quan gì đến Triệu Phùng Thanh cả.

Chỉ là trong lòng cô, tạm thời chưa thể chấp nhận được chuyện ấy.

Tương Phù Li và Triệu Phùng Thanh hàn huyên được mấy câu, thì cô chẳng còn hứng thú muốn nói chuyện nữa. “Gần đây tao rất buồn, chỉ muốn ở một mình thôi.”

Ánh mắt Triệu Phùng Thanh lạnh dần chỉ nói: “Lì Lị, ông chủ Tôn rất yêu mày, phải nhớ điều ấy.”

“Ừm.” Trương Phù Lị đứng dậy, “Tiễn khách.”

Khi Triệu Phùng Thanh nhận được cuộc gọi của Trương Phù Lị là một tiếng sau đó.

Lúc ấy Giang Tần đang chuẩn bị đưa cô đi ăn cơm.

Trương Phù Lị ở đầu bên kia đau đớn mà nói, “Thanh Nhi, mày nghe tao nói...”

Triệu Phùng Thanh hoảng hồn, “Làm sao đây?”

“Mày là người bạn tốt nhất của tao...”

Lúc này, cô giúp việc hét một câu chói tai: “Phu nhân!”

Ngày hôm ấy, Trương Phù Lị và chồng đánh nhau một trận, sau đó cô bị đẩy xuống lầu.

Vì Triệu Phùng Thanh đi chưa được bao lâu, Trương Phù Lị liền nhận được một bưu kiện.

Trong thùng là đồng ảnh của chồng cô và một người phụ nữ xinh đẹp nào đó. Từ thời gian trên tấm ảnh có thể thấy tiểu tam đã xuất hiện từ nửa năm trước rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Sư Đệ Họ Vương, Tên Chỉ Có Một Chữ Là Thần

Sợ dĩ Trương Phù Lị gọi cuộc điện thoại đó là vì cô cảm thấy bản thân có thể sẽ bị Tôn Chính đánh chết ở đây mất.

Cú đập ấy khiến cô đau như muốn ngất đi.

Lúc ấy cô chỉ có một suy nghĩ trong đầu, nếu thật sự phải chết ở đây, cô sẽ hối hận vì thái độ với Triệu Phùng Thanh vừa nãy.

Cho nên, lúc này cái gì gọi là ân oán tình thù đều hóa thành mây khói, cô không muốn để tình bạn của mình phải có bất cứ điều tiếc nuối nào. Đàn ông là cái quái gì chứ? Nhiều năm trôi qua, Viên Táo chưa từng quan tâm đến cô.

Mới nói được nửa câu, Tôn Chính lại đập cô cái nữa, Trương Phù Lị ngã thẳng từ cầu thang lăn thẳng xuống dưới đất.

Trong lúc lăn xuống, cô nghĩ gọi điện thoại cho Triệu Phùng Thanh quả là một hành động sáng suốt.

Tôn Chính thấy thế, kích động chạy xuống gọi bác sĩ.

Trương Phù Lị chết lặng nằm trên mặt đất nhưng ý thức vẫn sáng suốt.

Kỳ tích là, vết thương té ngã từ trên gác xuống lại không đáng ngại, vết thương nặng hơn là vì mấy cú đập của Tôn Chính.

Triệu Phùng Thanh vội vàng chạy về, cảnh nhìn thấy là Trương Phù Lị đang xoa đùi mặt mày xướt xát.

Và Tôn Chính mặt buồn rầu ngồi trên sofa hút thuốc.

Triệu Phùng Thanh lạnh lùng nhìn Tôn Chính, nhưng lời nói lại hướng về Trương Phù Lị, “Có báo công an không?”

Tôn Chính nghe xong lời cô nói, trong mắt lóe lên ánh nhìn hung dữ.

Triệu Phùng Thanh khinh miệt bĩu môi, chẳng thèm để ý đến cái nhìn ác ý của gã.

Trương Phù Lị lắc đầu, “Không sao, vết thương ngoài da thôi, nhưng trên đùi có một vết bầm tím.” Sau đó cô nở nụ cười với Triệu Phùng Thanh, “Luật sư của tao sắp đến rồi, những chuyện còn lại tao sẽ nói với ông chủ Tôn đây.”

Tôn Chính ngồi bên cạnh không rên lấy một tiếng.

Tính cách Trương Phù Lị nóng này, nhất định sẽ không chịu được hành động quá đáng này của gã.

Nhưng gã không muốn ly hôn. Có một vài người phụ nữ chỉ có thể làm tiểu tam, gã cũng chỉ chơi đùa qua đường. Ai ngờ tiểu tam lại muốn lên chính cung khiến hắn gặp rắc rối.

Gia thế nhà Trương Phù Lị và nhà gã môn đăng hộ đối, gã muốn bảo vệ cuộc hôn nhân này.

Nhưng hiện giờ gã lại không thể nói được gì cả.

Trương Phù Lị tiến tới, dang hai tay ôm lấy Triệu Phùng Thanh, “Tao đang có đồng chuyện rắc rối, tạm thời không thể ôn chuyện với mày. Mày cứ nói mấy tiếng với Nhiều Từ và Đại Hồ, sau này tao sẽ sống hạnh phúc thôi.”

Triệu Phùng Thanh vỗ vỗ lưng Trương Phù Lị, “Tao biết mày có thể vượt qua mà.” Sau đó cô liếc mắt nhìn Tôn Chính, hạ thấp giọng để chỉ mình Trương Phù Lị mới nghe thấy được, “Làm gì cũng phải lại lưu chứng cứ.”

“Biết mà.” Trương Phù Lị thả Triệu Phùng Thanh ra.

Triệu Phùng Thanh ra về.

Cô luôn cảm thấy Tôn Chính đối với Trương Phù Lị khá tốt. Hơn nữa qua lời của Trương Phù Lị miêu tả, cũng thật sự rất tốt.

Hóa ra tất cả đó chỉ là ảo giác.

Tuy nhiên người ta thường nói: Mười thằng đàn ông thì chín thằng lẳng nhẽ.

Xã hội này càng ngày càng phóng khoáng, khiến cho quan niệm trung thủy càng lúc càng mờ nhạt.

Cũng như một đồng nghiệp cũ của công ty Triệu Phùng Thanh trước kia, dù biết rõ chồng mình đi công tác có cặp bồ bên ngoài nhưng lại giả vờ coi như không biết.

Cô ấy còn nói, “Khi em cảm thấy nghi ngờ chồng mình rồi sẽ dẫn tới chia tay. Sau đó em sẽ phát hiện ra, thật ra bọn đàn ông tất cả đều giống nhau. Em nghi là tốt, chẳng qua là biết che giấu giỏi mà thôi.”

Người đồng nghiệp ấy là một người phụ nữ đã nhìn thấu hôn nhân. Hiện giờ đối với cô ấy chỉ có đứa con là quan trọng nhất. Gã chồng chẳng qua chỉ là cần câu cơm nuôi con mà thôi.

Cuộc sống này luôn phải dựa vào bản thân mình. Lựa chọn của cô ấy, Triệu Phùng Thanh không thể đánh giá.

Triệu Phùng Thanh sống đến từng này tuổi, không phải cô chưa từng nghĩ về cuộc sống hôn nhân về sau của mình.

Ai cũng mong muốn có cuộc sống hạnh phúc ngọt ngào.

Chỉ là không có đối tượng tốt như vậy xuất hiện.

Không kết hôn mà sống ở xã hội này như người ngoài hành tinh. Mà với tính cách của cô, muốn tìm một người yêu cô trọn đời này có lẽ là vô cùng khó khăn.

Nói về hôn nhân của Trương Phù Lị, các điều kiện khách quan giữa hai người đều phù hợp, nhưng hai bên không có tình cảm gì với nhau thì đó chính là gánh nặng.

Triệu Phùng Thanh buộc cao mái tóc sau đầu.

Không biết bao giờ cô mới có thể rung động thêm lần nữa với một người đàn ông đây.

Sau đó, cô ngẩng đầu nhìn lên.

Giang Tân đang dựa người vào xe, ngẩng đầu nhìn cây ngô đồng cổ thụ phía trước.

Hôm nay đến thành phố D, hắn đổi một chiếc xe mới, xe hiệu AMG chạy băng băng trên đường.

Khi cô trêu hắn địa chủ, hắn còn bình tĩnh nói, “Không biết mua gì nên đành mua xe thôi.”

Cô biết hắn không thích khoe khoang sự giàu có của mình. Chỉ là hắn không biết mua gì mà thôi.

Thật ra, ở cạnh Giang Tấn đã một thời gian, Triệu Phùng Thanh bỗng nhiên hoài nghi, người năm ấy cô thích thật ra là con người hấn hay cái cảm giác rung động như có đóa hoa nở rộ trong lòng vì thích hấn.

Đường như nhận ra cô đang nhìn mình, hấn quay đầu nhìn lại.

Triệu Phùng Thanh cười cười, đi về phía hấn.

“Sao rồi?”

Cô nói vài câu qua về chuyện của Trương Phù Lị.

Giang Tấn gật đầu, không hề hỏi thêm nữa.

Sau khi lên xe, Triệu Phùng Thanh hỏi: “Chúng ta đi đâu đây?”

“Hẹn bạn ăn cơm.”

“Anh nhiều bạn quá nhì.” Về phương diện này, cô quáai gờ hơn hấn nhiều.

“Mấy người thôi mà.”

Triệu Phùng Thanh coi như bỏ qua, chuyện cô và Giang Tấn thường xuyên làm nhất chính là ăn cơm.

Thật hợp với câu ngày chỉ cầu ba bữa.

Người sống theo bầy, vật hợp theo loài.

Bạn của Triệu Phùng Thanh đều là phần tử phản nghịch, còn những người bạn của Giang Tấn, nhìn là biết ngay không giàu ắt sẽ sang.

Địa điểm gặp mặt là một nhà hàng trên cao của thành phố D.

Bạn của Giang Tấn đều là các thiếu gia nhà giàu.

Có một người mặc chiếc áo hàng hiệu màu hồng phấn, dung mạo cực kỳ xuất sắc. Dù mặc chiếc áo hồng nhưng lại không cảm thấy cậu ta đàn bà chút nào.

Khi thấy Giang Tấn cậu ta liền cười gọi, “Sur huynh.”

“Đến sớm vậy à?” Giang Tấn chọn cho Triệu Phùng Thanh một vị trí ngay bên cạnh cửa sổ.

“Rảnh rồi mà.” Cậu ta cười tủm tỉm, “Em cũng muốn tới gặp mỹ nữ nữa.”

Triệu Phùng Thanh nhìn qua mấy nhân viên phục vụ của nhà hàng.

Quả thật người người đều là mỹ nữ.

“Chị gái xinh đẹp này cũng là mỹ nhân đây.” Thật kỳ lạ, cách nói của cậu ta tuy ngả ngớn, nhưng giọng điệu lại rất thành thật.

Triệu Phùng Thanh nở nụ cười.

“Bạn gái anh, Triệu Phùng Thanh.” Giang Tấn ngồi cạnh lạnh lùng giới thiệu.

“Chào chị dâu. Sur đệ họ Vương, tên chỉ có một chữ là Thần.” Vương Thần cười đến rạng rỡ mê người.

Triệu Phùng Thanh thích ngắm trai đẹp, nhất là một người thân thiện dễ chơi như Vương Thần, so với tòa núi băng ngàn năm đang ngồi cạnh cô đây thì ảm áp hơn vạn lần.

Chỉ là, tòa núi băng càng ngày càng lạnh.

Vương Thần cũng cảm nhận được điều gì đó không bình thường.”Sur huynh, anh có thể tăng nhiệt độ cơ thể lên chút không?”

Giang Tấn né tránh đề tài của cậu ta, hỏi, “Hạ Khuynh đâu?”

“Anh ấy đi đón bà xã rồi.” Vương Thần rót cho Giang Tấn và Triệu Phùng Thanh mỗi người một tách trà, sau đó lại rót cho mình một chén đầy, rồi buông một câu khen ngợi, “Trà ngon.”

Triệu Phùng Thanh bung tách trà lên ngửi qua.

Mùi trà hợp lòng người, quả thật trà ngon.

Ngồi một lúc, Hạ Khuynh cũng đến rồi, dẫn theo vị bà xã đáng yêu kia của hần.

Vương Thần vừa nhìn thấy Phó Tự Hi, liền cười thân thiện như anh hàng xóm nhà bên, “Em gái Tiểu Hi trông càng ngày càng đáng yêu đấy nhì.”

Phó Tự Hi cười ha ha, “Cám ơn anh.”

Trên bàn ba người đàn ông nói chuyện với nhau, đề tài có vẻ hơi khó hiểu. Phó Tự Hi luôn trong trạng thái như vịt nghe sấm, cô nàng tò mò quan sát thành phố D bên ngoài cửa sổ, sau đó lúi đi động ra chụp lung tung một lúc.

Cả buổi nói chuyện Triệu Phùng Thanh không xen mồm vào. Cô liếc mắt nhìn ngực Phó Tự Hi.

Triệu Phùng Thanh thích những cô nàng ngực bự có lẽ là vì cô không được như thế.

Phó Tự Hi ngẩng đầu, thấy Triệu Phùng Thanh nhìn mình, cô nàng chớp mắt mấy cái, thật lễ phép nói: “Chào chị ạ.”

“Chào em.” Triệu Phùng Thanh cười cười.

Hai người con gái, một người hồn nhiên vô cùng, một người kiêu diễm vô cùng.

Một sự tương phản rõ rệt khiến đám nhân viên cứ liếc mắt để ý.

Sau khi đồ ăn lên, Phó Tự Hi lập tức ăn, Triệu Phùng Thanh cũng vậy.

Phó Tự Hi thường hỏi, “Hạ Khuynh, đây là gì vậy anh?”

Sau đó, Hạ Khuynh sẽ kiên nhẫn trả lời cô nàng.

Triệu Phùng Thanh thấy thế, không khỏi nhìn Hạ Khuynh nhiều hơn.

Bàn về độ xứng đôi mà nói, Hạ Khuynh và Phó Tự Hi chính là hình tượng điển hình của hoàng tử và cô bé lọ lem.

Chỉ là hần thật sự rất tốt với vợ mình. Dù là khi đang nói chuyện với Vương Thần, nhưng lúc nào cũng để ý đến hành động của Phó Tự Hi.

Vậy nên trong cuộc sống này thực sự tồn tại cổ tích.

Triệu Phùng Thanh nghĩ, nói không chừng ở một góc nào đó của thế giới, sẽ có một người đàn ông giống như cô, ao ước muốn có tình yêu nhưng lại không biết yêu ai và yêu như thế nào.

Đang trong bữa Lễ trợ lý bỗng gọi điện tới, Giang Tân đành tạm thời ra ngoài nghe điện thoại.

Vương Thần thấy bóng dáng Giang Tân đã đi xa, đột nhiên cậu quay sang Triệu Phùng Thanh cười hỏi, “Chị dâu, một người đáng yêu mê người như em đây, chị không nhớ chút nào sao?”

Triệu Phùng Thanh nhướn mày, quan sát cậu ta. Cô thật sự không có ấn tượng gì cả.

“Anh Tiểu Hạ thì sao? Có nhớ không?” Không thể chỉ mình trai đẹp như cậu bị lãng quên, cậu muốn kéo cả Hạ Khuynh xuống nước nữa.

“Tôi cũng chẳng nhớ cô ấy.” Hạ Khuynh rõ ràng chẳng có hứng thú gì với Triệu Phùng Thanh, hần quay qua nhìn Phó Tự Hi, giọng điệu dịu dàng hẳn, “Có muốn ăn cá tuyết không?”

Phó Tự Hi nuốt ực đồ ăn trong miệng xong liền gật gật đầu. “Ăn chứ.”

“Anh Tiểu Hạ của chúng tôi còn trình diễn màn anh hùng cứu mỹ nhân cơ mà.” Vương Thần gấp cho Phó Tự Hi miếng cá tuyết, nhìn cô nàng cười hớn hở, cậu cũng cười. Sau đó, cậu tiếp tục nói: “Trong con ngõ tối tăm u ám, thắp xã hội đen đó tên là ca gì ấy nhì?”

Triệu Phùng Thanh và Hạ Khuynh đều trưng ra vẻ mặt không nhớ gì cả

Vương Thần nhấp một ngụm trà, sau đó nói, “Thắng ca hay là Thua ca ấy nhì?”

Cậu ta vừa thốt ra hai chữ “Thắng ca”, Triệu Phùng Thanh liền nhớ ra chuyện đó rồi.

Viên Tảo quen đám bạn khôn nạn, suýt nữa đã hại đời cô.

Ngày ấy cũng may có hai thiếu niên đẹp trai bỗng nhiên xuất hiện rút dao tương trợ.

Một người mặc áo khoác màu hồng phấn còn người kia thất bím tóc dài.

Vương Thần nhìn về mặt Triệu Phùng Thanh, liền biết qua lời nhắc nhở của cậu, cô cũng nhớ ra rồi, liền quyết định tuyên dương bản thân, “Quả nhiên chỉ có trí nhớ em là tốt thôi mà.”

“Vô cùng cảm ơn.” Triệu Phùng Thanh chân thành đáp lời. Tuy rằng chuyện đó đã trôi qua mười mấy năm, nhưng hai vị thiếu niên này quả thực là ân nhân của cô.

“Không cần cảm ơn.” Vương Thần cũng gấp cho Triệu Phùng Thanh một miếng cá tuyết. Sau đó bắt đầu kể lại ngọn nguồn mọi chuyện cái đêm giết người gió lớn trăng cao ấy, trong đó còn nhấn mạnh chuyện cậu ta và Hạ Khuynh khổ cực đi lòng vòng mấy con phố mới tìm được hiện trường gây án.

Triệu Phùng Thanh hơi nhăn mày. “Là vị Giang sư huynh kia đã nhờ hai người tới cứu tôi à?” Cô bỗng giật mình vì sự thật này.

“Đúng vậy.”

Thấp thoáng thấy bóng Giang Tấn đi vào, Vương Thần cười mà nói: “Sư huynh tôi khiêm tốn như vậy đấy, làm việc tốt chẳng cần ai biết tên.”

Hạ Khuynh nói tiếp: “Cũng như Lôi Phong [1], chỉ thích viết nhật ký thôi.”

[1] Một vị anh hùng dân tộc của Trung Quốc

Vương Thần run người, “Chẳng đáng cười tí nào cả.”

Hạ Khuynh khẽ hừ một tiếng.

Thấy Giang Tấn quay lại, Triệu Phùng Thanh cúi thật thấp đầu.

Hồi ấy, Viên Táo nói người báo công an là gã nên cô vô cùng thất vọng.

Dù Giang Tấn có ghét cô đi nữa thì ít nhất hắn cũng phải có nhân tính.

Vì thế khoảnh khắc ấy lòng cô lạnh hẳn.

Nhiều năm trôi qua vậy rồi, cuối cùng hôm nay cũng cảm thấy được chút an ủi. Năm ấy Giang Tấn chỉ không thích người theo đuổi là cô, nhưng cũng không đến mức bỏ mặc cô không thèm để ý khi cô gặp nguy hiểm.

Vương Thần nhìn Giang Tấn càng ngày càng gần, cười đến tít cả mắt, “Sư huynh, em kể chuyện năm ấy em và Hạ Khuynh hành tẩu giang hồ cho chị dâu nghe hết rồi.”

“Hả?”

“Cái lần mà anh sợ người ta đòi lấy thân báo đáp đó.”

Giang Tấn lạnh lùng nhìn Vương Thần.

Vương Thần cười rạng rỡ đáp lại.

Giang Tấn nghiêng đầu qua nhìn Triệu Phùng Thanh một cái,

Cô đang im lặng ngồi ăn.

Giống hệt cô nàng béo ngồi ăn phía đối diện vậy.

Hôm ấy hắn thật sự không muốn ra mặt, hắn sợ cô sẽ càng bám lấy hắn. Hơn nữa đáng vẽ cô dựa người vào tên Thắng ca cười quỵn rũ đó khiến hắn cảm thấy khó chịu.

Để Vương Thần làm việc, hắn rất yên tâm.

Tối hôm đó, hắn vừa cúp cuộc gọi với Vương Thần, liền nhìn thấy Viên Táo đứng cách đó không sao.

Viên Táo đang cay cú.

Giang Tấn vừa nhìn vào mắt gã là biết ngay.

Viên Táo chế nhạo nói: “Sợ một mình đánh không lại, nên muốn tìm người tới giúp đỡ để làm anh hùng à? Tính cách Thanh Nhi thoải mái, con trai thẳng

nào cũng chơi được. Giờ cậu ấy chỉ đang cảm thấy hơi hứng thú với gương mặt của mày thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Kiếp Trước Của Cô Là Cứu Vĩ Hồ

Giang Tấn rất lạnh lùng, hắn không đáp lại câu nói của Viên Tảo.

Hắn cứ đứng đó im lặng chờ Vương Thần tới.

Về phía Thắng ca và Triệu Phùng Thanh nói chuyện với nhau cũng không có động tĩnh gì lớn.

Viên Tảo nói xong câu vừa rồi, trong lòng lại có chút hối hận. Nhưng gã ngẫm lại, Giang Tấn và Triệu Phùng Thanh nhất định sẽ chẳng có kết quả gì, thế thì con người thật của cô như thế nào, cũng chẳng liên quan gì tới Giang Tấn.

Viên Tảo chạy vài bước về phía con ngõ nhỏ, rồi đột nhiên chạy ngược về, “Người của mày bao giờ mới đến?”

Giang Tấn không thèm để ý đến gã. Hắn dựa người vào gốc cây, mắt cúi xuống nhìn mặt đất, sự chú ý dồn hết về phía con ngõ kia.

Viên Tảo có vẻ tức giận. Gã nghe thấy tiếng Triệu Phùng Thanh kêu cứu, liền lập tức gọi 110.

Giang Tấn vẫn không mở miệng. Hắn biết rõ, 110 sẽ đến muộn hơn Vương Thần.

Sự thật chứng minh, quả thực là như thế.

Vừa nghe thấy tiếng Vương Thần, Giang Tấn liền rời đi.

Chuyện này, Giang Tấn xếp nó vào loại gặp chuyện bất bình.

Nên Triệu Phùng Thanh có biết hay không đều không quan trọng.

Chỉ là sau khi chân tướng rõ ràng, Triệu Phùng Thanh cảm thấy, bản thân cần phải thể hiện lòng biết ơn với hắn nhưng lại chẳng biết mở miệng thế nào. Vì thế cô ăn được nửa bữa, đột nhiên cô nhắn tin wechat cho hắn: “Cám ơn.”

Giang Tấn vừa đọc tin nhắn, liền cảm thấy trong lòng có một hạt mầm nho nhỏ, đang giẫy dụa bật dậy khỏi lòng đất.

Hắn và cô chưa từng nhắc lại chuyện cấp ba năm ấy. Cả hai đều biết rõ vì thế đã lựa chọn lãng tránh.

Vật đổi sao dời cũng không quay lại được ngày xưa ấy.

Đồ ăn trên bàn phần lớn là do Triệu Phùng Thanh và Phó Tự Hi cầm quét.

Sức ăn của ba người đàn ông cộng lại cũng không bằng hai người các cô.

Hạ Khuynh sớm đã quen với điều đó, dù sao vợ hắn ăn thế nào, ăn bao nhiêu thì cũng là người đáng yêu nhất trong lòng hắn.

Trong thời gian Giang Tấn nghỉ ngơi ở cạnh Triệu Phùng Thanh, điều hắn bội phục cô nhất là sức ăn của cô. Ăn nhiều như vậy nhưng cũng chẳng thể béo chút nào. Ngược lại cô nàng nhà Hạ Khuynh thì béo mũm mĩm, hai má tròn tròn.

Người trả tiền là Vương Thần.

Cậu ta quay sang cười hỏi, “Chị dâu, Tiểu Hi, hai người đã ăn no chưa?”

Triệu Phùng Thanh mỉm cười, “Tốn tiền của cậu rồi.”

Hai mắt Phó Tự Hi tíu tít vào, “Ừm, ngon lắm.”

Wương Thần càng cười tươi hơn. Sau này cậu cũng phải tìm một người bạn gái ăn giỏi thế này mới được.

Cơm nước xong xuôi, Hạ Khuynh liền dẫn bà xã về nhà vì Phó Tự Hi có thói quen ngủ trưa.

Buổi chiều Vương Thần có việc riêng nên sau khi tạm biệt Giang Tấn thì cũng đi luôn.

Chiều nay là buổi chiều nghỉ ngơi cuối cùng của Giang Tấn.

Ngày nghỉ của hắn chỉ để cùng Triệu Phùng Thanh đi làm.

Nghỉ đến việc ngày mai phải gặp mặt Lãnh trợ lý, Giang Tấn lại muốn nghỉ thêm một tháng nữa.

Hắn quay đầu nhìn về phía Triệu Phùng Thanh, “Về chưa?”

Cô lắc đầu, “Tôi lo cho Lị Lị nên tối nay sẽ qua đó lần nữa.” Vừa rồi cô mới nhắn tin cho wechat cho Trương Phù Lị hỏi chuyện, cô nàng chỉ nhắn lại hai chữ: Ly hôn.

Triệu Phùng Thanh không bắt ngờ, đây quả thật là chuyện Trương Phù Lị có thể làm được.

“Vậy giờ em muốn đi đâu chơi?” Giờ mới một giờ hơn, từ giờ đến tối còn mấy tiếng nữa.

Cô đã từng chứng kiến cảnh hắn bận bịu vui đầu vào công việc nên không nhận được mà hỏi, “Là tôi chơi hay chúng ta chơi?”

“Chúng ta.”

Triệu Phùng Thanh ngược mắt nhìn tấm biển quảng cáo cách đó không xa. Trên đó có thông tin về một sân trượt patin mới khai trương chưa lâu.

Giang Tấn hướng theo ánh mắt cô nhìn qua.

“Giang tổng anh có biết trượt patin không?”

“Có.”

“Tôi lại cứ nghĩ người thành công như Giang tổng chỉ biết nói chuyện làm ăn thôi chứ.”

Giang Tấn liếc mắt nhìn cô một cái. Lúc hắn làm loạn giang hồ thì cô mới chỉ biết trốn học mà thôi.

Sân trượt patin cách đó không xa lắm, đi chừng khoảng mười phút là tới.

Nhân dịp khai trương nên sân trượt có chương trình giảm giá vé, người xếp hàng ngoài cửa rất nhiều. Phần đông là người lớn dẫn theo trẻ con.

Nhìn một hàng người dài thế này, chắc hẳn hơn nửa tiếng nữa mới đến lượt bọn họ.

Vì thế Giang Tấn đề nghị đi sân khác.

Sân trượt ấy ở khu cũ trong nội thành. Mờ cách đây mười mấy năm, nhìn qua thì cũ hơn sân kia nhưng vẫn còn dùng được.

Trên đường tới đó xe đi ngang qua cao trung X.

Hai mắt Triệu Phùng Thanh bỗng sáng bừng.

Theo lời giới thiệu của La Chấn Đông, cao trung X là trường có sự tài trợ của cả bộ giáo dục và cục công an.

Anh nói rất đúng về tình trạng giới trẻ hiện nay, vấn đề của học sinh trung học luôn liên quan đến gia đình, phần lớn là ở những đứa trẻ thiếu sự quan tâm từ ba mẹ.

Muốn thay đổi nền giáo dục cần có sự phối hợp giữa nhà trường và gia đình

Triệu Phùng Thanh nhớ hồi mình còn học cấp hai. Ba mẹ rất thương cô, nhưng hai người lại rất bận rộn, không có thời gian chăm sóc dạy bảo.

Còn ba của Đại Hồ, lại cho con trai mình tiền tiêu vặt coi như là cách duy nhất để nuôi con. Ngay cả hợp phụ huynh cũng không có thời gian tham dự. Lớp 12_7 năm ấy, có rất nhiều cặp ba mẹ như thế.

Phía sau một đứa trẻ ngỗ nghịch là một cặp ba mẹ thờ ơ với con cái.

Phương châm của cao trung X là: Đứa trẻ nào cũng có thể giáo dục.

Phương châm thì rất hay nhưng cũng có mấy đứa không chịu nghe lời. Tuy nhiên với phương pháp giáo dục của cao trung X thì khả năng cải tạo có thể lên tới hơn 90%.

Triệu Phùng Thanh vừa nghe tới đó đã cảm thấy thật thần kỳ.

Xe rẽ sang phải là tới cửa hông của cao trung X.

Triệu Phùng Thanh quay đầu nhìn hần, “Cao trung X rộng thật đấy.”

“Ồ.” Giang Tấn thờ ơ trả lời. Hần nhớ học sinh của cao trung X chưa đến hai trăm người. Nhưng một nửa khu đất trong trường được phong tỏa quản lý theo đúng tác phong của quân đội, tạo thành một hệ thống quản lý kép.

Xe tới sân trượt patin.

Quả nhiên trông sân rất cũ nên không cần xếp hàng mua vé.

Nhưng sân này cũng rất rộng. Trong sân có hơn chục người đang chơi đùa.

Trước kia Triệu Phùng Thanh cũng trượt patin ở một sân cũ tại thành phố S, cho nên cô cũng không ngại. Chỉ quay sang trêu anh nói, “Giang tổng, trong lòng tôi những nam sinh biết trượt patin đều có nụ cười rất rạng rỡ.”

Giang Tấn dịu dàng, “Vậy lúc không cười tôi có đẹp trai không?”

“...”

Hai người vừa thuê giày xong, bên cạnh bỗng vang lên tiếng cãi nhau ầm ĩ của mấy nữ sinh

Giọng nói khá lớn, toàn là những lời khó nghe.

Triệu Phùng Thanh quay sang nhìn về hướng có tiếng ồn, nữ sinh Giáp mặc áo thun trắng, đang chỉ tay vào nữ sinh Ất mặc áo hồng mà lớn tiếng chửi rủa, lời lẽ thô tục tuôn ra liên tục.

Nhìn cả lũ đều là đám học sinh non trẻ, ước chừng cũng chỉ mười lăm mười sáu tuổi. Bao gồm cả nữ sinh Ất bị mắng kia thì tổng cộng có năm nữ sinh, bên cạnh còn có hai nam sinh.

Nhìn qua thì có vẻ như nữ sinh Ất không cẩn thận nên trượt chân, lúc ngã xuống thì kéo luôn cả nữ sinh Giáp kia luôn.

Vốn chỉ là việc nhỏ, thế nhưng nữ sinh Giáp liên tục mắng nữ sinh Ất rất thô tục. Ba nữ sinh còn lại, thì mày đay một cái tao đá nó một cái.

Hai nam sinh thì cứ đứng bên cạnh khoanh tay, trên mặt là ý cười châm chọc.

Nữ sinh Giáp mắng xong thì hung hăng đẩy nữ sinh Ất một cái.

Sau đó cả lũ kéo nhau ra sân trượt băng.

Vừa thấy Triệu Phùng Thanh đang nhìn mình chằm chằm, con bé Giáp hung hãn trợn cô một cái, quát lên: “Nhìn cái gì mà nhìn!”

Triệu Phùng Thanh khinh thường. Gặp loại người này, cô mới biết năm ấy mình vẫn còn ngoan chán. Ngoại trừ cúp tiết và hút thuốc thì cô chưa từng làm mấy chuyện tổn thương người khác thế này.

“Đi kia cô có thái độ gì đấy?” Con bé Giáp rõ ràng tức giận vì thấy Triệu Phùng Thanh coi thường mình, “Dám nhìn nữa tôi móc mắt đi ra giờ đấy!”

Triệu Phùng Thanh cong khóe miệng, đang định đáp lời, Giang Tấn đã duỗi tay cản cô lại.

Hần lạnh lùng liếc mắt nhìn lũ học sinh một cái, sau đó kéo tay Triệu Phùng Thanh, “Đừng chấp chúng nó.”

Triệu Phùng Thanh quả thực không muốn gây sự với lũ đó. Cô ngồi xuống ghế, chuẩn bị tháo dây giày.

Con bé Giáp kiêu ngạo cười to, “Bà đi và ông chú kia sợ chúng ta đấy.”

Lúc này, con bé Ất bò dậy, đi ra bãi sân bên cạnh.

Con bé Giáp vừa thấy thế lại mở miệng mắng vài câu.

Con bé Ất lườm lại một cái.

Vì thế hai bên liền lao vào đánh nhau.

Con bé Giáp tát con bé Ất một cái thật mạnh.

Con bé Át cũng không phải dạng vừa, nó lập tức tát lại đối thủ một cái.

Con bé Giáp nổi giận, nó quay sang ra hiệu cho hai nữ sinh bên cạnh túm hai tay của con bé Át, sau đó liên tục tát bốn cái vào mặt con bé Át.

Tiếng tát vang lên bôm bốp, chứng tỏ con bé Giáp chẳng hề nhẹ tay chút nào.

Triệu Phùng Thanh dừng động tác thắt dây giày, cô ngẩng lên nhìn mấy đứa kia.

Con bé Giáp tát bốn cái xong cô vẫn chưa hả giận, nó lại đá con bé Át một cái nữa.

Con bé Át bị giữ chặt hai tay nên không thể phản kháng.

Gương mặt Triệu Phùng Thanh lạnh hẳn.

Thế giới này vốn không công bằng như thế đấy.

Rất nhiều chuyện, mọi người chỉ có thể biểu lộ sự căm phẫn trên mạng còn thực tế lại bất lực. Huống hồ, độ hot trên mạng chỉ kéo dài hai ba ngày, trừ phi có những tình tiết gay cấn hơn xuất hiện, bằng không cũng sẽ chẳng có mấy người kiên nhẫn theo chuyện đó quá bảy ngày.

Nhưng với chuyện xảy ra trước mắt lại khiến Triệu Phùng Thanh bỗng nhớ đến ánh mắt hoảng loạn của Đào Tuệ Tuệ và những vết sẹo lồi lõm trên mặt người con gái ấy.

La Chấn Đông nói, Đào Tuệ Tuệ đã phải phẫu thuật cấy da mặt hai lần mới có thể khôi phục được như vậy.

Triệu Phùng Thanh vứt chiếc giày trượt băng xuống đất rồi đi về đám nữ sinh kia.

Lần này Giang Tấn không can cô.

Cô mở di động lên rồi bật chế độ quay video.

Hành động này hoàn toàn đã chọc giận đám học sinh kia.

Hai nữ sinh đang giữ tay nữ sinh Át liền nhanh chóng buông tay ra, sau đó đi theo con bé Giáp tiến lại gần Triệu Phùng Thanh.

Con bé Giáp hùng hổ bước tới, “Đi có về rãnh rồi quá nhì!” Gương mặt nó dữ tợn, định vuron tay đẩy Triệu Phùng Thanh.

Triệu Phùng Thanh nhanh chóng lui người lại, sau đó va vào một lồng ngực.

Cô ngẩng đầu nhìn Giang Tấn.

Trong mắt hấn tất cả đều là lạnh. Cảm giác lạnh ấy không phải lạnh lùng như bình thường.

Lũ học sinh kia có tất cả sáu người, cho nên cả đám không sợ Giang Tấn.

Vẫn có trường hợp lấy ít địch nhiều mà vẫn thắng. Hôm nay, đám học sinh ấy rất may mắn vì được chứng kiến lần ngoại lệ này.

Triệu Phùng Thanh không ngờ Giang Tấn sẽ ra tay.

Cô biết hấn đẹp trai nhưng lại không nghĩ khi hấn đánh nhau cũng vẫn đẹp trai như thế.

Khó trách năm ấy hấn lo nếu tự mình ra tay, cô sẽ đòi lấy thân báo đáp.

Bởi vì cảnh tượng ấy quả thực rất... đẹp trai

Giang Tấn ra tay không nặng lắm, chủ yếu vẫn mang tính răn đe mà thôi.

Chỉ là lần này không trượt patin được nữa rồi.

Vì ngay cả ông chủ cũng bị dọa.

Nhưng ông không báo công an mà chỉ tỏ vẻ bất đắc dĩ.

“Mấy đứa này thường xuyên đến đây bắt nạt các khách khác, tình trạng này kéo dài cả một tháng nay rồi. Tôi chỉ mong bọn nó đừng tới thôi.” Ông chủ nói đến đây thì nhắc nhở hai người: “Nghe nói chúng nó quen mấy đứa xã hội đen... Hai người phải cẩn thận đấy.”

Giang Tấn và Triệu Phùng Thanh quay về bãi đỗ xe, liền nhìn thấy đám học sinh kia đang chụp biển số xe, vừa thấy hai người đi tới, cả lũ nhanh chóng bỏ

chạy.

Triệu Phùng Thanh tựa khuỷu tay phải vào cửa xe, chống má hỏi hấn: “Chúng ta có bị trả thù không?”

“Chắc có.” Giang Tấn khẽ vuốt góc áo bị cong, “Em sợ à?”

“Ừm.” Cô thờ dài một tiếng sau đó nói: “Lúc đầu thì hơi sợ.”

“Giờ thì sao?”

“Giang tổng chính là cảnh tránh gió mà.” Triệu Phùng Thanh nói với giọng trêu đùa. Cô nghiêng đầu, mắt chớp chớp ẩn chứa ý cười, giọng điệu thoải mái khiến hấn cứ có cảm giác như cô đang muốn quyến rũ hấn vậy.

Giờ phút này, Giang Tấn bỗng nhớ tới ‘Liều trai chí dị’ rồi thầm nghĩ kiếp trước của cô chắc hấn chính là cửu vĩ hồ [1].

[1] Cửu vĩ hồ: hồ ly chín đuôi, là những yêu tinh mê hoặc quyến rũ.

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Giang Tấn Của Hiện Tại

“Có phải em đang cảm thấy có bạn trai như tôi rất tuyệt không?” Ngay cả Giang Tấn cũng không nhận ra, câu vừa rồi của hấn mang đậm hương vị dụ dỗ.

“Không phải.” Triệu Phùng Thanh cười khanh khách, sửa lại lời anh, “Có một anh bạn trai đẹp trai biết đánh nhau mới là rất tuyệt.”

Chuyện vừa xảy ra ở sân trượt băng, sở dĩ cô ra mặt là vì có phần nào tâm lý ỷ lại vào hấn.

Nếu chỉ có mình cô ở đó, cô sẽ lựa chọn một cách lòng vòng nhất, thậm chí không dám thẳng thắn cảm hấn di động lên quay như vậy.

Có rất nhiều chuyện, người qua đường vậy xem thờ ơ khiến người ta chạnh lòng. Nhưng khi chỉ có một thân một mình, dù dũng cảm xông lên cũng chẳng thể có kết quả tốt. Nếu không có sự bảo vệ của Giang Tấn, một mình cô cũng chẳng thể đánh lại cả lũ hai nam ba nữ kia nữa.

Giang Tấn của hiện tại chẳng phải là cậu thanh niên trong ký ức năm nào của cô nữa.

Triệu Phùng Thanh bỗng nhiên nghĩ ra một giả thiết, nếu hỏi cấp ba cô thực sự theo đuổi được hấn thì tình yêu ấy kéo dài được bao lâu?.

Năm ấy, Giang Tấn mà cô thích chỉ là một người mà cô nữ sinh mơ mộng tự tưởng tượng ra mà thôi.

Bản chất thật sự của hấn không đúng như những gì cô nghĩ.

Cũng như vàng trắng lạnh lơ lửng giữa trời, phát ra những tia sáng trắng mờ lung huyền ảo. Nhưng sự thật là, bề ngoài của mặt trăng rất gồ ghề, hơn nữa còn chẳng phát ra tia sáng nào cả.

Cảm giác vừa gặp đã yêu ấy mấy ai còn nhớ mãi?.

Đến tối, chuyện ly hôn của Trương Phù Lị cũng đã xong.

Cô nàng hẹn Triệu Phùng Thanh ra gặp mặt.

Vì thế Triệu Phùng Thanh và Giang Tấn liền tách nhau đi chơi riêng.

Khi cô đến nơi hẹn liền nhìn thấy Trương Phù Lị đang một mình hút thuốc, bên cạnh có đặt hai chai rượu. “Lị Lị”

Trương Phù Lị bỗng hoàn hồn sau phút ngẩn ngơ, cô nàng phả hai ngum khói trắng rồi hỏi: “Tối nay mày định về thế nào?”

Triệu Phùng Thanh ngồi xuống ghế đối diện Trương Phù Lị, “Giang Tấn có xe.”

“Mày lên giường với hấn rồi à?.” Giọng điệu Trương Phù Lị tỏ vẻ cũng chẳng kinh ngạc cho lắm.

“Chưa.” Triệu Phùng Thanh nhìn qua chai rượu bên cạnh Trương Phù Lị, là rượu trắng.”Anh ta ghét tao, còn tự chém vào tay mình một nhát trước mặt tao, tỏ vẻ dù tao có ngồi trong lòng gã cũng chẳng thêm rung động.”

Trương Phù Lị nghe vậy mà ngẩn người, “Đùa tao à?”

Triệu Phùng Thanh cười, “Anh ta thích mấy kiểu bạch liên hoa trong trắng cơ.”

“Như kiểu Tần Hiểu á?” Trương Phù Lị nhớ rõ, năm ấy quan hệ của Giang Tấn và Tần Hiểu rất mờ ám.

“Ồ.” Tuy Triệu Phùng Thanh không rõ khúc mắc tình cảm giữa Giang Tấn và Tần Hiểu, nhưng cô rất hiểu loại hình mà hắn thích.”Dù sao cũng không phải kiểu như tao.”

Trương Phù Lị cười ha ha chọc ghẹo, “Vậy mày quyến rũ hắn thử xem, chắc hắn phải mở bụng mới có thể giữ được sự băng thanh ngọc khiết của mình.”

Triệu Phùng Thanh hơi cụp mắt xuống. Trước kia cô còn lo Giang Tấn sẽ bắt chấp tất cả mà cưỡng ép cô, nên cô không còn tâm tư đâu mà nghĩ đến chuyện khác.

Hiện giờ nghe Trương Phù Lị nói như vậy, cô lại cảm thấy, có thể Giang Tấn sẽ thật sự mở bụng ấy chứ.

Một nụ hôn đổi lại một nhát dao.

Nếu hôn lâu hơn chút nữa, hắn sẽ cụt một cánh tay.

Cho nên, bản hợp đồng không yêu đương không lên giường kia, căn bản cũng chính là tâm ý của hắn.

Đúng là gian thương.

Nghĩ đến đó, Triệu Phùng Thanh nửa đùa nửa thật trêu chọc: “Một ngày nào đó, nếu tao thấy hắn ngứa mắt thì sẽ dùng cách ấy ép hắn mở bụng.”

“...” Trương Phù Lị bị sắc thuốc, cô ho khụ khụ vài cái, “Tao chỉ nói đùa chút thôi mà. Tao vẫn còn nhớ gương mặt nhăn nhó chịu đựng của bạn học Giang đấy, nếu thật sự phải phá giới, cậu ta lún quẩn trong lòng rồi đòi tự sát thì sao?”

Triệu Phùng Thanh bật cười.

Hắn đã phá giới lâu rồi. Năm ấy trong lúc tối lửa tắt đèn, hắn còn cắn cô rất đau nữa là. Cũng chẳng biết sau hôm ấy, hắn có tự chém lên người mình mấy chục phát để tự phạt không nữa.

Triệu Phùng Thanh châm lửa, “Còn mày thì sao rồi?”

“Bàn xong rồi, ly hôn thôi. Hôn nhân không có tình cảm, chia tay cũng thoải mái. Như một mối làm ăn thôi mà, hai bên cùng có lợi thì hợp đồng được ký kết.” Chuyện khó nói đến công bằng nhất chính là tình yêu.

Trương Phù Lị do dự không biết có nên kể lại những lời Viên Táo đã nói cho cô với Triệu Phùng Thanh không đây.

Chỉ là sau một hồi nghĩ lại, cô cảm thấy chuyện này Triệu Phùng Thanh không nên biết thì hơn. Nếu kể cho cô nàng biết, chỉ càng làm cô phiền não mà thôi.

Có những sự thật, không biết sẽ thoải mái hơn biết rất nhiều.

Cuối cùng, Trương Phù Lị hút hết một điếu thuốc rồi nói, “Mất tao mù mới đi thích Viên Táo.”

“Chuyện cũng đã qua rồi.”

Trương Phù Lị gọi nhân viên phục vụ tới mở hai chai rượu.”Thanh Nhi, để chúc mừng tao sắp được độc thân, đêm nay hai ta không say không về!”

Triệu Phùng Thanh nhìn thấy số độ ghi trên chai rượu liền nói: “Để tao gọi Giang tổng xin phép chút đã.”

Trương Phù Lị liếc xéo cô một cái, “Mày thành cô vợ ngoan từ bao giờ đấy?”

Triệu Phùng Thanh mỉm cười, “Tao sợ anh ta không đợi tao lại bỏ về thành phố S trước.”

“Tàn nhẫn đến mức ấy á?”

“Tổng tài bá đạo đều tàn nhẫn như vậy đấy.”

Trương Phù Lị gọi toàn là rượu mạnh.

Trước kia Triệu Phùng Thanh thường uống bia nên ít khi uống rượu mạnh.

Sau hai chén chạm ly, dạ dày cô nóng rực.

Tương Phù Lị uống hết hơn nửa chai thì hai mắt mờ màng, mắng: “Con mẹ nó, đàn ông giờ chẳng thẳng nào tử tế cả!”

Triệu Phùng Thanh gật gật đầu. Mặt cô càng ngày càng đỏ, vì thế cô cầm chai rượu kê sát vào mặt mình, mượn tạm hơi lạnh của chai rượu để giảm nhiệt. Rượu này có độ rất cao, uống xong hai chén cô đã cảm thấy hơi choáng váng.

Tương Phù Lị cầm từng ly rượu xếp chồng lên nhau “Ồ...tao không uống nữa”, rồi ợ một hơi mà oán giận nói: “Rượu này uống chẳng ngon gì cả.”

Triệu Phùng Thanh tròn mắt, “Mày đang giận đương nhiên uống không ngon.”

Tương Phù Lị lèm nhèm giải thích: “Thất tình... thì phải uống rượu... thất tình.”

“Mày ly hôn mà.”

“Ha ha ha ha, ly hôn cũng được. Tôn Chính ấy à, gã cũng chưa từng yêu tao.”

Tương Phù Lị nói xong, châm một điếu thuốc, rít vài ngum. Một lúc sau mới hỏi: “Thanh Nhi này, mày và Giang Tấn sẽ kết hôn à?”

Triệu Phùng Thanh khẽ cười nhạt, “Mấy tháng nữa tao và hắn chia tay rồi.”

“Ngộ nhờ mày yêu hắn rồi thì sao?”

“Đợi lúc nào yêu mới biết.”

“Ngộ nhờ hắn quay sang yêu mày thì sao?”

“Sao lắm ngộ nhờ thế được.” Điều kiện đầu tiên để kết hôn là hắn yêu cô đồng thời cô cũng yêu hắn. Mà xác suất để hai chuyện ấy xảy ra là cực thấp, hơn nữa lại đồng thời xảy ra thì có thể nói là kỳ tích.

Tương Phù Lị gọi điện thoại cho tài xế.

Triệu Phùng Thanh nhận một tin qua wechat cho Giang Tấn, nhờ hắn đến đón cô, còn đặc biệt nhấn mạnh: “Tôi uống rượu.”

Tương Phù Lị thấy thế liền nói: “Thanh Nhi, nhiều khi tao hăm mộ mày lắm ấy.”

Triệu Phùng Thanh ngẩng đầu, “Hăm mộ gì?”

“Có một anh bạn trai bước ra từ tiểu thuyết.” Tôn Chính chỉ ân cần với cô lúc mới đang tìm hiểu nhau. Sau này hắn bận việc làm ăn nên chẳng thèm quan tâm nữa. Một anh bạn trai giả có thể làm thật như Giang Tấn thế này là vô cùng hiếm thấy.

Triệu Phùng Thanh trầm nghĩ, Giang Tấn có giống nam chính trong truyện bước ra không?

Ồ... Hình như cứ mỗi lần cô có chuyện hắn sẽ xuất hiện. Tuy rằng chỉ là giả vờ yêu nhau, nhưng ngoại trừ việc không hay cười hay nói thì Giang Tấn cũng coi như chăm sóc cô chu đáo.

Hai người lại uống thêm mấy chén nữa.

“Lị Lị tao không... uống nổi nữa.” Triệu Phùng Thanh có cảm giác mình đã say lắm rồi, nếu uống nữa cô sẽ gục mất.

Tương Phù Lị đã say rồi, “Tao cũng không uống nữa...”

Khoảng mười phút sau, Giang Tấn đến.

Trong bầu không khí mờ ảo tràn ngập mùi khói thuốc, hắn nhìn thấy Triệu Phùng Thanh đang nửa tỉnh nửa say, liền lạnh giọng hỏi, “Có biết tôi là ai không?”

Triệu Phùng Thanh đáp lại, “Tôi chưa say.”

Hắn nhìn men say chất đầy trong mắt cô, “Ai say cũng đều nói thế cả.”

“Tôi chưa say...” Cô quay sang Tương Phù Lị cố gắng nói, “Người say... ở bên kia.”

Tương Phù Lị một tay đặt ngang trên bàn, nửa nằm nửa ngồi, trong miệng thì thảo nói gì đó.

Để giảm sự khó chịu trong dạ dày, Triệu Phùng Thanh cầm ly trà bên cạnh uống một hơi hết sạch, “Đội lái xe... đến đón... Lị Lị.”

Giang Tấn ngồi xuống ghế bên cạnh cô, lạnh lùng nói, “Còn nói mình chưa say, em xem mặt em đỏ đến mức nào?”

Cô vỗ vỗ hai má đỏ bừng, “Da tôi trắng... hồng mà.”

“Ngoài rượu ra, đã ăn gì chưa?”

Triệu Phùng Thanh lắc đầu.

Hắn khinh thường: “Đói chết em đi.”

Nói đến chuyện đói, cô đột nhiên nghĩ ra, “Đói, tôi đói.”

“Đói lại không ăn cơm? Uống rượu làm gì?”

“Lị Lị ly hôn...” Cô nhú mi, tay trái đặt lên vai hắn, tay phải dùng ngón trỏ chọc chọc vào mặt hắn, “Đàn ông tên nào.. cũng không phải... người tốt... à ưm”

Giang Tấn kéo tay cô xuống, “Vậy thì đừng ôm chặt người đàn ông không phải người tốt này nữa.”

Câu này của hắn tương đối phức tạp, Triệu Phùng Thanh không chuyển nghĩa được, “Tôi không hiểu... ý anh là?”

“Ý tôi là em bỏ tay xuống.”

“Tôi không bỏ đấy.” Cô không chỉ không thả tay xuống mà còn cố tình dựa cả người vào lòng hắn, thủ thi vào tai hắn, “Tôi muốn ăn mì vằn thắn.”

Giang Tấn nhìn gương mặt cô gần trong gang tấc, “Triệu Phùng Thanh, em say rồi đấy.”

Cô ngụy biện: “Tôi chưa say... Tôi nói chuyện rất... rõ ràng.”

“Nhưng đầu óc em không tỉnh táo.”

Triệu Phùng Thanh đột nhiên mở to mắt, cẩn thận mà quan sát hắn, “Giang tổng, anh có định... mổ bụng không?”

“Không.” Hắn đã từng thấy cô bị điên, cho nên vẫn có thể phản ứng kịp lời cô khi trọng tâm câu chuyện đột nhiên thay đổi.

Cô nhú mày, sau đó thấy bao thuốc lá đang đặt trên bàn, liền đuổi tay định cầm lấy.

Giang Tấn liền nhanh chóng cướp trước, quăng ra thật xa, “Đừng hút nữa.”

Cô nghiêng đầu nhìn hắn.

Nhìn mấy giây rồi lại quay đầu sang nhìn Trương Phù Lị.

Mấy giây sau, cô nằm úp người xuống bàn ngủ gật.

“Triệu Phùng Thanh?” Giang Tấn vỗ vỗ mặt cô.

Cô không phản ứng lại.

Lúc này, Trương Phù Lị đột nhiên nằm bên kia khóc nức lên, “Con mẹ nó đàn ông giờ toàn lũ khốn nạn! Khốn nạn!”

Giờ phút này mặt Giang Tấn chỉ có thể mô tả bằng hai chữ đen xì.

Sau khi tài xế và di giúp việc nhà Trương Phù Lị đến liền nhanh chóng chạy tới đỡ Trương Phù Lị ra xe.

Giang Tấn nhẩn nại ngồi đó đánh thức ai kia: “Triệu Phùng Thanh, dậy ăn cơm thôi.”

Cô không có động tĩnh gì.

Hắn nhìn đồng hồ, vẫn chưa đến chín giờ. “Triệu Phùng Thanh, em có muốn về thành phố S nữa không?”

Cô đột nhiên râm rì đáp lại.

“Vậy thì đứng dậy.”

Triệu Phùng Thanh ngược mắt nhìn về phía Giang Tấn, “Tôi đói.”

“Vậy thì đi ăn cơm.”

“Đi... không nổi.” Cô lắc đầu, rượu này có tác dụng rất mạnh. Giờ cô vẫn đang rất đau đầu.

Trong chớp mắt Giang Tấn cúi người xuống, sau đó vắt hai tay cô lên vai mình bám chặt. Hắn nâng đùi cô, cồng cô trên lưng rồi rời khỏi quán rượu.

Triệu Phùng Thanh gục mặt vào lưng hắn, cảm thấy đầu càng ngày càng đau, dạ dày dường như đã bùng nổ.

“Đau...”

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Em Không Say

Giang Tấn nghe cô nói thế liền hỏi lại: “Em đau chỗ nào?”

“Đau đầu.” Triệu Phùng Thanh ôm chặt cổ hắn, gục đầu vào gáy hắn. Chỉ cần hắn hít vào hay thở ra cũng ngửi thấy mùi vị của hắn.

“Đáng đời, ai bảo em uống rượu làm gì.” Tuy miệng nói như vậy, nhưng hắn vẫn đi chậm lại, tránh làm cho cô khó chịu.

“Lì Lị ly hôn...” Cô nhắm mắt lại, lèm bèm nói: “Đàn ông... chả có ai tốt...”

“Em cũng không phải người tốt đâu.”

Cô nhú mày phản bác: “Hơn anh là được.”

Ngoài hành lang có khá nhiều khách hàng và nhân viên qua lại, Giang Tấn chẳng muốn tranh cãi với cô mà công thẳng cô đi ra ngoài.

Gương mặt đẹp trai kia khiến không ít người đưa mắt nhìn qua. Có mấy cô nàng giàu có khẽ cười mờ ám với hắn nhằm quyến rũ.

Vậy mà hắn chẳng thèm liếc mắt nhìn đám con gái ấy một cái.

Ra khỏi quán rượu, Giang Tấn thấy một đám người đang ồn ào bên cạnh xe của hắn.

Hắn từ từ đi tới.

Đến gần mới biết được.

Xe hắn bị hất son, nhìn là biết ngay bị trả thù.

Hắn đi một vòng quanh xe.

Phần lớn son được đổ vào bên phải xe và toàn bộ mặt kính phía trước. Ngoài trừ nước son, ống xả khói còn bị nhét đầy thuốc lá.

Hắn đưa mắt nhìn xung quanh. Nơi này có đặt đồng hồ tính giờ thu phí đỗ xe [1], phòng theo dõi và giám sát thu phí cách đây khoảng hai mươi mét.

[1] Đồng hồ tính giờ thu phí tự động

1388471108837

Xem ra, hôm nay không thể quay về thành phố S được rồi.

Giang Tấn nhẫn nhịn, đặt Triệu Phùng Thanh đang ngủ trên lưng mình vào xe.

Sau đó hắn quay người gọi một chiếc taxi.

Trên đường đi, Triệu Phùng Thanh tỉnh lại. Cô mở to cặp mắt tròn mê người, nhìn về phía Giang Tấn.

Giang Tấn gạt mấy sợi tóc rối dính trên trán cô, trầm giọng hỏi: “Tỉnh rượu chưa?”

Cô kinh ngạc, nhìn hắn thật kỹ.

Thấy cô nhìn mình như vậy, hắn biết cô vẫn còn say.

“Anh đẹp trai...” Triệu Phùng Thanh tiến lại gần hắn, mặt chôn vào ngực hắn cọ cọ mấy cái.

Trong nháy mắt, mắt Giang Tấn lạnh hẳn, hắn đẩy ra cô, “Mèo say, đừng tới đây.”

Cô bắt mặn, ôm chặt lấy cánh tay hắn giữ chặt trong lòng mình.

Giang Tấn đưa mắt nhìn về phía người đang ngồi ở ghế lái chính.

Đúng lúc anh tài xế đang tò mò nhìn hai người.

Vì thế, Giang Tấn liền đỡ Triệu Phùng Thanh ngồi thẳng dậy, nhẹ nhàng buông một câu, “Đừng làm loạn.”

Triệu Phùng Thanh nghe hắn nói thế, đột nhiên tròn mắt nhìn hắn, càng là bám chặt lấy hắn không buông.

Hắn khẽ vuốt hai mắt cô, nhỏ giọng nói, “Ngủ ngoan nào.”

Cô im lặng tựa người vào ghế dựa, hưởng thụ cảm giác ấm áp của lòng bàn tay kia.

Giang Tấn yêu cầu cầu dừng xe ở một khu nhà cũ trong nội thành.

Vì ngõ quá bé nên xe taxi không vào được.

Sau khi Giang Tấn xuống xe liền hỏi Triệu Phùng Thanh có đi được không.

Cô mơ màng lắc đầu.

Hắn đành công cô lên: “Triệu Phùng Thanh, có phải em uống rượu thành ngốc rồi không?”

Cô không hề rảnh, chỉ ôm cổ hắn thật chặt.

Giang Tấn công Triệu Phùng Thanh đi qua một con ngõ thật dài, rồi dừng lại trước một căn nhà cũ.

Hắn lôi chìa khóa ra rồi mở cửa đi vào.

Vì cửa cũ nên vừa kéo cánh ra liền vang lên tiếng ‘kẽ kẹt’.

Nơi này vẫn theo lối kiến trúc có từ đường của nông thôn. Phân thành cửa chính, sân giữa, tòa nhà chính, tòa nhà sau. Căn nhà này đã được sửa lại mấy năm trước, định kỳ mỗi tháng đều có người đến quét tước.

Lần này tới thì không thấy bản nữa.

Giang Tấn bước vào gian nhà chính, đặt Triệu Phùng Thanh ngồi xuống ghế, sau đó vờn tay kiểm tra trán cô.

Trán không nóng.

“Đầu còn đau không?”

Cô gật gật đầu, “Đau...” Đầu đau mà dạ dày cũng không thoải mái.

Giang Tấn lại bế cô vào phòng ngủ.

Hắn đắp chăn cho cô, sau đó kiên nhẫn như dỗ trẻ con, “Ngonan, tôi đi mua trà giải rượu cho em. Ở nhà chờ tôi nhé.”

Lời nói của hắn như xoa dịu cơn đau của cô. Triệu Phùng Thanh nở nụ cười, cười ngoan ngoan như một cô nữ sinh nhỏ, “Em đợi anh.”

Nơi đây là khu nhà cũ.

Những con ngõ đi vào rất bé, đi ra khỏi con ngõ nhỏ, ra đến đường lớn mới có tiệm tạp hóa.

Giang Tấn ra hàng thuốc mua ít sản dây, lại rồi lại ra siêu thị mua hai gói mì vằn thắn đông lạnh.

Sau khi về nhà, vẫn thấy Triệu Phùng Thanh ngồi giống hệt lúc hắn đi, trông thật ngoan.

Hắn pha một tách trà sẵn.

Triệu Phùng Thanh uống được hai ngụm trà liền đặt chén xuống. Cô ngẩng mặt lên nhìn hắn không chớp mắt, một lúc lâu sau mới nói: “Chào anh đẹp trai.”

“Ừm, tôi biết rồi.” Hắn nói: “Uống mau nào, mề say.”

“Em không say...” Cô lại nhắc lại, “Lị Lị say.”

Triệu Phùng Thanh lại uống một ngụm nữa, sau đó bắt đầu ngẫm nghĩ, Trương Phù Lị đã chỉ cô cách giết chết Giang Tấn đúng không nhỉ? Nhưng rốt cuộc đó là cách gì chứ? Cô ngắc ngứ hỏi: “Anh có biết em làm gì mới... giết được... anh không?”

Giang Tấn không thèm quan tâm cô nói lung tung, “Em có đói không? Tôi đi nấu mì vằn thắn nhé?”

“Đói, em đói.”

Triệu Phùng Thanh ngẩn ngơ. Thoạt nhìn có hơi ngốc, hoàn toàn không giống bình thường gì cả. Cô còn đang suy nghĩ, cách đơn giản nhất để giết chết Giang Tấn là gì.

Nghĩ đến mức đầu óc loạn hết cả lên cũng không nghĩ ra.

Giang Tấn đi vào phòng bếp đã lâu rồi mà chưa thấy ra.

Triệu Phùng Thanh lại bắt đầu kêu đau.

Hắn đành phải đóng cửa lò bếp rồi quay về phòng ngủ, “Em đau ở đâu?”

“Không biết.” Cô không biết mình đau ở đâu, chỉ biết là vô cùng đau đớn.

Giang Tấn lạnh lùng, “Triệu Phùng Thanh, em uống bao nhiêu mà say đến mức ngẩn ngơ thế này hả?”

“Em không say mà.” Cô lắc đầu, nhấn mạnh: “Lị Lị mới say.”

Hắn cũng chả thèm tranh cãi việc ai say ai tỉnh với cô mà chỉ nói: “Tôi đang nấu mì vằn thắn cho em, ngoan ngoãn qua ăn nào.”

Cô mếu máo, “Em không ăn mì vằn thắn.”

“Vừa nãy không phải em đòi ăn mì vằn thắn à?”

“Em muốn ăn mì sợi.”

Giang Tấn nhìn vẻ mặt oan ức của cô, muốn mắng cũng không mắng được đành dỗ dành: “Ăn vằn thắn trước rồi tôi nấu mì sợi nhé?”

Ngay giờ phút này, Triệu Phùng Thanh đột nhiên nhớ ra cách để giết chết hắn nhanh nhất. Vì thế cô lao người về phía hắn.

Hắn sợ cô ngã nên lập tức dang tay ôm lấy cô.

Được đà cô cắn mạnh lên vành tai hắn, khê vuron đầu lưỡi với sâu vào bên trong tai.

Trong chớp mắt toàn thân Giang Tấn cứng đờ.

Cô cười xấu xa, “Anh có định... mổ bụng không?” Hắn dần bình tĩnh lại, “Mổ bụng làm gì?”

“Mổ bụng chính là tự sát đấy.”

“Vì sao tôi phải tự sát?”

“Bởi vì em quyến rũ anh.” Giữa mảy Triệu Phùng Thanh lộ ra vẻ yêu sắc mị hoặc, sau đó cô hôn chụt chụt lên hai má anh liên tục, giọng lèm bèm hỏi: “Em khiêu vũ cho anh ngắm nhé, được không?”

Sự lạnh lùng cá tính nay của Giang Tấn bỗng tan hết. Hắn nâng cả người cô lên, chớp mũi khê cọ cọ vào mũi cô, “Em sẽ nhảy kiểu gì đây?”

“Em sẽ nhảy thoát ỹ.”

Khi cô nói mùi rượu thơm mát thoang thoang bay ra.

Giang Tấn có cảm giác khả năng kiềm chế của bản thân dần bị đánh lui rồi. Người con gái trước mắt hắn đây, hai má đỏ hồng, trong đôi mắt cất chứa sự mê hoặc vô tận.

Khi hắn chủ động định hôn cô thì cô đã lao tới cướp lấy môi dưới của hắn.

Cái gì mà phí bồi thường vì phạm hợp đồng, Giang Tấn cũng không muốn nghĩ tới nữa.

Bồi thường thì bồi thường,

Tiền hết thì có thể kiếm lại được mà.

Miệng cô đậm mùi rượu, nhưng lại khiến hắn mê mẩn vô cùng. Hắn hôn dọc theo trán mắt môi rồi xuống đến cổ.

Đương khi hôn ở cổ, đột nhiên cô hoảng sợ mà đẩy ra hắn.

Hắn cũng coi như không thấy.

Cô lại đập hắn một cái.

“Triệu Phùng Thanh!”

Triệu Phùng Thanh lập tức lui người đứng dậy rồi nằm lại xuống giường.

“Em làm cái quái gì thế?” Vừa rồi suýt chút nữa, Giang Tấn đã không thể khống chế nổi mình rồi.

Cô đưa tay ra ôm bụng, cơ thể cô không hiểu sao lại đau.

Hắn thấy động tác của cô liền kiên nhẫn hỏi: “Đau dạ dày sao?”

Cô lắc đầu.

Rất cuộc là đau ở đâu... Tại sao lại đau như vậy?.

Xung quanh thật tối rồi có con gì đó cắn cô. Sau đó, có một thứ gì đó vọt vào cơ thể cô. Cô đau đớn thò hồn hên.

Tay cô dờ xuống, “Đau...”

Giang Tấn nắm lấy tay cô nhẹ nhàng hôn lên trán cô, “Em đau ở đâu?”

Cô không nghe thấy lời hắn nói.

Vì trong đầu cô lúc này vang lên một câu nói của hắn: ‘Phẫu thuật màng trinh giờ cũng hiện đại nhỉ, giống y như thật rồi đấy.’

Triệu Phùng Thanh đột nhiên khóc òa lên, sau đó càng ngày càng khóc to hơn. Cô gạt tay Giang Tấn ra, từ chối sự đụng chạm của hắn.

“Triệu Phùng Thanh, em làm sao vậy?”

Nước mắt ghim trong khóe mắt trực trào. Sau khi nhìn thấy mặt hắn, cô lau sạch nước mắt trên mặt mình, rồi bắt đầu dấm dấm vào ngực hắn.

Giang Tấn giữ chặt hai tay cô.

Cô ra sức giãy dụa, kéo tóc hắn bứt thật mạnh.

Hắn buông cô ra.

Triệu Phùng Thanh nhanh chóng thoát khỏi vòng tay hắn, trốn vào một góc giường, gập giữ lùm lùm, toàn thân vào trạng thái phòng bị.

“Em say rượu rồi nổi điên phải không?”

“Hừ!” Cô tỏ vẻ khinh thường hắn.

Giang Tấn cũng bất lực, “Không ăn mì vẫn thần nữa đúng không?”

“Hừ!”

Nhìn đáng vẻ hai mắt dấm lệ của cô, khiến hắn không dám làm gì thêm nữa, chỉ nói: “Tôi không chạm vào em, em cứ yên tâm ngủ ngon.”

Nửa đêm, Triệu Phùng Thanh tỉnh giấc.

Sau khi tỉnh rượu liền đau đầu, cứ quay quay cuồng cuồng.

Cô vrun tay day day thái dương. Sau khi mở mắt ra, cô không biết bản thân đang ở đâu.

Cô nhớ cô uống rượu rồi còn gọi Giang Tấn đến đón cô.

Thế thì... đây là đâu?

Tuy đèn đã tắt hết, nhưng cũng thấy được loáng thoáng khung cảnh xung quanh.

Căn phòng có vẻ hơi cũ hơn nữa được xây dựng theo thời xưa. Cô lập tức nhắm mắt lại, rồi mở mắt ra, những nốt mờ mờ vẫn xuất hiện lổ chỗ trên những xà nhà kia.

Cô quay đầu nhìn xung quanh, cuối cùng suýt chút nữa sợ tới mức lăn luôn xuống đất.

Có một người đang nằm bên cạnh cô.

Là đàn ông.

Từ sườn mặt nhìn sang, có thể nhận ra đó là Giang Tấn.

Phản ứng đầu tiên của Triệu Phùng Thanh chính là kiểm tra cơ thể mình.

Cô đang khóa thân...

Cô hoảng hốt thở dốc.

“Tỉnh rồi à?”

Giang Tấn bật chiếc đèn đầu giường rồi quay sang nhìn cô.

Triệu Phùng Thanh lập tức kéo chăn che lên đến cằm, nổi giận nói: “Anh đã làm gì tôi rồi?”

“Em phải tự hỏi mình mới đúng.” Hắn hơi dịch người lên, lộ ra vùng ngực rắn chắc, làn da khỏe mạnh.

Cô tròn mắt nhìn hắn, “Anh thất hứa!”

“Rốt cuộc là ai thất hứa?” Hắn khẽ cong khóe môi, nhìn cô, “Triệu Phùng Thanh, là em chủ động quyến rũ tôi trước.”

“Nói vậy, tại sao tôi lại quyến rũ anh được.”

“Em nói đó là cách dễ nhất khiến tôi tự sát.”

“...” Lời của cô vừa đến cổ họng liền nghẹn lại, cô cắn môi dưới, “Nói lung tung cái gì đấy.”

“Đúng vậy, tôi cũng chẳng hiểu mấy lời lung tung em nói đâu.” Giang Tấn có vẻ khá bình tĩnh, “Chỉ là em ôm chặt tôi không buông, còn cắn nát môi tôi đây này.”

Triệu Phùng Thanh nhìn qua, môi dưới của hắn quả nhiên có vết da bị rách.

“Thế nào, em không nhớ gì thật sao?” Mặt hắn chìm dưới ngọn đèn mờ ảo, trông đôi mắt kia lại càng sâu sa hơn.

“Tôi uống say...” Cơ thể cô đang không khỏe. Chỉ là đây không phải lần đầu đau như vậy, cho nên cô không chắc chuyện đó đã xảy ra chưa.

“Vậy em có muốn thử lại lần nữa không?”

“Không muốn.” Cả người cô như co rúm trong chiếc chăn.

“Vì sợ em nói tôi thất hứa, nên tôi đã quay lại rồi. Nếu em đã quên, thì thứ này sẽ khiến em nhớ lại.” Giang Tấn có phần cao giọng hơn.

Triệu Phùng Thanh vén chăn lên, trên mặt lúc đỏ lúc trắng, “Anh... đồ đều.”

“Vì tôi không muốn tang gia bại sản thôi mà.”

“Nam nữ đều đã trưởng thành, rượu sau có tình một đêm cũng là chuyện bình thường. Tôi sẽ không... kiện anh.” Trong lòng Triệu Phùng Thanh rất hoảng hốt, nhưng ngoài mặt lại tỏ vẻ bình tĩnh. “Video đâu? Mau xóa đi cho tôi, việc này coi như chấm dứt.”

“Chúng ta sẽ ký lại phụ lục hợp đồng bổ sung.” Hấn rất bình tĩnh.

Cô giận điên người, “Bổ sung cái gì nữa! Rõ ràng anh là người được hỏi.”

“Ai là người được hỏi ở đây? Tôi không thích sân bay.”

Cô lạnh giọng hẳn, “Tôi nói cho anh biết, nếu anh không xóa cái video ấy đi, hôm nay tôi và anh sẽ cùng xuống gặp diêm vương.”

“Triệu Phùng Thanh.” Giang Tấn cúi người xuống, nhìn thẳng vào mắt cô, “Em không ngại chuyện đêm qua thật sao?”

“Không... ngại.” Cô đáp lại không tự nhiên cho lắm.

“Tôi tin em.” Giang Tấn vút đi động của mình cho cô, “Tự em xóa đi.”

Triệu Phùng Thanh lui người vào trong chăn, “Mặt khẩu là gì?”

“Sinh nhật tôi.” Hấn xuống giường rồi đi thẳng vào phòng tắm.

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: 24/12

Triệu Phùng Thanh nghĩ đến những bài báo tình ái urot át, vì thế liền lo lắng muốn xóa video kia ngay lập tức, nên những chuyện khác cũng chẳng để ý nhiều nữa.

Sau khi Giang Tấn vào phòng tắm, cô lập tức ngồi xuống.

Chiếc chăn theo động tác của cô mà trượt xuống.

Cô nhanh tay kéo chăn lên, còn buộc một nút thắt chặt vòng trước ngực.

Sau đó cô cầm lấy điện thoại của Giang Tấn.

Nhập mã 1224 xong, di động giải khóa thành công.

Lúc này, Giang Tấn bỗng mở cửa phòng tắm đi ra, như đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó: “Đúng rồi, tôi quên không nói sinh nhật mình.”

Triệu Phùng Thanh kinh ngạc, cô bỗng nhận ra bản thân thật đáng khinh bỉ. Vì thế cô nhanh chóng tắt màn hình di động.

Rõ ràng hấn đã nhìn thấy động tác vừa rồi của cô nên bình tĩnh nói: “Em biết mặt khẩu sao?”

Cô liên tục lắc đầu, “Tôi còn đang định hỏi ngày sinh nhật của anh đấy.”

Giang Tấn khép hai vạt áo tắm rồi đi về phía cô.

Triệu Phùng Thanh thấy khoảng cách giữa mình và hấn càng ngày càng gần, cô vội vàng túm chặt chăn bao thật kín cơ thể mình, cố gắng giữ vững sự bình tĩnh, “Anh muốn làm gì.”

“Mở máy cho em.” Về mặt hấn bình thản, lấy lại chiếc di động cô đang cầm trong tay, rồi mở app chứa video kia.

Sau đó, hấn nhìn video kia, ngồi một lúc lâu không có động tĩnh tiếp theo.

Triệu Phùng Thanh thấy mắt hấn không chớp nhìn di động chằm chằm này giờ thì không khỏi bức mình, “Này, anh có định xóa không đây?”

“Em thật sự không muốn nhớ lại chuyện đêm qua à?” Hấn nhẹ giọng hỏi, sau đó giờ màn hình di động lên cho cô xem.

Đó là một tấm ảnh được cut từ video.

Liếc mắt một cái nhìn qua, hai thân thể trần trụi quần quýt lấy nhau.

Cô dòi ánh mắt, “Không muốn, mau xóa đi!”

Giang Tấn nhấn nút xóa video, “Thật đáng tiếc.”

Triệu Phùng Thanh lo lắng nhìn hắn, nghiêm mặt nói, “Tôi muốn kiểm tra.”

Hắn vút đi động lại cho cô, “Em cứ từ từ mà kiểm tra.” Sau đó hắn xoay người đi vào phòng tắm.

Triệu Phùng Thanh lướt từ trên xuống dưới kiểm tra bộ sưu tập video. Hiện giờ những video còn lại, đều là video quay từ buổi họp của công ty Giang Tấn.

Cô sợ hắn vẫn còn giữ ảnh khỏa thân của cô vì thế lại mở bộ sưu tập ảnh kiểm tra một lần.

Trong bộ sưu tập rất ít ảnh, hầu như đều liên quan đến nội dung công việc.

Cái video mờ ám kia không còn nữa.

Triệu Phùng Thanh rốt cục cũng thờ phào nhẹ nhõm.

Cô vén chăn lên, cúi đầu nhìn cơ thể mình.

Trước ngực và bên hông cũng có vài vết hôn hơi mờ, trên đùi và cẳng chân thì có mấy chỗ ửng xanh. Giữa hai chân không có cảm giác đau đớn như cái đêm cấp ba hôm ấy.

Việc đã đến nước này thì có nghĩ nhiều cũng vô dụng.

Triệu Phùng Thanh nhìn xung quanh căn phòng một vòng, không thấy quần áo mình đâu cả.

Cô lại ngã người xuống giường lần nữa.

Chuyện đêm hôm qua loáng thoáng xuất hiện trong ký ức của cô.

Những hình ảnh mơ hồ, không liên mạch.

Có một hai lần, thật sự là cô chủ động quyến rũ hắn. Hơn nữa cô còn có ấn tượng với bức ảnh quần quýt dạt dưa vừa nãy.

Triệu Phùng Thanh vờn hai tay che mặt.

Rượu sau làm loạn, giờ cô đã biết rồi.

Phòng tắm vang lên tiếng mở chốt cửa, cô quay đầu nhìn sang.

Giang Tấn mặc bộ quần áo ở nhà, đi về phía giường ngủ.

Triệu Phùng Thanh tức giận hỏi: “Quần áo của tôi đâu?”

“Bắn rồi.”

Bắn cũng còn hơn không có mà mặc. Cứ khoả thân ở chung một phòng với hắn rất mạo hiểm.”Anh để đâu rồi?”

“Tôi vứt rồi.”

Cô bực nhưng lại không dám làm gì, chỉ đành trợn mắt với hắn, “Anh dựa vào cái gì mà vứt quần áo của tôi?”

“Vì bắn.” Hắn bình tĩnh, “Em nôn ra đầy cả người.”

“...” Cô hỏi lại: “Vậy bây giờ tôi mặc gì?”

“Sáng mai sẽ có người đưa quần áo tới.”

Triệu Phùng Thanh nằm trong chăn đột nhiên nhớ ra một chuyện quan trọng: “Anh có dùng bao không đấy?”

“Có.” Giang Tấn bỗng nhận ra, giờ cô thật thú vị, rất dễ lừa.

Cô nhìn hắn đứng bên cạnh giường, quát lớn: “Anh muốn làm gì?”

“Ngủ.” Hắn nhìn đồng hồ, “Mới ba giờ hơn.”

“Anh nằm ngủ dưới đất đi.”

“Đây là nhà tôi.”

“Vậy tôi ngủ đất.” Nói xong, cô bao chặt chắn quanh người, thả một chân xuống đất.

“Triệu Phùng Thanh.” Giang Tấn nằm xuống nửa phần giường bên kia, giọng hơi châm biếm, “Em không biết à? Chúng ta vừa mới đại chiến ba trăm hiệp xong.”

“Không biết!” Một hiệp cô còn chẳng nhớ nữa là.

“Giờ tôi đang mệt, cần phải nghỉ ngơi.” Hấn quay lưng với cô, “Em thích ngủ ở đâu thì tùy em.”

Triệu Phùng Thanh ôm đầu gối ngồi trên sàn nhà được một lúc, bỗng liền có cảm giác đau nhức.

Bên phía Giang Tấn không có động tĩnh gì.

Cô đứng dậy, rón ra rón rén đi nhìn hấn.

Có vẻ hấn ngủ rất say.

Nghe nói đàn ông hơn ba mươi tuổi, về phương diện ấy có phần giảm sút rồi. Nếu nửa đêm trước đã đại chiến ba trăm hiệp thì nửa đêm về sáng nhất định sẽ rất mệt mỏi.

Triệu Phùng Thanh nhìn sàn nhà rồi lại nhìn lên chiếc giường êm ái kia, sau đó thật cẩn thận nằm xuống một góc trên giường. Giữ khoảng cách một mét với Giang Tấn.

Sau khi nằm yên ổn, cô thầm nghĩ có nên mặc niệm vì đêm nay không đây.

Điều duy nhất cô có thể tự an ủi mình đó là: đối tượng tình một đêm là soái ca.

Coi như cô chơi được một anh đẹp trai đi.

Xe Giang Tấn vẫn đậu ở chỗ cũ.

Hấn vốn định hôm sau sẽ quay lại xử lý, ai ngờ sáng sớm đã bị Lãnh trợ lý gọi điện đánh thức.

Thì ra chủ tiệm của một quán bán rong ngoài phố đã báo công an. Vì xe của Giang Tấn đang đỗ ở nơi mở quán bán đồ ăn sáng của di ta, một chiếc xe dính đầy sơn, thật sự nhìn rất chướng mắt.

“Giang tổng, xe của anh bị làm sao vậy?” Lãnh trợ lý ở đầu dây bên kia vội vàng hỏi.

“Ừm.” Giang Tấn nhỏ giọng trả lời, sau đó cúi đầu nhìn Triệu Phùng Thanh đang cuộn tròn trong lòng anh ngủ say sưa. “Cảnh sát tìm tới tận nơi, hỏi sao lại đỗ xe ở đó?”

Giang Tấn không nhận được vрон tay xoa xoa đầu Triệu Phùng Thanh.

Lãnh trợ lý đợi một lúc cũng không thấy Giang Tấn nói gì, vì thế lại nhắc lại: “Công an đang muốn tìm chủ xe hỏi chuyện.”

“Ừm, tôi đang ở thành phố D.”

“Đúng rồi, Giang tổng, vị công an ấy hình như có biết anh.”

Hả?” Trong mắt Giang Tấn lạnh hẳn.

“Hấn nói tên của anh rất đặc biệt, còn hỏi tôi có phải là Vương Tiến Tấn [1] không.”

[1] Cụm “vương tiến Tấn” hay xuất hiện trong truyện chỉ cách viết tên Giang Tấn, chữ Tấn (琫) được tạo thành từ chữ Vương (王) và chữ Tiến (进) kết hợp.

“Đã biết.”

Điện thoại tắt phụt.

Lãnh trợ lý chau mày, buông tiếng thở dài, “Hôm nay Giang tổng lại không đi làm rồi.”

“Chắc là không lết nổi đâu.” Liễu Nhu Nhu uống cà phê, nói: “Tối hôm qua còn gọi điện xin tên bộ phim vừa đoạt giải của tôi.”

“Phim gì?” Lãnh trợ lý cắn một miếng hamburger to.

Liều Nhu Nhu điều chỉnh lại ghế ngồi nói: “Phim hành động tình cảm.” [2]

[2] Minh viết hoa văn tí, nói thẳng ra nó là phim đen ấy, hành động tình cảm mà =))) hãy hiểu theo đúng nghĩa đen ~

“Phụt ——” Lãnh trợ lý phun luôn miếng bánh vừa ăn, vừa đúng lúc bay đến trước mặt Liều Nhu Nhu. “Giang tổng thật đáng thương... Có bạn gái rồi còn phải tự mình giải quyết.”

“Anh nghĩ bây bạ gì vậy?” Liều Nhu Nhu cười vô cùng dịu dàng, “Giang tổng làm việc, không thể dùng não của người bình thường mà suy đoán được.”

“Liều Nhu Nhu, cô hiểu rõ anh ấy như vậy, tại sao không theo đuổi đi.”

Liều Nhu Nhu thưởng thức hương vị cafe, thản nhiên cười, “Tôi không thể sống cùng loài lang sói ấy được.”

Sáng sớm hôm sau, Giang Tấn tự mình tới đồn công an.

Trước khi đi, hắn dặn dò Triệu Phùng Thanh: “Quần áo để ở chỗ đó. Em đừng nằm lì trên giường, nhớ phải ra ngoài ăn sáng. Sau đó chờ tôi về.”

Triệu Phùng Thanh đồng ý.

Đầu tiên cô gọi điện cho anh quản lý xin nghỉ. Thay quần áo xong xuôi, cô quyết định ra ngoài ăn sáng, tiện thể mua thuốc tránh thai luôn.

Tuy rằng Giang Tấn nói đã mang bao, nhưng cô cảm thấy không an toàn cho lắm. Hơn nữa hắn còn nói hai người đã đại chiến ba trăm hiệp với nhau.

Triệu Phùng Thanh ra khỏi phòng, sau đó đi dạo quanh căn nhà này một vòng.

Ngoài sân còn có một chiếc giếng sâu.

Cô tới gần ngó xuống.

Nước gợn sóng lăn lăn.

Cô chợt nổi lòng hiếu kỳ nên không vào phòng tắm đánh răng rửa mặt nữa, mà cố gắng kéo nửa thùng nước từ trong giếng lên.

Sau khi vệ sinh cá nhân đơn giản, cô cầm chìa khóa Giang Tấn để lại cho cô ra khỏi nhà.

Mới đi chưa được vài bước, đã có người gọi phía sau lưng, “Này? Cô là ai? Sao lại đi ra từ nhà bà Lý thế kia?.”

Triệu Phùng Thanh quay đầu lại.

Đối phương là một người phụ nữ trung niên, ánh mắt bà nhìn cô tràn đầy hoài nghi.

“Cháu là...” Triệu Phùng Thanh bồng chốc nói không nên lời, bởi vì chính cô cũng không biết bà Lý và Giang Tấn có quan hệ gì.

Người phụ nữ trung niên đánh giá Triệu Phùng Thanh, “Cô không phải trộm đấy chứ?”

Triệu Phùng Thanh lắc đầu, quyết định lờ tên Giang Tấn ra làm lá chắn, “Cháu là bạn của Giang Tấn.”

“Giang Tấn?” Sắc mặt người phụ nữ kia bỗng thay đổi, ngạc nhiên nói: “Giang Tấn đã về rồi à?”

“Vâng.” Triệu Phùng Thanh chỉ có thể gật đầu.

Người phụ nữ trung niên khẽ nở nụ cười, “Vậy nó đâu rồi?”

“Ra ngoài có việc rồi ạ.”

Triệu Phùng Thanh không muốn nói chuyện phiếm với bà ta, cho nên mới nói chưa được vài câu, cô đã cáo từ đi ngay.

Nơi đây có mấy con ngõ nhỏ đi thông qua nhau, đường lối khá phức tạp.

Triệu Phùng Thanh chỉ có thể dựa vào bản đồ di động mà đi.

Đi ra ngõ nhỏ chưa được bao lâu liền tìm được tiệm thuốc.

Triệu Phùng Thanh đi vào mua thuốc tránh thai 72 tiếng, sau đó tới tiệm cháo bột cách đó không xa.

Cô xin chút nước trà, uống hết viên thuốc.

Vừa ngẩng đầu đã thấy bên cạnh có vài ba phụ nữ đang nhìn cô chỉ trỏ.

Triệu Phùng Thanh chau mày lạnh lùng.

Người đàn bà Giáp nói: “Chính là cô ta, vừa vào tiệm của A Phương mua thuốc tránh thai đấy.”

Người đàn bà Ất nói: “Nghệp chướng quá.”

Người đàn bà Bính nói: “Nghe nói là phụ nữ do Giang Tấn dẫn về.”

Người đàn bà Ất nói: “Khó trách, nhìn mặt mũi như hồ ly tinh ấy.”

“Mấy bà đúng là nhiều chuyện.” Lúc này, người phụ nữ cô vừa gặp trước nhà Giang Tấn vừa nãy lại xuất hiện, bà vẫy vẫy tay làm ra vẻ đuổi mấy người đàn bà kia đi, sau đó quay sang tiến lại gần Triệu Phùng Thanh, “Cô đừng để ý đến mấy người đó, các bà ấy rảnh rồi quá ấy mà.”

Triệu Phùng Thanh lười biếng nhìn thoáng qua, không nói gì.

“Mấy bà đó nghe nói cô và Giang Tấn có quan hệ, nên cứ tới đây hỏi thăm lung tung.” Người phụ nữ trung niên ngồi xuống bên cạnh Triệu Phùng Thanh.

Triệu Phùng Thanh nhìn người phụ nữ trung niên kia, trông có vẻ.. bà cũng định đến hỏi thăm mà.

Tuy người phụ nữ trung niên này muốn đến hỏi thăm, nhưng lại rất hiểu quy tắc có qua có lại mới toại lòng nhau, vì vậy bà đem toàn bộ câu chuyện về khu xóm nhỏ này kể lại cho cô nghe trước.

“Ở lại đây phần lớn là người già, đám trẻ đã lên thành phố cả rồi.”

“Giang Tấn lâu lắm rồi mới về. Năm ngoái còn cho tôi mấy vạn tệ, nhờ tôi quét dọn nhà cửa cho nó.”

“Căn nhà cô đang ở là nhà bà ngoại nó. Chúng tôi gọi bà ấy là bà Lý.”

“Hồi Giang Tấn học cấp hai... thằng bé chuyển đến đây đi học.”

“Bà Lý qua đời nhiều năm rồi. Căn nhà ấy cũng đã bán rồi nhưng Giang Tấn lại tốn rất nhiều tiền mới mua về được. Trả giá gấp ba lần đấy!”

“Căn nhà ấy à, trước đây bà Lý sống một mình. Lần đầu Giang Tấn tới đây... khi nó còn học cấp hai, chuyển tới trung học X.”

“Ôi, nó ấy à! Hồi xưa đánh nhau với người ta phải vào đồn công an đấy chứ. Hồi đó nó mới mười hai tuổi! Nghe nói luật pháp nước ta mười hai tuổi không phải ngồi tù nên công an cũng bó tay với nó.”

“Sau này đi học ở trung học X, làm loạn đến gà bay chó sủa.”

“Bà Lý tức giận đến nỗi ngày nào cũng khóc. Chúng tôi cũng phải sợ nó.”

Triệu Phùng Thanh nhất thời không nói được lời nào.

Trung học X?

Đánh nhau?

Giang Tấn sao?

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.